

„O poveste senzuală
irezistibilă“

Booklist

A woman with blonde hair styled in an updo is sitting on a yellow sofa. She is wearing a vibrant red, off-the-shoulder dress with a wide, jeweled belt. She is looking upwards and to the right with a slight smile. To her right, on the sofa, is a bouquet of white and yellow roses. The background consists of light-colored curtains. The overall lighting is soft and warm.

*Un pariu
riscant*
Caroline
LINDEN

SERIA „PARIURILE PĂCATULUI“

Georgiana Lucas îl disprețuiește pe crudul și arogantul marchiz de Westmorland înainte chiar de a afla că acesta a câștigat la masa de jocuri de noroc actul de proprietate al casei în care locuiește draga ei prietenă Kitty. Georgiana, aflată în vizită la prietena ei, este convinsă că marchizul nu se va încumeta să parcurgă tot drumul până în Derbyshire pentru a o arunca pe drumuri pe Kitty, alături de întreaga familie – până când dă cu ochii de el, în apropierea casei prietenei ei, zăcând inconștient și plin de sânge, după ce fusese tâlhărit de câțiva indivizi. Temându-se că prietena ei ar alege să îl lase să moară decât să îi ofere ajutor celui mai mare dușman al ei, Georgiana susține, mânăta de impuls, că acesta este nimeni altul decât logodnicul ei, pe care Kitty nu îl întâlnise niciodată. Odată intrată în acest joc, Georgiana se vede nevoită să-l îngrijească pe bărbatul pe care îl detesta, gândindu-se că, odată ce își revine, îl va putea forța să plece cu promisiunea de a nu se mai întoarce vreodată. Și totuși, în mod cu totul surprinzător, bărbatul care se trezește nu își mai amintește nimic despre sine și nu pare să aibă nimic în comun cu nemilosul crai la care se aștepta Georgiana, și, spre groaza ei, tânăra se simte tot mai vrăjită de acest nou bărbat care pare să îi fi furat deopotrivă mințile și inima...

„O poveste încântătoare
despre pierdere, transformare și redescoperire“

Kirkus Reviews

Caroline Linden este autoarea a 23 de cărți traduse în 17 limbi. Romanele ei au fost distinse cu premii prestigioase, cum ar fi Readers' Choice Award, Golden Leaf, Daphne du Maurier și RITA.

CAROLINE LINDEN

Un pariù riscant

When the Marquess Was Mine
Caroline Linden
Copyright © 2019 P.F. Belsley
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un pariu riscant
Caroline Linden

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Un pariu riscant / Caroline Linden
trad. din lb. engleză: Oana Barbu – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6786-1
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111

CAROLINE LINDEN

Un pariu riscant

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA

București
2020

*Tuturor celor care încearcă să facă lumea
un loc mai bun și mai echilibrat.*

Capitolul 1

1819

Avea să fie petrecerea secolului.

Așa cum remarcase Heathercote, o dată în viață împlinești 29 de ani. Marlow subliniasse faptul că tot o dată împlinești și 28 sau 30, dar toți erau obișnuiți să ignore reflecțiile ciudate ale lui Marlow, iar aceasta fusese rapid uitată.

Heathercote plănuise toată petrecerea, invitând cei mai fermecători și mai îndrăzneți crai din Londra. O declarase invitația lunii și, pentru asta, refuzase mai mulți tipi cărora le lipseau sarea și piperul, stilul sau ambele.

– Vrei să spui că nu se ridică la standardele tale de haos, comentă Westmorland, a cărui aniversare era, iar Heathercote mimă aprobarea atingându-și pălăria.

După o cină agitată la clubul White, se îndreptară spre teatru. Piesa deja începuse când ei invadară sala în căutarea distracției. Înainte ca spectacolul să se sfârșească, băuseră deja foarte mult coniac, aruncaseră cu portocale pe scenă și-l pierduseră pe Clifton în brațele unei prostituate.

După aceea, memoria tuturor deveni încețoșată, cu vagi amintiri despre cum cântaseră pe străzi și despre cum Marlow își subțiasse conturile undeva în Westminster, și cum, în cele din urmă, se oprișeră la clubul Vega. Era atât de târziu, încât administratorul încercase să-i convingă să nu joace. Domnul Forbes știa că fiecare dintre ei putea juca ore întregi, iar clubul Vega își închidea ușile în zori.

Heathercote îl convinse să-i lase să intre și să le ofere salonul de whist numai pentru ei.

– Vom pleca înainte de amiază, îi promise el, bătându-l pe Forbes pe piept în timp ce îi îndesa în mână un teanc de bancnote.

Pentru un bărbat care băuse timp de opt ore, vorbele lui erau remarcabil de ferme. Încruntat, Forbes îi lăsă să intre, iar ei puseră stăpânire pe masa principală și cerură și mai mult vin.

Câteva suflete cutezătoare îi urmară de la ușa de la intrare a clubului. Forbes încercă să-i oprească la ușă, dar Forester îl recunoscu pe unul dintre ei și făcu semn să-i lase să intre.

– Nu ne deranjează să le câștigăm banii, spuse el sughițând.

Jucară whist, apoi trecură la loo¹. Unul dintre cei învinși fu provocat să își golească paharul plin dintr-o înghițitură, ceea ce făcu. Încăperea era plină de fum de țigară și de un limbaj vulgar, iar pariurile deveniră extravagante. Marlow îl învinse pe novicele Forester. Heathercote puse la bătaie noul lui faeton și sfârși cu landoul altcuiva. Sackville câștigă cel mai mare premiu al serii, iar toți îl atacară cu cambii făcute ghemotoc.

Apoi, unul dintre paraziți strică totul. Avea înfățișarea unui tip de la țară abia sosit în Londra, cu o pălăvrăgeală arogantă care inițial fusese amuzantă, dar care, în cele din urmă, devenise enervantă. Juca destul de bine, câștiga puțin și apoi înjura pestriț, făcându-i pe toți să râdă în hohote. Deveni însă clar că Sir Charles Winston se săturase atunci când își puse casa în joc.

Marlow râse. Heathercote luă biletul mângălit pe care Winston îl înaintase și citi, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu poți paria pe o proprietate, Winston!

Bărbatul era deja îmbujorat din cauza băuturii, dar acum deveni roșu ca para focului.

– Ba cum să nu! Prietenul tău a pariat pe cal.

– Caii pot fi transportabili, spuse Forester, accentul lui de Liverpool devenind evident. Casele, nu!

– Casele valorează mai mult!

– Da, prea mult. Heathercote împinse înapoi biletul. Cambii!

– Nu mai am cambii, bombăni tânărul.

O clipă, toți se uitară, într-o liniște plină de uimire, la locul gol din fața lui. Nimeni nu mai rămăsese fără.

– Atunci, jos mâinile! Ești afară!

¹ Loo sau lanterloo este un joc de cărți popular în Anglia în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. (n.tr.)

Bărbia lui Winston se încordă cu îndârjire. Amicul lui încercă să-i strecoare câteva cambii, dar el le respinse cu furie.

– Dați-mi o șansă să-mi iau revanșa!

– Un motiv în plus să ieși dacă i-ai pierdut pe toți.

Marlow ridică mâna, aproape căzând de pe scaun. Domnul Forbes, care privea încruntat din colț, înaintă.

– Forbes, Windermere a terminat.

– Sir Charles, șopti administratorul. Poate este timpul să plecați!

– Nu încă! Winston se încruntă spre ei, înlăturând încercările discrete ale prietenului său de a-l face să renunțe. Nu acum, Farley! Ei au avut șansa de a-și întoarce norocul. Eu de ce să nu am?

– Norocul este ca vântul, spuse o voce nouă. Nicholas Dashwood, proprietarul clubului Vega, ieși din întuneric. Rar se întoarce prielnic.

Winston se lăsă și mai mult în scaun, cu încăpățănare.

– Merit o altă șansă!

Heathercote își trecu brațul peste spătarul scaunului.

– Ei bine, West? Ce spui? Să-l lăsăm să stea și să parieze tot ce are?

Așezat pe scaunul lui, marchizul de Westmorland privi iritat.

– Chiar ar trebui să pleci, Winsmore.

– Winsless¹, mai degrabă, râse Marlow.

Winston se îndreptă.

– Te rog, domnule!

– O, lasă-l să se ruineze, bombăni Forester, amestecându-și cărțile neliniștit.

Marchizul ridică din umeri.

– Nici că-mi pasă!

– Sir Charles, spuse Dashwood calm, nu paria ce nu îți poți permite.

Winston lui hârtia mângălită și adăugă un rând, semnându-și numele bombastic.

– Nu o voi face, domnule!

Dar o făcu. După patru mâini, câștigă puțin, apoi pierdu tot, inclusiv actul de proprietate. Brusc, nu mai păru atât de beligerant

¹ Joc de cuvinte. În engleză, Winsmore (*wins more* – câștigă mai mult), Winsless (*wins less* – câștigă mai puțin) (n.tr.)

sau de încăpățânat. Părea tânăr și verde, la propriu, holbându-se la mâna câștigătoare de pe masă.

– Ar fi trebuit să ascuți, spuse Heathercote, deloc empatic. Ar fi trebuit să pleci.

Winston se umflă în pene furios.

– Ar fi trebuit să știu mai bine decât să joc cu indivizi ca voi!

– N-ai știut asta-nainte să te-așezi? rosti împleticit Marlow.

Prost nenorocit!

– Este casa mea!

– Și ai pariat-o la loo! Heath scoase un sunet batjocoritor. Idiotule!

Winston era roșu ca para focului.

– Nu mă face așa!

Sackville ridică dintr-o sprânceană.

– Nu? Nu mai este casa ta. Se aplecă și luă hârtia mângălită de pe teancul de cambii și o examinează, deși ochii lui nu reușiră să se concentreze asupra ei. Pare a fi a lui West.

Prietenii lui West izbucniră în râs.

– Nu are nevoie de ea! strigă Winston. Încercă să smulgă hârtia înainte ca singurul lui prieten să-l prindă de braț. Are zeci de case!

– Transform-o în bordel, West, îi sugeră Forester. Și oferă reducere tuturor prietenilor tăi!

– Gratuitate! strigă Marlow râzând șuierat.

Winston inspiră furios, dar, în loc să continue cearta, se întoarce și ieși din încăpere, abia ținându-se pe picioare. Se luptă neîndemânat cu ușa, aproape împiedicându-se la ieșire, provocând și mai multe hohote de râs la masă. Prietenul lui îl ajută să se echilibreze înainte ca ușa să se închidă în urma lor.

– Cine l-a invitat? întrebă Heathercote mirat.

– Marlow!

– Prostii, bombăni Marlow, lăsându-și capul pe masă. Niciodată! A fost Forester.

Forester făcu un gest nepolitic.

– Am garantat pentru celălalt bărbat, Farley.

– Prietenii tăi sunt toți o adunătură de netoți, spuse Sackville.

Chipul lui Forester se încordă. Se ridică și săltă paharul cu vin, pentru un toast, vărsând o parte.

– Vă mulțumesc tuturor pentru o seară palpitantă, domnilor!

Făcu o plecăciune intenționată numai către viconte Heathercote și Lord Westmorland. Sackville îl răsplăti cu un gest indecent pe la spatele lui Forester.

Heathercote protestă, dar Forester îi făcu cu mâna și plecă. Cu Marlow dormind pe masă și Sackville chicotind beat de unul singur, West își puse mâinile pe masă, ezitând ca pentru a-și aduna puterile, apoi se ridică.

– Trăsurile, Dashwood!

Împietrit, proprietarul plecă. West – marchizul de Westmorland – cercetă masa.

– Am câștigat ultima mână?

– Mda, spuse Heathercote, căscând larg.

– Încasează tot, Forbes, spuse marchizul. Dumnezeule mare, ce obosit sunt!

La fel de inexpresiv ca șeful lui, administratorul înaintă. Cu un aer dezgustat, ridică actul de proprietate și se uită la el.

– Nu pot încasa asta, domnule!

West se holbă la el.

– La dracu'! Așa e.

Vârî hârtia în buzunarul hainei și ieși în lumina dimineții cu Heathercote, fără să bănuiască vreo secundă beleaua pe care avea să i-o aducă acel act.

Capitolul 2

Georgiana Lucas se bucura de o vizită minunată în regiunea Derbyshire când primi scrisoarea. Acea bucată de hârtie simplă, îndoită, avea să distrugă neintenționat echilibrul vieții ei și să o abată drastic de la cursul ei.

Desigur, în acel moment, ea nu știa asta.

Ajunsese în timp ce se aflau la micul dejun. Georgiana se bucura de ceai, savurând libertatea de a face asta având în vedere că însoțitoarea ei destul de înțepată, Lady Sidlow, se afla încă la Londra în timp ce ea se retrăsese la țară, în Maryfield. Gazda și buna ei prietenă din școală, Kitty, acum Lady Winston, își legăna bebelușul la capătul mesei, privind adorator la micuța Annabel, care

în acea zi făcea șase luni. Geneva, cumnata lui Kitty, citea cu voce tare fragmente amuzante din ziarul local, chicotind la povestea porcilor domnului Pott, care scăpaseră pe drum și stârniseră zarvă. Văduva Lady Winston, mama Genevei, care era numită „Mama Winston” de toată familia, își asculta fiica în timp ce analiza meniul pentru cină din seara aceea, când vicarul local și familia lui aveau să ia masa cu ei.

Domnul Williams, majordomul, aduse corespondența.

– De la Sir Charles, îi spuse lui Kitty.

– Oh!

Cu un zâmbet încântat, Kitty lăsa bebelușul în leagănul de la picioarele ei. Luă scrisoarea și desfăcu sigiliul.

Georgiana îi permise Genevei să îi mai toarne o ceașcă de ceai. Ferestrele erau deschise, iar briza aducea parfumul desăvârșit, bogat al verii și zumzetul vag al albinelor din grădină. Părea să fie o altă zi perfectă. Georgiana se gândea să facă o plimbare lungă, poate chiar să călărească. Viața la țară era în multe privințe inferioară vieții de la oraș, dar nu și în privința posibilităților de a face mișcare.

Un zgomot îi întrerupse gândurile. Kitty scăpă lingurița și se ridică.

– Ce este? întrebă Georgiana îngrijorată.

Kitty mototolise scrisoarea în pumn.

– Charles, spuse ea încordată.

Geneva tăcu.

– Ce s-a întâmplat cu Charles? întrebă Mama Winston ușor îngrijorată.

– Ceva îngrozitor. Kitty ridică privirea, copleșită. „Draga mea soție”, citi ea cu voce tare. „Nu vreau să te alarmez, dar îți scriu cu mare grabă și tulburare. Am avut groaznicul ghinion să dau peste...”

Aici, ea făcu o pauză, cu ochii întunecați și uluiți.

– A murit? strigă Geneva.

– Nu ar fi putut scrie scrisoarea dacă ar fi fost mort, comentă Georgiana.

Se aplecă pentru a liniști bebelușul, care începuse să scâncească la reacția Genevei.

– Continuă, Kitty. Ce s-a întâmplat?

– Nu a murit.

Kitty lăsa scrisoarea jos și privi pe fereastră.

– Spune-ne, draga mea, insistă Mama Winston. A fost jefuit? Este rănit? Am auzit că străzile Londrei nu sunt sigure.

Kitty nu răspunse, dar luă iar scrisoarea și citi:

– „Am avut groaznicul ghinion să dau peste niște indivizi foarte pricepuți și am suferit o pierdere teribilă pentru mândria și demnitatea mea...”

– Cineva l-a bătut! strigă Geneva. A fost un meci de box?

Chipul lui Kitty era impenetrabil.

– Nu cred. Continuă: „Ticălosul principal care m-a înșelat este Lord Westmorland, și mă tem că se va prezenta la reședința Osbourne. Dacă va ajunge la ușa ta, scumpa mea, nu îl lăsa să intre. Ne va ruina pe toți”.

Geneva oftă. Mama Winston rămase cu gura căscată, șocată.

– Ce?

Kitty trecu la cea de-a doua pagină a scrisorii.

– Spune că încearcă să prevină ca dezastrul să se abată asupra noastră și că va scrie mai mult mai târziu. În rest, repetă să nu îl primim pe Lord Westmorland și să nu-l lăsăm să intre.

– Probabil s-au duelat! izbucni Geneva.

– Tac! o dojeni mama ei. Charles nu ar fi niciodată atât de nechibzuit.

– Chiar dacă s-a duelat, este suficient de bine pentru a scrie scrisori, ceea ce este un semn foarte bun, sublinie Georgiana. Dacă ar fi fost rănit, ar fi trimis imediat după Kitty.

– De ce ar veni Westmorland aici dacă a avut o ceartă cu Charles? întrebă Kitty, ca pentru ea. Întoarse iar scrisoarea. Charles a spus că a fost înșelat...

– Poate o chestiune de afaceri, sugeră Mama Winston. Charles poate fi atât de naiv, încât m-am temut mereu că ar putea fi înșelat. Și tatăl lui era îngrijorat.

– Dar ce treabă să fie avut el cu un marchiz? Kitty se încrunță, apăsându-și buzele cu degetul. Sigur ar fi menționat. Și, dacă marchizul a făcut ceva lipsit de etică, domnul Jackson ar pune capăt situației.

Domnul Jackson fusese avocatul familiei lui Kitty mulți ani și o urmăse la familia Winston după căsătorie.

– Mă îndoiesc că marchizul are habar cum să facă afaceri de orice fel, spuse Georgiana pufnind. Toată lumea știe că tatăl lui, ducele de Rowland, se ocupă de tot.

Toate se uitară spre ea.

– Desigur, spuse Kitty surprinsă. Probabil îl cunoști pe Lord Westmorland. Ai stat la Londra în ultimii trei ani.

Mângâind bebelușul agitat, Georgiana făcu o grimasă.

– Nu-l cunosc personal pe Westmorland. Dar am auzit de el.

Se învârteau în același cerc, la urma urmelor, unde era imposibil să nu știi câte ceva despre ceilalți, cu atât mai puțin despre cineva ca marchizul de Westmorland. Însoțitoarea ei, Lady Sidlow, era o enciclopedie în privința domnilor necăsătoriți din Londra și era gata să discute despre ei cu interesul avid al unui sportiv care discută despre cai la Ascot.

Superficial, Georgiana putea răspunde imediat întrebării lui Kitty. Marchizul era înalt și arătos, în formă și letal de fermecător când își dorea să fie. Avea părul brunet și ochi câprui scânteietori, care făceau doamnele să leșine. Era moștenitorul ducelui de Rowland și astfel avea să moștenească unul dintre cele mai vechi și bogate titluri din toată Anglia – de parcă nu ar fi avut deja un venit frumos și o moșie a sa. Superficial, Westmorland era unul dintre cei mai doriți bărbați din Anglia, și Lady Sidlow menționase de mai multe ori faptul că era dezamăgitor că Georgiana promisese să se mărite cu Lord Sterling, un simplu viconte, când bărbați ca Westmorland zburdau liberi, aproape fluturându-și statutul de celibatari.

Georgiana știa însă câte ceva și despre firea lui și de aceea îl disprețuia.

– Ce fel de bărbat este? întrebă Kitty, fixând-o pe Georgiana cu o privire aspră. Un ticălos?

– Este un trișor? întrebă Geneva.

– Pare lipsit de onoare dacă l-a înșelat pe Charles cu atâta cruzime! declară Mama Winston.

Marchizul de Westmorland era mai rău, după părerea Georgianeii.

– Aș fi ultima persoană care să-i apere onoarea.

Mama Winston făcu ochii mari.

– Ce a făcut? întrebă Geneva, acum extrem de interesată.

Georgiana amestecă în ceai. Nu avea o părere bună despre marchiz, dar dintr-un motiv strict personal. O clipă, conștiința ei se răzvrăti puțin. Doar pentru că ea nu-l plăcea... cu patos... nu însemna că trebuia să-i ponegrească numele în fața tuturor din Derbyshire.

Apoi, își aminti ce spunea scrisoarea lui Charles. Westmorland îl păcălise și ar fi putut fi pe cale să ajungă la ușa lui Kitty – *de ce ar face asta?* Charles era evident îngrozit de ce s-ar fi putut întâmpla dacă avea să o facă. Orice s-ar fi întâmplat cu Charles, dacă marchizul se gândea să le pedepsească pe Kitty și pe micuța ei dragă în vreun fel ori pe Geneva și pe mama ei, Georgiana nu avea să stea cu mâinile în sân și să îi permită.

– Este un ticălos notoriu! Nimic din ce i-ar fi putut spune lui Kitty nu era mai rău decât ar putea auzi oricum în Londra. Umblă cu o adunătură rău-famată – viconte Heathercote, Lord Marlow și chiar respingătorul domn Clifton. Ți-l amintești, Kitty, domnul acela care aproape și-a rupt gâtul cățărându-se pe vârful St. Martin.

– O, Doamne! suspină Geneva.

– Cum s-ar fi putut încurca Charles cu un astfel de om? se îngrozi Mama Winston.

– Ar fi putut fi o glumă și deloc vina lui Charles. Marchizul este foarte nesăbuit, continuă Georgiana. El și prietenii lui apar în ziarele de scandal tot timpul din cauza vreunei feste. Sunt renumiți că joacă feste, de fapt, inclusiv că l-au pus pe un individ într-o barcă în timp ce acesta era foarte amețit și l-au trimis navigând pe Tamisa. Lor li s-a părut o glumă bună, chiar dacă acesta nu s-a trezit decât atunci când barca lui a lovit debarcaderul, în Greenwich. Ar fi putut cădea în orice moment și s-ar fi putut îneca.

– O, și ar fi putut să-i joace o festă lui Charles?

Geneva se îmbujoră, intrigată și îngrozită de idee în același timp.

– Ce îngrozitor ar fi! Bietul Charles!

– Nu par deloc potriviți anturajului obișnuit al lui Charles, spuse Kitty. Dar de ce nu-l plăci, Georgiana? întrebă ea, cu o privire care spunea că știa că trebuia să fie mai mult la această poveste decât comportamentul nesăbuit, ticălos – care putea, la urma urmelor, să îi descrie corect pe mulți dintre gentlemanii din Londra pe care Georgiana îi găsea fermecători și amuzanți.

– Încerc să fiu discretă, spuse Georgiana cu falsă indignare.

– Serios? spuse Kitty prudentă.

– Te rog să nu fi! strigă Geneva, primind o privire aspră din partea Mamei Winston.

Georgiana luă o înghițitură din ceai.

– Ei bine, dacă insistați să auziți mai mult...

– O, da!

Geneva se lăsă atât de mult în față, că aproape căzu de pe scaun.

– Geneva! exclamă mama ei dezaprobator.

– Ar putea fi pe drum, pentru a ne intimida și a ne alarma, răspunse Geneva fără să clipească. Cred că trebuie să știm ce e mai rău.

Mama Winston își țuguie buzele.

– Oricum ar fi, nu este politicos să pari atât de nerăbdătoare.

Geneva zâmbi și chiar și Kitty își înăbuși râsul.

– Westmorland este un ticălos, spuse Georgiana, abandonând orice discreție. Este lipsit de maniere și răutăcios. El și prietenul lui inutil, Lord Heathercote, se amuză cu comentarii răutăcioase despre alți oameni, fără să îi intereseze cine îi aude. La o serată în primăvara asta au stat departe de restul oaspeților, privindu-i pe toți de sus, batjocorind orice, de la mâncare la decor. A numit-o pe Joanna Hotchkiss nătângă. A sugerat că Lady Telford era o gazdă proastă și a numit decorurile ei dătătoare de dureri de cap. Se opri, urând că îi păsa de ceea ce credea un ticălos bețiv despre ea. A spus că nu eram nimic mai mult decât o cochetă prostuță, superficială, care se bucura să tachineze bărbații.

Numai că el o spusese în niște termeni mai vulgari.

Kitty rămase cu gura căscată. Ochii Genevei scânteiau.

– Tu, prostuță? Cum îndrăznește?

– Foarte nepoliticos! spuse indignată Mama Winston. Ce bărbat respingător!

– Este nepoliticos și respingător, interesat numai de propria persoană, întări ea. Foarte răutăcios, după părerea mea.

– Îl urăsc, declară Geneva.

– Și eu, șopti Georgiana.

– Iar acum, îl abuzează pe dragul nostru Charles. Mama Winston o privi pe Kitty. Ce ar trebui să facem, draga mea?

– Momentan, nu putem face nimic. Calmă, Kitty împături scrisoarea. Ce ciudat că Charles crede că Westmorland ar putea veni aici. Oare de ce ar face asta?

— Pentru a se umfla în pene, fără îndoială! Geneva își privi mama. Nu va trebui să-l primim, nu?

— Sigur că nu! Mama Winston se ridică iute, cu o privire războinică. Și nici altcineva din Maryfield. Voi avertiza pe toată lumea, mai ales pe domnișoara Tapp de la Bull and Dog. Nu numai că ne-trebnicul acesta nu va fi bine-venit aici, dar nici nu va găsi o cameră în orașul nostru.

— Voi ajuta! Geneva merse cu ea, propunând zeci de idei năstrușnice despre cum să-l pună la punct pe marchiz.

În tăcerea care se lăsă, Georgiana o privi pe Kitty.

— Ce altceva mai spune Charles? se aventură ea să întrebe.

— Nu mare lucru. Privirea lui Kitty poposi asupra scrisorii, deprimată și gânditoare. Asta mă îngrijorează!

— Mărturisesc că nu mi-i imaginez întâlnindu-se, spuse Georgiana sincer. Westmorland este foarte diferit de Charles. Orice s-ar fi întâmplat între ei, Westmorland probabil nici nu a observat sau nu i-a păsat, în ciuda temerilor lui Charles.

— Știm amândouă că există un singur loc în care s-ar fi putut întâlni. Kitty își masă tâmplele, de parcă ar fi durut-o. Lui Charles îi plac jocurile de cărți mai mult decât ar trebui.

Georgiana uitase asta. Charles nu era cea mai interesantă persoană. Arătos fără să fie captivant, amabil fără să fie abordabil. Era foarte posibil să petreci o seară cu el fără să-ți amintești a doua zi un singur cuvânt din tot ce spusese. Fusesse destul de surprinzător când Kitty se măritase cu el, dar el era baronet și destul de eligibil. Kitty fusese mereu o persoană puternică, iar Georgiana presupunea că voise un soț care să-i facă vrerea. Kitty nu era prima femeie care să simtă astfel, și, aducând o avere considerabilă soțului ei mai puțin avut, poate că se simțea îndreptățită să aibă ultimul cuvânt în căsnicia ei. Avea cu siguranță mai multă înțelepciune decât Charles.

Georgiana nu avea să spună nimic din toate astea cu voce tare. Se ținu ocupată, aranjând pătura bebelușului.

— Spune-mi adevărul! Lui Westmorland îi place să parieze?

În întrebarea lui Kitty se simțea tensiunea. Georgiana mângâia părul moale și bălai al lui Annabel.

— Ei bine, da. Cred că da.

Nu-i cunoștea cu certitudine tabieturile lui Westmorland, dar mai mulți dintre prietenii lui erau cunoscuți din cauza pariurilor

scandalos de extravagante și a petrecerilor. Ar fi fost șocant ca el să nu fie la fel, având în vedere cât de des fusese văzut cu ei.

Kitty se încruntă încrâncenată.

— Asta mă îngrijorează. Uneori, Charles spunea că mizele pariurilor făcute la petrecerile vecinilor erau atât de mici, încât puteau face orice joc plictisitor. Sper că a fost suficient destul de deștept pentru a nu se lăsa atras la o masă cu bărbați ca aceia, dar, dacă marchizul s-a alăturat mesei în timp ce el juca...

Georgiana se gândea că era puțin probabil ca marchizul de Westmorland să se alătore unei mese unde Charles Winston juca deja. Mai degrabă, ar fi fost invers. Westmorland, cu averea lui Rowland în spatele lui, și-ar fi permis mize mai mari și mai interesante decât Charles.

Prefera, de asemenea, o companie mai țipătoare și mai extravagantă, crema spilcuită a haimanalelor Londrei, crai și pierde-vară. Charles Winston, un simplu baronet de Derbyshire, nu ar fi nicio dată suficient de elegant și de imoral pentru marchizul blazat. Era incredibil simplul fapt că se întâlniseră.

— Indiferent de ce s-a întâmplat, nu mă îndoiesc nici o clipă că a fost vina lui Westmorland, spuse Georgiana nonșalant. Este un ticălos notoriu, dar sunt convinsă că a uitat totul despre... orice s-o fi întâmplat. Probabil că s-a îmbătat de cel puțin două, trei ori de când l-a întâlnit pe Charles.

Kitty strânse din dinți, fără ca starea să i se amelioreze.

— Charles a menționat că a pierdut în fața lui. Nu fizic, ci în privința demnității. Probabil a fost vorba despre pariuri.

Probabil.

— Este foarte îngrijorător că el crede că bărbatul ar putea veni aici, încheie încet Kitty.

Georgiana o privi cu nesiguranță, dar bebelușul începu să se agite și mai tare, apoi să plângă neîntrerupt. Atenția lui Kitty se îndreptă spre fiica ei. O luă și o sprijini pe umăr, mângâind-o pe micuță până se calmă.

— Nu ar trebui să îți faci griji din cauza asta, încercă Georgiana să o liniștească. Chiar dacă Westmorland ar avea tupeul nemaivăzut de a veni aici, ar trebui să blocăm ușa și să-l lăsăm afară, în ploaie. Ar trebui să-l atacăm cu resturi de mâncare și să-i insultăm

croitorul. Genul acesta de lucruri fac orice crai cu reputație proastă să plece cu coada între picioare la Londra, să știi.

Kitty ridică dintr-o sprânceană, relaxându-se puțin.

– Sigur că nu te gândești să îi închizi ușa în față unui marchiz!

– În fața lui, chiar da, recunosc Georgiana, zâmbind. De fapt, mi-ar face plăcere.

În cele din urmă, prietena ei râse.

– Nu mă îndoiesc. Își lipi obrazul de capul pufos al bebelușului. Totuși, sper să nu vină.

– Kitty, spuse Georgiana cu sinceritate, nu mi-l imaginez făcând-o.

Capitolul 3

Vestitorul apocalipsei avea să fie un avocat.

Robert Churchill-Gray, marchiz de Westmorland, era convins de asta. Mai mult, bănuia că acel avocat avea să fie avocatul tatălui său, Sir Algernon Sneed, care îi invadase nu numai casa, ci și garderoba. Sneed se afla în garderobă doar pentru că valetul lui West, Hobbes, se așezase în ușa dormitorului și amenința cu vărsare de sânge dacă avocatul avea să înainteze.

Era recunoscător lui Hobbes pentru asta, oricât de mică fusese îndurarea. Fusese sculat din pat și obligat să asculte muștruliala dureroasă a mamei lui, prin vocea glacială, rafinată a lui Sir Algernon, care înlăturase înflăcărarea din cuvintele ducesei, dar nu și sensul. Auzise zvonurile despre ultimele lui activități și nu era – să o spunem cu blândețe – deloc încântată.

În ceea ce-l privea, Rob abia își amintea noaptea de desfrâu care stârnise furia mamei lui. Fusese ziua lui – asta își amintea destul de bine – și avusese loc o petrecere de pomină, plănuită și organizată în stil mare de Heathercote. Își amintea prietenii, vinul, mâncarea excelentă, coniacul, femeile, vinul din nou, pariurile... Cântaseră *God Save the King* în timp ce se îndreptau spre reședința Carleton.

Din păcate, Sir Algernon fusese adus la ușa lui de ceva ce el nu-și amintea cu claritate, grație vreunei prietene bârfitoare a mamei lui,

care o înștiințase scandalizată pe Excelența Sa și probabil prezentând totul exagerat.

– „Sper că vei face orice este necesar pentru a îndrepta această situație îngrozitoare“, citi Sir Algernon, cu ochelarii pe vârful nasului. „Cât mai curând. Mi-ar dispăcea să fiu nevoită să-l trimit pe tatăl tău la Londra pentru a-ți băga mințile în cap, iar el ar fi foarte nemulțumit din acest motiv, căci sezonul de pescuit la Salmsbury a fost excelent în ultima vreme.“

– Suficient. Am priceput ce vrea să spună.

Rob întinse mâna spre scrisoare. Fusese condamnat în momentul în care mama lui amenințase că avea să-l trimită pe tatăl său. În general, ducele de Rowland era un individ amabil, binevoitor, dar, când se enerva – și o făcea atunci când rata un pescuit de calitate –, vai de cel care îi apărea în cale, inclusiv și cu precădere fiul și moștenitorul lui.

Sir Algernon i-o înmână.

– Dacă pot să vă ajut în această problemă, domnule, o voi face cu plăcere.

„Și, fără îndoială, să îi dai mamei raportul“, se gândi Rob.

– Desigur!

Avocatul rămase în ușa.

– Pot să întreb cum doriți să procedați, domnule?

Rob îl privi. Aproape că-și simțea creierul bălăcindu-se în coniacul din noaptea trecută. Noaptea trecută, încă una dintre ideile lui Heathercote. Merseseră la operă cu Forester și cu unii dintre prietenii lui, care, aparent, puteau bea coniac fără limită. Trebuia să țină ritmul, desigur! Dacă ar fi fost mai puțin obosit sau mai puțin beat, poate i-ar fi răspuns mai inteligent lui Sneed, dar, în situația în care se afla, nu putu spune decât:

– Mă voi descurca!

Sneed nu era impresionat.

– Domnule, este vorba despre o proprietate. Nu poate fi trecută cu vederea cu o strângere de mână și o scuză.

– Nu? Rob se frecă la ochi cu dosul palmei. Rahat, acesta era tot planul!

– Serios? întrebă Sneed sec.

Rob pufni.

– Sigur că nu! Nici nu mi-l amintesc pe individul acesta, Winslow...

– Winston.

– ... Și nu-mi amintesc să fi câștigat vreun drept de proprietate de la el și, mai ales, nu-mi amintesc deloc să-i fi spus că voi comite acte imorale în casa lui.

Acest lucru o stârnise cel mai mult pe mama sa, știa asta. Cineva îi spusese acesteia nu numai că el îl înșelase pe acest biet Winslow, lăsându-l fără acoperiș deasupra capului, dar declarase că intenționa să facă din acel loc un bordel.

Cum casa în cauză se afla în Derbyshire, Rob nu-și imagina că ar putea-o dori, cu atât mai puțin să meargă să o vadă. În ceea ce privea bordelul, cine ar vizita un bordel în Derbyshire? Ar putea la fel de bine să se afle în China.

Sir Algernon își dădu jos ochelarii.

– Înțeleg că Sir Charles Winston este un bărbat tânăr și că această proprietate este singura sa avere. Probabil este chinuit de regret și de grijă din cauza acestei povești. Pot să sugerez că, dacă tot nu vă amintiți să fi câștigat proprietatea, să-l abordați pentru a i-o înapoia?

Rob nu-și putea aminti nici cel mai mic amănunt despre Charles Winston. Asta nu-l împiedica să-l urască pe individ pentru că fusese atât de prost să parieze pe propria casă și apoi să piardă atât de neglijent blestemata proprietate. Acum, Rob trebuia să acționeze numai pentru a-și îmbuna mama.

– Chinuit de regret pe dracu'! A început să-mi ponegrească numele, Sneed, spunând oamenilor că l-am înșelat și că i-am furat casa, iar tu crezi că ar trebui să-mi cer scuze și să-l implor să o ia înapoi?

– Ar fi cea mai discretă soluție pentru această problemă.

Rob râse, dar asta îi zdruncină capul.

– Oare? Winslow m-a descris în toată Londra drept un șarlatan și un ticălos, încât a aflat și mama tocmai în Lancashire. Nu accept genul acesta de situație ușor.

– Domnule, spuse Sneed cu severitate, nu vă sfătuiesc să vă răzbunați.

– S-a notat, răspunse Rob. Din fericire pentru toți, nu ești avocatul meu.

– Excelența Sa tatăl dumneavoastră ar fi de acord cu mine, îl avertiză Sneed.

Rob ridică un deget.

— Nu știm asta. În primul rând, pentru că această scrisoare este de la mama, nu de la Excelența Sa. Știm amândoi că există posibilitatea ca Excelența Sa să nu fi auzit deloc despre asta. În general, Rowland nu apleca urechea la bârfe, chiar dacă soția lui o făcea. În al doilea rând, ea nu-mi spune decât să rezolv problema. Te asigur, nu am nici o intenție să păstrez casa lui Winslow, adăugă el, în timp ce avocatul îl privea dezaprobator. Dar al dracului să fiu dacă îl voi lăsa să mă ponegrească în societate și apoi să-l implor să-și ia înapoi proprietatea ca un câine bătut. Dacă nu își permitea să o piardă, nu ar fi trebuit să parieze pe blestemăția aia.

— Sunt de acord, domnule, spuse Sir Algernon, dar...

— Mă voi ocupa de asta. Rob se ridică, păstrându-și echilibrul cu dificultate. Dacă ai primit ordin să-i dai mamei raportul, o poți asigura că voi acorda toată atenția acestei probleme.

Avocatul strânse din buze. Nu era mulțumit de răspuns, dar își știa locul.

— Desigur, domnule! Dacă vă pot ajuta...

— Da, da. Rob flutură din mână, întorcându-se deja spre dormitorul său. O zi bună, domnule Algernon!

Odată aflat de cealaltă parte a ușii, se trânti în pat, pe burtă. Tentația de a se culca iar era copleșitoare, dar gândul sosirii tatălui său îl trezi. Mama lui nu mergea la intimidare. L-ar târî pe duce înapoi la Londra, caz în care Rob ar da de belea. Dumnezeu mare! Ce avea să facă acum?

După ce se gândi puțin, decise că erau trei întrebări. Prima: oare chiar câștigase o proprietate? Asta ar fi trebuit să fie relativ ușor de verificat. Ar trebui să fie o cambie sau chiar actul de proprietate undeva printre lucrurile lui. Dacă nu găsea nimic, putea susține că nu era decât un lanț de minciuni și nu rămânea nimic altceva de făcut. A doua: oare chiar făcuse acest Winslow acele acuzații defăimătoare? Din nou, ușor de descoperit. Cu siguranță, prietenii săi ar ști și ar fi dornici să-l ajute să-și plănuiască răzbunarea. Și, a treia, presupunând că răspunsul la primele două întrebări ar fi pozitiv: care ar fi cea mai potrivită răzbunare împotriva individului? Rob nu era vreun sfânt, dar nu era nici un șarlatan și nu avea să permită să fie numit astfel fără să riposteze.

Se ridică iar din pat, înjurând în timp ce capul stătea să-i explodeze, și merse împleticit spre șnurul clopoțelului, trăgând tare. Încă își freca tâmpilele când apăru Hobbes.

– De ce a fost Sneed primit? întrebă el. Am dat ordine clare legate de vizitatori...

– A fost o alegere imposibilă, milord. Să sfidez ordinele dumneavoastră sau să refuz un bărbat din partea Excelenței Sale.

– Ar trebui să te dau afară.

– Într-adevăr, băigui Hobbes. Domnul Bigby a fost de acord să-l primim când a venit prima dată, la opt și jumătate în aceeași dimineață.

Dumnezeule mare! Va trebui să vorbească cu majordomul despre asta. Rob se uită urât spre valetul său în timp ce turna apă în lavoar.

– Uită de asta!

– Da, domnule! A fost nevoie de multă muncă de convingere pentru a-l face să se întoarcă la zece.

Hobbes stătea în apropiere cu prosopul în mână în timp ce Rob inspiră adânc și își scufundă fața în apa rece. Nu era cel mai bun remediu, dar erau timpuri disperate.

– Trimite după Tipton, spuse el în timp ce-și scoase capul ud din lavoar. Îl vreau într-o oră.

– Da, milord!

– Și Heathercote, adăugă el.

Dacă el trebuia să stea treaz și să se gândească la reputația lui, Heath putea al naibii de bine să-l ajute.

– Da, milord!

O oră mai târziu, Rob stătea la masă, cu ochii spre remediu împotriva mahmurelii adus de bucătar. O adevărată terină cu ceai slab, o cană cu cafea tare și un ou fiert stăteau în fața lui, aliniate în ordine. Își simțea în continuare capul bubuind, așa că luă încruntat ceaiul.

– M-ai chemat, spuse Heath, intrând în încăpere.

Numai o mică șovăială în mers trăda faptul că petrecuse noaptea la fel ca Rob, bând până la uitare.

– M-ai băgat într-o mare belea. Termină prima ceașcă de ceai, iar valentul înaintă în liniște și îi mai turnă. Du-te, îi spuse servitorului, care făcu o plecăciune și ieși din cameră. Am pariat pe case noaptea trecută?

– Să fiu al naibii de mai știu, spuse Heath, privind dezgustat remediul.

– Ai câștigat o casă?

– Nu. Se gândi o clipă. Cu toate astea, am un landou ciudat în grajd. Nu știu sigur de unde a apărut.

Rob bombăni.

– Hai să facem schimb... landoul pe o casă.

– Niciodată! Heath se opri, cu o privire îngrozită pe chip. Stai... Da, acum îmi amintesc. La clubul Vega. Ai câștigat casa lui Winston. Marlow a zis că ai putea să o transformi în bordel.

Râse.

Rob înjură și mai bău o ceașcă de ceai. Nu-i ajuta stomacul, dar capul începuse să i se mai limpezească.

– Nu vreau un bordel, cu atât mai puțin o casă.

Heath râse din nou, iar Rob azvârli cu o linguriță spre el. Prea târziu își dădu seama că lingurița fusese folosită pentru a amesteca zahărul în ceaiul dezgustător. Probabil era făcut din legume putrezite și din fân vechi din grajd, în care fuseseră înmuiați ciorapii murdari ai vreunui grăjdar.

– Mama zice că trebuie să îndrept lucrurile, spuse el, holbându-se în ceașca din nou plină.

Încă două, după calculele lui. Heath se opri brusc din râs.

– Dumnezeu mare! Cum a aflat despre asta?

– Zvonuri. Duse ceaiul la gură. Se pare că am fost portretizat ca un pierde-vară, și acum trebuie să rezolv lucrurile.

Heath se așează în timp ce Rob se chinuia să bea ceaiul.

– Asta ne va da de furcă, West.

El pufni.

– Deja o face.

– Nu, nu. Heath se aplecă în față, cu vocea pierdută. Unchiul meu a fost foarte mulțumit de progresul nostru cu Forester. Nu va fi fericit că ai te-ai lăsat distras de zvonuri prostești.

Rob se încruntă. Nu voia să-l dezamăgească pe Lord Beresford, unchiul lui Heath, care le dăduse amândurora o misiune secretă: să-l urmărească pe Frederick Forester, un comerciant din afara orașului Liverpool. Compania de transport maritim a lui Forester încălca o lege a parlamentului, dar toate încercările lui Beresford de a-l opri eșuaseră. Deși vasele lui Forester erau prinse adesea cu marfă de contrabandă, reușeau mereu să scape. Beresford credea că Forester

avea aliați în guvernul britanic. Îl însărcinase pe nepotul său cu acest caz, pentru a vedea dacă, prin mijloace mai subtile, îl puteau prinde pe individ, iar Heath îi ceruse ajutorul lui Rob.

Acum, că războaiele încetaseră, era cea mai cutezătoare misiune de care un tânăr putea avea parte: aceea de a se juca de-a spionul sau așa ceva. Se potrivea bine cu intenția lui, deși vagă, de a face ceva în guvern. Tot ce avea de făcut era să fie un crai de primă clasă. Rob nu avusese nevoie de o a doua invitație.

– Cu siguranță, Excelenței Sale îi va trece supărarea, insistă Heath.

– Nu ai cunoscut-o pe mama. Dacă trebuie să aleg între supărarea ei și a lui Beresford... transmite-i scuzele mele unchiului tău. Își turnă iar ceai, vrând să-l termine odată. Avocatul a zis că ar trebui să îi înapoiez actul de proprietate lui Winslow, chiar dacă a fost suficient de prost să-l piardă.

– Să-l înapoiezi! strigă Heath uimit. Este o datorie de onoare!

– Heath, spuse Rob cu sinceritate, nu vreau casa aia blestemată. Cu cât scap mai repede de ea, cu atât mai repede putem continua cu Forester.

Dădu pe gât ultima ceașcă de ceai.

– Domnul Tipton, milord, anunță majordomul la timp.

Avocatul, de data asta singur, apărui în prag, iar Rob îi făcu semn să se așeze pe scaun.

– Am o problemă, spuse el, strângând ceașca de cafea, de parcă ar fi fost un colac de salvare. După ceai, probabil era. Se pare că am dobândit actul de proprietate al unei case.

– Într-adevăr, domnule, spuse Tipton fără să tresară.

– Nu îl vreau. Luă cu prudență o gură de cafea și oftă satisfăcut simțindu-i gustul. Trebuie să îl înapoiez bărbatului care l-a pierdut.

Tipton se încruntă, dar repetă:

– Într-adevăr, domnule!

Rob sorbi mai multă cafea, începând să simtă că își revenea.

– Cum fac asta?

– Ei bine... Tipton se suci în scaun și își dresă vocea. Presupun că această achiziție a fost făcută la pariuri. Când Rob încuviință, Tipton își deschise brațele. Atunci, ar trebui să fie simplu. Ar trebui să primească și o muștruluială aspră pentru pariarea unor proprietăți de valoare, desigur.

– Deci, pot să îl înapoiez?

Tipton încuviință.

– Nu văd de ce nu.

– Minunat! Exact ce aveam nevoie să știu. Se opri, observându-l pe Heath, care privea cu un amestec de neîncredere și uimire. Să-l dau pur și simplu înapoi va fi însă prea ușor pentru prostul care l-a pierdut, nu crezi?

– Mda, mormăi Heathercote.

– Mai ales unui prost care umblă prin Londra spunând tuturor că l-am înșelat.

Rob se încruntă amintindu-și. Tipton păru uimit.

– Fraudă, milord?

– Să fie al naibii de nu a zis așa! exclamă Heathercote.

– Da.

Winslow merita să se chinuiască până își va cere scuze și își va retrage acuzele defăimătoare, în mod public.

– Nu i-aș da nici o batistă murdară, spuse Heath. Nu poți trece cu vederea așa ceva.

– Nu. Privi în cafea. Remediul acesta blestemat chiar funcționa. Se simțea mai în pielea lui decât o făcuse în ultimele zile. Nu i-l voi înapoia! Idiotul probabil îl va paria din nou. Nu... Voi restitui actul membrilor familiei lui și le voi aduce la cunoștință ce a făcut.

Dacă erau măcar într-o mică măsură ca familia lui, Winslow urma să aibă și mai mult de suferit, pe o perioadă mai îndelungată, dacă soția sau mama lui afla ce făcuse. Rob nu-și dorea casa aceea, dar voia să-l facă pe bărbat să se chinuiască și să agonizeze din cauza acțiunilor sale.

Heath izbucni în râs.

– O, asta-i bună! West, ești dat dracului!

El zâmbi, cu ceașca de cafea la gură.

– Tipton, află unde locuiește acest Winslow!

Astfel se trezise Rob a doua zi îndreptându-se spre nord, spre satul Maryfield din Derbyshire, gata să-i dea lui Sir Charles Winston – nu lui Winslow – o lecție pe care să nu o poată uita.

Tipton îl căutase pe avocatul lui Winston și îi ceruse actul de proprietate original, folosindu-se de biletul mângălit pe care Hobbes îl găsisese în buzunarul hainei. Pe de o parte, Rob sperase ca avocatul

să refuze să-l dea, ceea ce l-ar fi scăpat de o bătaie de cap. Dar, oarecum dezamăgitor, avocatul i-l înmânase cu supunere.

Heath refuzase să vină, în ciuda posibilității de a se bucura de răzbunarea de care ar fi avut parte Rob. Marlow invocase obligații de familie. Clifton nici nu fusese de găsit, iar Sackville spusese că mai degrabă ar lua-o pe drumul bisericii decât să meargă cu el.

Supărat, Rob decisese că nu avea nevoie de compania prietenilor lui. Oricum, fără ei, avea să călătorească mai repede. Ca o coincidență fericită, Maryfield era la mai puțin de optzeci de kilometri de Salmsbury Abbey, reședința lui Rowland în Lancashire. Cu o mică abatere, s-ar putea întoarce la Londra prin Salmsbury. Asemenea tatălui său, și el se bucura de un loc bun pentru pescuit și, după o astfel de călătorie, chiar merita.

Avea să îi demonstreze astfel mamei sale că fusese atent la dorințele ei și să o împiedice să îl trimită pe duce după el. Rob prefera să călătorească spre Scoția și înapoi într-o căruță pentru păsări numai să evite furia tatălui său.

Pe măsură ce distanța se micșora, plăcerea diabolică a planului său începuse să se mai domolească. Era o călătorie de trei zile spre Derbyshire, și, chiar dacă trăsura lui de călătorie era dotată cu tot luxul, Rob nu-și dorise niciodată să petreacă trei zile în interiorul vreunei trăsuri.

Praful se aduna pe geamuri și soarele pătrundea printre drapezii. Blestemă spațiul îngust al trăsurii. Tânjea după calul său, deși niciodată nu și-ar fi supus calul preferat la o călătorie atât de lungă. Drumul era cu fâgașe, zdruncinându-l atât de tare, încât capul i se lovea de peretele tapițat. Avusese o idee dată naibii, dar fără îndoială avea consecințele ei, care acum îi provocau o mare neplăcere.

În dimineața celei de-a treia zile, când îi rămăseseră de parcurs numai vreo treizeci de kilometri până la destinație, aruncă o privire trăsurii, care părea să fi intrat la apă de când plecase din oraș, și decise să riște să ia un cal. Grăjdarul-șef îi împrumută un animal care părea puternic, iar el îl acceptă imediat.

Soarele încă ardea, dar cel puțin era în aer liber. Aruncă în coburi câteva lucruri indispensabile și le spuse vizitiului și valetului să se cazeze în Macclesfield, cel mai apropiat oraș mai de Doamne-ajută. Se aștepta să-și petreacă câteva zile în Maryfield, apoi să continue spre Salmsbury Abbey.

Ajunse la cătun pe la amiază. Un popas scurt la hanul denumit Bull and Dog, pentru a adăpa calul, îi confirmă că era aproape. Reședința Osbourne era la numai șase kilometri distanță.

Începu să creadă că i-ar face lui Winston o favoare păstrând casa. Nu numai că era la foarte departe de orice urmă de civilizație, dar localnicii erau nepoliticoși și leneși. Întrebarea lui despre drumul cel mai bun fusese primită cu suspiciune și ostilitate. Voiau să știe cine era și, când Rob îi informă, văzu cum le dispărea orice urmă de amabilitate obișnuită și orice dorință de a-i oferi de îndrumare.

Nu era obișnuit cu asta. De obicei, titlul lui ușura totul în calea sa, trezindu-i din lăncezeală chiar și pe cei mai leneși. De data aceasta, toți îi întoarseră spatele. Renunță la planul lui de a-și petrece câteva zile aici pentru a-și reveni de pe urma călătoriei, bucurându-se de viața la țară cu niște bere artizanală. Avea să își petreacă noaptea și apoi să o ia din loc, chiar dacă ar trebui să o facă folosind cea mai amărâtă mârtoagă din Derbyshire.

Drumul spre Osbourne era un petic de pământ strâmt, ascuns și înfundat, cu gard viu pe o parte și un șanț nămolos, larg, la marginea unei pajiști deschise pe cealaltă parte. Soarele părea să fi devenit mai arzător de când plecase din sat. Se opri la un indicator și zăbovi la umbra unui păducel noduros pentru a-și scoate pălăria și a-și șterge fruntea. Trecuse mult timp de când nu mai petrecuse atâta vreme afară. Ar fi trebuit să-și păstreze trăsura. Gâtul lui tânjea după o halbă de bere sau după un pahar de vin roșu bun.

Heath avusese dreptate, blestematul! Era o idee proastă. Cu un semn, puse calul iar în mișcare. Numai un kilometru și jumătate de mers.

Nu acordă atenție trioului de călăreți care venea în spatele lui. Cei trei trecură la trap, unul după altul, dar se opriră la numai câțiva metri în fața lui.

— Încotro vă îndreptați, Excelență? Întrebă unul.

El își opri calul, conștientizând cu întârziere că era înconjurat. Nu se temea de luptă, dar ar fi fost trei la unu, șansele lui fiind astfel mici în orice circumstanțe... Și încă o dată își înjură prietenii pentru că-l abandonaseră.

— Nu vă privește.

Cel mai masiv descălecă.

— Ce nepoliticos! Răspundeți la întrebare!

– Mă tem că nu ne cunoaștem.

Cel de-al treilea bărbat râse pe înfundate.

– O vom face, șefu'!

Bărbatul masiv se întinse după frâiele calului. În ultimul moment, Rob întoarse capul calului pentru a evita să fie prins. Individul îl țintui cu privirea. Ceilalți doi descălecară și ei.

Avea un pistol, dar era în desagă. Nu se gândise că ar putea avea nevoie de el, atât de departe de drumurile principale și de oraș. Aruncă o privire spre pajiștea din stânga lui, încercând să ghicească dacă armăsarul lui i-ar putea lăsa în urmă pe ceilalți.

Merita să încerce. Rob trase calul spre stânga, dându-i pinteni, dar nemernicul masiv era prea iute. Prinse partea din spate a hainei lui Rob și trase, făcând calul să necheze strident și să o ia la fugă.

Într-o cădere ce-i zdruncină fiecare oscior, marchizul lovi cărarea plină de noroi.

Capitolul 4

Georgiana își gonia calul pe câmp, bucurându-se de șansa de a lăsa animalul să alerge. În Londra, era de așteptat ca doamnele să călărească delicat și să nu se aventureze niciodată mai mult de un mers la trap, dar Georgianeii îi plăcea galopul.

Vremea era caldă și ziua senină și nu mai plouase de o săptămână, așa că pământul era uscat. Geneva și mama ei merseseră în vizită cu trăsura. Bebelușul fusese agitat și posac toată dimineața, iar Kitty nu voise să o părăsească pe micuță. Asta o lăsase pe Georgiana liberă să facă orice își dorea.

Adam, grăjdarul, călărea lângă ea. Ea îl privi întrebătoare, iar el încuviință din cap și zâmbi. Da, calul putea merge mai repede. Georgiana dădu pinteni calului și se aplecă în față în timp ce armăsarul o zbughi.

Străbăteau câmpul, caii sărind cu elan peste un zid din piatră jos. „Cerule, asta da, viață!” se gândi ea cu bucurie. Se îndreptau spre Maryfield, ținându-se departe de cărarea flancată de gardurile vii. În cele din urmă, fură nevoiți să încetinească, Georgiana făcând

asta oftând. Ar fi minunat dacă ar putea continua astfel, la galop, încă o oră.

– Frumoasă cursă, milady, spuse Adam admirativ.

– Ajax este o minune! Mângâie grumazul calului în timp ce mergeau la pas. Mi-ar plăcea să-l pot lua cu mine la Londra.

Adam chicoti.

– Lui Sir Charles nu i-ar plăcea asta. Ajax este unul dintre preferații lui.

Georgiana clătină din cap, într-o deznădejde prefăcută.

– Sigur că este! Cum ar putea să nu fie?

Grăjdarul dădu să-i răspundă, dar rămase tăcut. Întoarse capul și privi atent spre drum.

– Lady Georgiana, spuse el încet, trebuie să ne grăbim.

– De ce? În față, se auzi nechezatul strident al unui cal, făcându-l pe Ajax să se întoarcă spre calul lui Adam. Ce este?

– Ar putea fi sămânță de scandal, spuse Adam posac.

Deschise o desagă prinsă de șa și scoase un pistol, începând să-l verifice fără a-și lua ochii de la drum. Făcu la fel cu cel de-al doilea pistol, băgându-l pe primul în buzunar.

Nervoasă, Georgiana privi și ea în acea direcție. Erau cai și oameni pe drum. Drumul era atât de ascuns, încât nu-i putea vedea bine.

– Ce este? Ce se întâmplă?

– Jaf, cel mai probabil. Adam dădu pintoni calului în față, blocându-i ei vederea. Au fost cam multe în ultima vreme. Ar trebui să ne întoarcem.

Maryfield era un sat mic, departe de drumul principal. Nu puteau fi călători. Probabil era o localnică în drum spre piață, oprită și jefuită de mărunțișul ei. I se întâmplase odată unei profesoare de la școala Georgiane. Femeia fusese abuzată, scuipată și jefuită de salariul pe-o lună. Îi ducea banii surorii ei, care locuia în orașul din apropiere, era bolnavă și avea patru copii, dar, în schimb, se întorsese la școală mânjită de sânge pe față și cu o frică teribilă de a mai merge în oraș.

Georgiana îl ocoli pe grăjdar.

– Nu încă!

– Milady, protestă el, așezându-se din nou între ea și drum. Un alt nechezat speriat se auzi pe câmp. Nu este sigur!

– Ai un pistol, sublinie ea. Și este cu atât mai puțin sigur pentru biata victimă.

– Nu vă apropiați, o rugă grăjdarul. Vă rog, milady!

Georgiana îi dădu ascultare, dar nu-și luă ochii de la drum. Se auzeau țipete, iar acum, mai mult de un cal necheza.

– Mergi și vezi, îi spuse ea lui Adam. Te rog! Dacă cineva este rănit în timp ce noi stăm aici, nu mi-aș putea-o ierta.

El se încruntă.

– Datoria mea este să am grijă de dumneavoastră, milady! Sir Charles mă va concedia și nu îmi va da recomandări dacă vă las neprotejată.

– Îi voi explica eu lui Sir Charles!

Încăpățânat, grăjdarul rămase pe loc.

– Nu, milady! Nu-i sigur!

Ea ezită, dar apoi un cal sări peste taluz și o zbughi pe câmp, fără călăreț și vizibil speriat. De pe drum se auzi un țipăt, apoi un bărbat apărură alergând după cal. O zări pe Georgiana, apoi pe grăjdar și se opri, după care se retrase.

– Cerule, acum suntem implicați! spuse Adam disperat. Mergeți și prindeți acel cal!

Dădu pintenii calului, cu pistolul în mână.

Georgiana bănuia că-i spusese să urmărească acel cal deoarece asta ar îndepărta-o de drum, dar se supuse și îl îmboldi pe Ajax să o ia după fugar. Se auzi o împușcătură – ea spera că a lui Adam –, apoi nimic.

Prinse calul cu ușurință – era speriat, dar obosit – și petrecu câteva minute calmându-l înainte să-l prindă de frâie și să se întoarcă spre locul furtului.

Se apropie ezitantă, dar îl găsi numai pe Adam pe drum.

– Au luat-o la fugă când le-am luat urma, îi spuse el. Încă ținea pistolul. Ar trebui să mergem acasă.

Lângă el se afla un bărbat cu fața în noroi. Georgiana își înăbuși spaima, acoperindu-și gura cu mâna.

– Este...? L-au...?

Adam continuă să privească în jur, analizând zona. Vorbi fără să privească la trupul de pe drum.

– S-ar putea întoarce. Voi trimite un polițai de îndată ce ne vom întoarce în siguranță la Osbourne.

— E mort? reuși ea să întrebe în cele din urmă.

Bărbatul din drum nu se clintea. Georgiana simți un gol în stomac. Era mort, știa asta, iar Adam nu privea, deoarece și el știa asta.

Apoi, mâna bărbatului se mișcă. O mișcare discretă, dar în măsură să indice viața. Oftând ușurată, Georgiana descălecă de pe Ajax.

— Trebuie să-l luăm cu noi, îi spuse ea lui Adam. Ajută-mă să-l urc pe calul său! Calul acesta ar trebui să fie al lui.

Legate de șaua de pe spatele calului se aflau coburi plini, iar răufăcătorii îl lăsaseră să scape.

— Nu ar trebui să ne implicăm, insistă Adam. Acei hoți s-ar putea întoarce! Ar putea fi chiar unul dintre ei. Eu doar i-am speriat, milady. Trebuie să ne grăbim...

— Și o vom face, îi spuse ea cu fermitate. Cu el. Îi aruncă frâiele grăjdarului, care le luă încruntându-se feroce. Nu pot lăsa un bărbat să sângereze de moarte în mocirlă.

Era ceva sânge, iar ea inspiră adânc, pentru a-și opri mâinile din tremurat. Victima stătea cu fața în jos, cu pălăria căzută și cu haina distrusă. Pe la tâmpile se prelingea sânge, murdărindu-i părul lung și negru. Ea îi atinse delicat spatele și simți pieptul umflându-i-se, în timp ce respira.

— Ajută-mă! îi ordonă grăjdarului, care se ținea la distanță.

Bombănind, se apropie și îl privi furios pe individ.

— Este o treabă necurată, Lady Georgiana!

— Va fi și mai rău dacă îl lăsăm aici. Ea luă frâiele calului și le legă de ramura unui păducel. Trebuie să-l ducem cu noi la reședința Osbourne.

Satul era la distanță de vreo trei kilometri, în timp ce reședința Osbourne era la mai puțin de un kilometru și jumătate.

— Nu-mi place, bombăni grăjdarul.

Se aplecă însă și îl întoarse pe bărbatul întins la pământ.

Pe partea din față avea și mai mult sânge, care i se scurgea de pe chip, pătând gulerul și lavaliera, prelingându-se pe vestă, care i se rupsese. Era lovit în cap, iar părul i se lipise de față în șuvițe stacojii. Era suficient ca să-i întoarcă stomacul pe dos.

Încercă să nu se uite la bietul bărbat în timp ce-l așezau în șezut, apoi, Adam îl sprijini de cal cu fața în jos. Era un bărbat înalt și bine făcut, care părea să cântărească o tonă. Georgiana împingea și trăgea, ajutând cât de mult putea. „Ce glumă bună”, se gândi

ea cu un umor negru. Era prima dată când ea avea ocazia să atingă coapsele unui bărbat, iar acesta era aproape mort.

– Hai să plecăm, spuse Adam, privind în toate părțile, de parcă se aștepta ca o armată de asasini să vină spre ei în orice moment.

O ajută pe Georgiana să-l încalce pe Ajax înainte să sară în șa și să tragă calul fugar, care ducea în spate povara bătută și sângerândă.

Georgiana privi chipul inert tot drumul spre reședința Osbourne. O mână atârna fără vlagă. Cealaltă fusese probabil prinsă sub el. La fiecare zdruncinătură, mâna liberă se legăna trist, ca și cum bărbatul ar fi încercat să ceară ajutor, ceea ce, desigur, nu făcea. De fapt, probabil aluneca domol spre moarte. „Te rog, nu muri!”, imploră ea în gând. Georgiana își văzuse tatăl murind și nu voia să mai trăiască acea senzație. Când ajunseră la alea care ducea spre reședința Osbourne, începuse să se simtă aproape responsabilă de bietul bărbat, care se agăța de viață și care depindea de ea.

Williams, majordomul, îi întâmpină cu un aer circumspect.

– Ce este asta, Adam?

– Am dat peste o scenă teribilă. Georgiana coborî de pe șa și alergă spre bărbatul inconstient. O atingere ușoară pe spatele acestuia o asigură că încă respira. Trebuie să-l ducem în pat și să trimitem imediat după doctor.

– Milady!

Majordomul o privea șocat.

– A fost atacat de răufăcători pe drum! Are nevoie de ajutor!

– Desigur, dar... Chipul majordomului se mai liniști când Kitty ieși din casă. Lady Winston!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kitty, alergând spre ei.

– Călăream, și am văzut o altercație de la distanță. Adam s-a îndreptat viteaz spre cei implicați, pentru a pune capăt conflictului, dar nu înainte ca bietul bărbat să fie aproape omorât în bătaie.

Georgiane i se păru că bărbatul respira mai greu. Se înfioră. Nu voia ca el să moară aici, pe treptele casei lui Kitty.

Kitty îl privi cu asprime pe Adam.

– Ești sigur că nu era unul dintre răufăcători?

Grăjdarul ezită, dar trupul care atârna fără vlagă pe cal începu să alunece. Adam se întinse și îl prinse pe bărbatul rănit înainte ca acesta să cadă în cap pe pietriș, deși reuși să îl țină numai cât să mai atenueze căderea. Bietul individ ateriză pe spate,

cu brațele atârând pe lângă el și cu capul sprijinit pe un umăr, de parcă ar fi fost beat. O parte din sânge fusese probabil șters de șa sau de spinarea calului. De data asta, Georgiana reuși să-i surprindă trăsăturile, în ciuda umflăturii care începuse să îi apară pe un obraz.

Îi privi chipul și țipă găuit.

Kitty, care se aplecase să-l privească, sări speriată.

— Ce? strigă ea. Ce este?

Georgiana nu putea decât să o privească, rămasă fără cuvinte. O, Doamne!

Kitty, își aminti ea brusc, avea în ea o urmă de cruzime. Odată, la școală, când o altă fată râsese de ea și o umilise din cauza condiției ei, Kitty primise abuzul calmă, dar apoi reușise cumva să taie tălpile pantofilor de dans ai acelei fete, făcând-o să alunece și să cadă în timpul lecțiilor de dans, într-o manieră teribil de stânjenitoare. Fata se întinse pe jos, strigând că își luxase glezna, iar Kitty stătuse liniștită pe margine, făcându-și vânt cu evantaiul, cu un zâmbet discret pe buze. Față de prietenele ei, era loială și generoasă, dar cu cei care o jigneau...

Kitty trecu peste trupul inconștient și cuprinse brațele Georgienei.

— Vei leșina? Ce s-a întâmplat?

— Eu... știu cine este, șopti ea amorțită.

Kitty miji ochii.

— Da? Cine este?

Fără ajutorul lor, el avea să moară. Ar putea fi deja fără de speranță, având în vedere sângele care se prelingea încet, dar șansa supraviețuirii era în mâinile lor. În mâinile ei. Georgiana simți că i se strânge pieptul și că i se înmoaie picioarele. Își umezi buzele și strânse în pumni fusta atât de tare, încât degetele îi amorțiră.

— Este Sterling, spuse ea găuit. Logodnicul meu.

Kitty făcu ochii mari când auzi numele.

— Cerule! O, draga mea, nu este de mirare că ești copleșită! Nu dispera, vom face tot ce putem pentru el. O îmbrățișă viguros pe Georgiana, înainte să se întoarcă spre servitori. Adam, pleacă imediat după doctor!

Grăjdarul încălecă, iar și o luă din loc. Kitty alergă să deschidă ușa casei.

– Trebuie să-l ducem înăuntru! John, Angus, veniți odată! strigă ea, iar cei doi valeți apărură alergând. Cu grijă! le ordonă Kitty. Doamnă Hill! Fă patul în dormitorul verde! Trimite-o pe Lucy să încălzească o oală mare cu apă și să aducă niște bandaje... foarte multe bandaje, doamnă Hills! Și trusa mea de cusut – imediat!

Valeții îl cărau pe bărbatul inconștient de umeri și de picioare în casă. Kitty se grăbi înaintea lor, dând ordine menajerei și răspunzând întrebărilor anxioase ale soacrei sale și ale Genevei, în timp ce drama se răspândea în toate casa.

Afară, singură pentru o clipă, Georgiana vru să-și ascundă fața în palme, dar se răzgândi când își văzu degetele mânjite de sânge. Era atât de mult sânge – pe el, pe ea, în balta de pe drumul înfundat unde îl găsiseră și acum pe pietrișul aleii casei Osbourne. Cu mișcări tremurânde, își șterse mâinile de fustă, încercând să nu se gândească la ceea ce tocmai făcuse.

Era pentru salvarea unei vieți. Făcuse ceea ce trebuia.

Dar bărbatul pe care-l salvase nu era viconte Sterling, logodnicul ei fermecător și mult iubit.

Era marchizul de Westmorland, care venise să o dea pe Kitty afară din casa ei.

Capitolul 5

Dâra de sânge se întindea de pe hol până pe scări, îmbibându-se în covor. Georgiana se sprijini de balustradă și începu să urce scările încet, ocolind fiecare pată roșiatică.

Se opri pe culoar, în fața camerei bolnavului. Ușa era deschisă, permițându-i să îi vadă pe Kitty și pe servitorii ei, lovindu-se unii de alții în încercarea de a-l ajuta pe bărbatul care venise să le distrugă viața.

Cu o zi în urmă, ajunsese o a doua scrisoare de la Charles. Kitty nu le spusese despre scrisoare Genevei și Mamei Winston, dar i-o arătase Georgianeii. Mai abătut decât în prima scrisoare, Charles îi mărturisise lui Kitty că fusese amăgit să pună la bătaie reședința Osbourne într-o dispută cu marchizul. Drept urmare, marchizul

ceruse actul de proprietate, iar domnul Willis, avocatul familiei în Londra, i-l oferise înainte ca el să îl avertizeze să nu o facă. Își asigurase soția că avea să conteste solicitarea lui Westmorland, argumentând că se baza numai pe înșelăciuni și pe fraudă, dar subliniase că nu trebuiau să-l primească sau să-i vorbească marchizului dacă avea să apară la Derbyshire. La sfârșit, Charles adăugase că marchizul menționase că intenționa să transforme locul într-o casă de moravuri ușoare.

O asigurase pe Kitty că acest lucru nu avea să se întâmple vreodată, dar Kitty fusese teribil de furioasă, dar și de calmă. Jurase să își apere casa și familia cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziție. Georgiana nu repetase gluma aceea cum că avea să îl alunge pe marchiz insultându-i croitorul. Nu mai era amuzantă. Văzuse scrisorile pe care Kitty li le trimisese mai târziu, în aceeași zi, lui Charles și domnului Jackson, propriul ei avocat, și văzuse, de asemenea, șirul strălucitor de pistoale pe de peretele din salonul din spate.

Fără îndoială, Charles făcuse ceva prostesc. Georgiana nu știa că Marchizul Machiavelic putea revendica acea casă în mod legal, dar nu avea să mai conteze dacă avea să apară acolo, cu actul de proprietate în mână, cerându-le să elibereze locuința, numai pentru a fi împușcat de o Kitty răzbunătoare.

Prostia făcută de Charles, indiferent care ar fi fost ea, era sporită de cea a Georgianeii.

Înghiți nodul de neliniște din gât. Ura să fie pusă într-o situație dificilă, mai ales una foarte stresantă, și se panicase când bărbatul rănit fusese întors pe spate. Până atunci, considerase necesar să facă tot posibilul pentru a ajuta bietul suflet, aproape omorât în bătaie și lăsat să moară. Când îl recunoscuse însă pe marchizul de Westmorland, prima reacție fusese una de groază.

Îl ura. Toți cei de la reședința Osbourne îl urau – și pe bună dreptate, în opinia ei. Dacă i-ar fi spus lui Kitty cine era, prietena ei ar fi putut refuza să-l ajute. Bătut cum era, nu era nevoie de prea mult pentru ca Westmorland să moară din cauza sângelui pierdut.

Nimeni, nici măcar Marchizul Machiavelic, nu merita să fie lăsat în mocirlă, sângerând până la moarte.

Drept urmare, spusese că el era cineva pe care Kitty avea să-l ajute fără îndoială, cineva care merita ajutorul ei.

Când urma să se trezească și să își dezvăluie adevăratul nume, Kitty avea să fie furioasă. Avea să o acuze pe Georgiana – pe bună dreptate – că le băgase dușmanul în casă. Aproape sigur urma să o dea afară și să nu-i mai vorbească vreodată. Gândul acesta o făcu pe Georgiana să simtă un gol dureros în stomac.

Dar dacă nu avea să se mai trezească vreodată? Dacă urma să moară aici? Kitty credea că era Sterling. Avea să vrea să îi scrie lui Lord Pelham, tatăl lui Sterling, și să îi trimită trupul la Pelham Park. Georgiana avea să fie nevoită să-i spună că era un marchiz și să fie obligați, în schimb, să-i comunice ducelui de Rowland că fiul lui cel mare și moștenitorul său murise. Unul dintre puținele lucruri pe care Georgiana le știa despre Rowland era că acesta era devotat familiei lui. Dacă avea să creadă că Kitty îi lăsase fiul să moară din cauza actului de proprietate...

O, Cerule! Se simțea amețită. Simțea că-i venea rău. Se întoarse să meargă spre camera ei, dorindu-și să se ascundă sub așternuturi până când putea să găsească o cale de scăpare din acest coșmar.

– Georgiana! Kitty o prinse de braț, iar Georgiana se sperie atât de tare, că aproape leșină. Chipul prietenei ei deveni plin de compasiune și încurajator. Intră! spuse ea încet. Nu dispera! Arată mult mai bine acum, că i-am îndepărtat petele de sânge, iar Adam îl va aduce pe doctor cât de repede va putea.

– O, nu, eu... eu nu mă simt bine să văd pe careva suferind, băi-gui Georgiana, rezistând smuciturii prietenei ei.

Grămezi de haine pătate de sânge erau deja formate pe podea. Marchizul stătea nemișcat în pat. Nu voia să mai vadă un alt bărbat murind.

– Desigur, spuse Kitty brusc. Ai suferit un șoc groaznic. Mergi și întinde-te în pat și te voi chema când se va trezi.

„Când se va trezi.“ Când avea să deschidă gura și să spună că în nici un caz nu era Lord Sterling, ci Lord Westmorland, distrugătorul fără inimă de familii. Georgiana înaintă.

– Nu! Se strădui să zâmbească. Ar trebui să fiu acolo când – *dacă* – se va trezi.

Cu toate acestea, abia își târî picioarele prin încăpere. Mirosul de sânge era puternic și înțepător. Kitty le spuse ceva în șoptă celor două cameriste, care luară hainele murdare și plecară, închizând încet ușa.

— Ești sigură că nu va muri? întrebă Georgiana, dorindu-și să-și retragă cuvintele.

— Ei bine, nimeni nu poate fi sigur, dar îți jur că vom lupta cu disperare ca el să trăiască. Ușa se deschise, și una din cameriste aduse un lighean cu apă, pe care îl așeză lângă pat. Hai să-l curățăm înainte de sosirea doctorului!

Ea se băgase singură în beleaua asta, așa că trebuia să-i facă față. Georgiana își forță picioarele să o ducă de cealaltă parte a patului. Atinse mâna marchizului care stătea fără vlagă pe saltea. Pe degetul lui strălucea un inel mare, cu sigiliu.

De ce nu îl furaseră hoții? Probabil era valoros. Gravată adânc în aur era litera W, ceva ce nu avea sens să poarte Sterling. Privind-o pe furiș pe Kitty, Georgiana îl scoase de pe deget și îl strecură în buzunar.

Următoarea jumătate de oră i se păru aproape ireală. Împreună cu unul dintre valeți, îl dezbrăcară pe bărbatul rănit până la lenjeria intimă, ceea ce nu o consolă prea mult pe Georgiana. Lucy, servitoarea, luă hainele, lăsându-le pe ea și pe Kitty să termine de îndepărtat sângele de pe față și spate.

— L-au bătut peste tot, comentă Georgiana, mâna ei zăbovind deasupra vânătăii uriașe ce se întindea pe-o parte, în jurul coastelor.

Cât timp nu se uita la fața lui, compasiunea instinctivă pentru oricine s-ar fi aflat în acest necaz putea îndepărta vina pentru ceea ce făcuse.

— Nu pare să aibă vreun os rupt. Kitty îi spală și îi șterse brațul cu o delicatete care-i produse un gol în stomac Georgianeii.

— De unde știi, dacă este inconștient?

Cu grijă curăță crusta de sânge de pe încheieturile sale umflate. Putea fi din cauza căzăturii, dar ea bănuia că fusese provocată de faptul că-l lovise pe unul dintre tâlhari. Fuseseră cel puțin alți doi bărbați, poate chiar mai mulți. Orice bărbat, chiar și unul la fel de înalt și de puternic precum Westmorland, ar fi fost copleșit.

Kitty își puse mâinile în șold și îl studie.

— Nu pare nimic rupt. Nu există nici o umflătură exagerată. Nu vom ști cu siguranță până nu se trezește și-i spune doctorului ce îl doare...

Georgiana se înfioră la această posibilitate, iar Kitty înțelese greșit cauza. Trecu în grabă de cealaltă parte a patului și cuprinse cu brațul umerii Georgianeii.

– Nu-ți pierde speranța!

– Este... este atât de...

Spre surprinderea ei, Georgiana se simți gătită de lacrimi. Nu atât de mult din cauza grijii pentru Westmorland – i se părea puțin probabil să nu devină în câteva zile același bădăran –, cât din cauza spaimei. Realitatea a ceea ce făcuse se contura din ce în ce mai clar în mintea ei. Marchizul fusese grav lovit, ceea ce însemna că, deși nu avea vreun os rupt sau vreo rană mortală, tot nu avea să poată călători câteva zile. Și-l imaginea trezindu-se și anunțând că acum el deținea reședința Osbourne și că ei trebuiau să plece imediat.

Nu! Nu, nu putea face asta! Se îmbărbătă, strângându-i inconștient mâna cu mai multă putere. Nu avea să îi permită să facă asta. La trezire, urma să aibă dureri, să fie dezorientat și vulnerabil. Ea urma să îl convingă că Kitty îi salvase viața și, astfel, el nu avea să poată face nimic care s-o rănească. Dacă luase actul de proprietate al lui Charles, trebuia să-l restituie imediat. Cu siguranță, nici chiar Marchizul Machiavelic nu putea fi atât de malefic – sau de prost – încât să se întoarcă împotriva binefăctoarei lui.

Dacă avea să o facă, ei bine, știa ea unde se aflau toate vânățiile lui! Câteva mișcări bruște ale cotului ei urmau să-l convingă. Începu să-și recâștige curajul în timp ce se gândea cum să rezolve problema. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că era prezentă atunci când el avea să se trezească.

– Nu, îi spuse ea lui Kitty, cu voce mai calmă. Îi răspunse la îmbrățișare. Nu îmi voi pierde speranța!

Schimbară zâmbete ezitante.

– Nu mi-ai spus că Lord Sterling e atât de frumos, zise Kitty, pe un ton mai cald.

Georgiana îi evită privirea, întorcându-se pentru a tampona încheieturile julite ale marchizului, ca și cum asta i-ar fi solicitat toată atenția.

– Sigur că am făcut-o. Hai, Kitty, doar nu credeai că m-aș mărita cu un bărbat urât!

Kitty râse.

– Sigur că nu! Mereu am știut că vei avea de unde alege când vine vorba despre gentlemen. Spuneam numai că descrierea ta a lăsat pe dinafară multe detalii.

– Da? Mă surprinderea. Sunt sigură că ți-am spus că arată ca...

– Te rog, nu mă înțelege greșit, dar nu l-ai descris cum trebuie.

Kitty privi admirativ spre bărbatul inconștient aflat în fața lor. Georgiana privi și ea, în ciuda voinței sale. Marchizul era înalt și cu umeri lați și avea mai mulți mușchi decât ar fi avut dreptul un crai nemernic.

– Cred că, atunci când zâmbeste, și îi poți vedea gropițele, este incredibil de frumos.

Dumnezeule mare! Georgiana nu avea nici o idee dacă într-adevăr avea gropițe. Nu-l văzuse niciodată zâmbind – cel puțin, nu spre ea.

– Atât timp cât se va trezi și va zâmbi, nu-mi va mai păsa dacă are gropițe sau nu, spuse ea, implorând în tăcere iertarea lui Sterling pentru că oferise gropițele lui unui alt bărbat.

– Desigur! Kitty aranjă așternuturile. Iartă-mă, nu am vrut să-l iau în derâdere, când este atât de rănit...

– Știu!

Din fericire, un servitor ciocăni, iar Kitty se grăbi la ușă. Georgiana îl privi încruntată pe bărbatul din pat și își îndepărtă de pe față o șuviță rătăcită. Ar face bine să învețe să mintă în legătură cu el!

– Williams a adus bunurile lui Lord Sterling, spuse Kitty, întorcându-se. Nu a adus multe lucruri. Am trimis desaga lui în camera ta, pentru a nu fi la îndemâna oricui.

– O, călătorește fără multe bagaje, minți Georgiana fără ezitare. Cred că s-a gândit să facă numai o scurtă vizită, pentru a mă surprinde.

Un val de dorință o cuprinse. Ce n-ar da ca acea minciună să fie adevărată, ca Sterling să fie aici acum, nu bătut, dar cu zâmbetul lui fermecător pe chip. „M-am gândit să vin numai să văd cu câtă disperare mi-ai simțit lipsa“, ar spune el, gropițele ivindu-i-se în timp ce i-ar săruta mâna.

– Desigur! Kitty îi surprinse expresia. Georgiana, mergi să te odihnești! Pot sta eu cu el până sosește doctorul.

– Nu! Georgiana luă cârpa și o înmuie în lighean cu o ușoare exagerare. Voi sta cu el!

– Ești mânjită de sânge, sublinie gazda ei încet.

Ea clătină din cap, ștergând o dără de sânge de pe umărul lui Westmorland.

– Nu-mi pasă! Mă voi schimba când doctorul va veni să-l examineze.

Kitty ezită, dar Georgiana își dădu jos haina de călărie pătată de sânge și o aruncă deoparte.

– Sunt bine! spuse ea cu fermitate.

– Foarte bine! Kitty îi atinse brațul. Voi fi prin apropiere dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc, Kitty, spuse Georgiana cu sinceritate. Pentru tot. „Mai ales pentru că nu m-ai chestionat prea mult.“

– Desigur!

Cu haina pătată în mână, Kitty plecă, închizând ușa în urma ei.

Liniștea părea asurzitoare. Georgiana inspiră adânc și se forță să privească îndeaproape chipul marchizului pentru prima dată de când se lovise de pietriș, afară. Oricât de greșit ar fi fost să se holbeze la pieptul lui gol, i se părea și mai greșit să îl privească în timp ce spunea minciună după minciună despre el.

Cineva îi ștersese în grabă nasul și gura, dar restul feței încă îi era pătată și murdară de sânge. Umezi cârpa și termină de șters cu grijă chipul acestuia. Asta nu schimbă cu nimic situația, dar acum părea puțin mai departe de moarte. Brusc, își dori ca tot sângele să dispară. Era prea mult, prea violent, prea roșu.

Părul lui se uscase în șuvițe aspre, murdare. Aduse mai aproape ligheanul și-l băgă cumva sub capul lui. Apa deveni imediat stacojie în timp ce părul lui se curăța. Scrâșnind din dinți la gândul că mâinile ei aveau să fie mânjite din nou de sânge, îl curăță cât putu, tresărind de fiecare dată când degetele ei atingeau scalpul și simțeau o altă rană.

Era greșit să facă ceva atât de intim pentru un bărbat pe care nu-l cunoștea. Westmorland însuși urma să fie cel mai îngrozit dacă avea să afle vreodată că o fată prostituată și naivă ca ea îi salvase viața și-l spălase. Vreme de câteva minute, se gândi la asta. Se aștepta ca el să rămână cu gura căscată și cu ochii mijitiți, spunând ceva usturător și umilitor – poate că făcuse o treabă jalnică sau că o lady ar trebui să lase astfel de lucruri în grija servitorilor.

Asta distruse orice plăcere întunecată ar fi putut avea la gândul că el i-ar fi rămas îndatorat. Nu putea lăsa asta – această muncă dezgustătoare – în seama unui servitor, deoarece Westmorland s-ar fi putut trezi în orice moment și ar fi putut susține că el deținea această casă și că ei toți trebuiau să plece. O enerva însă să stea lângă el și se gândi că ar țipa speriată și ar leșina dacă el ar deschide brusc ochii și ar întreba ce naiba îi făcea.

– Ai face bine să te trezești umil și profund recunoscător pentru toate astea, îi șopti ea în timp ce își trecea degetele prin părul lui ud. Altfel, mă voi gândi serios să te arunc iar în drum.

Pacientul ei nu răspunse. Stătea nemișcat, cu fața vlăguită. Era enervant. Nu-l văzuse niciodată decât în cea mai bună formă a lui, cinic, elegant, stând pe marginea într-un salon de dans, cu o mână în șold și cu un pahar de vin în cealaltă, cu ochii lui câprui cercetând încăperea în căutarea cuiva de care să-și bată joc. Era arătos – în ciuda antipatiei ei, nici măcar Georgiana nu putea nega asta –, dar rece, fără farmecul abordabil al lui Sterling. Asta găsea ea fermecător la un bărbat: abilitatea de a râde pe seama lui însuși, nu pe seama altora. Dorința de a fi mai degrabă plăcut decât temut. Marchizului Machiavelic nu-i păsa de ceea ce credeau alții despre el. Avea titlul, averea și înfățișarea care îl făceau să se simtă superior în fața celorlalți.

Acum însă, nu mai era. Acum, era neajutorat, dependent de ea... și de abilitatea ei de a menține minciunile pe care le spusese.

Doctorul ajunse pe înserat. Ținându-și promisiunea, Georgiana nu plecase de la căpătâiul lui. Rămăsese uluită, aproape stupefiată, temându-se să-și ia ochii de la el. Nu conta. Westmorland stătea nemișcat, și numai mișcarea discretă a pieptului său o asigura că încă era în viață. Când auzi tropotul copitelor pe pietrișul de afară, răsuflă ușurată, zgomotos.

Concluzia doctorului nu fu cu mult diferită de ceea ce se așteptase ea să audă.

– Câteva lovituri puternice la cap, spuse el după o examinare interminabilă. De acolo s-a scurs cea mai mare parte din sânge. A fost lovit și pe trup, dar nu observ nici un os rupt, numai vânătăi.

– Își va reveni? întrebă Georgiana.

El zâmbi. Kitty deja îi spusese că bărbatul rănit era logodnicul ei.

– Este voinic și puternic. Am mari speranțe.

– Sunt niște vești excelente, doctore Elton, spuse Kitty cu căldură.

– Chiar și în cele mai bune circumstanțe, va avea nevoie de timp pentru a se recupera, le atenționează doctorul. Trebuie să fie îngrijit. Dacă va face febră, va trebui să i se ia sânge imediat.

Stomacul Georgianeii se întoarce când ea se gândi la și mai mult sânge.

– Voi avea eu grijă de el, spuse ea repede. Kitty, vrei să-mi trimiți cina pe o tavă?

Prietena ei se încruntă.

– Știi că ești îngrijorată, dar trebuie să ai grijă de tine. Doctorul Elton este aici și poate avea grijă de el în seara asta. Vino jos la cină!

– Vreau să rămân! Kitty trase aer în piept pentru a riposta, dar Georgiana coborî vocea: Dacă ar fi Charles, tu ai pleca?

– Nu, spuse Kitty imediat, chipul împlânzindu-i-se, înțelegând. Voi trimite o tavă.

Georgiana simți o urmă de remușcare pentru că își manipula prietena cu lașitate. „Este pentru o cauză nobilă”, își spuse ea. „Voi vedea eu cum voi face față adevărului mai târziu.” Astfel, Georgiana rămase de veghe, tulburător de conștientă că-și săpa singură groapa – una adâncă și întunecoasă.

Capitolul 6

Avea o mâncărime.

Nu e nimic mai enervant decât să simți o mâncărime și să nu te poți scărpină. Și se întâmplă ca mâncărimea să fie pe cap, deasupra tâmplei. Ardea de dorință să se scarpine, chiar dacă mâinile lui refuzau să se miște. Frustrarea îi făcea mușchii să se încordeze și să se contracte, fără însă un răspuns evident al mâinilor lui.

De fapt, acum, că se gândea la asta, realizează că nu își putea simți mâinile deloc.

Cu un efort monumental, își deschise ochii și zări o ceață. Dumnezeu mare! Ce i se întâmplase? Era și orb, pe lângă paralizat?

Timp de aproximativ o oră – după estimarea lui – încercă să focalizeze. Își simțea ochii lipicioși și arzând. Deoarece fuseseră închise o bună perioadă de timp, se gândi el, apoi se întrebă de ce și cum de știa asta.

Își dădu seama că nu era un somn obișnuit. Oare se îmbătase? Gândul apăruse cu atâta ușurință în mintea lui, încât îl crezu adevărat – era obișnuit să doarmă mult la beție. Nu putea înlătura însă gândul că dormise, de fapt, foarte mult timp, ceea ce-l făcu să se întrebe ce naiba băuse.

Și de ce nu-și putea aminti nimic din desfrâul care însoțea de obicei o petrecere de o asemenea magnitudine?

Cu un alt efort considerabil, aruncă o privire prin încăpere. Nu îi era deloc familiară – pereți de un gri pal, un tavan simplu, câteva tablouri banale – nimic nu părea în regulă. Neliniștit, își întoarse capul și aproape țipă de durere în timp ce privi direct spre ferestre și lumina zilei îi lovi ochii ca niște ace ascuțite.

De cealaltă parte simți mișcare agitată și un zgomot.

– Domnule? spuse vocea bărbatului. Sunteți treaz?

– Nu, zise el.

Îl durea și să-și miște buzele. Erau amorțite și uscate. Dacă se gândea mai bine, nu-și dorea să fie treaz. Închise ochii pentru a se feri de lumina orbitoare.

– Vă implor, mai stați puțin treaz, spuse bărbatul repede. Încă aveți dureri?

„Încă.“

– Da, spuse el, brusc mai conștient de durerea care părea să-i pulseze în oase. Cine ești?

– Daniel Elton, Excelență, un doctor. Lady Winston m-a chemat când ați fost găsit.

Elton? Winston? Nu cunoștea pe nimeni cu aceste nume. Unde era? De ce era aici? Trebuia să fie...

Primul sentiment adevărat de neliniște îi furnica gâtul. Unde să fi fost? Nu era sigur. Nu era dormitorul lui, nu era propria lui casă – constată el –, deci unde era?

– Lord Sterling... Lord Sterling, spunea bărbatul, din ce în ce mai tare. Mă puteți auzi?

„Da.“ Încuviință. „Prea bine. Te rog, taci!“

Se auzi din nou un zgomot provocat de agitație. Vocea doctorului se auzi iar, deși el nu îi mai acordă atenție. Apoi, o voce nouă, șoptită și șocată – o voce de femeie. Se forță să deschidă pleoapele.

De data aceasta, focaliză mai bine. Observă că Elton era un individ bătrân cu păr des cenușiu și ochelari pe nasul lung, mare. Stătea deasupra patului, privind concentrat.

– A, uitați, este treaz! Elton se întoarse și făcu un semn. Veniți, milady!

În aria lui vizuală apărură o tânără. „Frumoasă“, fu primul lui gând. Având cârlionți de un blond-auriu prinși într-un coc deasupra capului, aceasta îl privea cu ochii mari, verzi. Buzele ei rozalii se deschiseră de uimire. Cine era?

Oricât de plăcut ar fi fost să se trezească privind la ea, începu să-l îngrijoreze faptul că era înconjurat de străini.

– Sigur sunteți încântați să o vedeți, continuă Elton jovial. A stat la căpătâiul dumneavoastră tot timpul, Lord Sterling.

– Nu... Femeia își mușcă buza și puse jos tava. Se apropie, deși părea pe jumătate speriată de moarte. Cum te simți, domnule?

– Nu sunt în cea mai bună formă, spuse el. Dumnezeuule, încă părea beat. Ce se întâmplase cu el? Unde sunt?

– Ei bine, la..., începu doctorul.

– Domnule doctor Elton! Fiindcă el tresări la chemarea ei, ea își domoli tonul. Sunteți amabil să ne lăsați o clipă singuri? Excelența Sa trebuie să fie obosit și... probabil foarte tulburat de încercarea grea la care a fost supus...

Ce încercare? Se încruntă, deși asta îi făcu pielea feței să se încrețească dureros.

– Desigur, doamnă! spuse doctorul după o pauză. Voi vorbi cu bucătarul pentru a-i aduce o supă lui Lord Sterling.

– Da, minunat! spuse ea repede și puțin cam tare. Ochii ei verzi îl țintuiră, apoi îl evitară. Se gândi că probabil arăta îngrozitor. Mulțumesc!

– Așteaptă, spuse el, încercând să ridice mâna, fără succes. Ce s-a întâmplat?

– Ai fost prădat de hoți, spuse femeia imediat. Ai fost bătut cu sălbăticie. Cred că ar trebui să rămâi calm și liniștit. Vom avea mult timp pentru a discuta despre asta când vei fi mai întremat.

El tresări șocat.

– Hoți?

– Da, unii foarte răi. Ea se întoarse iar spre doctor, care zăbovea la capătul patului. Domnule doctor Elton, supa! insistă ea.

– Unde? întrebă el.

Asta explica durerea de cap și din tot corpul, dar de ce naiba fusese prădat? Ce i se furase? Unde era?

– În drum spre Maryfield, spuse doctorul, ignorând încercările ei de a-l scoate pe ușă. Ați fost lovit în cap în mod repetat. Probabil va fi nevoie de ceva timp până când creierul să se refacă suficient pentru a vă aminti – asta dacă se va întâmpla.

– Ce?

– Șșt, spuse femeia, atingându-i umărul în timp ce el încerca să se dea jos din pat. Te rog, stai liniștit! Domnule doctor Elton, adu-
ceți odată supa!

În ultimele ei cuvinte se simți asprimea unui ordin.

– Spune-mi, ceru el, deși greutatea mâinii ei era suficientă pentru a-l ține pe loc. Simțea de parcă încerca să urce pe un munte, nu doar să se ridice în șezut. Unde sunt? De ce? Cine ești? Nu-mi amintesc nimic din toate astea!

– Sunteți la reședința Osbourne, domnule, spuse doctorul. Pentru a vă vizita logodnica.

– Pe cine? strigă el iar.

Doctorul tresări.

– Lady Georgiana. Arată spre femeie. Logodnica dumneavoastră.

El o privi șocat. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi jurat că nu o mai văzuse în viața lui.

Ea se repezi spre pernă. El rămase fără aer în urma unui spasm. Capul lui nu era gata să se miște.

– Domnule doctor Elton, mi-ați spus că va avea nevoie de supă de vită când se va trezi, zise ea cu asprime. Mergeți să o aduceți imediat!

– Desigur, doamnă! Odihniți-vă, Lord Sterling, spuse iar doctorul. Mă voi întoarce. Trebuie să știți că v-a salvat viața.

Bărbatul îi oferă un zâmbet care se dorea a fi încurajator.

West își simțea creierul ca un bolovan. Avea o logodnică... pe care nu și-o amintea deloc. Se afla într-o casă de care nu auzise niciodată... din motive pe care nu și le putea aminti. Iar doctorul îl tot striga...

– Sterling! spuse el. La ușă, cu mâna pe mâner, doctorul se opri. De ce îmi tot spui așa?

Pentru prima dată, zâmbetul doctorului dispăru.

– Nu știți cine este?

Schimbarea subtilă a vocii era profund alarmantă.

În loc să răspundă, se uită la femeie, care așeza păturile, dar care acum își ridică privirea, holbându-se. Gura ei roz, perfectă, formă un cerc. Era șocată.

– Nu, spuse el încet.

Doctorul își aranjă ochelarii și făcu un pas în față.

– Nu?

– Delirează, spuse ea grăbită. Își puse o mână pe fruntea lui, aproape acoperindu-i ochii. Palma ei era catifelată și rece... reconfortantă. Bloca, de asemenea, o parte din lumina orbitoare. Doctore, chiar trebuie să se odihnească!

– Dar nu-și amintește numele. Încruntându-se acum, doctorul se întoarse la patul bolnavului. Nu o recunoașteți pe logodnica dumneavoastră, Lady Georgiana?

El o privi, urmări ochii ei verzi frumoși, temători.

– Nu, spuse încordat.

– Și nu vă amintiți propriul nume?

– Ba sigur că da, spuse el. Este...

– Este dezorientat, interveni Lady Georgiana. Doctore, îl supărați!

De data aceasta, apucă brațul doctorului și aproape că-l dădu afară, închizând zgomotos ușa în urma lui.

El stătea nemișcat, holbându-se la tavan, dorindu-și brusc să adoarmă iar și să nu se mai trezească decât când capul lui și toată situația aveau să revină la normal. Ea vorbise în numele lui, dar asta nu ascundea faptul că el nu avea idee ce i-ar fi putut spune doctorului.

Nu-și știa propriul nume. Nu fusese nimic pe buzele lui – și, dacă ea nu ar fi intervenit, acest lucru ar fi fost evident.

– Așa! Se întoarse la capătul patului său, respirând cam greu. A plecat. A trâncănit despre supă două zile, așa că sper că nu se va întoarce fără ea. Probabil ești lihnit...

— Două zile, repetă el. Trecuse mult timp, dar asta era cumva liniștitor. Era evident că fusese bătut. Cu siguranță, creierul lui avea să își revină în câteva ore. Am dormit două zile?

Ea se opri fără să-i întâlnească privirea.

— De fapt, trei. Chiar nu îți amintești nimic din cele întâmplate? Asta era mai puțin liniștitor. Se părea că fusese bătut zdravăn.

— Nu.

Ea își umezi buzele și privi spre ușă.

— Nici unde ești, nici de ce ai venit aici?

— Nu. El încercă să zâmbească, dar îl durea prea tare. Îmi vei spune, nu?

Ea tresări.

— Ce?

— A zis că ești logodnica mea. Este adevărat? Nu pot să cred că nu mi-aș aminti o femeie ca tine.

Ea se cufundă încet în scaunul de lângă pat. Ochii ei larg deschiși îl fixau, dar expresia ei era de nepătruns.

— Nu-ți amintești de mine.

El îi analiză fiecare centimetru al feței.

— Chiar suntem logodiți?

Obrajii ei se înroșiră. Părea umilită, iar el se simți brusc prost.

— Îmi pare rău..., bolborosi el. Eu... se pare că nu-mi amintesc prea multe.

— Nici măcar propriul nume, spuse ea. Nimic?

— Nu. El tăcu. Doctorul mi-a spus Sterling... Acesta este? Nu mi se pare în regulă...

— Sterling este titlul, zise ea, cu privirea în altă parte. Vicontele Sterling.

Nu-i spunea nimic. Nu ar trebui? Panica începu să i se instaleze în piept. Ea ezită, bătând nervoasă darabana cu degetele în genunchi.

— Prenumele tău este Robert, spuse ea încet.

Ceva în adâncul lui se mai liniști. Prenumele părea potrivit. Slavă Domnului că nu înnebunise de tot.

— Da, spuse el oftând. Ochii nu voiau să rămână deschiși. Slăbit, întinse mâna spre ea. Îmi pare rău...

— Oh, nu! Să nu îți pară!

Ea îi atinse mâna, degetele ei cuprinzându-le delicat pe ale lui, dar cu o fermitate reconfortantă. El se mai relaxă. Mintea lui părea

în mod ciudat departe de trup. Ar trebui să fie mai supărat, dar nu avea energie pentru furie sau frică. Dar ea era aici... Georgiana, așa îi spusese doctorul. Avusese grijă de el. Doctorul spusese chiar că îi salvase viața. Stătuse lângă el și îl protejase, iar el avea sentimentul că nu avea să-l părăsească. Fără o altă stea călăuzitoare, își folosi ultimele puteri pentru a-i strânge mâna, apoi căzu iar inconștient.

Georgiana rămase nemișcată, cu degetele lui Westmorland împreunate cu ale sale. Nu era suficient că fusese nevoită să-l dezbrace și să-l spele, pregătindu-se pentru reacția lui caustică la trezire. Nu era suficient că fusese obligată să stea lângă patul lui trei zile la rând, îngrozită că momentul în care pleca urma să fie și momentul în care el avea să se trezească, distrugând construcția din jumătăți de adevăr și minciuni gogonate pe care o ridicase ea.

Și, desigur, el o făcuse. Ea ieșise numai puțin pe coridor pentru a schimba câteva vorbe cu Kitty, care îi adusese o tavă cu sendvișuri și ceai. Se strecurase înapoi în cameră la timp pentru a-l auzi pe doctorul Elton, care nu putuse păstra secret faptul că ea îi salvase viața, spunându-i lui Westmorland că ea stătuse lângă el tot timpul. Că era logodnica lui.

Ea se pregătise pentru un răspuns usturător. În schimb, Westmorland o privise pierdut.

Apoi spusese că nu avea habar cine era ea.

Înainte ca ea să se poată decidă dacă era ușurată sau enervată de faptul că nu-i acordase nici o urmă de atenție în toate ocaziile în care se întâlniseră la Londra, devenise clar că el nu-și amintea cine era.

Poate nu era atât de alarmant pe cât părea. Cu siguranță, își spusese ea, să fi bătut la fel de rău pe cât fusese el ar zdruncina mintea oricui. După ce mai dormea puțin, mânca și se mai întrema, avea să revină la vechea lui personalitate – arogantul marchiz de Westmorland, cu limba ascuțită, care nu inspira deloc milă și care merita să fie pus la punct din cauza intențiilor crude la adresa lui Kitty.

Trei zile, Georgiana plănuiise toate scenariile în care să-l pună la locul lui cum se cuvenea. Făcuse în minte o listă cu păcatele pe care i le reproșa, de la comentariile nepoliticoase despre oameni făcute

la baluri, la lipsa de moralitate a jocurilor de noroc iresponsabile și până la depravarea de a da o familie afară din propria casă. Adevărul era că începuse să aștepte cu nerăbdare momentul.

Își imaginase cum avea să fie: el stând întins, furios și slăbit, forțat să o asculte în timp ce ea îl mustra, pe bună dreptate, pentru că era un ticălos fără suflet. Ea, desigur, avea să obțină de la el promisiunea de a părăsi reședința Osbourne și de a nu se mai întoarce vreodată. Avea să-l facă să jure să nu sufle o vorbă despre adevărata sa identitate în fața lui Kitty și să îl oblige să îi trimită o scrisoare lui Charles explicându-i de ce s-a răzgândit și spunând și că îi iartă orice datorie legată de reședința Osbourne.

Nu o deranja că el ar putea-o privi cu ură în timp ce scria o astfel de scrisoare – sigilată cu inelul cu pecete pe care ea îl luase de pe mâna lui și pe care, desigur, îl ascunsese în camera ei. Ba chiar plănuise cum să-l scoată din reședința Osbourne cât mai repede posibil: o criză inventată la reședința unchiului său inventat din Somersetshire. Deja compusese scrisoarea urgentă în minte, plină de boli care îi amenințau viața. Nimeni nu o acuzase pe Georgiana vreodată că-i lipsea imaginația.

În schimb însă... el adormi, atârnat de mâna ei de parcă ar fi avut nevoie de ea. Când ea încercă să-și desprindă degetele, el o strânse și mai tare, deși nu se trezi.

Ea stătea încă acolo, cu mâna într-a lui, atunci când doctorul Elton se întoarse.

– A, a adormit iar, nu?

Închise gura, făcându-i semn servitoarei din spatele lui să lase jos tava cu supă. Georgiana așteptă până când Lucy plecă.

– Este normal ca oamenii să se trezească și să nu-și amintească nimic? întrebă ea încet.

– Nu este neobișnuit, spuse doctorul Elton. A fost bătut rău, iar vânătaia de la cap indică faptul că a fost lovit acolo de câteva ori, ceea ce cauzează adesea confuzie.

Georgiana răsuflă ușurată.

– Totuși..., continuă doctorul încet, este alarmant că nu v-a recunoscut sau că nu își știa propriul nume. O persoană nu uită cu ușurință astfel de lucruri.

– Dar își va aminti în cele din urmă? insistă ea. Poate data viitoare când se va trezi?

– Poate, spuse doctorul. Trebuie să sperăm.

Merse și aranjă draperiile, lăsând-o pe Georgiana holbându-se la Westmorland, din nou îngrozită. Își simțea inima bătând cu putere și mâinile tremurând. Se gândise că urma să fie groaznic atunci când Westmorland avea să se trezească și să o recunoască. Nu se gândise însă că el avea să se trezească și să creadă povestea ei nebunească și complet neadevărată.

Capitolul 7

A doua oară când se trezi, era întuneric. Deschise prudent ochii și răsuflă ușurat văzând că singura lumină din încăperea venea de la lampa dată la minimum. Fie din cauza întunericului, fie din cauza somnului lung, se simțea mult mai bine de data asta și mult mai capabil să cerceteze împrejurimile.

Era prea întuneric pentru a zări prea multe în încăperea necunoscută, dar o putea vedea pe ea. Lady Georgiana era cuibărită într-un fotoliu chiar lângă el, cu obrazul sprijinit în palmă, dormind. Cineva sforăia în încăperea, dar nu credea că era ea.

Logodnica lui.

Se holba la ea, încercând să invoce chiar și cea mai mică amintire din mintea lui încă încețoșată. Era o frumusețe, fără îndoială. Dar, așa cum nu-și amintea de el venind spre această casă sau locul din care venise, nu-și putea aminti să o fi întâlnit, să o fi curtat, să danseze cu ea, să o sărute sau să-i ceară mâna. Poate era o căsătorie aranjată.

Nu. Nu ar fi avut un mariaj aranjat.

Gândul îl luă prin surprindere. Fusese puternic și visceral. Bine, atunci! Voise să se însoare cu ea, iar ea probabil voia să se mărite cu el. Doctorul spusese că se afla aici de trei zile.

În timp ce privea, ea deschise ochii. O clipă, se priviră reciproc în tăcere.

– Ești treaz? șopti ea.

– Cred că da.

El își îndoi mâinile și se mișcă, încercând să își dezmoștească puțin gâtul. Ea sări de pe scaun.

— Să nu-ți faci rău! Îi aranjă pernele și îl ajută să găsească o poziție mai confortabilă. E mai bine?

— Da! Ea mirosea încântător, a portocale. El își dresе vocea, încântat de cum ea stătea aplecată deasupra lui. Poți să-mi explici ce s-a întâmplat?

Mâinile ei, care aranjau pătura, încremeniră. Se așeză iar pe marginea scaunului.

— Tot nu-ți amintești nimic?

— Încerc.

Mai ales în ceea ce o privea.

Ea îl privi atentă încă o clipă, apoi umerii îi căzură.

— Nu știu exact ce s-a întâmplat.

— Începe cu ceea ce știi!

Încercă să zâmbească. La naiba, probabil avea buza spartă. Îl dureau al dracului de rău. Ea inspiră adânc și își lăsă capul în jos, pigulind ceva de pe fustă.

— Călăream, când am auzit zgomot pe drum...

— Înainte de asta, o întrerupse el. Unde suntem? Este aceasta casa ta?

El era sigur – sigur – că nu era a lui.

— Aceasta este reședința Osbourne.

Ea îl privi printre genele lungi ca și cum aștepta un răspuns. În Derbyshire. Încă o privire răbdătoare. El făcu un gest neajutorat. Nimic nu îi era familiar. Presupunea că ar trebui să fie. Sigur că ar ști totul despre logodnica lui.

Ea oftă și își așeză mâinile în poală.

— Stăpâna casei, Lady Winston, este o bună prietenă a mea din școală. Îi aruncă din nou o privire fugară, ca și când ar fi verificat vreo urmă de recunoaștere, dar numele nu însemna nimic pentru el. Are un bebeluș și nu poate merge în oraș anul acesta, așa că am venit eu în vizită, continuă ea. Este frumos la țară și, cum spuneam, ieșisem la călărie, când am auzit zarva. Grăjdarul a mers să vadă ce se întâmpla și te-a găsit pe drum, inconștient, dar bărbații care te-au bătut fugiseră.

— Câți? vru el să știe.

— Cel puțin doi, probabil trei. Adam nu a văzut clar.

Fusese nevoie de trei bărbați să fie pus la pământ. Simți o satisfacție total nejustificată. Idiotul! Cu siguranță, îl puseseră la pământ și-l bătuseră măr. De ce era atât de mândru?

– A fost mai rapid să te aducem aici decât în sat, îi spuse ea, așa că te-am adus la reședința Osbourne, unde te afli de atunci.

Se încruntă, atât cât putea suporta fața lui.

– De ce te-ai gândit la sat, când tu erai aici? Cât de departe e satul?

Ea dădu să răspundă, apoi se înfioră.

– O... eu... nu te-am recunoscut la început. Eras acoperit de sânge...

– Nu venisem să te vizitez?

– Evident, spuse ea aspru. Dar nu te așteptam, și am fost foarte uimită de apariția ta.

A. O surpriză. Zâmbi. Da, îi plăcea acel gând.

– Fac asta des? Să te surprind?

– Constant, bâigui ea, aproape în gând.

Și asta îi plăcea.

– Doctorul a spus că m-ai salvat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Dacă cineva a făcut asta, acela a fost Adam, grăjdarul.

– Doctorul a spus că de atunci tu ai avut grijă de mine.

Ea îl privi provocator.

– Vrei o altă asistentă? Îl pot trezi pe doctor, doarme pe canapea...

– Nu! Abandonă încercările de a provoca vreo declarație de devotament din partea ei și îi cuprinse mâna în timp ce ea dădu să se ridice. Te rog, nu-l trezi! Se chinui să stea mai drept. Te-aș prefera în defavoarea oricui – mai ales a lui. Vorbește prea mult.

Ea încremenise în momentul în care el o luase de mână. Acum, răsă slab.

– Nici n-ai idee! Tu ai dormit și nu ai fost nevoit să-l auzi trei zile la nesfârșit.

El se înfioră la acest gând.

– Poate merge acasă.

– Mult noroc să-l convingi, milord!

Mâna ei se potrivea în a lui. El i-o întoarse, atingând pielea catifelată a încheieturii.

– Suntem mereu așa formali?

– Păi... ce?

– Unul cu altul. Pielea ei era încântătoare, precum mătasea caldă.

Georgiana.

Ea tresări, trăgându-și mâna.

– Noi... adică... da, suntem oarecum formal unul cu celălalt. Așa cum se cuvine.

Cum se cuvine. Se încruntă puțin, căci nu-i plăcea expresia.

– Foarte cuviincioși?

Sigur până acum îi furase vreun sărut. Probabil făcuse dragoste cu mâna ei, ceea ce era pur și simplu perfect.

– Foarte cuviincioși, spuse ea aspru.

– Ne putem opri? Îi zâmbi lingușitor. Știi, sunt foarte rănit. Este foarte obositor pentru mintea mea.

În loc să îi zâmbească sau să fie imediat de acord, ea deveni palidă.

– Să ne oprim?

– Din a fi atât de cuviincioși. Ochii începuseră să îi se îngreuneze iar. La naiba! Mai avea atât de multe întrebări. Îți spun Georgiana?

– O poți face, rosti ea cu o voce sugrumată.

Asta însemna că nu o făcuse înainte. Se părea că avusese nevoie de acea lovitură puternică la cap. Ei bine, acum, că primise una, plănuia să profite în mod nerușinat de asta.

– Iar tu îmi poți spune Robert. Numele i se părea familiar, dar tot cumva nefiresc. Rob, încercă el, și i se păru mai potrivit. Da, Rob!

Ea păru îngrozită.

– Ar fi nepotrivit!

– Să i te adresezi viitorului tău soț folosind prenumele? El se strădui să deschidă ochii. Cum așa?

– Noi... logodna noastră... ei bine, este numai o logodnă...

– De cât timp?

Ea închise gura și se uită la el.

– De cât timp suntem logodiți? insistă el.

– De doi ani, bâigui ea. Aproape doi ani și jumătate.

– Mai mult de doi ani? Șocat, se chinui să se ridice. Doi ani blestemați din viața și amintirea lui, dispăruți. De ce atât de mult?

Ea se ridică, împingându-i umărul.

– Să nu te rănești!

– De ce? întrebă el iar, deși îi permise să-l întindă.

Descoperi că îi plăcea atingerea mâinilor ei. Prefera să se gândească la asta decât la slăbiciunea alarmantă a mușchilor săi.

Ea privi urât păturile pe care încerca să le așeze în jurul lui.

– Nu s-au finalizat aranjamentele. Fratele meu este cam dificil.

O! Se relaxă. Ceva atât de jalnic ca asta putea fi singurul motiv pentru care el să fi fost logodit cu ea de ani întregi și să nu înnebunească.

Deoarece o găsea foarte atrăgătoare. Drace, chiar și vocea ei era frumoasă. De ce rămăsese distant și formal cu ea? Poate fusese alegerea ei. Poate nu voia să se mărite cu el la fel de mult cum voia el să se însoare cu ea?

Gândul acesta era neliniștitor. Faptul că ea acceptase era un început, iar dacă el nu se îngrijise să-i câștige inima... cel puțin, asta se putea schimba.

– Voi rezolva asta de îndată ce mă voi da jos din pat, îi spuse el. Dificil sau nu.

Ea se înroșise, constată el. Era greu să fie sigur, în lumina slabă.

– Sunt convinsă că nu e nici o grabă acum. Sănătatea ta...

– Doi ani este un o perioadă nepermis de lungă pentru a lăsa o femeie să aștepte. Îmi pare rău!

Ea îl privi uluită. El încuviință o dată, dar capul începu să-l doară iar. Ochii i se închiseră, și oftă îngrijorat.

– Odihnește-te! spuse ea imediat.

El îi căută mâna.

– Îmi pare rău! bâigui el. Nu pot... sta treaz.

– Nu te forța!

După o clipă, ea îi cuprinse mâna în palmele ei. El își îndoi brațul, ducându-i mâna la inima lui. Îi plăcea senzația mâinii ei în a lui și îl liniștea foarte mult să știe, fără să fi fost rostit, că ea avea să fie acolo când el se trezea din nou.

Momentan, ea era tot ce avea.

Georgiana fugi în ziua următoare în grădină. Trebuia să o facă, deoarece Westmorland se trezise mult mai energic decât în ziua precedentă. Se ridicase să mănânce și apoi spusesese că voia să facă baie. Kitty îi zisese lui Angus, valetul principal, să îl ajute, și o trimisese pe Georgiana afară din casă.

Spera că asta avea să o ajute să nu înnebunească.

Trecuseră cinci zile de la apariția nefericită a marchizului. Nu erau semne de recuperare a memoriei, dar sănătatea i se ameliorea. Doctorul Elton spusese că se afla în afara pericolului și plecase acasă în acea dimineață, ceea ce era o binecuvântare. Bărbatul vorbea într-adevăr prea mult, deși marchizul îl putea reduce la tăcere cu o privire pătrunzătoare și cu un singur cuvânt autoritar.

Marchizul. Ea închise ochii strâns. Trebuia să nu se mai gândească la el așa, pentru că fusese cât pe ce să spună asta cu voce tare. Era destul de ciudat să îl strige Sterling, dar el dorea ca ea să-i spună Rob, sau Robert, care era, de fapt, numele său real.

Printr-o întâmplare nefericită, Robert era și numele lui Sterling. Westmorland nu avea de unde să știe că ea așteptase cu nerăbdare să îi spună lui Sterling Robert în intimitatea propriei case, după căsătorie. Nu era la modă, și Sterling se uitase surprins când ea îl întrebase, dar prietenele Georgiane erau în relații atât de intime cu soții lor, încât și ea voia la fel. La urma urmei, el îi spunea uneori Georgie, ceea ce era, cu siguranță, mult mai familiar – și părea a fi numele unui băiețel.

Acum însă, Westmorland insista să-i spună Rob, în timp ce Sterling, actualul ei logodnic, cel adevărat, răsese numai și fusese de acord doar pentru că așa își dorea ea. Westmorland îi ceruse asta cu atâta speranță, încât ea se simțea din ce în ce mai prost evitându-l, deși nu făcea decât să adauge și mai multă neliniște la grămada deja enormă pe care o căra.

Poate se înșelase. Poate nu era cu adevărat Lord Westmorland. Acest bărbat nu semăna deloc cu arogantul și disprețuitorul marchiz pe care îl întâlnise la Londra, care urmărea înalta societate ca o panteră plictisită în căutarea prăzii. Probabil îngrijea un bărbat complet diferit. Ideea aproape o înveseli, deoarece nu știa cum să se comporte cu un Westmorland recunoscător, prietenos și fermecător.

Nu ar fi o glumă teribilă la adresa ei? Dacă avea să se dovedească a fi un bărbat normal, decent, care se întâmpla să semene cu Lord Westmorland... foarte mult... însemna că ea mințise și se înjosise fără motiv.

– Georgiana! strigă o voce în spatele ei. Unde ești?

Ea răspunse vinovată:

– Aici!

– Te bucuri de puțin soare? Kitty se opri lângă ea și ridică privirea spre cer, inspirând adânc. După atâtea zile înăuntru, probabil tânjeai după el.

Georgiana zâmbi trist. Era captivă în acea cameră din cauza propriilor acțiuni stupide.

– Nu mi-aș dori să fiu în alt loc!

Kitty îi atinse brațul cu compasiune, fără îndoială considerând-o extrem de devotată bărbatului rănit.

– Știu. O femeie poate suporta orice de dragul bărbatului pe care-l iubește. Și eu aș face același lucru pentru Charles.

Georgiana încercă să nu se simtă jenată.

– Apropo de Charles... Kitty coborî vocea, iar Georgiana se încordă. Am primit o scrisoare de la el chiar în această dimineață. A făcut ceea ce m-am temut – a pariat dincolo de posibilități. A pus casa asta ca miză la un joc de cărți cu Lord Westmorland.

O, Doamne! Georgiana se întreba dacă Kitty avea să o împuște și pe ea dacă avea să descopere adevărul.

– Atunci, Charles se întoarce acasă? întrebă ea, încercând să arate ca și când ar spera asta, nu ca și când ar fi îngrozită cu toată ființa ei.

– Nu! Pe chipul lui Kitty apărură niște linii implacabile, în timp ce privea niște păsări aterizând în fântâna din centrul grădinii. Are alte lucruri de rezolvat în Londra. Domnul Jackson i-a trimis instrucțiuni. Un zâmbet prudent, discret, îi curbă ușor buzele. Și cred că înțelege panica pe care a provocat-o aici și își dorește să aștepte furtuna în altă parte.

Slavă Domnului!

– Tipic bărbătesc, spuse Georgiana voioasă. Să declanșeze o furtună și apoi să nu își dorească să fie prins de ea.

Kitty râse.

– Ce deșteaptă ești! Te va ajuta atunci când te vei mărita cu Lord Sterling. De fapt, am venit să-ți spun că-și vrea hainele. Lucy a spălat ce a putut, dar cămașa lui a fost distrusă irecuperabil. Să-l trimit pe Angus să-i găsească bagajele și să ia una nouă?

Coburii lui Westmorland se aflau în camera Georgianeii, unde orice urme identificabile sau materiale puteau fi ascunse în siguranță privirii. Cum nu părăsise camera bolnavului decât atunci când fusese nevoită, acestea se aflau tot acolo, cu secretele nederanjate.

– Nu, nu, spuse ea repede. Îi voi aduce eu una. Deși mă îndoiesc sincer că doctorul Elton îl vrea dat jos din pat. Și ce motiv să aibă să vrea să se îmbrace când nu se poate da jos din pat?

Kitty zâmbi.

– O, draga mea, ai multe de învățat despre bărbați! Charles, cu cât este mai bolnav, cu atât este mai hotărât să se ridice din pat și să-și vadă de treabă ca și cum nimic nu l-ar deranja. Pe de altă parte, o simplă răceală îl pune la pat. Presupun că Lord Sterling a înnebunit puțin din cauza faptului că a stat închis atât de mult.

– Abia poate sta treaz timp de o oră.

– Poate ar trebui să mergi să vorbești cu el, răspunse Kitty. L-am auzit bătându-l la cap pe Angus să-i aducă un scaun cu roțile ca să-l scoată din casă.

Ca și cum Kitty ar fi avut așa ceva în casă. Chiar și fără să își fi recăpătat memoria, Westmorland îi ignora încă pe ceilalți cu aroganță. Georgiana își reaminti că aceasta era crucea ei, că ea o crease și și-o pusese singură pe umeri. Se îndreptă și se întoarse spre casă.

– Îi voi spune, promise ea, și speră că Kitty avea să interpreteze teama din vocea ei drept îngrijorare.

Nu putu găsi bagajele în camera ei. O clipă, aproape că i se opri inima. Dacă Angus venise să le ia, marchizul cotrobăia probabil prin bagaje chiar în acest moment, găsind cine știe ce lucru care i-ar fi putut aminti de cine era cu adevărat.

După un moment de căutări frenetice, găsi bagajele sub o masă. Nadine, camerista ei, probabil le împinsese acolo, pentru a nu sta în drum.

Cerule! Uitase de Nadine, care știa foarte bine cum arăta Sterling. Nadine nu mersese în camera bolnavului – în calitate de cameristă a unei lady, era sub demnitatea ei să aibă grijă de bolnavi –, dar, dacă l-ar vedea, ar ști imediat că Georgiana mințise.

Georgiana își acoperi fața cu ambele mâini. Va trebui să facă o înțelegere cu Nadine pentru a evita să strice totul. Minciuna prostească pe care o spusese devenea din ce în ce mai inoportună.

Inspiră adânc și expiră. Gata cu gândurile. Avea să trateze cu Nadine mai târziu. Desfăcu legăturile desagilor și căută înăuntru, simțindu-se brusc temătoare și ciudat de curioasă în timp ce atingea bunurile marchizului.

Nu adusesese multe cu el. Haine, toate șifonate după ce fuseseră îngrămădite în desagi. Puse deoparte o cămașă curată, apoi își dădu seama ca el va avea nevoie și de alte haine. Privi o clipă peretele, calmându-și nervii. „Ce proastă ești!” își spuse ea. „Acum, trebuie să pui mâna și pe lenjeria lui intimă.”

Spunându-și că erau numai bucăți de bumbac și mătase, adăugă șosete și pantaloni grămezii. Dacă ar fi spus adevărul, Angus s-ar fi ocupat de asta. De fapt, el ar putea face restul. Scoase toate hainele și le puse deoparte. Cu o privire furișă la ușa încă închisă, își îndreptă atenția spre ceea ce rămăsese.

Un pistol, pe care ar fi trebuit să-l fi avut mai la îndemână. O geantă mică din piele, cu un blazon incrustat, în care se afla briciul. Un penar cilindric cu instrumente de scris și hârtie. Un briceag mic căzu din el, iar Georgiana îl ridică, ușor surprinsă. Nu se gândise la Westmorland ca la genul căruia îi plăcea să scrie, dar rezervase un spațiu generos în bagaj pentru asta. Lângă se afla un jurnal, și, deși nu îndrăzni să-l citească, scoase documentul care ieșea în evidență din copertă. Îl deschise și citi suficient pentru a-și da seama că era actul de proprietate al reședinței Osbourne.

Inima aproape că-i sări din piept. Venise să-i dea afară, înarmat cu actul de proprietate. Toată animozitatea ei, care se mai stinsese ca urmare a rănii grave, ieși la suprafață. Ticălosul!

Ei bine! Nu avea să-i permită să o facă, nu după ce-și mințise prietena pentru el, după ce îl îngrijise cât fusese inconștient și după ce trebuia să se mai dea și drept logodnica lui. Luă actul de proprietate și-l ascunse sub ciorapi, acolo unde pusese deja inelul cu sigiliu.

Nu mai era nimic în desagi. Avea bagaj pentru numai câteva zile. Probabil fusese foarte încrezător în abilitatea lui de a o arunca pe Kitty, cu familia ei, în stradă.

Asta dacă nu cumva în urma lui venea o trăsură.

Își imaginează o trăsură plină cu vreo șase dintre prietenii lui aroganți și scandaloși. Aceștia aveau să ceară să-l vadă. El și-ar putea recupera memoria la vederea lor. Kitty ar putea lua pușca și i-ar împușca pe toți, și apoi, foarte posibil, ar întoarce arma spre ea. O, Doamne, de ce nu se gândise la asta înainte?

— Aveți nevoie de ajutor, milady? întrebă Nadine în spatele ei.

Georgiana tresări violent și se întoarce.

— De ce te furișezi așa în spatele meu?

Nadine clipi surprinsă.

– Nu m-am furișat! Angus m-a trimis să vă întreb dacă ați găsit hainele lui Lord Sterling.

– După cum bine vezi, le-am găsit! Ridică în brațe grămada de haine, mai puțin cele câteva lucruri pe care le pusese deoparte, și i-o dădu cameristei. Ai grijă să fie spălate și călcate! Se află într-o stare jalnică după ce au fost îngrămădite în desagi.

– Da, milady!

Nadine le luă și dispăru.

Georgiana își frecă tâmpilele cu degetele tremurânde. Situația îi scăpa din mâini. Trebuia să se gândească iute cum să procedeze în privința lui Nadine. Și în privința actului de proprietate. Și în privința posibilității ca prietenii lui Westmorland să apară. Și a șanselor ca el să-și recapete memoria. Și, desigur, trebuia să se gândească și la problema principală, aceea de a ieși din încurcătura pe care o crease.

Era suficient pentru a o face să-și dorească să plece la Londra și să revină sub supravegherea atentă a însoțitoarei ei, Lady Sidlow. Momentan, nu părea să fie capabilă să aibă grijă de ea însăși.

Capitolul 8

Bătu la ușa bolnavului și o deschise atunci când auzi o invitație înăbușită. Se opri apoi brusc, cu gura căscată. Westmorland se dăduse jos din pat.

Se ținea de stâlpul patului, palid și tremurând, într-un halat albastru, dar chipul lui fu luminat de un zâmbet de triumf când o văzu.

– Bună dimineața, draga mea!

– L-ai tuns, spuse ea prostește, privind spre Angus.

Westmorland își trecu mâna prin păr.

– Era un coșmar. A fost mai ușor să-l tund.

Georgiana simți o apăsare ciudată în piept. Când părul lui era lung și dat pe spate, prins într-o coadă, i se scoteau în evidență liniile aspre ale maxilarului și ale nasului. Cu el lung, părea rece

și prădalnic, precum unul dintre îngerii lui Lucifer. Tuns scurt, îi cădea pe frunte ușor ondulat și îl făcea să pară mai tânăr și mai abordabil.

Și, Cerule, era mai înalt decât și-l amintea ea.

Și avea umerii mai lați.

– Nu îți place? întrebă el în timp ce ea se holba ca o prostovană.

Se scutură. Nu ar fi trebuit să conteze dacă se tunde, dacă își pune un inel în ureche, ca pirații, sau dacă începea să poarte pieptar și colanți ca Henry al VIII-lea. Era același, își spuse ea, sperând să fie adevărat.

– Este diferit, zise ea vag. Și de ce te-ai dat jos din pat? Doctorul Elton...

– Dă-l încolo! Marchizul inspiră adânc și își îndoi mâna, apoi dădu drumul stâlpului, stând nesigur, dar fără susținere. Trebuia să mă dau jos din pat înainte să înnebunesc.

De parcă nu dădea bătăi de cap chiar și când zăcea în pat. Ea aruncă spre Angus hainele pe care le avea.

– Mi-au spus că vrei să te îmbraci, dar nu cred că ești suficient de întremat pentru a te da jos din pat. Abia stai în picioare fără să te sprijini de stâlp.

– Probabil că nu, recunosc Westmorland.

– Te rog, întoarce-te în pat, înainte să cazi și să te rănești din nou.

Buzele lui se strânseseră într-o linie subțire.

– Înnebunesc, zise el. Pot ajunge în grădină să stau puțin acolo. Văzându-i chipul, gura i se strâmbă. Te rog, draga mea!

Ea îl privi pe Angus, care îi evită prudent privirea. Toți considerau că era responsabilitatea ei, deoarece credeau că era viitoarea lui soție.

– Dacă așa vrei, spuse ea oftând și plecă.

Când ușa se deschise iar, el era bărbierit și complet îmbrăcat. Ar fi trebuit să semene mai mult cu arogantul Marchiz Machiavelic pe care-l cunoscuse ea la Londra, dar, în schimb, arăta, dacă asta era posibil, cu totul diferit de acea persoană. Îi oferă un zâmbet nesigur.

– Arăt mai bine acum?

Deși palid și cu vânătași, arăta mult mai bine. Era, se gândi ea, fără îndoială frumos.

– Ar trebui să fii în pat, spuse ea, simțindu-se arțăgoasă.

El zâmbi.

– Sunt o mare pacoste, nu?

„Nici n-ai idee“, se gândi ea.

– Nu cred că ar trebui să mergi afară.

– Numai câteva minute, se rugă el. Cu un braț sprijinit de perete, se întinse și-i luă mâna, ducându-i-o la buze. Vino cu mine dacă ești îngrijorată. Promit să mă comport cuviincios, Georgiana!

În acel moment, Kitty apăru de după colț. La vederea lor, aparent prinși într-o conversație intimă, ea zâmbi larg.

Surprinsă, Georgiana zâmbi stânjenită și îi permise lui Westmorland să-i sărute mâna. Era un sărut gingaș, trebuia să recunoască. Îi cuprinsese degetele cu ușurință și le dădu drumul repede.

– Cum pot refuza, când mi-o ceri atât de galant?

– Este minunat să te văd din nou pe picioare, Lord Sterling, zise Kitty și li se alătură.

Ceva apăru pe chipul lui, dar răspunse politicos:

– Mulțumesc, doamnă, pentru ospitalitate. Îmi cer scuze pentru deranjul pe care l-am provocat. De fapt, speram să mă pot bucura puțin de grădină. Am fost mereu mai fericit afară decât înăuntru.

– Desigur, spuse Kitty cu căldură. Și Georgiana este la fel. Permiteți-i lui Angus să vă însoțească.

El ezită.

– Poate Lady Georgiana îmi va oferi brațul.

– Sunt convinsă că o va face, spuse Kitty râzând. A fost foarte dedicată, să știi!

Georgiana își dori ca prietena ei să se întoarcă la legănat bebelușul, la planificat meniul sau la orice altceva, în loc să o împingă spre Westmorland. „Robert“, își spuse ea. „Rob.“ Oricât de mult o chinuia să-i spună pe nume, era mult mai bine decât să-i dezvăluie accidental identitatea.

– Atunci, mai bine am pleca, zise ea. Nu-mi place că te-ai ridicat și că ai luat-o din loc atât de devreme, Rob, dar văd că nu te voi putea face să te răzgândești.

Ochii lui de un căprui strălucitor se aprinseră. Ea își dădu seama că el era nerăbdător să plece.

– Am învins-o, spuse el făcându-i cu ochiul lui Kitty, care îi răspunse Georgianeii cu un zâmbet amuzat.

Georgiana îi permise să o ia de braț. El se clătină de la primul pas, sprijinindu-se și mai mult pe ea, iar ea se poticni sub greutatea lui.

– Poate ar trebui să vină Angus..., începu Kitty.

– Pot să o fac.

Rob se îndreptă, deși Georgiana îi simți tremurul. Fără să se gândească, ea îl sprijini cu tot trupul. Știa cum e să vrei să dovedești ceva și, cumva, hotărârea lui o făcu să vrea să-l ajute. Împreună ajunseră în grădină.

Când ajunseră la capătul scărilor, brațul lui era trecut peste umerii ei. Ajunși la ușă, brațul ei era pe după mijlocul lui. Ea putea simți efortul incredibil pe care el îl depunea, fără o șoaptă sau o văică-reală, iar asta o făcu să-l ajute mai cu drag.

– Poate că ai avut dreptate, spuse el fără aer, căzând zgomotos pe banca din grădină. A fost mai anevoios decât m-am așteptat.

– Și acum va trebui să faci același drum înapoi.

Se așază la capătul celălalt al băncii, încercând să înlătore senzația trupului său lipit de al ei. Umărul ei încăpuse perfect sub brațul lui, și, chiar și după câteva zile în pat, era ferm și solid.

– Nu în următoarea jumătate de oră – și va merita. Își ridică fața spre soare și inspiră, cu ochii închiși. Trebuia să ies din acea cameră.

Ea simți compasiune. Când îl privi însă, imaginea lui stând cu capul pe spate și cu ochii închiși o tulbură. În părul lui brunet erau accente roșietice, și arăta atât de puternic și de împăcat, în ciuda vânătailor. Se concentrează la aranjarea fustei pe genunchi.

– Mă înnebunește faptul că nu-mi pot aminti nimic, spuse el. Avea ochii încă închiși, dar Georgiana se înroși vinovată. Spune-mi despre tine!

Ea se uită cu jind la poartă. Ce ar face ceilalți dacă ar pleca pur și simplu pe jos până la Maryfield și s-ar urca într-o diligență spre Londra? Nu găsise încă nici o cale de scăpare din situația asta imposibilă, iar dacă el începea să pună întrebări...

– Georgiana? Ea tresări. El o privi îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea cu un zâmbet care spera să pară relaxat. Absolut nimic!

– Serios? El se apropie puțin, cu chipul posomorât, dar cu o expresie oarecum poznașă. Văd că te pun la mare încercare.

„Nu din motivul pe care îl bănuiești.“

– Ce te face să spui asta?

– Hmm. Faptul că a trebuit să implor pentru a ieși câteva minute. Se întoarse spre el indignată, iar el râse, cu ochii dansând.

– Ar trebui să fii înăuntrul, spuse ea cu un zâmbet ezitant. Știi și tu asta. Nu mă acuza că sunt crudă și nepăsătoare la suferința ta.

– Crudă! Niciodată! Îi prinse mâna și i-o sărută înainte ca ea să își dea seama că avea să o facă. Și nimeni nu te-ar putea numi nepăsătoare după tot ce ai făcut pentru mine.

Pentru a se proteja de consecințele propriilor minciuni. Jenată, își trase mâna din a lui.

– Ți-a fost frică? întrebă el după o clipă.

– Atunci când te-am găsit pe jumătate mort în drum, plin de sânge, fără să te trezești câteva zile? Desigur!

O clipă, el păstră tăcerea.

– Ești furioasă pe mine.

Râse iar, de data asta mai forțat.

– Nu fi ridicol!

– Îmi dau seama, spuse el încet.

Georgiana se pregăti de ceartă, apoi renunță.

– Din câte îmi pot da seama, ești onestă și sensibilă, continuă el. Deși a fost șocant și supărător, pare puțin probabil să fii furioasă pe mine pentru că am fost atacat și jefuit.

– Sigur că nu am fost, protestă ea. Nu este vina ta!

– Asta înseamnă că ești supărată din alt motiv, continuă el. Din cauza a ceea ce am făcut înainte. Ce a fost?

Nu avea cum să răspundă la asta.

– Am fost rece? Sau nepăsător? insistă el.

Dacă trebuia să fie sinceră, erau prea multe de ignorat.

– Da, izbucni ea. Chiar ai fost.

O cută îi apărură pe frunte.

– De aceea am venit să te văd? Să mă revanșez?

– Nu știu, spuse ea, încă sinceră. Nu știu motivul vizitei tale.

– Trebuie să fi fost din această cauză, spuse el, aproape ca pentru sine. Altfel, de ce aș veni la Derbyshire?

Ea se încordă, temându-se că el și-ar fi putut aminti de ce venise la Derbyshire.

– Ți-ai amintit că îți place să stai afară, spuse ea pentru a-l distra. E ceva!

– Îmi amintesc cum să merg și cum să mă îmbrac singur, zise el laconic. Pare ceva ne semnificativ comparativ cu celelalte. Cum ne-am cunoscut?

Georgiana strânse din dinți până când urechile începură să o doară, sub masca unui zâmbet. Până acum, se sprijinise pe adevăr – adevărul privind relația ei cu Sterling. De data aceasta însă, nu putea funcționa. Moșia tatălui ei se învecina cu cea a tatălui lui Sterling, și ei se cunoșteau de când erau copii. Era îndrăgostită de el aproape de când se știa. Faptul că el îngenunchease și o ceruse în căsătorie părăuse ceva ce fusese predestinat de la facerea lumii.

Nu-i putea spune asta lui Westmorland, deși nu era o trădare în plus la adresa lui Sterling.

– La Londra, spuse ea evaziv, sprijinindu-se pe o versiune denaturată a adevărului, ca și cum s-ar fi referit la marchizul de Westmorland și la ea. La un bal. Nu-mi amintesc prea bine.

– Ah! Păru mâhnit. Nu am făcut o impresie bună la prima vedere.

– Nu neapărat, recunosc eu ea.

Pe chipul lui apăru o expresie hotărâtă.

– Spune-mi! Nu-mi ascunde nimic! Urăsc să simt că între noi este ceva neplăcut, fără să știu ce este.

O, Doamne! Își frecă nervoasă palmele pe fustă. Minciuni, minciuni, minciuni.

– Nu vreau asta. Este neplăcut!

– Mă aștept să fi fost, spuse el, privind-o deopotrivă cu regret și îndrăzneț.

Ea aproape zâmbi.

– Te-am călcat?

Ea tresări uimită.

– Ce? Nu!

– Am vărsat șampanie pe rochia ta?

– Nu!

– Am uitat să te invit la dans? Putea avea cea mai seducătoare expresie. Cine l-ar fi crezut în stare pe Marchizul Machiavelic? Orice ar fi fost, am fost un prost!

Amuzamentul ei șovăitor se ofli și dispăru. Ar mai fi spus asta dacă și-ar fi amintit, așa cum o făcea ea, că o crezuse înfumurată și superficială la acel bal, cum mult timp în urmă? Că nu s-ar fi gândit niciodată să invite la dans o fată ca ea, cu atât mai puțin să-i aducă șampanie?

– Nu te mai frământa, spuse ea, privind într-o parte. Eu nu o fac.

– Nu îmi va da pace, dar voi înceta cu întrebările. Îi acoperi mâinile cu a lui. Ai o inimă bună, draga mea!

Ea nu știa cum să răspundă. Crezuse că era o lașă și o proastă și că, probabil, înnebunise. În fiecare zi căuta o modalitate de a desface acest nod și, cumva, în schimb, în fiecare zi devenea și mai strâns... iar ea îl simțea de parcă era în jurul gâtului ei.

– O prostuță, mai degrabă, spuse ea, încercând să nu se gândească prea mult la asta. Asta pentru că te-am lăsat să ieși, când, de fapt, ar fi trebuit să stai în pat, să te odihnești și să te refaci.

El zâmbi, arătând ca un băiețandru căruia i se făcuse voia.

– Te-am convins!

– Nu te-aș putea lăsa aici să te împiedici și să cazi în nas, spuse ea aspru. A fost suficient să te văd o dată mânjit de sânge și inconștient, mulțumesc!

– Este o performanță pe care nu aș vrea să o repet, recunosc el. Nici măcar de dragul celei mai frumoase infirmiere din lume.

Ea râse.

– Kitty va fi încântată să audă! Trebuie să te avertizez, este deja măritată.

– O să continui să mă tachinezi, spuse el amuzat. Nu m-am referit la Lady Winston, și știi asta.

Georgiana făcu ochii mari și se afundă iar în adevăr.

– De ce ar trebui să cred că te-ai referit la mine? Niciodată înainte nu mi-ai spus ceva atât de flatant.

– Nu? Râse, apoi se opri. Este adevărat? Nu poate fi adevărat!

„O, este!“ Zâbind larg, ea doar ridică din umeri.

– Nu, spuse el iar, de data aceasta părând de-a dreptul șocat.

– Nu contează, spuse ea repede.

Era tulburător să-l vadă atât de îngrozit. Dacă el ar fi continuat să râdă, ar fi domolit îngrijorarea supărătoare pe care ea o simțea din cauza faptului că el părea foarte diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse în Londra... numai de la distanță, dar suficient de bine încât antipatia ei pentru el să fie perfect justificată.

– Ba sigur că da! Se apropie de ea. Nu crezi că te consider frumoasă?

Ea se înroși.

– Sunt sigură că nu știu...

El se întinse spre ea și-i întoarse chipul spre el.

– Ești cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o în viața mea. În timp ce-i studia chipul, ochii lui erau aproape aurii. Chiar dacă nu mi-ai fi salvat viața, tot aș fi crezut asta.

Georgiane i se spusese de multe ori că era încântătoare, drăguță, ba chiar frumoasă, la fel de uimitoare ca o prințesă și la fel de senină ca o zi de vară. Nici unul dintre aceste complimente nu o lăsașeră fără cuvinte, așa cum o făcuse acesta.

– Tu... te-ai lovit la cap, spuse ea nesigură. Destul de tare.

El zâmbi. Zâmbetul lui era strâmb, constată ea. Un colț al gurii era mai ridicat decât celălalt, iar ochii lui se încrețeau inegal. Acest lucru îi făcea chipul frumos chiar și mai adorabil. Ea constată alarmată că începuse să-l placă pe Lord Westmorland. Cel puțin, pe acest Westmorland, care nu-și amintea că o considerase înfumurată și superficială, căruia îi plăcea să stea afară, care o considera frumoasă.

– Nu am fost lovit atât de tare încât să orbesc, șopti el.

– Nu eu ți-am salvat viața, răspunse ea, agerimea minții ei fiind zdruncinată de privirea lui fascinantă. Adam a făcut-o.

– Serios? Se aplecă mai aproape. Nu Adam a decis să mă aducă aici, nu el e cel care mi-a șters sângele de pe capul spart, care a stat lângă patul meu zi și noapte.

– Ei bine... sigur că nu. El este grăjdar, are responsabilități față de cai...

– Nu m-a ajutat Adam să merg afară, doar pentru că am vrut asta, deși a fost prostesc să mă dau jos din pat atât de curând.

Ea zâmbi fără voie.

– Sună mai mult a complice decât a salvator.

El râse silențios.

– Nu l-am văzut deloc pe Adam... din câte îmi amintesc. Deși nu-mi amintesc prea multe, știu clar că ai fost acolo de fiecare dată când am deschis ochii.

– Desigur, spuse ea vag.

Trebuia să fie acolo, în caz că îi reveneau memoria și vechea personalitate malițioasă. Acum însă, tot ce putea vedea era modul în care ochii lui râdeau la ea și modul în care se uita la ea de parcă era pe cale să... Să o sărute.

— Sigur că am fost acolo, spuse ea grăbită, ridicându-se imediat, îngrozită în sinea ei când își dădu seama că se aplecase spre el. Fără îndoială, înnebunise. Nu voia să-l sărute, nu putea, sub nici o formă, să-i permită să o sărute. Nu mi-i imaginez pe servitorii lui Kitty stând cu tine toată noaptea, nu? Toți ai treburi de făcut.

Ea se ținu ocupată cu aranjarea unor cute inexistente ale fustei, dar îl simți dând înapoi. Dezamăgirea lui era palpabilă.

— Apreciez însă foarte mult, spuse el, iar în vocea lui nu se mai simți acel ton jucăuș de mai înainte. Mulțumesc!

„Nu mi-ai mulțumi dacă ai ști adevărul.“

— Ooo, spuse ea râzând forțat. Nu ar trebui să-mi mulțumești!

— Poate nu, replică el cu o șovăială evidentă.

Ea râse iar, dar se opri atunci când el își apăsă tâmpla cu o mână.

— Te doare capul?

— Nu mai mult decât de obicei. Închise ochii strâns. La fel ca în ultimele două zile, oricum.

Ea se ridică imediat.

— Gata! Pur și simplu, trebuie să mergi înapoi înăuntru.

— Poate ar fi mai bine mai la umbră, bâigui el.

Capul îi căzu și el alunecă pe bancă, iar ea, cu un strigăt îngrozit, se repezi spre el, sprijinindu-l în timp ce striga după Angus.

— Mă simt deja mult mai bine, se auzi vocea lui înăbușită.

Mâinile lui îi atinseră șoldurile.

Georgiana se înroși. Pentru a evita ca el să cadă, își trecu brațele în jurul umerilor lui, fața lui fiind lipită de pieptul ei. Dacă nu i-ar fi simțit mâinile tremurând în timp ce se ținea de ea — pentru sprijin la fel de mult ca pentru orice altceva —, i-ar fi dat drumul, chiar dacă ar fi căzut în glicină. El însă tremura, și respirația lui era greoaie, iar, după ce Angus apăru în grabă, Rob nu scoase un sunet de protest când fu dus înapoi în casă, în timp ce Georgiana mergea înainte, deschizând ușile în calea lor.

Numai când ajunse în casă, mai palid și mai slăbit, înțelese ea cât de rău se simțea el. Angus abia reuși să aducă ligheanul înainte ca Rob să se aplece peste marginea patului și să verse violent.

— Nu ar fi trebuit să permit asta! Luă un prosop pentru a-i curăța fața în timp ce Angus îndepărtă ligheanul. Ce greșală! Acum, te simți iar rău, și asta din cauza câtorva minute la soare.

– Nu a fost numai atât, spuse el. Sorbi din ceașca de ceai pe care ea i-o ținea la gură, fără să protesteze din cauza laudanumului pe care ea îl adăugase în grabă. Pentru câteva minute, m-am simțit în pielea mea. A meritat!

– Iar acum, m-ai speriat iar de moarte.

Disperată, se lăsă pe scaunul de lângă pat. Nu se așteptase să se simtă atât de responsabilă pentru el. Mâinile îi tremurau și inima îi bătea cu putere de teamă ca era posibil ca el să fi suferit o cădere din cauza unei simple vizite în grădină. O vizită pe care ea ar fi putut-o evita și pe care, totuși, o permisesese, deoarece se lăsase convinsă de dorința de pe chipul lui.

Zâmbind slab, el se lăsă pe spate și își trecu o mână peste față.

– Îmi pare rău pentru asta, iubito, dar tot a merita. Ești încântătoare în lumina soarelui.

Adormi apoi înainte ca ea să își poată reveni din șocul cuvintelor lui.

Georgiana îl privi, fără să știe ce să facă. Nimic nu mergea conform planului – nu că ar fi plănuit ceva din toate asta, dar lucrurile nu mergeau așa cum se așteptase. Chiar și fără amintiri, Westmorland rămăsese aceeași persoană. Se putea schimba întreaga personalitate a unui om din cauza unei lovituri la cap? Fără să se gândească, se aplecă deasupra lui, căutând un indiciu că făcuse o greșeală – că nu era Lord Westmorland, ci un al bărbat, mai blând și mai amabil.

Nu că ar fi permis vreunui alt bărbat să o sărute.

Georgiana tremura. Se îneca și nu știa cum să scape. Lady Sidlow o avertizase că, pentru o fată, imaginația era un lucru periculos, iar ea râsesse mereu. Cine ar fi crezut că vorbele contesei aveau să se dovedească îndreptățite? Cum de sfârșise prin a-și minți buna prietenă, pe Kitty, iar acum contempla ideea de a-și trăda adevărata dragoste – pe Sterling? Oricât de rele erau minciunile, o parte din ea se înfiora când îl auzea pe Rob spunându-i că o găsea frumoasă – lucru trădat de interesul din privirea lui – și se întreba cum ar fi dacă el s-ar apleca în față și ar săruta-o. Ea nu sărutase pe nimeni în afară de Sterling.

Acum, acest bărbat – Marchizul Machiavelic, dintre toți oamenii – o făcea să își pună întrebări.

Ochii ei alunecară înspre gura lui. Numai asta putea vedea, căci brațul lui îi acoperea ochii. Cum ar fi să-l sărute? Poate că rațiunea avea să împiedice acest lucru, dar mintea ei nu înceta să se gândească la asta. Săruturile lui Sterling erau delicate și tandre. Bucuria venea din îmbrățișările lui, chiar dacă numai pentru o clipă. Lady Sidlow se făcea că nu vedea, astfel încât avea câteva momente singură cu Sterling, când el o putea săruta.

Kitty era mult mai relaxată ca însoțitoare. O lăsase pe Georgiana singură cu presupusul ei logodnic ore în șir – nu că ar fi fost de datoria ei să fie însoțitoarea cuiva, având în vedere că avea un copil în grijă și o casă de administrat. În plus, având în vedere cât de bolnav fusese Rob, riscul de a se întâmpla ceva indecent între ei era minuscul. Și Georgiana, știind că acesta nu era logodnicul ei, se așteptase ca ultimul lucru din lume la care să se gândească ar fi să-l sărute pe marchiz.

Dar iat-o acum stând la căpătâiul lui, holbându-se la gura lui și punându-și întrebări.

Îi spuse lui Angus să-i asigure confortul suferindului și plecă.

Avuse aproximativ două minute de liniște înainte ca o altă problemă neplăcută să-și scoată capul la iveală.

– Lucy mi-a spus că Lord Sterling e cel bătut măr și care și-a pierdut memoria, remarcă Nadine.

Georgiana tresări. Abia închisese ușa camerei sale și începuse să se gândească serios să se baricadeze acolo.

– Dumnezeule, Nadine, mă sperii la orice pas astăzi!

Nadine era aproape de vârsta Georgianeii și o însoțise de când aceasta din urmă terminase școala. Nadine se pricepea foarte bine la coafat și la cusut și avea un caracter neînfricat, îndrăzneț, care se dovedise valoros. La orice lucru nepotrivit pe care Georgiana dorea să-l facă Nadine era dispusă să ajute și să participe – contra unui preț modest. Putea Nadine să cumpere ultimul roman al Minervei Press sau un ziar de scandal în drum spre casă, după ce cumpărase ciorapi noi și dantele? Putea, în schimbul a șase penny. Putea ea să ascundă această achiziție de Lady Sidlow și să își asume vina pentru prezența ei în casă? Putea, pentru alți șase penny. Putea ea să șterpelească scrisori, să cumpere gravuri indecente și să mintă pentru Georgiana când aceasta trebuia să se furișeze afară? O făcea

mereu – ceea ce era minunat –, dar mereu contra unui preț – care crescuse repede. Și acum, evident, îl văzuse pe Lord Westmorland.

– Nu aș fi ghicit niciodată că sunt doi de Lord Sterling în Marea Britanie, continuă Nadine în timp ce împacheta hainele. Unul cu câțiva centimetri mai înalt, cu părul mai închis la culoare și cu batiste cu monograma W...

Georgiana se apropie de ușă.

– Șștt! Nu mai spune o vorbă!

Camerista tresări.

– Sigur că nu, milady! Presupun că ai un motiv bun să o minți pe Lady Winston și să-i spui că l-a primit în casă pe Lord Sterling în loc de altcineva. Cineva care, dacă ar trebui să ghicesc, este, de fapt, groaznicul și detestatul Lord Wes....

– Zece penny, bolborosi Georgiana panicată. Pentru a ține secretul.

Nadine se opri, apoi termină de împăturit batistele.

– Cum vrei, milady!

– Mulțumesc!

Georgiana trecu țațoșă pe lângă ea, dar în sinea ei tremura. Mai primea bani abia peste două luni. Fratele ei strâns la pungă, Alistair, se întreba mereu cum puteau femeile să cheltuiască atât de mulți bani și nu-i dădea o lețcaie în avans. Acum, ea își cheltuise o mare parte din ei acoperind minciunea ei stupidă pentru un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea.

– Dar de ce ai făcut-o, milady? Nadine așeză în sertar ultimul teanc de haine și se întoarse. Credeam că-l disprețuiești pe Lord Wes...

– Te rog să nu rostești acel nume! ripostă Georgiana.

Nadine păru uluită.

– Dar împreună cu domnișoara Hotchkiss ați convenit că era cel mai josnic individ și mai mizer decât noroiul de pe pantofii voștri.

Georgiana se înroși. Nadine le însoțise în acea călătorie cu trăsura, atunci când ea o consolase pe Joanna Hotchkiss spunându-i că remarcile tăioase ale lui Westmorland nu meritau lacrimile și neliniștea Joannei.

– A spus niște lucruri foarte neplăcute despre domnișoara Hotchkiss, și încercam să o înveselesc.

– Deci nu-l disprețuiești pe mar...

— Nadine! exclamă Georgiana, cuvântul fiind între o șoaptă și un strigăt. Privi neliniștită spre ușă și își coborî și mai mult vocea: Pentru următoarele câteva zile, este Lord Sterling, și să nu îndrăznești să suflă o vorbă.

— Nu, milady, spuse Nadine, luată prin surprindere. Sigur că nu! Dar câte zile? Și ce vei face dacă Lord St... cel adevărat decide să te viziteze? Sau să îți scrie?

Georgiana își acoperi fața cu mâinile.

— Nu știu. Am spus numai că era... știi tu... pentru a-i salva viața. M-am temut că Lady Winston l-ar fi dat afară.

Camerista o privi încurcată.

— Cu siguranță, chiar dacă este un bărbat nepolitic și arogant, ea nu ar face asta cuiva atât de rănit.

Georgiana oftă.

— Ceva s-a întâmplat între Sir Charles și... Neajutorată, arătă cu mâna spre camera lui Rob. A fost groaznic, și Sir Charles a avertizat-o pe Lady Winston să nu-l primească dacă ar sosi...

Ea ezită, fără să vrea să întineze numele lui Kitty. Poate se înșelase în privința caracterului nemilos al lui Kitty și poate fusese o proastă fără motiv. Cam târziu să se gândească la asta...

— Sir Charles crede că marchizul va încerca să intre în posesia acestei case. Nu am știut ce ar face Kitty și am spus că era Sterling înainte să mă pot gândi mai bine.

— Chiar ar da afară familia? suspină Nadine.

— Ei bine... Înainte ca el să se trezească, Georgiana ar fi spus cu încredere deplină că Westmorland nu doar că era capabil de o astfel de cruzime, ci probabil se și desfăta cu ea. Acum, nu mai era sigură. Probabil, insistă ea, atât pentru ea, cât și pentru Nadine. La urma urmelor, a adus actul de proprietate.

Cu ochii mari de uluială, Nadine clătină din cap.

— Dar, milady... nu vei fi într-o mare belea dacă cineva descoperă adevărul?

Georgiana tresări.

— Sper să-l scot de aici înainte ca Lady Winston sau altcineva să suspecteze cine este cu adevărat.

Camerista se încruntă.

— Cum plănuiești să faci asta, având în vedere că nu poate merge și nici nu știe cine este?

„Habar nu am.“

– Mă voi descurca, spuse ea cu o încredere pe care nu o simțea nici pe departe.

Capitolul 9

Meritase să meargă afară, dar numai într-o mică măsură. Migrena care apăruse în aer liber, sub glicină, se transformase într-un monstru cu dinți lungi și gheare ascuțite. Georgiana îl îndemnase să ia mai mult laudanum, și, în disperare de cauză, o făcuse.

Probabil dormise mult timp. Când se trezi, camera era întune-coasă și liniștită ca un mormânt. Simți că era singur. Durerea de cap se mai atenuase. Întunericul infernal ajuta, deși îl făcea să se simtă nesigur, pierdut și debusolat. Cine era? Nu avea nici o idee și începuse să creadă că nu-și dorea cu adevărat să afle.

Niciodată nu-i spusese logodnicei lui că era frumoasă. Asta ar fi fost justificat dacă ea nu ar fi fost, iar o asemenea afirmație ar fi fost un compliment fals. Dar, Dumnezeuule, era – păr des, auriu, care se ondula în cârlionți strălucitori în jurul gâtului, ochi de un verde prăfuit care puteau dansa de veselie și se puteau întuneca de îngrijorare, o gură rozalie pe care el se gândea să o sărute de fiecare dată când o vedea.

Privirea alarmată atunci când se aplecase spre ea în grădină îl oprise. Ea nu îi împărtășea interesul pentru sărut. Asta însemna că fie nu o sărutase vreodată, fie nu îi plăcuse atunci când o făcuse.

La naiba! Cum de distrusese astfel lucrurile cu femeia cu care avea să-și petreacă restul vieții? Ea refuzase să îi spună, și, neliniștit, Rob simțise că era încă un răspuns care nu i-ar fi plăcut prea mult.

Îl deranja enorm că nu își putea aminti nimic despre relația lor, despre curtare... sau despre sentimentele ei. Poate era mai bine așa, căci era clar că nu-i făcuse nici o declarație romantică, dar însemnă că nu avea habar ce simțea ea pentru el.

Uneori, când ea zâmbea și râdea la tachinările lui, se gândea că relația lor se baza pe afecțiune. Fusesse atât de devotată de la accidentul lui. Sigur că îi păsa de el. Trebuia.

Alteori însă, era o prăpastie între ei, și se gândea că probabil era vorba despre o uniune aranjată, de afaceri, între străini.

I se părea însă în neregulă. Sigur i-ar fi spus dacă ea nu i-ar fi împărtășit sentimentele. De ce s-ar fi prefăcut a fi o logodnică devotată? Iar dacă lui i-ar fi păsat atât de puțin de ea, de ce ar fi venit la Derbyshire pentru a se revanșa pentru orice neînțelegere ar fi avut?

Cea mai bună explicație pe care o putea formula era că logodna lor fusese aranjată amiabil. Dacă ar fi fost prinși în vreun scandal și obligați să se căsătorească, nu ar fi rămas logodiți mai bine de doi ani. Ar fi ajuns în fața vicarului într-o săptămână. Dacă mariajul era aranjat, înțelegerile ar fi fost făcute înainte ca logodna să fi fost anunțată. Dacă exista însă ceva afecțiune, iar uniunea era potrivită, era posibil să fi fost făcută din conveniență...

Rob suflă zgomotos, frustrat, privind în întuneric. Georgiana putea avea probabil zeci de pretendenți. Era ceva nerespectabil în privința ei? Sau a familiei ei? Ea nu-l menționase decât pe fratele ei, și nu în termeni afectuoși. Poate că restul familiei murise într-un scandal rușinos. Poate că erau atât de scandaloși, că trăiau încă, umblând haihui prin Italia, după ce-o lăsaseră în grija unui frate indiferent.

Ușa se deschise, iar Georgiana intră. Își putu da seama după parfumul ei și după modul în care înainta silențios prin încăperea întunecoasă.

— Sunt treaz, șopti el, zâmbind.

— Cum te simți?

Mâna ei rece îi atinse fruntea o clipă.

— Mai bine. Acum, că ești tu aici, adăugă el discret.

— Te pot ajuta cu ceva? Ți e foame?

— Nu. Vrei să stai cu mine? Încercă să-și relaxeze tonul. E foarte ciudat să stai singur în întuneric beznă. M-am trezit și pentru o clipă am crezut că am murit și că eram deja închis în sicriu.

Ea suspină îngrozită.

— Nu! Niciodată! Ce groaznic....

— Imaginează-ți ușurarea mea când ai intrat, spuse el repede. A meritat momentul de teamă.

– Domnule, ai o noțiune ciudată a valorii.

El putu auzi foșnetul rochii ei, apoi hârșăitul scaunului pe podea.

– A, deoarece am spus că a meritat migrena, pentru că am mers afară? Zâmbi. A meritat.

– Pentru mine nu a meritat, bombăni ea.

– Nu, am văzut asta. Se întoarse spre ea, chiar dacă nu putea vedea nimic. Sunt o povară teribilă pentru tine.

– Încetează să mai spui asta! Îi atinse mâna, iar el, instinctiv, i-o cuprinse. Am adus o compresă pentru frunte. Pot să o pun?

– Te rog!

Apoi, aproape că gemu ușurat în timp ce ea îi puse materialul gros peste ochi și frunte. Mirosea a lavandă și era umed și rece la atingere. Și, chiar mai bine, ea îl luă iar de mână, după ce puse compresa.

– Vrei mai mult laudanum?

– Nu, spuse el oftând. Este minunat. Vrei să stai și să vorbim?

Mâna ei tresări în a lui.

– Probabil este mai bine să te odihnești liniștit...

– Înnnebunesc de la atâta odihnă în liniște, spuse el, cam țăfnos. Te rog! Vorbește despre vreme, nu-mi pasă!

Ea râse.

– Asta ar adormi pe oricine.

– Mai repede decât laudanumul, recunosc el. Despre ce vorbeam adineauri?

Întrebarea lui fu întâmpinată de o tăcere neprietenoasă. Rob se dojeni, dar continuă:

– Nu-mi pot aminti nimic din ceea ce te interesează. Cursele de cai? Teatrul? Politica?

Toate acestea îi păreau interesante.

– Oh. Ei bine... Unele? Cadența vocii o făcu să pară nesigură. Teatru și ceva politică... știu foarte puține despre asta. Lady Sidlow spune că nu este ceva cu care tinerele ar trebui să-și bată capul și refuză să cumpărăm ziare politice.

– De ce? sări el. Multe doamne sunt interesate de politică.

Ea pufni ușor dezgustată.

– Poate, atunci când mă voi mărita, voi avea libertatea să fiu și eu interesată.

El fu neobișnuit de satisfăcut că ea se referise la mariajul lor.

– Vei fi. Sigur că voi permite asta.

Încă o tăcere încordată.

– Cursele de cai nu sunt pasiunea mea, spuse ea în grabă. Deși mi-a plăcut la Ascot, singura dată când am participat. I-am invidiat pe jochei – ce palpitant trebuie să fie să călărești atât de repede. Sir Charles are un armăsar foarte rapid, și-mi va lipsi mult când mă voi întoarce la Londra.

– Nu există nici un loc în Londra unde să călărești cu viteză.

Ceva îi zgândărea mintea. Există un loc ideal pentru a călări cu viteză, de-a lungul câmpurilor cu verdeață și deasupra dunelor ce dădeau spre mare. Aproape că putea simți vântul prin păr și calul tresărind sub el. Unde era asta?

– Nici permisiunea pentru a face asta, bombăni ea, fără să știe de amintirea care îi zgândărea lui memoria, dar de care nu era sigur.

Licărul acelei amintiri dispăru, lăsându-l frustrat, dar și cu speranță. Poate, dacă nu se gândea direct la asta, avea să-i revină mai clar în minte.

– Cine este Lady Sidlow?

– Însoțitoarea mea îndelung răbdătoare și șocant de suprasolicitată.

O spusese cu atâta amărăciune, încât el râse, în ciuda pericolului care i-ar fi putut face capul să explodeze.

– Pentru că nu-i parte din familie.

Ea ezită.

– Da, așa este. Fratele meu a angajat-o pentru a mă duce la Londra. A fost prietena mamei, deși nu-mi dau seama cum. Este foarte aspră și infatuată și se plânge mereu de cât de dezlănătă și impertinentă sunt.

– Niciodată! spuse el loial. Pare cel mai groaznic dragon. Se gândi că probabil o cunoscuse pe această femeie, în anii logodnei lor. Mă înfior imaginându-mi ce crede despre mine, dacă pe tine te consideră încrezută.

Încă o pauză lungă.

– Ooo! Râse. Abia așteaptă să mă mărit și să nu mai fiu responsabilitatea ei – sunt sigură să oftează de fiecare dată când se gândește la soțul meu.

– Mă simt tentat să-i trimit un buchet în fiecare an și să-i explic în detaliu ce mariaj fericit avem.

– Ei bine, spuse ea după o altă pauză însemnată, cred că ar fi extrem de uimită dacă ai face-o.

El zâmbi.

– Îmi place să surprind oamenii.

Degetele ei zvâcniră din nou.

– Observ, spuse ea încet.

Rob avea senzația că în ultima vreme o surprinsese mai des. De ce oare? Se schimbaseră el atât de mult în urma loviturii la cap? Încă o dată, se gândi că ar fi mai bine să nu vrea să știe cum fusese înainte.

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Georgiana își trase mâna din a lui și merse să răspundă. Obişnuit acum cu întinericul, putea distinge fiecare pas pe care ea îl făcea pentru a merge să deschidă uşa. Auzi murmurul unor voci feminine, una mai bătrână.

Georgiana se întoarse lângă patul lui. El nu numai că o putea auzi, dar îi şi putea mirosi parfumul.

– Poți primi vizitatori? Aranjă păturile, așezându-i-le peste umeri. Mama Winston ar vrea să vină să te salute. Pe frunte ai compresa ei.

– Desigur!

Încercă să se ridice, dar fu oprit de mâinile ei pe umerii lui.

– Rămâi pe loc! îl dojeni ea. Mama Winston știe cât de rănit ești și nu ține la formalități.

– Da, doamnă!

Îi ignoră ordinele până când o auzi îndepărtându-se, apoi se sprijini de perne și ascultă cu atenție.

– Dragul meu Lord Sterling, spuse o voce nouă. Feminină, mai bătrână, caldă și tremurândă, ce nu avea nimic din modul rece de exprimare al unei doamne de societate. Ce plăcere să te cunosc!

– Asemenea, doamnă! Făcu o mișcare spre compresa care îi acoperea capul. Regret că nu sunt într-o formă mai bună, dar înțeleg că datorez acest instrument salvator ingeniozității dumneavoastră.

– Te ajută? întrebă ea încântată. O, sper că da! Este o rețetă veche, pe care o am de când eram proaspăt măritată – deși regret nespun că ai nevoie de ea.

– Dar eu sunt foarte recunoscător, spuse el cu gravitate. Cred, de asemenea, că momentan chipul meu este destul de neplăcut la vedere, iar asta mă scutește de umilința dată de gândul de a speria pe cineva.

Auzi un râs înăbușit. Georgiana, bănuie el.

– Prostii! spuse bătrâna doamnă cu hotărâre. El putea simți zâmbetul în vocea ei. Ești un bărbat foarte arătos, exact așa cum ne-a spus Lady Georgiana. Vânățiile vor trece, domnule!

– Dacă nu, voi continua să o port. Poate cu găuri, pentru a-mi permite să văd, astfel încât să nu fiu dependent de Georgiana pentru a mă ghida.

Mama Winston chicotea ca o fetișcană.

– Văd că farmecul tău nu a avut de suferit.

– Numai memoria, recunosc eu el. Deși sper că o voi recupera.

– Sigur că da! O mână catifelată o bătu pe a lui. Un tânăr atât de puternic și de sănătos! Te vei reface, sunt sigură de asta!

– Cu încurajarea unei doamne atât de înțelepte, acum, și eu sunt sigur de asta.

– Ai face bine să ascuți și sfatul meu, spuse Georgiana, și să nu mai umbli aiurea pe afară până nu te întrezezi.

El zâmbi pe sub compresă.

– Voi încerca să fiu mai răbdător, spuse el adăugând liniștit: Dar a meritat.

– Mamă? se auzi șoptit o altă voce. Lord Sterling s-a trezit?

– Pleacă, Geneva, o dojeni bătrâna în timp ce Rob spuse:

– Da, s-a trezit!

– Pot intra? întrebă o nouă voce nerăbdătoare. Ușa se deschise, iar Georgiana îi spuse să o închidă. Sper că nu deranjez, spuse fata, dar se grăbi să intre.

Rob bănuia că apariția lui și incidentul provocaseră o adevărată dramă în casă.

– O plăcere să te cunosc...

– Domnișoara Geneva Winston, domnule, spuse ea cu impertinență. Și este plăcerea mea să te cunosc în sfârșit, milord!

Vizitatorii rămaseră o clipă. Află că Mama Winston era mama Genevei și soacra gazdei lui, Lady Winston. Află despre micuța Annabel, care câștigase inimile tuturor celor din casă. Află că Geneva urma să își facă debutul în societate anul următor la Londra și el îi promise galant că avea să danseze cu ea la Almack, deși el bănuia că nu mersese niciodată acolo. Ar putea merge o dată, își spuse el, pentru a răsplăti familia Winston pentru ospitalitate.

După o vreme, Mama Winston – baroneasa văduvă, deși ea îl încurajă pe Rob să-i spună și el Mama Winston – se scuză.

– Sper să te vedem la cină în curând, milord, adăugă ea.

– Aștept cu nerăbdare, îi spuse ea.

Îl bătuse peste mână matern și plecă, promițând să trimită o compresă nouă oricând el avea să simtă că avea nevoie de una.

– Trebuie să plec și eu? întrebă Geneva.

– Nu, spuse Georgiana amuzată. Te rog, rămâi și stai cu noi în întineric.

Fata oftă.

– Îmi doresc să citești cu voce tare, Georgiana, așa cum făceai înainte de accidentul lui Lord Sterling.

– Ce citeai? întrebă Rob, intrigat.

– *O mie și una de nopți*. Își dresese vocea. Ți-ar plăcea să auzi, dragul meu?

„Mi-ar plăcea să-ți aud vocea.” Conștientizase asta în timp ce Mama Winston și Geneva vorbeau.

– Desigur, spuse el.

– Foarte bine. Păru ușor surprinsă. Voi aduce cartea. Va trebui să aduc și o lampă...

Fixă compresa bine deasupra ochilor.

– O să fiu precaut cu lumina.

O auzi plecând, apoi își coborî vocea într-o șoaptă conspirativă:

– Domnișoară Winston, spune-mi adevărul: cât de teribil arăt?

– Teribil! De ce, cine spune... O, spuse ea, înțelegând. Nu arăți groaznic, milord, numai vânăt. Nici pe departe la fel de rău ca atunci când ai ajuns.

– Da, am înțeles că a fost un șoc pentru toți, șopti el.

Aproape că și-ar fi dorit să audă că arăta oribil, pentru a explica neliniștea de pe fața Georgiane de fiecare dată când îl privea.

Geneva Winston continuă să flecărească.

– O, un șoc incredibil! Georgiana ne-a spus totul despre tine, desigur, dar promise numai o scrisoare – nu ar trebui să spun asta, dar mama s-a întrebat ce s-a întâmplat, căci Georgiana ți-a scris câte o scrisoare în fiecare săptămână. Apoi, ai apărut – pentru a o surprinde... Ce romantic și încântător! – atât de rău bătut, încât ne-am gândit toți că vei muri, cu siguranță. Doctorul Elton i-a spus bucătăresei că nu văzut niciodată pe cineva pierzând atât de mult sânge și să nu fi rămas invalid – sau mai rău. Sunt convinsă însă că te simți mult mai bine, adăugă ea grăbită, și Georgiana pare hotărâtă

să te faci bine numai prin forța voinței ei! Este atât de cutezătoare, știi, cu un spirit atât de puternic. O admir foarte mult, nu numai pentru asta, ci și fiindcă este așa modernă, desigur... Se întrerupse, râzând. Sigur că știi asta! Uit că nu ai întâlnit-o recent, ca mine. Când a ajuns prima dată, am crezut că va fi înfumurată și elegantă, deoarece stătuse la Londra trei ani, dar este atât de drăguță și de fermecătoare – ceea ce, desigur, știi de asemenea! Mama a îndrăgit-o imediat, iar Kitty îi este prietenă încă de când erau copile. În vocea ei era o urmă de invidie. Îmi doresc să fi fost trimisă la o școală ca a doamnei Upton. Mi-ar fi lipsit familia mea, dar, când ele vorbesc despre acele zile, sună atât de frumos, iar aici, în Derbyshire, este atât de liniștit. Nimic palpitant nu se petrece aici – până a venit Georgiana, apoi ai apărut tu, ceea ce a fost extraordinar ...

– Geneva! o dojeni Georgiana. Bârfești? Excelența Sa are nevoie de odihnă și de liniște.

Geneva icni speriată.

– Îmi pare rău!

Rob ridică o mână.

– Nu, nici o problemă! Mi se pare un lucru bun să aud vocea altei persoane, chiar dacă stau aici înfășurat ca o mumie.

– Ar fi chiar mai bine dacă ai auzi lucruri încurajatoare în locul bârfelor.

Rob zâmbi pe sub compresă, imaginându-și privirea dură pe care Georgiana i-o aruncase probabil Genevei.

– Îmi pare rău! spuse iar Geneva, părând intimidată. Gata, tac.

– Dacă vrei să auzi povestea, va trebui.

Rob îi simți mâinile aranjându-i compresa pe față, iar încheieturile degetelor ei îi atinseră obrazul. Probabil fusese accidental, dar el spera contrariul.

– Am rămas la călătoriile lui Sindbad Marinarul, spuse Georgiana. Cunoști povestea, domnule? Fără să aștepte răspunsul lui, ea explică: Sindbad pleacă de tânăr în căutarea aventurii și a bogățiilor și întâmpină cele mai incredibile provocări – naufragiază, este îngropat de viu, este atacat de monștri...

– Este aproape mâncat de șerpi gigantici, interveni Geneva nerăbdătoare. Dar se întoarce cu buzunarele pline cu diamante.

– Exact! spuse Georgiana râzând. Pare să înșele moartea de fiecare dată și să se întoarcă mereu cu buzunarele pline cu diamante sau daruri splendide de la vreun rege.

– Ei bine, spuse Rob, dacă l-ar fi prins vreun șarpe gigantic, ar fi fost o poveste foarte dezamăgitoare.

Geneva chicoti.

– Nu pentru șerpi, comentă Georgiana.

– Nu! recunosc el amuzat, iar ea începu să citească.

Rob se lăsă pe spate și ascultă, căzând sub magia pe care ea o răspândea.

Georgiana nu doar citea. Vocea ei se înălța și cobora așa cum dic-ta acțiunea poveștii. Vorbea diferit pentru fiecare personaj: califul care îl trimisese pe Sindbad într-un ținut îndepărtat, regele care îl întâmpinase acolo, comerciantul care îl adusese ca sclav după ce corabia lui fusese prădată de pirați. Când ajunse la partea în care Sindbad fusese atacat de o hoardă de elefanți răzbunători, riscând moartea iminentă, Geneva țipă. Deși nu i se mai citise din copilărie, Rob constată că se bucura foarte mult.

Când ajunse la sfârșitul poveștii, unde prințesa Șeherezada începea o altă poveste, Georgiana se opri.

– Atât, momentan.

Geneva oftă, pe jumătate încântată, pe jumătate întristată.

– Vei mai citi mai târziu?

– Da, răspunse ea amuzată, dar nu în seara asta.

Cu încă un oftat, fata se ridică și plecă.

– A fost minunat să stăm de vorbă, Lord Sterling! spuse ea în drum spre ușă.

– Este deja seară? întrebă Rob surprins când ușa se închise în urma ei.

– Este aproape vremea cinei. Ți este foame?

– Puțin. Vei lua cina cu mine?

– De când ai ajuns, mi-am luat aproape toate mesele la această masă, spuse Georgiana râzând. Nu cred că mai știi unde se află sufrageria.

El jubila. Îi scrisese în fiecare săptămână și nu plecase de lângă el de când fusese atacat. Asta era o dovadă clară de devoțiune și afecțiune, deși el fusese rece și indiferent și-i scrisese o singură scrisoare.

Raportul Genevei venise ca o lovitură. Părea să nu existe nici o îndoială că greșise teribil și că el trebuia să fie cel care să se scuze.

Cu grijă, își ridică materialul de pe față, ușurat că nu-l mai durea capul atât de tare. Georgiana puse semnul de carte. Lumina lămpii îi făcea părul să strălucească precum aurul, și când privi spre el, fața ei era iluminată de parcă ar fi fost pictată de Rubens.

– Șeherezada era o cochetă isteată, spuse el, uluit. Am auzit numai o poveste, dar aș face orice să aud mai mult.

„De la tine.“ Ea strâmbă din nas.

– S-a măritat cu un sultan care desconsidera atât de mult femeile, încât se însura cu una nouă în fiecare zi. Era nevoie să fie isteată dacă își dorea să trăiască.

– Asta pare puțin cam mult. Este mult mai simplu să te însori o dată.

Ea zâmbi, dar nu îi întâlni privirea.

– Lasă-mă să trimit după o tavă. Ai ratat atât de multe mese...

– Poate aștepta. Vino aici o clipă! Îi prinse mâna. Lasă-mă să-ți spun o poveste! adăugă el.

Ea se așeză pe marginea saltelei.

– Ce fel de poveste?

– Lasă-te pe spate și ascultă!

El se mută ușor pe latura îndepărtată a patului și aranjă pernele ademenitor. Georgiana ezită, apoi își ridică picioarele pe pat și se lăsă pe spate.

Dumnezeule! Era în patul lui – complet îmbrăcată, deasupra păturilor, în timp ce el se afla sub ele, dar, totuși, era în patul lui, lângă el. Buclele ei aurii se revărsară pe pernă, iar el strânse pumnul, pentru a evita să le atingă. Încrezătoare, ea își prinse mâinile în jurul taliei și închise ochii.

– Ce poveste?

Rob inspiră adânc.

– Despre un bărbat și un cal.

Ea deschise ochii.

– Ce fel de cal?

– Șșt!

El o mângâie pe cap, și ea închise ochii iar. O șuviță rătăcită din părul ei i se ondulă pe deget, iar Rob încremeni. Trebui să-și dreagă

vocea și să-și adune gândurile pentru a evita să cadă într-un studiu fascinat al acelui cârlionț.

— Cel mai bun cal din lume. Frumos proporționat, puternic și temperat, cu un mers la fel de delicat ca mătasea și iute ca vântul. Genul de cal pe care orice bărbat ar vrea să-l călărească. Bărbatul nu știa asta, desigur. Râvnea să-și ia un cal, îl văzu pe acesta la Tattersall și se gândi că era o creatură frumoasă. Își trimise administratorul să-l cumpere, iar administratorul îl aduse acasă, în grajd, unde toți îl felicitară pe bărbat pentru că achiziționase un animal atât de frumos. Totuși, individul îl trată ca pe orice alt cal. Îi lăsă pe grăjdari să aibă grijă de el și să-l antreneze. Luă calul cu el la Londra, dar fu ocupat în oraș, iar acolo calul fu și mai neglijat. Într-o zi, după multe, multe zile fără să-și călărească frumosul cal, trimise după el. Valetul se întoarse și spuse că acesta fugise – rupsese funia și dispăruse pe câmpuri și în păduri. Ei bine, bărbatul fu indignat. De ce nu-i spusese nimeni? Nimeni nu putea să răspundă, nici valetul, nici administratorul, nici grăjdarul-șef. În cele din urmă, o servitoare de la bucătărie, căreia îi plăcea să se furișeze la staul cu morcovi pentru cal, îndrăzni și zise că nimeni nu-i spusese deoarece nimeni nu se gândise că el avea să observe. Nu-și călărea calul, nu-i păsa de el, nici nu înțelegea că avea un cal extraordinar.

Georgiana deschise un ochi și îi aruncă o privire suspicioasă. Rob zâmbi și își puse degetul peste buzele ei înainte să continue povestea.

— Individul s-a înfuriat din cauza asta. Nu-i păsa de calul lui! Îi oferise hrană și un staul cald, de ce altceva mai avea nevoie un cal? Servitoarea îl întrebase curajoasă dacă știa ce pozne știa calul lui să facă. Sigur că nu știa. Știa el oare că acel cal lăsa pisica staulului să se urce pe spatele lui? Nu auzise niciodată despre așa ceva. Știa că acesta îi salvase viața unui grăjdar refuzând să o ia pe un anumit drum, unde se umflase râul și inundase calea? Nu avea idee! Acum, individului începuse să-i pară rău că își pierduse calul. Mai rău, o furtună teribilă se apropia, și nu putea lăsa nici un animal, cu atât mai puțin calul său frumos, mândru și inteligent, afară. Trimise după un alt cal – unul inferior – și plecă să-și caute calul dispărut. Căută peste tot, dar, când trăsnetul lovi un copac din pădure, calul pe care îl călărea îl trânti la pământ și fugi, lăsându-l în întuneric, cu glezna sucită.

– De ce nu a luat un grăjdar cu el? întrebă ea.

– Am stabilit deja că eroul nostru nu este cel mai deștept individ, spuse el. Nu asta este scopul poveștii.

– Care este?

Buzele ei formară un zâmbet încântător. El se gândi să o sărute, apoi se gândi că ar pierde tot terenul câștigat, așa că se abținu.

– Ajung acolo.

Își sprijini un cot pe perna de lângă ea și își propti capul în palmă. Astfel, avea o priveliște perfectă asupra chipului ei. Genele ei erau negre și lungi pe obraji, iar sprâncenele ei erau două arcuri perfecte, de un auriu mai închis decât părul ei.

El continuă să vorbească, pentru a prelungi momentul.

– Omul nostru, pe jos și simțindu-se ca un prost, continuă drumul obositor, înainte să accepte că se pierduse. Nu știa încotro era casa lui. Decise să se odihnească, să-și scoată apa din ghetete și să-și dea seama ce avea de făcut. Poate nu merita acel cal și trebuia să se mulțumească de acum cu altul. Îi plăcuse însă acel cal, deși nu fusese un stăpân bun. Mai mult, bietul animal era pierdut în pădurea aia nenorocită, expus la ploaie, la fulgere și la mila leilor sau a urșilor care puteau umbla pe acolo.

– Lei și urși? Ea făcu ochii mari. În Londra?

– Scăpaseră de la grădina zoologică, spuse el. Ea ridică sprâncenele și el deveni serios, făcându-i semn să tacă. Această frică îl făcu să meargă mai departe. Trebuia să afle dacă animalul își dorea să meargă acasă cu el, acum, că el știa că trebuia să fie mai grijuliu, sau dacă acesta tot își dorea să fie liber. Merse mai departe o vreme, care i se păru o veșnicie, până când auzi în cele din urmă tropot de copite. Și acolo, prinde copaci... da! Era calul lui excepțional, alergând spre el. Calul se opri departe de el și, când bărbatul merse să-l mângâie pe gât, animalul se îndepărtă. Când încercă să se urce pe el, fugi din nou. În cele din urmă, rămase pe loc, disperat, ridicând pur și simplu o mână. Încet, calul se întoarse către el și luă morcovul pe care-l adusese ca dovadă a bunăvoinței sale. Acum, individul începuse să învețe. Urmă calul fără să încerce să-l prindă, iar calul îl conduse printre copaci, departe de o prăpastie. Ploaia era torențială, iar calul îl ghidă în siguranță peste singurul pod din zonă. În cele din urmă, zăriră străzile Londrei, dar individul lăsă calul să-l ghideze în continuare. Animalul îl conduse chiar în fața casei sale.

– Este un cal foarte bun și inteligent, șopti ea.

– Mult mai deștept decât merita omul nostru, recunosc Rob. Ud, epuizat și șchiopătând rău din cauza gleznei luxate, individul nu intră în casă, ci merse la grajduri. Lăsă ușa deschisă și deschise și ușa staulului. Calul era probabil la fel de înfrigurat, de ud și de obosit ca el, dar rămăsese afară, căci tot nu avea încredere în bărbat. Nu intră nici la îndemnul grăjdarilor, nici la al îngrijitorilor staulului. Individul mai luă câțiva morcovi și continuă prin ploaie. Calul mănca morcovii. Când bărbatul intră în grajd, calul îl urmă și îi permise să-l perie. Bărbatul nu plecă până când nu îl perie și nu îl masă din cap până în picioare. Îl acoperi cu o pătură și aduse o găleată de furaje. Aruncă apa stătută și aduse apă proaspătă, și apoi – abia apoi – calul îi permise să-i mângâie grumazul și botul. După aceea, individul fu mult mai grijuliu cu calul lui. Îl călărea în fiecare zi și îl îngrijea chiar el. Îl trimise la țară în fiecare vară și, când nu putea călări, se asigura că cineva vizita animalul și îi ducea un morcov sau un măr. Calul nu a mai fugit niciodată de atunci, nici măcar când ușa grajdului a fost lăsată deschisă, deoarece era tratat cu respectul și grija pe care le merita.

Ea deschise ochii în timpul ultimei părți și îl privi.

– Este o poveste ciudată. Unde ai auzit-o?

– O bătrână mi-a spus-o pe când eram copil.

Ea zâmbi la auzul acestei minciuni sfruntate.

– Ți-a oferit, de asemenea, și niște boabe fermecate?

Rob zâmbi și-i mângâie mâna cu vârful degetului.

– Nu. Numai povestea.

Georgiana se întoarse cu fața la el.

– Rob! Serios! Se presupune că eu sunt calul din povestea asta?

– Sigur că nu! spuse el indignat. Nu arăți nicidecum ca un cal.

Nici măcar nu ai patru picioare.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Știi ce vreau să spun.

– De fapt, nu. Îi atinse iar mâna, care poposea pe perna dintre ei. Nu-mi amintesc.

Fruntea ei se încreți, și ea își mușcă buza.

– Nu îți cer să-mi spui, adăugă el.

Îi atinse cu blândețe obrazul, lăsându-și degetul mare să alunece peste buzele ei. Erau catifelate, iar dorința de a se apropia de ea era

aproape copleșitoare. Numai un sărut... după ce fuseseră logodiți doi ani nesfârșiți...

„Nu fi idiot“, se dojeni el! „Dacă îți sapi groapa, nu va fi ușor să ieși din ea.“

– Bănuiesc că nu vreau să știu, adăugă el. Lasă trecutul să rămână trecut. Tot ce vreau este șansa de a o lua de la capăt.

Ochii ei se umbriră.

– Nu sunt sigură că este atât de simplu...

– Prefă-te că tocmai ne-am întâlnit. Îi ridică mâna la buze și i-o sărută, lăsându-și buzele să zăbovească pe pielea ei. Pulsul ei era cald și rapid. Mă bucur să te cunosc, milady!

Un zâmbet șovăitor apăru pe buzele ei.

– Asemenea, milord!

El zâmbi, lipindu-i mâna în dreptul inimii care îi bătea cu putere.

– Este un început frumos.

De data aceasta, intenționa să profite din plin!

Capitolul 10

Spre ușurarea Georgianeii, Rob nu ceru să meargă iar afară.

Nu îl mai dureau capul, așa spusese, și tot puneă perne sub spatele lui, până când aproape că stătea în șezut. Îi ceru să-i mai citească, căci lumina nu-l mai deranja, iar ea sfârși prin a petrece unele dintre cele mai frumoase zile la Derbyshire în camera lui. Geneva aduse ghergheful și rămase să asculte, Mama Winston aduse o altă compresă – deși Rob o împachetase deasupra capului în loc să o pună pe față – și chiar și Kitty veni pentru o scurtă vizită, declarându-se ușurată că îl vedea simțindu-se atât de bine.

Rob continuă să fie fermecător și relaxat. Nu mai spuse alte povești ciudate, dar comenta poveștile pe care ea le citea, ceea ce le stârnea adesea râsul Geneveii și Georgianeii. El avea într-adevăr gropițe, constată ea, unele adânci pe ambele laturi ale gurii, care se iveau de fiecare dată când râdea. Arăta caraghios cu acea compresă pe cap și părea foarte amuzat de asta.

Uneori, Georgiana se convingea că el era un cu totul și cu totul alt bărbat. Marchizul de Westmorland, așa cum și-l amintea ea, devenea din ce în ce mai neclar în mintea ei. În loc, era numai Rob, care nu era Sterling, dar nici adevăratul Westmorland.

Știa că această situație nu avea să dureze, dar tot nu avea idee cum să o scoată la capăt.

În acea seară, la cină, Kitty o abordă. Îi dusesese încă o dată tava cu mâncare în camera bolnavului, pentru a cina cu Rob. Apetitul îi revenea și spusese că intenționa să înceapă să cineze în curând cu familia. Georgiana îi zisese că aștepta cu nerăbdare, deși începuse să-i placă să ia masa numai cu el.

– Poți merge cu mine câteva minute în grădină? întrebă Kitty, părând încordată.

– Desigur!

Georgiana își urmă prietena afară. Era pe înserat, iar mierlele începuseră să se agite prin tufe.

– Am primit asta mai devreme. Kitty îi dădu o scrisoare și începu să se plimbe, cu pumnii strânși în șolduri. Nu îndrăznesc să le alarmez pe Mama Winston și pe Geneva, dar cred că o iau razna dacă nu discut cu cineva.

Georgiana recunoscuse sigiliul din ceară și aproape că-și vărsă cina în glicină. Era sigiliul lui Rowland – tatăl lui Rob. Cu mâinile tremurânde, ea desfăcu scrisoarea.

– Ce nerușinare! spuse Kitty. Monstrul!

Georgiana își dresе vocea. Era o scrisoare scurtă, politicoasă, de la ducesa de Rowland. Sugera că marchizul plecase spre reședința Osbourne și că ar fi trebuit să ajungă până acum și o ruga pe Lady Winston să aibă amabilitatea de a-l informa că valetul lui, lăsat cu bagajele la Macclesfield, își luxase glezna și avea să se îndrepte spre Salmsbury Abbey, reședința lui Rowland. Adăugase că, dacă Excelența Sa avea nevoie de un bărbat să-l ajute, avea să trimită ea un altul cât mai curând posibil.

– Știi ce înseamnă asta, desigur! continuă Kitty supărată. Vine. Probabil a fost distras sau a întârziat pe drum, dar Westmorland vine într-adevăr! Ticălosul!

Hotărâtă, Georgiana își ținu privirea departe de ferestrele de deasupra lor, unde Lord Westmorland – Rob, își reaminti ea disperată – stătea întins, fără să bănuiască și fără să fie bănuít.

– Excelența Sa poate se înșală...

Kitty făcu ochii mari, uluită.

– Nu ai citit? Înșfăcă biletul și îi arată. „Te rog să-l informezi pe Westmorland“ – vezi, crede că el este deja aici! Și aici – „dacă va avea nevoie de un bărbat să-l ajute, voi trimite unul imediat“ –, unde sugerează că el intenționează să stea o vreme!

Georgiana simțea că-i ardea ceafa.

– Cine știe ce i-o fi spus, Kitty? Poate voia numai să o inducă în eroare dintr-un motiv anume și i-a zis că va veni aici. Îndrăznesc să spun că nu este genul care să i se confeseze mamei lui despre... lucruri ca acestea, încheie ea cu voce pierită.

Cu o săptămână în urmă, i-ar fi fost mult mai ușor să creadă că Rob și-ar minți astfel mama. Acum, i se părea o trădare să spună astfel de lucruri despre el, deși era posibil să fi fost adevărate. Bărbatul pe care îl știa ea, Rob, nu era deloc ca Marchizul Machiavelic pe care ea îl disprețuise la Londra.

Kitty clătină din cap.

– Ești prea drăguță cu el, Georgiana. Nu, fii atentă la ce-ți spun, va ajunge, mai devreme sau mai târziu. Luă înapoi biletul și-l împături, cu ochii scânteindu-i. Va regreta când o va face, spuse ea înveninată.

„O, Doamne!“

– Chiar nu-mi dau seama de ce ar face-o, spuse Georgiana disperată. Este o distanță destul de mare de la Londra. Probabil s-a plictisit și a găsit ceva mai distractiv pe drum. Probabil a nimerit în vreo tavernă undeva pe drum, unde își bea mințile.

Kitty nu era convinsă.

– Poate. Sper! Dinspre ferestrele de deasupra lor se auzi un plânset slab – era Annabel, care se trezise și voia să fie hrănită. Trebuie să plec. Nu-i spune Mamei Winston sau Genevei.

– Sigur că nu, bâigui Georgiana, cu ochii la scrisoarea pe care Kitty o ținea lipită de fustă. Ce îi vei răspunde ducesei?

– Hmm? Kitty aruncă o privire scrisorii, ca și cum ar fi fost surprinsă că încă o ținea. Am trimis deja răspuns că nu se află aici și că nu va fi niciodată bine-venit. Poate că-mi va face favoarea de a-l avertiza să nu vină.

Georgiana rămase tăcută, în timp ce Kitty se îndrepta spre casă. Fusese o proastă pentru că nu se așteptase la asta. Un bărbat ca Rob

nu putea dispărea fără să trezească îngrijorarea cuiva. Avea o familie și prieteni care aveau să se întrebe unde era.

Adevărul era că situația mersese deja prea departe. În fiecare zi, starea lui de sănătate se ameliora. În fiecare zi, creșteau șansele să-i revină memoria. Probabil nu se întâmplase deja deoarece se afla într-un loc deloc familiar, fără vreun element care să-i amintească adevărul.

Și, desigur, mai erau și minciunile pe care ea i le spusese pentru a evita ca asta să se întâmple. Minciunile pe care ea începuse să... nu să le creadă, desigur, dar cu siguranță să nu le mai urască. El nu era deloc așa cum îl crezuse ea, și constată neliniștită că începuse să se bucure să fie cu el. Complimentele lui o flatau. Umorul lui era irezistibil. Hotărârea lui de a se face bine o impresiona.

Ea nu se pierduse cu firea, dar fusese tentată – o, foarte tentată. – Proastă, își șopti sieși.

Urma să se mărite cu Sterling, dar își permitea să întoarcă totuși capul după alt bărbat.

Scrisoarea fusese doza de realitate de care avea nevoie. Inspiră adânc și își dădu un imbold. Probabil Salmsbury Abbey era destul de aproape dacă ducea putea trimite un valet imediat. Ar trebui ca el să fie acolo, înconjurat de oameni dragi lui, într-un loc care îi era familiar. Și-ar recupera memoria și sănătatea acolo, iar ea ar reveni la viața ei din Londra. Ar lua cu ea actul acela de proprietate care crease atâtea probleme și s-ar întoarce în liniște la Charles, avertizându-l să nu mai fie atât de naiv data viitoare. Era pentru binele tuturor – mai ales, al lui Rob.

Nu știa însă cum să-l ia de la reședința Osbourne și cât de repede ar putea-o face.

Rob își sprijinea capul de spătarul balansoarului. Se simțea destul de bine și se plictisise atât de rău să stea în pat, încât decisese să rămână acolo o vreme și să se bucure de briza proaspătă care intra prin fereastră. Să tragi cu urechea, bănuia el, era un fel de păcat, și presupunea că neliniștea pe care o simțea era numai consecința faptului că auzise frânturi din conversația Georgiane cu Lady Winston.

Lady Winston fusese furioasă. Nu înțelesese prea mult din ceea ce spusese ea, dar tonul ei fusese clar. Acele cuvinte pe care

le prinsese însă... Westmorland. Numele rezona în el ca vibrația unei coarde ciupite. I se părea îndrăgit, familiar... și firesc. Dacă trebuia să-și dea cu presupusul, probabil cunoștea familia Westmorland, ba chiar foarte bine. De fapt, dacă nu ar fi fost Lord Sterling, ar fi crezut că era Westmorland.

Gândul ăsta nu îl entuziasma. Disprețul lui Lady Winston îl făcuse prudent, iar răspunsul precaut al Georgianeii îl făcuse să se tragă de la geam. Oricine ar fi fost Westmorland – și sentimentul că era el se simțea ca o iritație a pielii – era privit cu ură aici. Rob nu voia să fie urât, nici de blânda Lady Winston ori de exuberanta Geneva, nici de materna Mamă Winston și cu atât mai puțin de Georgiana. Voia ca ochii ei verzi să se aprindă de plăcere când îl vedeau. Voia ca ea să râdă la glumele lui și să îl cocoloșească îngrijorată atunci când el nu se simțea bine. Voia ca ea să stea lângă patul lui și să-l țină de mână, chiar dacă pufnea la poveștile lui.

Cel mai mult voia ca ea să se îndrăgostească irecuperabil de el și să nu rupă logodna.

Gândul îl înfioră. Dacă ar fi fost, cumva, Westmorland, Georgiana nu ar fi fost cu adevărat logodnica lui. Ea era logodită cu Lord Sterling – care trebuia să fie el, se convingea în sinea lui. Nu, sigur era Lord Sterling. Georgiana îi salvase viața, avusese grijă de el cât fusese inconștient și abia de plecase de lângă el. Îi zâmbea, îi citea și râdea cu el. La naiba, *voia* să fie Lord Sterling.

Ghimpele apărut odată cu auzul numelui Westmorland nu-i dispărea însă din minte.

Capitolul 11

A doua zi fu luminoasă și caldă – încă o zi frumoasă –, și, având în vedere posibilitatea ca ducesa de Rowland să trimită pe cineva acolo, Georgiana decise ca ar trebui să fie departe și ascunși privirilor. Era vremea să-l ia pe Rob de la reședința Osbourne, dar trebuia să se gândească la o modalitate de a o face fără să dezvăluie adevărul.

În adâncul inimii ei știa că nu făcea decât să-și asigure încă o zi cu el. Dorința ei adevărată de a-l reda pe Rob familiei lui – înainte ca Kitty să descopere ce făcuse – era pusă în dificultate de șovăiala ei din ce în ce mai mare de a pune capăt șaradei și de a nu-l mai vedea vreodată.

– Este așa frumos afară, mă gândeam să mergem la iaz. Se întoarse către Rob. Ce crezi?

– O idee minunată, spuse el imediat.

Coborâse în acea dimineață pentru a lua micul dejun la masă.

– Crezi că ar trebui? întrebă Kitty cu îngrijorare. Este la cel puțin o jumătate de kilometru distanță.

– Drumul e lin, și e o plimbare ușoară. Georgiana îl privi pe Rob în timp ce vorbea. În caz că vrei să te îndepărtezi puțin de casă.

El zâmbi, stânjenit în mod fermecător.

– Mi-ai citit gândurile. Nu că nu aș aprecia foarte mult această casă, Lady Winston, adăugă el către gazda sa. Mi-ar prinde însă bine niște aer proaspăt.

Kitty zâmbi.

– Desigur. Ar fi trebuit să știu că Georgiana se va mărita cu cineva care apreciază să stea în aer liber la fel de mult ca ea. Îl voi trimite pe Angus cu voi.

– O, ne putem descurca! exclamă Georgiana. Nu este nevoie să vină Angus.

Avea ceva să-i spună lui Rob și nu voia ca Angus să audă.

– Este o plimbare lungă, draga mea, interveni Mama Winston îngrijorată. Poate că Lord Sterling nu este încă suficient de puternic...

– Prostii! Rob apucă bastonul pe care cineva îl găsisese în pod și bătu în podea. Mă simt mai bine cu fiecare zi ce trece.

– Ceea ce nu înseamnă că ești suficient de bine pentru a merge până la iaz și înapoi, șopti Kitty cu ceașca cu ceai la gură, un zâmbet amuzant apărându-i pe buze. Dacă vrei să mergi, foarte bine. Dar îl luați pe Angus cu voi, chiar și numai pentru a căra coșul.

Georgiana renunță.

– Voi fi gata înainte să fie coșul pregătit. Trimite-l după noi.

Îi spuse lui Lucy să îi ceară bucătăresei să pregătească un coș pentru picnic și să găsească vechea pătură, apoi plecară. Rob se sprijinea în baston, mergând încet, dar sigur. Georgiana îl privea cu o teamă ascunsă. Avuseră nevoie de mult timp pentru a traversa

grădina, și își dădu seama că avea să dureze și mai mult drumul înapoi. Probabil se aștepta la prea mult de la el.

– Poate ar trebui să-l așteptăm pe Angus, zise ea, când el începu să respire puțin mai greu.

– Ce? Nu pentru mine. Părând hotărât, grăbi pasul. Urăsc să fiu ținut la pat.

– Mi-am dat seama, spuse ea. Poate am fost însă prea dornică să fug de acasă.

În privirea lui se citeau compasiunea și înțelegerea.

– Ai dreptate. Să stai închisă în casă toată ziua, să distrezi un bolnav... Ar înnebuni pe toată lumea.

– Nu! protestă ea râzând. Nu asta am vrut să spun.

– Nu ai spus-o!

Coborî trei trepte nesigur și cu un șuierat vizibil de disconfort.

– Nu este vina ta că te simți astfel! exclamă ea. Și nu-mi displace să te distrez.

În mod ciudat, chiar nu o deranja. Nu acum.

– Iar eu sunt prea nerușinat pentru a refuza. Îi făcu cu ochiul înainte să ofere o expresie de martir. O, nu, Georgiana! Ieși și trăiește-ți viața! Nu te gânde la mine, că stau aici singur și bolnav. Voi îndura... și mă voi prăpădi... de plictiseală și de singurătate, dacă nu din cauza rănilor...

Tonul lui fals răbdător, slab și subțire, se schimbă brusc. Georgiana pufni râzând și ridică o mână spre el. Rob râse.

– Nu sunt atât de nobil, iubito. Sigur trebuie să știi asta.

Ca de obicei, îndrăzneala o făcea să se simtă stânjenită. Mai enervant era motivul: îi plăcea. Sterling nu-i spusese niciodată astfel de lucruri. O complimenta, rostea lingușeli care păreau draguțe, dar, conștientiza ea, erau lipsite de sentimente. Le-ar fi putut spune oricui.

– Simt că am ajuns să te cunosc mult mai bine în ultimele zile decât am făcut-o înainte, spuse ea cu sinceritate.

Rob îi aruncă o privire rapidă, dar borul pălăriei îi ascundea expresia.

– Încă un beneficiu al loviturii în cap, fu tot ce spuse el.

Ea își drese vocea.

– Să înțeleg că nu ți-a revenit nici o amintire?

Bastonul lui nimeri o piatră rătăcită în drum și alunecă, făcându-l să se împiedice, cât pe ce să cadă. Ea icni panicată și se întinse să-l prindă, și sfârșiră cu brațul lui peste umerii ei și cu mâinile ei prinse de haina lui.

— Îmi pare rău, spuse el, respirând din greu. Piatră blestemată!
O îndepărtă din drum cu o lovitură a bastonului.

— Ești bine?

Ea încercă să râdă, dar rămăsese fără suflu. Inima îi bătea cu putere, și mâinile ei – dacă nu l-ar fi ținut strâns de haină – ar fi tremurat.

Brațul lui o ținea și mai strâns.

— Mulțumesc – din nou! Mereu mă salvezi!

Georgiana îi dădu drumul, ca și când palmele o ardeau.

— O, nu! Nu ai nevoie de mine.

Rob își ridică pălăria și-i aruncă o privire aspră.

— Să nu spui niciodată asta. Își înalță capul și cercetă drumul care se întindea în fața lor. Mă aștept să mă prinzi de alte zeci de ori numai astăzi.

— O! Ea se îmbujoră gândindu-se... deși el spusese ceva cu totul diferit. A fost o greșeală, nu?

— Dimpotrivă! Porni iarăși. Abia aștept să fiu prins.

Georgiana se înroși de plăcere, apoi conștientiză ce făcea și se hotărî să-și țină gura. Avea doar să privească drumul cu atenție și să-l avertizeze înainte să se împiedice iar. Și totuși, era preferabil să-l prindă în brațe de fiecare dată când pașii lui șovăiau. Înșfăcă pătura pe care o aruncase și continuă drumul.

Ajunseră la capătul grădinii, de unde aveau să urmeze o cărare îngustă pe pajiște. Dincolo de ea se afla o pădurice cu un iaz cuibărit în mijloc. Georgiana mai fusese acolo. Era un loc foarte plăcut unde să stai și să citești, unde putea să-și dea jos pantofii și ciorapii și să stea cu picioarele în apă, privind libelulele zburând deasupra suprafeței iazului în lumina soarelui. Adora iazul mic al lui Kitty și, înainte de accidentul lui Rob, obișnuia să meargă acolo o dată la câteva zile.

Astăzi, desigur, i se părea la zeci de kilometri mai departe, în timp ce Rob se sprijinea pe baston tot mai apăsător, la fiecare pas. Când ochii îi căzură pe o roabă mică, lăsată pe marginea drumului, râsuflă ușurată.

— Uite! Să luăm asta!

— Cu ce scop, mai precis?

Rob își împinse pălăria pe spate și își șterse fruntea. Părul era ud din cauza transpirației. Era o zi foarte călduroasă, și ea simți încă o urmă de remușcare pentru că-l încurajase să iasă la plimbare.

Așeză pătura pe roabă. Era o roabă joasă, cu drugii de fier pe ambele părți. Era genul de roabă pe care o folosea grădinarul în grădină, cu două mânere lungi și cu o singură roată în față.

— Așază-te în față și te voi împinge până la iaz.

Rob privea roaba sceptic, apoi se uită spre ea. Georgiana apucă mânerul și împinse roaba înainte și înapoi, demonstrativ.

— Doar nu vrei să o împingi până la iaz, spuse el.

Ea râse.

— Sigur că pot. Serios, Rob, nu sunt o fată neajutorată.

— Nu am crezut niciodată că ești. El privi roaba. Dar nici eu nu sunt neajutorat. N-ai decât să împingi roaba dacă vrei, dar eu voi merge.

— Nu ai încredere în mine? Apucă mânerul și împinse roaba în față. Deja șchiopătezi. Sau îți jignesc simțul bunei-cuviințe?

Încruntarea îi dispăru la acele cuvinte.

— Sigur că nu.

— Atunci, hai să ne distrăm puțin, spuse ea amuzată.

El privi roaba.

— Îmi vei spune imediat ce încep să te doară brațele. Și vei merge încet.

— O, preferi mișcări lente și delicate?

— Atunci când împingi roaba, da.

Așeză bastonul lângă el.

— Păcat! strigă, apoi se sprijini de roabă, împingând-o înainte.

Exclamând zgomotos, Rob se prinse de drugii de pe laterale pentru echilibru. Privi peste umăr alarmat, dar chipul lui fu împlănit de un zâmbet când ea râse. Nu era un efort extraordinar. Drumul cobora ușor și roata se învârtea fără probleme peste terenul uscat. Ea împingea înainte, mulțumită că-l scutise să meargă și încântată de provocare. Stătuse prea mult timp închisă în camera bolnavului.

Apoi, starea de bine îl cuprinse și pe el.

— Aș zice, doamnă, spuse el peste umăr, că ai un mod periculos de a conduce.

– Este mai palpitant astfel!

Trecu cu roaba peste o piatră din drum, făcându-l să se zdruncine. El dădu din mâini, manifestând o supărare exagerată, și tuși. O tachină tot drumul până la iaz, iar ea răspunse clătinându-l de-o parte și de alta, aproape răsturnându-l la un moment dat, făcându-l să se țină bine de drugi. Când ajunseră la iaz, amândoi aveau fețele roșii de la atâta râs. Georgiana opri roaba în luminiș.

– Am ajuns, spuse ea veselă, înșfăcând pătura și așezând-o pe singura porțiune curățată de pământ.

Inima îi bătea cu putere din cauza efortului și ca urmare a sentimentului de libertate, departe de casă.

– Înțeleg ce-ai vrut să spui. Rob se apropie de ea. O frumusețe excepțională.

– Nu? Inspiră adânc, fericită. A meritat din plin efortul de a veni aici.

– Da, șopti el, dar, când ea îl privi, el se uita la ea cu o dorință vădită.

Asta o făcu să simtă un fior de plăcere, fierbinte și intens. Aproape că putu simți roșeața din obraji în timp ce sângele îi pulsa de la entuziasmul incontestabil. De data asta, pe chipul lui nu mai era veselie sau mulțumire, ci pură atracție. Îi spusese că era frumoasă, dar asta era altceva – nu numai apreciere, ci pasiune lacomă. Sterling nu o privise niciodată astfel...

Ea se uită în altă parte, trăgând de panglicile bonetei.

– Este foarte cald! Slavă Domnului pentru umbră...

Aruncă boneta, scoțându-și mănușile, pe care le puse în pălărie înainte să se așeze pe pătură. El o urmă, așezându-se lângă ea și întinzându-și un picior, suspinând zgomotos. Georgiana recunoscu ocazia pe care o căuta și care o îngrozea în același timp.

– Te doare rău piciorul!

El își mișcă piciorul într-o parte și în alta.

– Nu. Mă tem că va ceda în orice moment, dar durerea este ușoară. Slăbiciune mai mult decât durere.

Își aruncă pălăria în spatele lui.

– M-am tot gândit, spuse ea, și cred că ar fi mai bine pentru recuperarea ta dacă ai merge la Londra.

El încremeni.

– De ce?

– Ai medici acolo.

– Șarlatani și otrăvitori, în mare parte. Închise ochii și își prinse mâinile la spate, lăsându-și capul să cadă astfel încât o rază de soare să îi lumineze fața. Doctorul Elton spune că piciorul nu este rupt și că se va întări pe măsură ce merg.

– Nu numai piciorul ți-a fost rănit, îi reaminti ea. Iar doctorul Elton este numai puțin mai mult decât un medic veterinar. De fapt, cred că face și asta la nevoie...

Rob zâmbi.

– Dacă fermierii îl lasă să ajute animalele să fete, atunci asta spune multe despre el.

– Dar memoria ta, protestă ea, râzând însă. Fermierilor nu le pasă atât de mult de mintea vacilor, așa că doctorul Elton nu este pregătit să vindece rănilor suferite la cap.

– Mă aștept ca majoritatea doctorilor din Londra să știe la fel de mult.

– Întoarcerea în oraș te-ar putea ajuta să-ți recapeteți amintirile, insistă ea.

– Crezi?

O spusese absent, ca și cum ar fi vrut doar să fie politicos, dar Georgiana știa că nu era adevărat. El voia să-și recapete memoria. Realitatea nu avea să se potrivească apoi cu poveștile pe care i le spusese ea, dar el nu știa asta acum. De aceea trebuia ca ea să îl convingă. Dacă mintea lui risca să fie permanent afectată dacă nu își amintea curând? Ea nu își putea alunga teama că îi împiedica recuperarea, și singura cale de scăpare era să-l îndepărteze de reședința Osbourne.

– Cred că va ajuta, spuse ea cu mai multă convingere decât simțea. Și la ce ar dăuna? Nu putem sta pentru totdeauna cu Kitty.

El se ridică.

– Sigur că nu. Nu am vrut să sugerez asta. Eu numai... Ezită, încruntându-se. Nu am nici o dorință să mă întorc la Londra.

Inima ei îi sări în gât.

– De ce nu?

Părănd încurcat, el clătină din cap.

– Pur și simplu, nu vreau să merg acolo. Se întoarse cu fața spre ea. Putem merge la tine acasă?

Ea tremură involuntar.

— Nu dacă ciurma nu a infestat orice altă casă din Anglia.

— Atât de rău e? Se apropie mai mult. De ce?

— Fratele meu, spuse ea cu un râs scurt, lipsit de umor.

— Da, el. Rob o porni spre iazul a cărui apă scliea în soare. Am câteva lucruri să-i spun.

Numai gândul că Rob nu ar avea niciodată vreun motiv să discute cu Alistair o împiedica să cadă pradă panicii.

— Ei bine, nu ne-ar primi, și eu aș prefera să merg oriunde altundeva numai acolo, nu.

— De ce?

Georgiane nu-i plăcea să vorbească despre fratele ei, dar se trezi spunând:

— Nu este... bun. Și adevărul este că... abia ne cunoaștem. Este cu douăzeci de ani mai mare decât mine, a fost crescut ca moștenitor, mai presus de ceilalți.

Nu își putu ascunde disprețul din voce, uitând că Rob fusese, probabil, crescut la fel. Fusese marchizul de Westmorland de la naștere sau cel puțin din copilărie. Poate asta explica atitudinea lui arogantă.

Ei bine... atitudinea lui arogantă *de dinainte*.

— Nu mai e nevoie să spun că Alistair nu are prea multe în comun cu mine, continuă ea în grabă. Mama lui a murit când era la universitate, și tatăl meu s-a însurat cu mama curând după aceea. Făcu o pauză. Cred că îi purta pică ei — și tatălui nostru, pentru că s-a recăsătorit — și apoi, desigur, eu nu am fost deloc bine-venită.

— Pare un bărbat fermecător, spuse Rob.

— Nici eu nu-l plac, mărturisi ea. Problema este că tata l-a numit tutorele meu. Își dădu ochii peste cap. Tata a vrut mereu să ne înțelegem bine. Credea că Alistair avea să se îmbuneze și să mă privească mai cu blândețe. Dar eu... Se opri, conștientizând cât de mult spusese. Nu știu de ce te plictisesc cu ranchiuna asta veche.

— Nu mă plictisești deloc. Ea fu recunoscătoare că privirea lui era îndreptată către iaz, nu către ea. De cât timp te afli sub tutela lui?

— O, de când aveam șapte ani, după ce tata a murit. Ea rupse din iarbă o floare sălbatică și învărti codița între degete. Nu a fost

îngrozitor. După un an, când a murit și mama, el m-a trimis la școală și m-a lăsat acolo zece ani.

– Zece ani!

Reacția lui îngrozită o făcu să zâmbească.

– Zece ani minunați, răspunse ea. Am fost foarte fericită că a făcut asta. A trebuit să fie convins – dacă ar fi fost după el, m-ar fi trimis la un orfelinat.

Rob făcu o mișcare bruscă, oprindu-se. Își împreună mâinile, dar ea îi văzu maxilarul încleștându-i-se.

– Pare o măsură drastică, nedreaptă. Cine l-a convins să nu facă asta?

– Administratorul moșiei tatălui meu. Cred că l-a amenințat că își dă demisia, împreună cu mare parte din personalul casei, dacă Alistair insista cu această decizie. Își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu mâinile. Mama a fost foarte iubită. Era blândă și generoasă cu toți. După felul în care mama lui Alistair îi tratase pe oameni... Își mușcă buza. Nu ar trebui să bârfesc.

– Nu voi spune. Oricum, femeia este moartă.

Îi făcu cu ochiul.

Georgiana zâmbi, uimită într-un mod vinovat. Toată viața i se spusese că nu era bine să o vorbească de rău pe prima soție a tatălui ei, al cărei portret încrâncenat din bibliotecă o speriasse în copilărie, înainte ca tatăl ei să ceară să fie scos din încăperea aceea puțin folosită.

– Din câte am auzit, era o femeie foarte rece. Căsătoria ei cu tata a fost aranjată, iar el o întâlnise numai de două ori înainte de nuntă. Tata nu vorbea niciodată despre ea, dar Lady Sidlow spune că sigur ea este motivul pentru care Alistair este așa cum este – distant, critic și concentrat numai asupra lui însuși. Când ea a murit, tata s-a însurat cu mama după doar două luni.

– Cred că a fost mai fericit.

Buzele ei formară un zâmbet melancolic, dar fericit.

– Foarte. Nu mi-l amintesc bine, dar fiecare amintire pe care o am cu el este râzând, luându-se la întrecere cu mine pe peluză sau jucând bile cu mama. Nu încăpea îndoială că se însurase cu ea din dragoste.

– Inteligent bărbat, șopti Rob.

Ea se înroși și schimbă subiectul:

– De ce nu vrei să mergi la Londra?

El își plecă ușor capul și miji ochii, ca și cum se gândea foarte concentrat.

– Nu-mi pasă de alți oameni, spuse el în cele din urmă.

Oameni ca ea, se gândi ea neliniștită, gândindu-se la lucrurile urâte pe care le spusese despre ea și despre Joanna Hotchkiss.

– Londra este singura posibilitate? îi întrerupse el gândurile. Își trecu o mână prin păr, ciufulindu-și părul ud în șuvițe rebele. Probabil este o povară teribilă pentru Lady Winston.

– O, sunt convinsă că nu crede asta! Dar... Mai rupse o floare. Pari mult mai bine acum, și nu mi-ar plăcea să întârzii recuperarea ta rămânând aici, când prezența ta în altă parte te-ar putea ajuta la recuperarea amintirilor.

El păstră tăcerea câteva minute. Georgiana, așteptând nerăbdătoare răspunsul lui, începu să recapituleze ce spusese ea. Se simțea de parcă mergea prin mlaștină, simțind că se cufunda cu fiecare pas. Credea însă că Rob s-ar putea recupera mai bine oriunde altundeva – poate și pentru că ar afla în cele din urmă adevărul – și voia să-l ajute într-adevăr, deși dorința de a-l ajuta o băgase în această încurcătură de la bun început...

– Dar dacă nimic nu o va face? întrebă el. Adică, să-mi recapăt memoria.

Ea tresări.

– Sunt convinsă că ceva o va face!

– Dar dacă nu? Își întoarse capul pentru a o privi. Ce vei face dacă nu-mi voi mai aminti nimic? Ar schimba asta lucrurile între noi?

Era o întrebare groaznică. Dacă s-ar gândi că acest Rob fermecător, romantic și plin de umor ar fi Rob pentru totdeauna, ar putea permite înflorirea unor gânduri și sentimente periculoase. Sigur că ar trebui să-i spună că nu era Lord Sterling, dar, dacă ar face-o, iar el nu ar redeveni vreodată Marchizul Machiavelic... Deja se chinua să-și amintească de ce îl disprețuia. Trebuia să-l ducă înapoi la familia lui și departe de ea cât mai curând posibil. Nu-i putea spune însă asta, nu astăzi.

– Nu, zise ea cu blândețe. Sigur că nu.

Ce mai conta o minciună în plus, la cum stăteau lucrurile?

Capitolul 12

Umerii lui se detensionară, iar el îi luă o mână și i-o aduse la buze pentru un sărut delicat.

– Atunci, am putea merge la mine acasă?

– Dacă... dacă preferi, spuse ea nesigură.

El o ținea încă de mână, degetele lui fiind puternice și delicate. Ea clătină din cap, dar nu își trase mâna. Da, ar putea fi ideal – chiar mai bine decât la Londra. Și era. Se furișase noaptea trecută în biblioteca lui Kitty și descoperise că Salmsbury Abbey era la vreo treizeci și cinci de kilometri distanță.

Rob o privi, uimit în mod evident de cât de ușor fusese ea de acord.

– Este aproape?

– Nu foarte departe, spuse ea, încrucișându-și degetele în secret ca să îl poată duce acolo.

– Unde? întrebă el, plin de interes.

– Ah...

Nu-i putea spune unde se afla casa lui Sterling, având în vedere că era departe în Yorkshire, aproape de moșia familiei ei. Kitty știa asta și avea să își pună întrebări dacă el spunea ceva. Nu putea nici să descrie unde se afla reședința lui Rowland, din același motiv.

– Este mai aproape de casa mea, spuse ea. Să mergem acolo ar putea fi mai benefic pentru sănătatea ta.

– Da, zise el încet. Foarte bine. Vom face așa!

– Minunat, spuse ea, încercând să-și ascundă ușurarea. Să mergem curând!

El o privi iar, ca și cum ar fi simțit că ceva nu era în regulă, dar ea îi zâmbi și încercă să pretindă că era numai foarte mulțumită de acel plan. Și chiar era. Așa era cel mai bine. Cu cât avea să se întâmple mai repede, cu atât mai bine.

– Nu știi tu, spuse el, întrerupându-i iar gândurile, dar eu am o dorință incredibilă de a mă bălăci în iaz.

Ea tresări uluită.

– Da?

– De ce nu?

El îi zâmbi în timp ce-i dădu drumul la mână și își scoase o gheată.

Privindu-l cu ochii mijiți, Georgiana începu să zâmbească. Când venise singură, nu numai că se bălăcise, ci înotase.

– Sigur că poți. Ar trebui să o facem.

Intrară în apă până la genunchi când Angus apără cu un coș. Îi salută și îl lăsă jos. Adusese o undiță, iar Rob îl lăsă să meargă către partea cea mai adâncă a iazului să vadă dacă putea prinde niște pește pentru cină. Angus zâmbi, sperând evident la asta, și se îndreptă spre un copac căzut care stătea aplecat peste apă, de unde el putea să-i vadă, dar nu să-i și audă.

Era, se gândi ea cu melancolie, ziua perfectă. Era o binecuvântare să se afle afară după atâtea zile petrecute închisă într-o cameră întunecoasă, cu un bolnav. Soarele era cald, apa era rece și mълul se strângea plăcut sub degetele ei. În timp ce își ridica fusta și urmărirea o insectă sclipitoare care zbura deasupra apei, ea se simțea mai fericită decât fusese în ultima perioadă.

O contribuție însemnată avea Rob. Nu semăna deloc cu mar-chizul rece și cizelat, care inspira frică și dispreț în Londra. El își ridică pantalonii și luă o mână de pietre plate. Când încercarea lui de a face pietrele să sară eșuă, el se dojeni și o lăsă să-i arate cum se face. În timp ce ea îi ajusta unghiul și-i dădea sfaturi, gura lui se transformă într-o linie de concentrare. Părul îi căzu peste frunte în timp ce arunca pietrele, iar inima ei bătu mai repede văzând entuziasmul de pe fața lui când prinse figura, apoi aruncă alte câteva pentru a dovedi că reușea.

– Știam că nu aveam cum să uit asta, bombăni, flexându-și degetele în timp ce ieșea din iaz.

– Ce? Ea ieșise din apă înaintea lui și se așezase pe pătură, mișcându-și degetele de la picioare în soare. E ceva în neregulă?

– În neregulă? pufni el, așezându-se lângă ea. Nimic nu este în neregulă în această zi minunată, în acest loc frumos, cu această femeie încântătoare lângă mine. Este perfect!

Ea nu se putea opri să nu zâmbească. În sinea ei, era de acord, însă nu-i putea spune și lui motivele.

– Ai standarde foarte joase. Perfect, auzi! După tot ceea ce ai pățit?

El zâmbi.

– Am supraviețuit. Încă îmi am membrele și toate simțurile. Se opri. Ei bine, aproape toate simțurile.

Georgiana izbucni în râs.

– Una peste alta, nu-mi pare rău că s-a întâmplat.

– Nu, șopti ea. Să nu spui niciodată asta!

El se întoarse spre ea, zâmbind. Soarele îi transforma vârfurile părului cârlionțat în aramă. Georgiana simți un val de căldură care nu avea nimic de-a face cu soarele. Iar ea știa, în timp ce el își coborî ușor capul, că avea să o sărute... știa că trebuia să protesteze și să nu permită să se întâmple, dar respirația părea să i se fi oprit în piept, iar vederea chipului său frumos părea să o fi încremenit într-o stare de uluire care o ținea cu sufletul la gură.

Desigur, un sărut mic nu însemna nimic. Multe tinere sărutaseră mai mulți bărbați înainte de căsătorie. Unora le făcea plăcere și, de fapt, considerau asta o parte vitală în alegerea unui soț. Ea fusese atât de sigură că era îndrăgostită de Sterling și că avea să fie întotdeauna, încât nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea fi curioasă să sărute pe altcineva...

Dar el nu o făcu. Își atinse delicat buzele de fruntea ei.

– Îmi pare rău, șopti el.

Inima i se urcă în gât.

– Ce... Pentru ce?

– Pentru orice nu a mers bine între noi, șopti el, respirația lui încălzindu-i tâmpla. Ceva ce am făcut, dar nu-mi amintesc. Orice a fost, regret!

– Nu, bâigui ea, roșie la față.

El îi înlătură de pe obraz o şuviță rebelă, cu o atingere delicată.

– Mă poți ierta? Cineva m-a făcut să plătesc, la propriu, pentru asta.

– Rob! Rușinată, răsă totuși. Nu spune asta!

Zâmbi. Vârfurile degetelor lui trasau spirale ușoare pe obrazul ei, pe maxilarul ei, iar ea își dori să-și lase capul pe spate și să-i permită să-i mângâie gâtul.

– De unde știi că nu au auzit că aveam nevoie de o lecție și au decis să se ocupe de asta?

– Este ridicol!

– Nu, nu, este numai logic, o contrazise el, continuând să-i traseze cercuri pe piele, degetele lui alunecând leneșe pe claviculă. Chiar dacă indivizii aceia nu știau, o putere supranaturală probabil știa și m-a dat pe mâinile lor. Nu văd cum te poți împotrivi justiției divine.

– Divină...! Ea renunță și râse. Cum poți spune astfel de lucruri? A fost teribil și înfricoșător, și tu râzi de asta.

– Mă ajută să suport, spuse el încuviințând în mod filosofic, dacă am convingerea că am meritat-o. Să fii bătut cu un motiv – orice bărbat ar înțelege. Accepți bătaia și mergi mai departe, oarecum liniștit și cumva hotărât să nu mai comiți un păcat similar sau cel puțin să nu mai fii prins într-o astfel de situație. Făcu o grimasă. Cealaltă modalitate de a plăti... nu poți suporta să te gândești la asta. Te face să-ți deplângi ghinionul, ceea ce nici un bărbat nu-și dorește.

Georgiana nu putea decât să se uite la el cu gura căscată de uimire.

– Ești diferit, spuse ea impulsiv. Nu cum ai fost înainte.

– Mai bun, sper, spuse el făcându-i cu ochiul.

Fără să se gândească, Georgiana îi atinse fața. Niciodată nu s-ar fi gândit că marchizul de Westmorland ar lua cu atâta ușurință încasarea unei bătai. Sau pe sine. Sau că și-ar cere scuze pentru... ei bine, pentru orice, mai ales pentru ceva ce nici măcar nu-și amintea să fi făcut. Parcă era un alt bărbat.

Ori asta, ori ea îl înțelesese și îl judecase greșit. Ceea ce, accepta ea cu umilință, era foarte posibil.

– Cred că da, șopti ea.

Mâinile lui le acopereau pe ale ei, ținându-i degetele peste obrazul său.

– Atunci, a meritat totul.

El închise ochii și întoarse capul, sărutându-i palma.

– Tu, îi spuse ea, ești nebun!

– Hmm. El zâmbi, jucându-se cu palma ei. Foarte posibil. Deschise ochii. Mă placi așa?

Zâmbetul ei se mai îndulci, devenind melancolic.

– Da, șopti ea. Foarte mult.

– Este de-ajuns pentru mine. Înainte ca ea să poată reacționa, el își plecă ușor capul și o sărută – mai delicat decât atingerea

unei pene – pe gură, apoi îi dădu drumul imediat. Unde a pus Angus coșul?

Încet, Georgiana se ridică, inima bătându-i și buzele zvâcnindu-i. Privea, uluită, în timp ce Rob lua coșul și cotrobăia înăuntru. De parcă nu avea nici o idee că-i întorsese lumea pe dos.

Nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Nu ar fi trebuit să-și permită să alunece către o astfel de lipsă de formalitate cu el. Unei părți din ea însă – o parte diabolică, ce creștea și devenea mai puternică în fiecare zi – îi plăcea. O parte din ea nu voia să pună capăt, chiar dacă știa că trebuia.

Numai că... nu astăzi.

Devorară conținutul coșului și merse să se bălăcească iar. El își dădu vesta jos și merse în iaz în cămașă și cu pantalonii ridicați până la genunchi. Chiar dacă ajutase la dezbrăcarea lui și-l spălase când fusese inconștient, ea se simțea tulburată să-l vadă în picioarele goale.

Când descoperi un banc de mormoloci lângă stufăriș, îl strigă încântată. El păru la fel de încântat ca ea de creaturile agitate, iar Georgiana se gândi iar cât de ciudat era să stea desculță în iaz cu Marchizul Machiavelic, în cămașă și cu părul ciufulit ca un nimb strălucitor în jurul capului. Și, ca pentru a-i șterge pentru totdeauna imaginea de nemernic apatic și dușmănos, Rob rupse o trestie și încercă să fluiera, fără succes.

– Este teribil! zise ea și făcu o grimasă.

– Presupun că este încă un lucru pe care l-am uitat, dar poți încerca tu, răspunse el.

– Știai cum să faci pietrele să sară, răspunse ea. Pur și simplu îți pierduseși antrenamentul.

Pentru că mergea pe la balurile londoneze, sfâșiind tinerele cu un singur cuvânt înțepător. Așa cum, fără îndoială, avea să facă din nou în curând. Georgiana rupse și ea o trestie, pentru a evita să se gândească la asta. O puse la buze și suflă, fiind șocată când produse un șuier subțire, dar clar.

Rob se opri din aplatizarea trestiei și o privi uluit.

– Nu știam că se va întâmpla asta, strigă ea, râzând și dându-se înapoi. A fost un accident.

– Nu e corect! exclamă el, alergând după ea. Faci pietrele să sară mai bine decât mine, fluieri mai bine decât mine – chiar

și *accidental* – și conduci roaba cu mai multă vervă decât orice bărbat... Vino aici!

– Nu!

Gâfâind acum de răs, ea se întoarse și încercă să alerge, ridicându-și fusta mai mult. Iazul era totuși mai adânc decât ar fi crezut, iar degetele de la picioare i se prinseră de o rădăcină subacvatică nevăzută. Ar fi căzut în apă dacă brațul lui nu i-ar fi înconjurat talia și nu ar fi prins-o.

– Complet incorect, spuse el din nou, răsuflarea lui simțindu-se fierbinte pe ceafa ei. Este ca și cum zeii te-au conceput în mod deliberat să mă vrăjești și să mă farmeci...

Inima îi bătea cu putere, și se simțea amețită. O ținea lipită de el cu un braț, cu mâna întinsă pe abdomenul ei. Era atât de cald și de puternic, atât de reconfortant și de incitant. Mâna lui liberă îi atinge brațul până la umăr, iar degetele îi mângâiau obrazul.

Ea se simțea ca o infractoare, conspirând să fure afecțiuni la care nu avea dreptul.

– Vrajile... rareori se termină bine, spuse ea fără suflare.

– Crezi? O întoarse spre el. Colțul gurii se curbă în sus, iar ochii lui câprui se întunecară. Cred că aceasta o va face. În orice caz, sunt dispus să risc...

El îi ridică bărbia, și Georgiana știa, cu un amestec de panică și exaltare, că nu avea de gând să-l împiedice să o sărute...

– Hei! strigă o voce. Lady Georgiana! Lord Sterling!

Rob încremeni, cu buzele la mai puțin de un centimetru de ale ei.

Angus ieși dintre copaci, cu o undiță pe umăr și un coș în mână. Cu un gâfâit jenat, Georgiana se răsuci din îmbrățișarea lui Rob.

– Vă cer iertare, milord! Am uitat, Lady Winston mi-a spus să întreb dacă dumneavoastră și Lady Georgiana intenționați să luați masa cu familia. Își făcea griji că v-ați putea îmbolnăvi din nou, de la soare.

Maxilarul lui Rob se încordă.

– Nu, nimeni nu este bolnav. Vom veni la cină.

– Da, milord! Să duc înapoi coșul?

– Desigur!

– Și pătura, te rog!

Cu fața în flăcări, Georgiana ieși fără grație din apă.

Dacă nu ar fi apărut servitorul, Rob ar fi sărutat-o... S-ar putea să o sărute în continuare... ar putea să o sărute în timp

ce o conducea înapoi la pătură, cedând atracției incontestabile care scânteia între ei. Și l-ar fi lăsat – mai rău, ar fi putut chiar să-l încurajeze. S-ar fi trădat și dezonorat pe ea însăși și pe Sterling, totul pentru un moment trecător de plăcere.

Și cel mai rău fu că se simți mai tristă că nu se întâmplase decât dacă s-ar fi întâmplat.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea peste umăr, evitând să se uite direct la Rob în timp ce își întindea mâna după ciorapi și ghetuțe. S-a făcut destul de târziu, și va trebui să mă schimb pentru cină...

El începu să vorbească, ezită, apoi îi aruncă o privire lui Angus, care împacheta coșul.

– Desigur, spuse Rob.

Îeșind din apă, zdrobi în pumn o mână de stuf.

Angus strânse proviziile și le puse înapoi în roaba grădinarului. Georgiana insistă să-l ajute pe Rob să-și pună cizmele la loc și apoi se îndreptară cu toții spre casă. În ciuda greutății, Angus o porni cu pași mari și, în curând, îi lăsă în urmă.

Adevărul era că ei trăgeau de timp.

Trebuia să încerce să uite momentul tensionat din iaz, când el o ținuse aproape și se întorsese să o sărute. Avea să îl ducă înapoi la familia lui și să nu mai fie niciodată într-o asemenea situație. Ziua de azi avea să fie amintirea ei secretă, momentul ei de îndrăzneală, ca o poveste de dragoste ilicită, fără intenții rele. Ceva ce nu avea să se repete.

Totuși, nu putea să-i pară rău pentru asta. Fusesse prea distractiv. Și, din moment ce era posibil ca să fie ultima lor ocazie de a se distra împreună, ea făcu un efort conștient pentru a recâștiga relaxarea de dinainte.

Când ajunseră din nou în grădină, Rob se sprijinea pe brațul ei, pentru că uitase bastonul lângă iaz. Georgiana exageră prefăcându-se a-l trage pe cele trei trepte deloc înalte de lângă fântână, iar el o răsplăti pretinzând că se împiedică de ea și prinzând-o pe după talie. Ea râse, iar el zâmbi, brațul lui zăbovind în jurul ei în timp ce înaintau pe aleea spre casă.

– Mulțumesc, spuse el în timp ce treceau pe lângă gardul de caprifoi. Pentru o zi încântătoare. Mult mai bună decât orice îmi amintesc.

– Cea mai bună dintre toate cele șase?

– Cea mai bună dintre ele, recunosc el, râzând cu ea.

Râsetul îi făcu inima să tresalte de fericire. Probabil era ultima oară când ea îi făcea pe plac, dar acest moment îi aduse bucurie. Ea spera că el se bucurase cu adevărat de acea zi și că avea să țină cont de asta pentru a o ierta sau poate pentru a uita ce făcuse.

Ajunseră aproape de casă, grădina făcând loc unor tufe frumoase de trandafiri și crini. Lumina după-amiezii târzii cădea abrupt peste pietriș când Georgiana aruncă o privire spre casă și văzu un vizitator, înalt și frumos. Trebuia să fie pe picior de plecare, căci Adam ținea frâul calului său. Bărbatul stătea cu spatele la ei, verificându-și calul, dar o presimțire o avertiză pe Georgiana de ce se afla el aici.

Aproape că se împletici cât să cadă. Toate deciziile ei logice se duseră pe apa Sâmbetei. Nu așa voia ea să afle Rob despre minciuna ei. Ar putea fi un șoc teribil pentru organismul lui, făcându-l să se îmbolnăvească din nou sau să-și recupereze toate amintirile la vederea acelui om și să își reverse furia asupra ei.

Luă decizia imediat.

– Să mergem pe aici, spuse ea, trăgându-l pe Rob pe cărarea de sub glicină. Soarele este atât de strălucitor, încât mă simt cam amețită.

– Să ne opri o clipă?

Încetini.

– Nu! Nu. Ea clătină din cap, trăgându-l spre partea din spate a casei. Vreau să intru. Și tu ar trebui...

– Desigur. Felul în care se înclină în fața dorințelor ei, trăgându-i șalul înapoi peste umăr, o făcu să se simtă îngrozitor.

Un strigăt din fața casei o făcu să tresalte. Rob se opri, privind peste umăr. Cu inima bătând de să-i sară din piept, Georgiana se uită și ea, ținându-și răsuflarea.

Străinul înalt și blond se îndrepta spre ei.

– O, Doamne! spuse ea, încercând să-și mențină calmul. Te rog să mă ierți! Ar trebui să vorbesc cu el. Intră, dragul meu...

– E cineva cunoscut? întrebă Rob, lăsând-o să-l împingă spre ușă. Ea încuviință din cap viguros.

– Eu... vrea să vorbească cu mine... Mă voi duce să văd. Trebuie să fie un mesaj de la fratele meu sau de la Lady Sidlow! Voi veni într-un minut.

El flutură din mână, resemnat.

– Da, doamnă.

Intră.

Georgiana se răsuci și fugi spre vizitatorul supărat. Pe măsură ce el se apropia, inima ei se strângea. Acesta nu era un servitor politic al ducesei; se temea că îl avea în fața ei pe fratele lui Rob. O, Doamne, acum avea probleme.

– Adu-l înapoi pe acel bărbat, ordonă el fără introducere, făcând semn din cap spre ușa pe care intrase Rob.

Ea blocă intenționat calea și făcu o scurtă reverență.

– Georgiana Lucas, domnule. Încântată de cunoștință.

El miji ochii lui albaștri.

– Sunt maiorul Lord Thomas Churchill-Gray, spuse el glacial. Am venit în căutarea fratelui meu, Lord Westmorland, despre care Lady Winston m-a asigurat destul de recent, fără urmă de îndoială, că nu a pus piciorul pe această proprietate.

Georgiana își umezi buzele, încercând să nu se uite spre casă, de parcă asta ar putea împiedica pe cineva să observe această conversație. Ea zise cu glas șoptit:

– Da, ar spune asta...

– Ce naiba se întâmplă? o întrerupse el cu furie. Cel care se plimba cu tine e fratele meu.

– Dacă vrei răspunsuri, fă liniște și lasă-mă să ți le dau! se răsti ea exasperată. Pe aici!

Se îndepărtă de ferestre, simțindu-l în urma ei.

Când ea se întoarse, el se afla chiar în spatele ei, cu brațele încrucișate. Gura și ochii lui semănau cu ai lui Rob, și era la fel de livid cum se aștepta ea să fie Rob când, în cele din urmă, avea să-i spună adevărul. „Va fi un test bun”, își spuse ea cu umor negru.

– Explică, se răsti el.

– O voi face dacă nu mai ridici tonul! Inspiră adânc. Da, bineînțeles că știi deja că fratele tău este aici.

– De ce naiba Lady Winston a spus altceva?

– Pentru că nu știe, șopti Georgiana, aruncând o privire îngrijorată spre casă. Erau departe, dar ea simțea că fiecare cuvânt și fiecare acțiune erau la fel de clare pentru fiecare membru al casei ca și cum ea și maiorul s-ar fi aflat pe o scenă iluminată. Este o poveste complicată, dar fratele tău a fost rănit îngrozitor și și-a pierdut orice amintire legată de cine este.

– Ce?!

– Șșt! șuierea ea. Nu ar fi fost bine-venit aici dacă Lady Winston ar fi știut cine este. Le-am spus tuturor că este altcineva, iar apoi s-a trezit, neștiind că totul este nelalocul lui, așa că acum crede că este altcineva.

Maiorul o privi neîncrezător.

– Vorbești serios? Nu, nu se poate – ești nebună! West nu știe cine este? A fost rănit îngrozitor, dar l-am văzut mergând braț la braț cu tine? Drept ce prost mă iei?

– Unul care nu poate asculta cu atenție, evident, răspunse ea. Încerc să explic. A fost foarte, foarte bolnav. Își revine, dar mintea nu este încă bine.

El clătină din cap.

– Asta este cea mai ridicolă poveste pe care am auzit-o vreodată.

– Dar e adevărat! Încercă să-și păstreze cumpătul. Presupun că ai venit să-l duci acasă, nu?

– Evident! bombăni el. Adu-l imediat!

– Nu. Ea înghiți în timp ce privirea lui devenea feroce. Cred că i-ar face rău să aibă un asemenea șoc. Ne întâlnim mâine la hanul din Maryfield. Dă-mi șansa să-l pregătesc.

– Acum, spuse el.

Ea ridică mâinile.

– Nu!

– Îi voi cere lui Lady Winston să îl aducă.

Georgiana își imaginează furia teribilă care ar urma.

– Nu fi idiot! se răsti ea. Ce vei face? Îl vei scoate de aici ca pe un criminal căutat? Ai doar un cal, nu o trăsură. Îți jur că a fost rănit – aproape omorât în bătaie. Nu s-a trezit trei zile întregi și, când s-a trezit, nu și-a știut numele! O simplă plimbare în grădină în urmă cu câteva zile i-a înrăutățit brusc starea și abia poate merge fără baston! Dacă îi spui că este altcineva dintr-odată și îl scoți cu forța de aici, iar sănătatea lui va avea de suferit, le voi spune tuturor că tu ai fost de vină pentru că nu ai avut răbdare!

Fața lui deveni din ce în ce mai furioasă, dar, în cele din urmă, rânji brusc – și semăna atât de mult cu Rob, încât Georgiana se opri brusc.

– Ești nebună de legat! spuse el, aproape conversațional. Dar altfel inofensivă, cred. Foarte bine. Mâine. Voi avea răbdare și te voi aștepta – și pe fratele meu – la Bull and Dog. Dar, dacă nu ești acolo,

adăugă el pe un ton chiar mai înspăimântător pentru că era calm și plăcut, vei regreta amarnic!

Ea răsuflă ușurată.

– Vom fi acolo!

– Ai face bine! promise el, înainte de a se îndrepta spre calul său, care aștepta, și de a pleca.

Rob stătea în casă, ținându-se de balustrada scării din spate și încercând să-și calmeze pulsul care îi zvâcnea. În ciuda eforturilor Georgiane, îl văzuse pe acel bărbat la colțul casei, acel blond cu expresia furioasă și cu fața familiară. Acela era... acela era fratele lui.

Pielea lui părea să se micșoreze, strângându-l, până când simți nevoia să se răsucescă și să fugă de agonie. Își șterse fruntea cu o mână tremurândă. Își simțea capul ca un ou care se crapă, de parcă vederea fratelui său ar fi despicat cochilia din jurul minții rănite. Bucăți de memorie căzură la locul lor, câteva dintre ele reconfortante, dar nici una bine-venită – nu acum.

Era marchizul de Westmorland, tipul detestat care venise la reședința Osbourne cu intenția de a face ceva – încă nu-i era foarte clar ce anume – rău.

Ceea ce însemna că nu era Lord Sterling.

Și că nu era logodnicul Georgiane.

Ea îl mințise. Emoția îl făcea să fiarbă, iar mâinile lui se strânsă cu putere în jurul balustradei. Privirile strălucitoare, atingerile blânde, dovezile de bunătate fuseseră toate o minciună. Furia se ridică în pieptul lui. Ce pusese ea la cale? Fusesse un joc pentru ea, în care se prefăcea că-i păsa de el?

Numai că... nu îi păsase. Păstrase distanța, precaută ca o pisică, până când el aproape o convinsese. Furia lui fu repede înlocuită de un val de disperare.

Nu era logodnica lui. Nu fusesse niciodată.

De ce ar minți și ar spune că era?

– Domnule?

Rob se smulse din reveria chinuitoare pentru a-l vedea pe Angus privindu-l în mod curios.

– Sunteți bine, domnule? întrebă servitorul.

Rob înghiți cu dificultate.

– Da, spuse el.

Fără să se gândească prea mult, decise să continue așa cum era și să nu lase să se afle că acum știa mult mai mult decât știuse cu câteva minute în urmă.

– Vă ajut să urcați? întrebă Angus.

Angus cel amabil și simplu care habar nu avea cine era el.

Rob încuviință din cap o dată. Îl lăsă pe individ să-l tragă pe scări, dar îi spuse că putea gestiona singur restul. Șchiopătă până în dormitor și închise ușa, sprijinindu-se de ea.

De ce mințise? „De ce, de ce, de ce” îi tot răsuna în minte. Bănuia că avea legătură cu antipatia lui Lady Winston față de el. Dincolo de asta, memoria lui afectată nu oferea răspunsuri.

Dar ar fi putut spune multe minciuni pentru a-l cruța de mânia lui Lady Winston. O alesese pe cea mai letală. Închise ochii și își frecă pumnul pe piept. Această femeie îi furase inima, doar ca acum să afle că îi ascunsese ceva esențial.

Și cel mai rău lucru era că el își dorea ca minciunile ei să fie adevărate.

Capitolul 13

Kitty fusese de acord că a doua zi ei doi ar putea călători. Adam îl anunțase pe vizitiu și Georgiana îi spusese să meargă spre Maryfield.

– O să ne oprim la han să ne tragem sufletul, spuse ea veselă, înainte de întoarcere. Excelența Sa ar putea avea nevoie să se odihnească.

Rob zâmbi, și Georgiana îi răspunse tot cu un zâmbet, incapabilă să-i reziste. Avea să-i fie dor de Rob. Ea deschise geamurile pentru a lăsa briza să intre și nu obiectă când el o trase pe partea cealaltă a trăsorii pentru a se așeza lângă el.

Amânase inevitabilul cât de mult posibil. Rob își dădu jos pălăria și scoase capul pe geam, declarând că ar fi trebuit să insiste să călătorească, chiar dacă încă se sprijinea în baston pentru a merge. O tachină că ar fi trebuit să-l facă pe Adam să meargă în trăsură,

iar ei să stea pe capră. Vru să se oprească și să vadă locul unde fuse-se bătut, lucru pe care Georgiana îl considera cumplit, dar pe care îl făcură oricum.

În cele din urmă, ea nu mai putu amâna. Maiorul Churchill-Gray aștepta, și Georgiana nu-l putea trimite pe Rob să-l vadă neștiutor și nepregătit.

– Trebuie să-ți spun ceva, începu ea când erau aproape de Maryfield. Ceva care poate fi... Ezită. Însălmântător? Liniștitor? Enervant? Habar n-avea cum avea să reacționeze el. Bărbatul pe care îl cunoștea – credea că îl cunoștea, după aceste câteva zile petrecute cu el – avea să fie probabil surprins, dar nu supărat. Cu toate astea, Marchizul Machiavelic ar fi furios, și încă nu știa cine era adevăratul Rob. Destul de surprinzător.

– Dumnezeuule mare! Ar trebui să-mi cer scuze din nou?

Ea se înroși.

– Nu, sigur că nu.

– Pari de parcă ai pregăti un discurs foarte grav. Îmi cer scuze pentru orice am făcut de ai devenit atât de serioasă.

– Îți vei schimba părerea când vei auzi ce am de spus, mormăi ea.

– Nu! Își puse mâna peste a ei. Dă-mi o șansă!

Acum, râdea, dar avea să o urască. Inspiră dureros, superficial, și continuă:

– Nu ți-am spus tot adevărul despre tine.

– Știu, răspunse el. Nu mi-ai zis ce am făcut ca să te rănesc.

De-ar fi numai asta!

– Nu îți va păsa de asta odată ce îți voi spune restul.

Bătea nervoasă cu degetele în genunchi.

– Aș putea ghici, se oferi el, în timp ce ea ezita. Sau am putea juca șarade.

– Nu ți-am spus numele tău adevărat, șopti ea.

Trăsura se legănă de câteva ori înainte și înapoi. Rob inspiră adânc.

– Chiar sunt Ebenezer?

– Ce? O explozie de râs isteric îi scăpă din gât. Nu! Tu ești Robert...

– Slavă Domnului! declară el.

– Churchill-Grey, termină ea, cu vocea pălind cu fiecare silabă. Se pregăti pentru o explozie de șoc și furie. Marchiz de Westmorland.

El își întoarse capul pentru a o privi pentru un moment nesfârșit.

– Ce vrei să spui?

– Ești marchizul din Westmorland, repetă ea cu voce pierdută. Nu viconte Sterling.

– Lord Westmorland cel infam și disprețuit?

Fața Georgiane ardea, în ciuda tonului său uniform.

– Ce... de unde știi?

– Am auzit frânturi din conversația ta într-o zi cu Lady Winston. Era calm încă, dar ochii îi erau vigilenți. Ea păli.

– Oh! Am crezut... că poate ți-ai amintit...

– Nu, spuse el după o clipă. Nu chiar.

Trăsura se legăna în tăcere.

– Nu mi-am propus niciodată să te înșel, spuse ea, apoi se opri, analizându-i expresia. Nu, evident că am făcut-o. Nu știu de ce m-am gândit la asta – atât de prostesc din partea mea. Clătină din cap, culegând cu furie un fir desprins de pe săculeț. Nu m-am gândit deloc, presupun. Și apoi, nu am știut cum să-ți spun adevărul.

– De ce acum?

Tonul lui o scotea din minți așa cum nimic altceva nu o putea face. Unde erau strigătele, cererile furioase de a primi explicații? Nu că ar fi avut una bună, dar se așteptase ca el să o dorească.

– Nu ne plimbăm pur și simplu cu trăsura. Ne vom întâlni cu fratele tău la Maryfield.

– Tipul care a venit ieri, murmură el.

Ea se simți deznădăduită. S-a zis cu abilitățile ei de a se ascunde.

– Da. A venit să te caute. Familia ta este îngrijorată de absența ta îndelungată, și ar trebui să fii cu ai tăi.

El îi aruncă o privire lungă.

– Serios?

– Desigur! Va fi cel mai bine pentru sănătatea ta, și sperăm că acolo îți vei recupera memoria complet...

El se uită la ea, cu expresia de necitit. Georgiana simți un val de vinovăție.

– Îmi pare foarte rău! spuse ea, luându-l de mână fără să gândească. Nu intenționez să se întâmple nimic din toate astea,

și totul este din vina mea. Nu mă voi ierta niciodată dacă vei suferi o recidivă din cauza șocului.

– Dacă nu intenționezi să-mi dai una în cap, nu cred că voi suferi o recidivă.

Mâna lui se suci în strânsoarea ei, iar degetele lui se împletiră cu ale ei, cuprinzând-o complet. Inima ei bătea de ușurare și de bucurie.

– Atunci, logodna noastră...?

Ea zâmbi.

– Nu suntem logodiți.

Degetul lui mare îi mângâie încheietura.

– Ah. Păcat! Mi-a plăcut destul de mult acea parte.

Georgiana închise ochii jenată. Delicat, își trase mâna din a lui.

– Dar sunt logodită. Cu Lord Sterling.

– Ah, spuse el din nou, după o pauză. Atunci, el chiar există. Când ea încuviință din cap, el întrebă: Și eu am o logodnică? Alta?

Vocea lui rămăsese prudentă și neutră, dar ea auzi schimbarea subtilă. Îi înjunghie inima.

– Habar n-am, recunosc eu. Nu cred. Noi... nu ne cunoșteam prea bine la Londra înainte... de asta.

El îi aruncă o privire aspră, dar caii intrau în curtea hanului Bull and Dog. Georgiana își umezi buzele.

– Am ajuns, spuse ea, fără rost, iar mâna ei se întinse spre a lui înainte să-și amintească de buna-cuviință și să și-o tragă înapoi în poală. Te simți suficient de bine cât să-l întâlnești? Numele lui este Thomas. Dacă nu te simți în stare, voi merge să-i vorbesc și să-i explic...

– Nu, spuse el cu privirea ațintită asupra mâinii ei. Trăsura se opri. Voi merge.

Mintea lui se frământă în timp ce se îndreptau spre hanul mic. Trebui să se lase în jos sub tocul ușii și aproape se înecă de la norul de fum de țigară și de la mirosul înțepător de carne de oaie gătită. Georgiana îi adresă o întrebare hangiței, care trecea în grabă cu câte o halbă de bere în fiecare mână, iar femeia îi îndrumă cu un semn din cap spre un pasaj îngust.

Rob o urmă pe Georgiana, cu privirea fixată pe boneta ei. O șuviță de păr auriu scăpase pentru a se ondula la ceafă. Chiar dacă

știa încă de noaptea trecută că nu era Lord Sterling, nu-și putea ascunde atracția față de ea. Peste noapte, se mai calmase și decisese să vadă ce avea să facă ea în continuare. Ar trebui să fie furios pe ea, și totuși...

Voia să o țină de mână și să o vadă zâmbind. Când își ceruse scuze și păruse că era pe punctul de a plânge, el voise doar să o consoleze și să o asigure că se simțea bine.

Bineînțeles, nu era adevărat. El suferise o lovitură zguduitoare; crezuse că era a lui. Chiar dacă fusese idiot și provocase o ruptură între ei, crezuse că exista ceva mai profund care îi lega, un atașament care să o țină lângă el. Ceva care i-ar da timp să-i cucerească inima, de data aceasta pentru totdeauna.

Dar nu era nimic.

Georgiana ciocăni la o ușă și, o clipă mai târziu, o deschise. Cu o altă privire îngrijorată spre el, pași înăuntru, și Rob o urmă. În ultima secundă, întinse mâna spre ea, gândindu-se să o încurajeze, și își dădu seama că și el avea nevoie de încurajări când ea îl prinse de mână și-i făcu inima să tresalte.

La intrarea lor, bărbatul care fusese la reședința Osbourne în ziua precedentă se ridică. Avea aproape înălțimea lui Rob, dar părul ca nisipul și mustață. Rob se opri brusc, lovit de un val brusc de amintiri. Un băiat blond care se urca în copac pentru a recupera un zmeu în timp ce Rob striga instrucțiuni de jos. Un tânăr căzând de pe cal înjurând în timp ce Rob se prăpădea de râs. Un ofițer zâmbind larg și dând mâinile cu toți, uniforma lui strălucind stacojie în soare.

– Tom, spuse el cu voce joasă.

– Da. Fratele său se apropie, aruncând o privire întunecată în spre Georgiana. Îți amintești de mine?

– I-am spus în trăsura, răspunse ea.

Rob îi strânse o mână, apoi i-o eliberă.

– Puțin, da, recunosc el. Chiar acum.

– Lady Georgiana a spus că ți-ai pierdut memoria.

Tom o zisese cu glas uniform, dar Rob auzi suspiciunea din întrebare.

– Așa este.

– A fost grav rănit, spuse ea în defensivă. A fost lovit foarte tare în cap, și medicul a spus că uneori mintea este afectată. Nu cu mult

timp în urmă, zăcea inconștient în pat, dar acum este mult mai bine...

– Cine i-ai spus că este? o întrerupse Tom.

Palidă, dar bravă, Georgiana răspunse:

– I-am spus lui Lady Winston că este logodnicul meu, pentru că mă temeam pentru viața lui.

Sprâncenele lui Tom se ridicară în semn de neîncredere.

– Într-adevăr. Ce alegere interesantă. Cum l-ar fi costat viața numele său adevărat?

Pete strălucitoare de roz se iveau în obraji ei.

– Lady Winston nu l-ar fi primit deloc bine pe Lord Westmorland.

– De ce nu? întrebă Rob repede.

Se uită la el, cu o expresie tragică, apoi întoarse privirea.

– Cred că asta ar trebui să aștepte. Tu și maiorul ar trebui să aveți șansa de a vorbi, pentru a te ajuta să îți recapeteți memoria. Voi aștepta afară.

Fără să-l privească din nou, Georgiana plecă, închizând ușa în urma ei. Pentru o clipă, frații se uitară unul la celălalt.

– Descurcărețată fată, spuse Tom, făcând semn din cap spre ușă.

Rob își trecu o mână peste cap, tresărind atunci când atinse tăieturile care încă se vindecau.

– A avut grijă de mine.

– Da, și te-a făcut logodnicul ei. Acesta este un mod inteligent de a prinde un viitor duce.

Rob se încruntă, ignorând cicatricea de la tâmplă.

– Nu cred că acesta a fost planul ei. Are un logodnic, unul adevărat. Cine este Lord Sterling?

– Sterling? repetă Tom, apoi spuse din nou, cu neîncredere. Sterling? Se mărită cu nemernicul ăla? Ah, îmi amintesc acum. Este sora lui Wakefield. Ei bine, asta explică foarte multe.

– Ce? întrebă Rob. Aruncă o privire spre ușă și își coborî vocea. Spune-mi!

– Explică-mi mai întâi cum ai ajuns în încurcătura asta. Și stai jos, omule! Am impresia că o să cazi în orice moment.

Rob făcu o grimasă în timp ce se îndrepta spre un scaun, cufundându-se în el cu un oftat de ușurare și lăsând bastonul deoparte.

– Am fost atacat de tâlhari la drumul mare sau de hoți, am fost lovit în cap și lăsat să mor. Ea m-a găsit, m-a dus la reședința

Winston și a avut grijă de mine imediat ce m-am trezit fără să știu cine sau unde sunt.

Încă încruntat, Tom trase un alt scaun mai aproape.

– Este adevărat, atunci? Ai uitat totul? Am crezut că mințea.

– Nu, nu, a fost adevărat, spuse el. Înțeleg că familia Winston mă urăște...

– O, cu siguranță, da, murmură Tom.

– De ce? Întrebă Rob țăfnos. Cred că Georgiana a mințit în legătură cu numele meu pentru a mă ajuta – dar nu știu de ce. Ezită. Știi ce m-a determinat să vin la Derbyshire? Nu-mi amintesc nimic despre asta.

Tom se lăsă pe spate pe scaun.

– Ai câștigat actul de proprietate al reședinței Osbourne de la Charles Winston la clubul Vega. Nu-ți amintești?

Rob se gândi. Se simțea de parcă avea o cârpă zdrențuită peste minte, unele amintiri fiindu-i perfect clare, iar altele, ascunse.

– Nu.

Fratele său scoase un hohot de râs.

– Beat turtă, din câte am auzit. Ei bine, Winston a răspândit pozești cum că ai profitat de ei și l-ai înșelat. Mama și-a dat seama de asta și ți-a spus să stingi scandalul. Hobbes a spus că te așteptai să petreci câteva zile acolo și apoi să te îndrepti spre Salmsbury.

Rob digeră informația în tăcere. Câștigase actul de proprietate al casei. Asta ar fi făcut-o pe Lady Winston să-l disprețuiască, dacă se temea că avea să o scoată scoate din casă – deși era sigur că nu ar fi făcut-o. Ce să facă el cu o casă din Derbyshire?

Dar dacă nu venise să-și revendice casa, de ce era aici?

Tom încă vorbea.

– L-ai lăsat pe Hobbes în Macclesfield și ai continuat singur. Hobbes și-a luxat glezna și s-a dus la Salmsbury. Mama a trimis o scrisoare pentru a te informa, în caz că aveai nevoie de un ajutor, iar Lady Winston i-a răspuns printr-o scrisoare în care spunea că nu ai fost niciodată la reședința Osbourne și că nici nu erai bine-venit să-i treci pragul în viață.

– Bine, șopti Rob, revenind la realitate. Poate că temerile Georgiane fusese justificată. Cine este Sterling?

Tom făcu o grimasă.

– Chiar așa?

Rob îi aruncă o privire încruntată.

Zâmbetul fratelui său se lărgi într-un rânjet diabolic.

– Moștenitorul contelui Pelham. Este considerat un tip frumos, fermecător și eligibil. Foarte popular printre doamne – de toate facturile, din câte am auzit, și el se bucură la rândul lui de ele. Are o latură cam sălbatică, pe care sunt sigur că Lady Georgiana nu a văzut-o niciodată. Tipii ca el o ascund întotdeauna. Va fi ceva competiție dacă vrei să-i furi logodnica.

Rob avu câteva gânduri foarte necurate despre acest tip Sterling.

– Și acum?

Tom ridică din umeri.

– Mama a fost înnebunită de îngrijorare de când a primit răspunsul lui Lady Winston. M-a trimis în grabă, convinsă că ai fost deja ucis și îngropat în grădină. Sunt ușurat că nu trebuie să te dezgrop, West.

Zâmbi slab auzind cum îi spusese fratele lui. Îi făcu plăcere să-și reaudă numele.

– Sunt ușurat că nu sunt îngropat.

– Vom lua o trăsură, continuă fratele său. Putem ajunge la Salmsbury până la căderea nopții.

Se gândi la Georgiana, care stătea acum în fața camerei, așteptând răspunsul său. Știa că fratele lui avea să-i spună totul, în detaliu, subliniind că ea mințise în mod nerușinat pe toată lumea. Și totuși, ajunsese aici cu el de mână, încercând să-l încurajeze și să-l liniștească.

El credea că Georgiana nu mințise ca să-l umilească sau să-i facă rău. Era un lucru ridicol, dar ea procedase astfel pentru a se asigura de ajutorul lui Lady Winston și îi părea cu adevărat rău că mințise. Îi citise, răsese cu el și îi vorbise. Iar el nu putea suporta gândul de a o răni.

– Nu, spuse el ca răspuns la propunerea lui Tom. Nu încă.

Capitolul 14

Georgiana stătea pe o bancă îngustă lângă bar, simțindu-se în mod curios distantă față de tot ce o înconjură.

Rob auzea, chiar acum, toate adevărurile pe care ea i le ascunsesse. Maiorul Churchill-Grey îi umplea golurile din memorie, reamintindu-i de familie și de prieteni. „Rob trebuie să fie foarte ușurat“, se gândi ea cu înverșunare. Frustrarea lui pentru că nu își amintea fusese palpabilă și, de dragul lui, ea se bucura că el nu avea să se mai frământa cu atâtea întrebări.

Nu voia să se gândească la ceea ce avea să creadă el despre ea după această conversație. Deși știa că acționase cu bune intenții, era incontestabil că îl mințise și îl împiedicase să-și amintească mai devreme.

Dacă l-ar fi împiedicat să revină la atitudinea lui arogantă și grosolană... Ei bine, nu ar putea să-i pară rău pentru asta. Avea să se întâmple destul de curând. Cum ar fi reacționat Sterling dacă ea i-ar fi spus o astfel de minciună? Închise ochii strâns în timp ce se gândea la logodnicul ei pentru prima dată în acea zi. În doar o săptămână, Rob ajunsese să-i capteze întreaga atenție.

Inspiră adânc și își aranjă fusta. Greșise. Rob nu era logodnicul ei. Aceasta era cea mai bună soluție posibilă, își spuse ea. Rob urma să redevină Marchizul Machiavelic și ea avea să se întoarcă în oraș, umilită și urmărită de această poveste nefericită. De fapt, ar fi cel mai ușor pentru toată lumea dacă Rob s-ar întoarce la ea furios și ar bălăcări-o înainte de a ieși din viața ei dezgustat. Spera să fie suficient de gentilom să nu răspândească povești în Londra, dar ea presupunea că ar trebui să fie desemnată și pregătită pentru orice.

Și dacă Sterling avea să afle despre asta și să declare că nu voia să se însoare cu ea... Georgiana descoperi că gândul acesta nu o alarma prea mult. Cel mai probabil, pentru că era epuizată să tot încerce să păstreze poveștile în picioare și obosită de cât luptase împotriva atracției tot mai mari față de Rob.

Își ciupi podul nasului. Cum naiba își încurcase în felul acesta viața, care se desfășurase bine până acum.

Ușa se deschise, și ea tresări. „Timpul judecății“, își spuse ea și se ridică.

– Georgiana. Rob o privi, și părul ondulat închis la culoare îi căzu din nou peste frunte. Nu vrei să intri?

„Pentru ca fratele tău să te poată ajuta să mă sugrumi?“ se gândi ea, dar totuși încuviință din cap și intră în cameră. Ea observă că, de data asta, Rob nu făcu nici un efort să o atingă – de fapt,

el se retrase puțin în timp ce ea trecu pe lângă el. Inima i se strânse de durere, dar o ignoră. Orice parte din inima ei care tânjea după Rob ar face mai bine să moară repede și mistuitor.

— Lady Georgiana. Maiorul împinse un scaun înainte. Te rugăm să ieși loc.

— Sunt foarte bine în picioare, mulțumesc.

Își strânse mâinile.

— Eu, nu.

Rob se lăsă pe scaunul de lângă cel destinat ei, cu respirația șuierând printre dinți. Instinctiv, ea se întinse spre el pentru a-l ajuta, dar se opri la timp. Ochii căprui ai lui Rob scânteiară spre ea, iar el făcu o mică mișcare cu capul spre scaun.

Fără tragere de inimă, ea luă loc. Fusta ei atinse cizmele lui, și ea încercă să o îndepărteze fără ca nimeni să observe.

— Se pare că suntem în bucluc, spuse maiorul. Spre deosebire de cei doi, el nu stătea așezat, ci rămăsese în picioare, sprijinindu-și coatele de spătarul scaunului din fața lor. Și amândoi ne-am întrebat cum ai plănuit să ieși din asta.

Georgiana tresări.

— Eu?

Maiorul încuviință din cap, fără s-o scape din priviri.

— Care este planul tău?

— Evident, nu m-am gândit prea departe, spuse ea în șoaptă, iar Rob scoase un sunet care ar fi putut fi un pufnet înfundat de răs. Ce vrei să spui, domnule?

Zâmbind slab, maiorul îi făcu semn lui Rob.

— I-ai spus lui Lady Winston că fratele meu este Lord Sterling. Presupun că nu dorești să te întorci și să-i spui că ai făcut o greșală îngrozitoare și că el este cu adevărat Westmorland.

Georgiana clătină din cap imperceptibil. Nu, spera să ajungă în inima Angliei înainte ca Kitty să descopere asta.

— Presupun, de asemenea, că nu ai intenționat să locuiești acolo cu el la nesfârșit.

— Sigur că nu!

Ridică sprâncenele.

— Atunci, care a fost planul tău de evadare?

Inspiră adânc, apoi răsuflă.

— Nimic din toate astea nu a fost planificat — am vorbit fără să mă gândesc la altceva decât la sănătatea lui.

– Fapt pentru care sunt profund recunoscător, spuse Rob.

Ea reuși să zâmbească, încă neputând să-l privească, deși îi simțea privirea asupra ei.

– Cea mai bună idee a mea a fost să-i conving pe toți că ar trebui să-l duc la Londra, să îl consulte un medic și să sperăm că acolo avea să își recapete memoria. Dar încă nu am descoperit cum să spun cuiva adevărul. Ridică dintr-un umăr, scuzându-se inutil. Pe scurt, domnule maior, îți cedez complet controlul asupra situației. Am provocat o încurcătură teribilă, și ar fi o ușurare dacă altcineva ar alege cum să o repare. Și, în plus, bănuiesc că ai un plan și voi fi pur și simplu împiedicată dacă încerc să intervin.

Maiorul avea un zâmbet curios, cu un colț al buzelor mai ridicat decât celălalt. Era ca zâmbetul lui Rob, dar la maior părea mai mult viclean decât amuzat.

– De fapt, da.

El îi explică, îi răspunse la întrebări și apoi se ridică, desfăcându-și gulerul hainei.

– Bine atunci, plecați amândoi. Lady Georgiana!

Făcu o plecăciune scurtă.

Amețită, ea se ridică și se întoarse să plece. Săculețul ei se prinse de brațul scaunului, și ea se împiedică. Rob o prinse cu un braț în jurul taliei. Pentru cel mai scurt moment, ea se topi în silueta lui înaltă și puternică. În doar câteva zile, se obișnuise atât de mult cu el, cu zâmbetul lui pieziș, cu umorul lui negru, cu felul în care o privea...

Și totul fusese o minciună. O privise așa doar pentru că el crezuse că erau logodiți. Acum, știa adevărul... și probabil o ura pentru asta.

Ea se îndreptă cu o scuză murmurată. Rob nu spuse nimic, dar mâna lui zăbovi pe spatele ei până când ea se îndepărtă. Cu fața arzându-i, se întoarse pe hol. Rob o urmă, sprijinindu-se din nou în bastonul său. Fără un cuvânt, îi oferī brațul, și Georgiana îl acceptă.

Nici unul din ei nu vorbi până nu ajunseră în trăsură și porniră.

– Cât ți-ai amintit? întrebă ea în cele din urmă.

– Nu totul, spuse el încet. Nu-mi amintesc de întâlnirea noastră din Londra.

Ea se înroși.

– Presupun că nu-ți vei aminti vreodată. Nu a fost cine știe ce întâlnire – mai degrabă, o prezentare scurtă...

– Totuși, am făcut o impresie pe cînte.

Ea își mușcă buza și nu spuse nimic.

El oftă.

– Nu-mi amintesc de ce am venit la reședința Osbourne. Fratele meu mi-a spus că am câștigat casa la un pariu.

Georgiana se gândi la actul încă ascuns în sertarul cu ciorapi, iar o parte din spiritul ei reînvie.

– Așa este. L-ai tachinat pe Charles că vei transforma locul într-o casă de vicii și ai cerut actul de proprietate de la avocatul său. Cu toții am crezut că ai vrut să-i dai afară pe Kitty și pe ai ei.

El se încruntă.

– De ce naiba aș face asta? De ce mi-aș dori o casă în Derbyshire?

– Este o casă minunată!

– O căsuță fermecătoare, spuse el. Dacă aș vrea să trăiesc într-un loc atât de rustic, aș merge la Salmsbury.

Ea strânse din dinți.

– Atunci, de ce ai luat actul?

– De ce mi l-a oferit Charles Winston?

– Pentru că este un idiot când bea! răspunse ea.

Rob scoase un hohot de rîs.

– Cu toții suntem, presupun. Dar nu vreau casa.

O parte din antipatia ei reveni.

– Cum poți fi sigur de asta dacă nu-ți amintești de ce ai venit?

Gura lui se strânse într-o linie fermă.

– Ce am făcut de ai ajuns să crezi că voi călători atîta pentru a arunca o femeie și un copil afară din casa lor?

– Ești aici! strigă ea frustrată.

Rob rămase nemișcat. O privi o clipă, apoi se întoarse spre geam.

– Nu o vreau, repetă el. Trebuie să fi venit să îi dau actul înapoi.

Georgiana privi în jur, îndurerată. Voia să-l creadă – *chiar* îl credea. Nu conta dacă dorise să facă asta inițial sau nu, ea avea încredere în spusele lui de acum.

Și dacă el intenționase mereu să înapoieze acutul de proprietate... atunci ea trăsesese concluzii îngrozitoare în privința lui.

Își lipi vârful degetelor tremurânde de frunte, amintindu-și cât de rece și de disprețuitor fusese el la Londra. Îl văzuse și îl auzise de mai multe ori, în mai bine de doi ani, aruncând dispreț și batjocură asupra altora. Cu siguranță, nu s-ar fi putut înșela complet. Cu siguranță, el se schimbase ca urmare a faptului că fusese la un pas de moarte și a traumei de a-și pierde memoria.

Desigur, asta nu scuza comportamentul ei.

Merseră în tăcere câteva minute. Georgiana își ținu mâinile lipite de corp, amintindu-și cum îl ținuse de mână pe drum spre han, cu puțin mai mult de o oră în urmă. „Gata, s-a terminat“, își spuse ea. „Va fi un miracol dacă nu mă va urî după toate astea.“

– Ești logodită cu Sterling de peste doi ani? întrebă el brusc.

Georgiana tresări.

– Da.

– De ce nu ați stabilit o dată?

Ea își ținu privirea ațintită asupra peisajului. Voia să răspundă că nu era treaba lui, dar asta ar fi fost cea mai mare minciună a ei.

– Ți-am spus adevărul. Fratele meu este dificil și întârzie aranjamentele. Într-o lună este de acord cu ceva, apoi, în luna următoare, spune că a fost prea generos și că nu îi convine totuși ce au stabilit.

– Și Sterling suportă asta?

– Ce poate face? izbucni ea. Alistair este... certăreț. Dacă te cerți cu el, va retrace brusc ceea ce a promis. Trebuie să fie convins și lingușit, și asta necesită timp.

– Și ești dispusă să aștepti atâta vreme? Îi aruncă o privire. Sterling este dispus să aștepte?

Georgiana se încordă.

– M-am îndrăgostit de Sterling înainte de a împlini vârsta de zece ani. Toată lumea știa că suntem meniți unul pentru celălalt – *toată lumea*. Familiile noastre sunt de acord, chiar și Alistair, în ciuda tuturor protestelor sale. Desigur, dacă Sterling va afla că le-am spus tuturor că ești el și că te-am tratat ca pe logodnicul meu... Se opri, nu pentru că era îngrozită să se gândească la ce ar face Sterling, ci pentru că *nu* era îngrozită. În orice caz, nu din cauza lui Sterling. Nu pentru că el ar putea să rupă logodna. Nici măcar de gândul că el s-ar putea uita la ea cu dezamăgire sau iritare, întrebându-se cum putuse fi atât de proastă.

Nu se putea uita la Rob. Îi era prea frică să nu se vadă pe fața ei cât de periculos i se transformaseră gândurile.

– Nu ar trebui să pui astfel de întrebări, spuse ea cu rigiditate. Suntem logodiți și atât.

Nici unul din ei nu mai vorbi până când trăsura nu coti spre aleea către reședința Osbourne.

Rob se aplecă să privească pe geam.

– Ești sigură că poți face asta?

Se referise la farsă. Aceasta fusese evadarea pe care i-o oferise maiorul Churchill-Gray: se întorceau la reședința Osbourne în seara asta, prefăcându-se totuși că Rob era Sterling, încă logodnicul ei, încă fără memorie. Avea să-i spună lui Kitty că era timpul să se întoarcă la Londra, că îl ducea pe Rob în oraș pentru a fi consultat de cât mai mulți medici, pentru a-și recăpăta memoria. Urmau să-i spună că discutaseră astăzi pe drum și că decisese că așa era cel mai bine.

În ziua următoare, avea să vină după ei o trăsură. Aveau să se întâlnească apoi cu maiorul într-un târg din apropiere și să călătorească împreună la Macclesfield, de unde Rob urma să meargă cu fratele său la Salmsbury Abbey, în timp ce Georgiana, să meargă cu camerista ei la Londra. Maiorul promisese să le aranjeze o călătorie sigură și confortabilă.

El lăsa în seama ei cum și când să-i spună adevărul lui Kitty.

Când el îi prezentase soluția, totul păruse foarte simplu, iar ea fusese de acord, simțindu-se ușurată că altcineva îi plănuise scăparea, însă acum devenea conștientă de faptul că acestea erau ultimele ei ore cu Rob.

Ea îi aruncă o privire. El se uita drept înainte, dar, după o clipă, se întoarse pentru a-i întâlni privirea, expresia lui fiind sumbră și cam melancolică. Asta îndepărtă tensiunea și frustrarea. Astăzi era ultima oară când o ținea de mână sau îi atinge obrazul. Ziua următoare avea să fie ultima în care aveau să se așeze unul lângă celălalt. Și apoi, după ziua de mâine, dacă avea să-l mai vadă vreodată, urma să fie într-un loc unde să fie din nou străini, de nevoie și pentru că nu ar fi trebuit să fie niciodată mai mult.

Una peste alta, cea mai ușoară parte a planului era cea din acea seară, când încă putea pretinde că el era al ei. Nu voia să o irosească certându-se.

– Pot dacă și tu poți, spuse ea cu un zâmbet șovăitor, de scuză.

El făcu o grimasă. Îi luă mâna și o ridică spre fața lui, cu buzele pe încheietura mâinii ei. Ea fu străbătută de un fior de regret.

Se ținură de mână până ajunseră în casă. Ea conștientiză însă mai târziu că el nu-i răspunsese la întrebarea ei implicită.

Capitolul 15

Kitty acceptă vestea zâmbind. Georgiana bănuia că se cam săturase să aibă un invalid în casă, iar Georgiana nu fusese un oaspete foarte distractiv de la sosirea lui Rob. Geneva exclamă dezamăgită, apoi căzu în reverii invidioase despre viața din Londra la care și-o imagina pe Georgiana întorcându-se. Mama Winston obiectă, dar numai o clipă, și declară că, bineînțeles, dragul Sterling trebuie să aibă parte de cei mai buni medici. Georgiana îi spuse lui Nadine să împacheteze lucrurile și să se pregătească să plece dimineață.

Rob fu extrem de fermecător în acea seară. Văzându-l cum le făcu pe Geneva și pe Kitty să râdă, Georgiana simți o strângere de inimă. Mama Winston îl privea cu drag, chicotind când Rob își îndreptă galanteria și asupra ei.

Georgiana încercă să fie și ea veselă, amintindu-și că farsa aceea stresantă era pe punctul de a se termina și că avea să poată fi în curând ea însăși. În schimb, nu se putu gândi decât că aceasta era ultima seară în care stătea lângă Rob, ultima seară în care el îi adresa zâmbetul acela melancolic și strâmb, ultima șansă pentru acele atingeri accidentale din partea lui, care păreau să-i trimită un mic șoc direct în inimă.

– Ei bine, iubito, îi spuse el după cină, facem o plimbare prin grădină?

O altă bătaie stupidă a inimii ei.

– Ești sigur? întrebă ea. Nu ești prea obosit?

Fusese o zi lungă, și el stătuse în picioare mult mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Era sigură că nu era doar în imaginația ei faptul că el părea un pic mai palid, cu gura puțin mai strânsă decât de obicei.

– Niciodată nu sunt prea obosit pentru a mă plimba cu tine, răspunse el.

Georgiana zâmbi, chiar dacă vorbele erau numai de dragul celorlalți.

– Atunci, bineînțeles că vom merge. Orice îți dorești, dragul meu.

Se îndreptară spre grădina întunecoasă. Georgiana își puse șalul mai strâns pe umeri, în aerul rece al nopții. Rob îi oferî brațul.

Ea clipi.

– Nu este nevoie, șopti ea.

– De dragul lui Lady Winston, răspunse el în tăcere. Și poate un pic și de dragul meu. Am uitat bastonul.

– Oh! Da, desigur.

Știa că ar fi trebuit să protesteze, dar profită de ocazia de a-l ține din nou de braț. Atunci când ea îi cuprinse cotul, el o trase mai aproape de el, de parcă nici el nu ar fi vrut să rateze acest ultim moment.

Merseră în tăcere până când ieșiră din casă.

– Trebuie să fii nerăbdător să pleci acasă, spuse ea în cele din urmă. Sfârșitul iminent atârna deasupra lor ca noaptea care se apropia, aruncând totul în umbre melancolice. Fratele tău pare foarte dornic să te scoată din ghearele mele.

Ea vorbise relaxat, dar el nu râse.

– Presupun că nu pot să-l învinovățesc, continuă ea. E normal să fie foarte suspicios față de oricine ar face așa ceva. Acum, când mă gândesc la asta, nici nu știu de ce am făcut-o. Râse, dar se opri imediat, pentru că râsul i se părea prea strident. Fără îndoială, și tu te întrebi același lucru.

Ajunseră pe după un gard viu, de unde nu mai vedeau casa. Rob se opri.

– Așa este.

Georgiana oftă, iar bravura îi dispăru.

– Meriți o mărturisire deplină, spuse ea încet. Kitty... Se opri, dorind să fie corectă cu prietena ei. Charles i-a trimis scrisori îngrozitoare despre tine și actul de proprietate, susținând că l-ai păcălit și că intenționeai să transformi casa într-un bordel. El i-a făcut pe toți să se teamă că erai pe cale să arunci familia în stradă și i-a spus lui Kitty să zăvorască ușile și ferestrele și să nu te lase să intri sub nici o formă.

El pufni disprețuitor.

– Nu știam, se grăbi ea mai departe, cu fața arzând la amintirea felului în care încurajase furia lui Kitty. Nu știam cât de greșit putea fi totul. Dar ideea este că fiecare persoană din casă s-a pregătit pentru sosirea ta așa cum s-ar fi pregătit pentru Bonaparte însuși. Nu te-am recunoscut când eu și Adam am dat peste hoți. Sper că mă poți crede: nu am făcut-o, repetă ea cu emfază. Adam se temea că hoții aveau să se întoarcă, dar eu nu puteam lăsa pe nimeni să moară în drum – erai aproape mort, și, dacă nu te-am fi adus aici... Se opri și se liniști. Ți-am văzut fața clar abia când am ajuns acasă. Kitty... Ezită din nou. Nu știu ce ar fi făcut Kitty dacă i-aș fi spus atunci numele tău. Jurase să nu te primească niciodată în casa ei – crezând că vrei să o dai afară –, și totuși, zăceai acolo, bătut și la un pas de moarte... Nu am crezut niciodată că ți-ar face rău cu mâna ei. Dar dacă ar fi refuzat să ajute... ar fi fost același lucru. Își ridică mâinile, neputincioasă. În șocul momentului, mângjită de sânge și speriată că ai putea muri, i-am spus că ești altcineva.

– De ce Sterling? întrebă el încet.

Georgiana se înroși.

– A fost singurul nume care mi-a venit în minte, singurul om căruia știam că ea i-ar oferi ajutorul. Poate că altfel ar fi ghicit adevărul, de vreme ce Charles o prevenise în privința sosirii tale. Nu l-a cunoscut niciodată pe Sterling și nu aveau cum să știe.

– Va ști când îl va întâlni.

– Știu, spuse ea oftând. Nu aștept cu nerăbdare acest lucru.

Se uită peste dealuri, care nu erau mai mult decât niște pete întunecate pe cerul indigo.

– Ce ai fi făcut dacă m-aș fi trezit amintindu-mi tot?

– O, am fost pregătită pentru asta, îl asigură ea. Mă așteptam, evident, și aveam totul pus la punct. Te-aș fi convins – destul de ferm – de cât de generoasă fusese Kitty primindu-te și salvându-ți viața și ți-aș fi subliniat cât de lipsit de scrupule ar fi fost din partea ta să-l faci pe Charles să plătească pentru un pariu stupid care avusesese drept miză casa. Știam exact ce ar spune scrisoarea ta de scuze și că ai declara că nu aveai nici o intenție de a da afară o familie din propria casă.

– Da?

El părea amuzat, și, amintindu-și cât de însuflețită fusese de ideea asta, zâmbi și ea.

– De fapt, am fost pregătită să o scriu în numele tău.

Rob râse.

– Dar nu ți-ai știut propriul nume când te-ai trezit, continuă ea, după ce momentul de amuzament se stinse. Și doctorul Elton ți-a spus că sunt logodnica ta înainte să-l pot opri sau să mă gândesc la o poveste mai bună. Totul a scăpat de sub control în doar câteva minute, și apoi eu... Am fost prinsă în capcană.

– Ți-ai jucat foarte bine rolul.

El o spusese cu blândețe, dar ea o simți ca pe o acuzație.

– Nu aș fi putut fi rece sau distantă. Nu numai că aș fi stârnit îndoielile lui Kitty, dar tu... Vocea ei șovăi. Ai avut nevoie de cineva care să te sprijine. Nu-mi pot imagina cât de înspăimântător trebuie să fi fost să te trezești fără nici o idee despre propriul trecut. Cât de îngrozitor ar fi fost să fii tratat cu răceală sau cu nepăsare de persoana pe care o credeai viitoarea ta soție. Uram să mă prefac, iar întrebările tale – la care nu puteam să răspund, despre cum ne-am întâlnit și de ce nu eram deja căsătoriți – m-au făcut să mă simt și mai rușinată de ceea ce făceam. Alternativa era să spun că tu erai cel rănit și să te las singur printre persoane care te disprețuiau. Dacă asta ți-ar fi compromis recuperarea? Nu aș fi putut să mă iert niciodată pentru asta. Eu... am considerat că fac mai puțin rău păstrând tăcerea și făcându-mă cât se poate de utilă, urmând ca atunci când aveai să-ți amintești... Își mușcă buza. Atât timp cât nu mureai, mi-am spus că voi face tot ce ține de mine și voi suporta consecințele mai târziu.

– Tot ce a ținut de tine a fost magnific, spuse el.

El o luă de mână. Nici unul nu purta mănuși, iar ea inspiră brusc la căldura atingerii lor. Cum de se obișnuise atât de mult cu acest bărbat, în doar câteva zile? Nu-și putea aminti ultima dată când Sterling o ținuse de mână, dar fiecare atingere a lui Rob părea să fie gravată în memoria ei.

Pentru o clipă, el păru să-și fi pierdut cuvintele. Îi întoarse mâna și îi mângâie interiorul încheieturii, înfiorând-o. Știa din nou că ar trebui să protesteze – nimeni din casă nu-i putea vedea și nu exista nici un motiv pentru asta –, dar nu o făcu. Acum, era destul

de întuneric încât ea să nu-i mai vadă fața, ci doar silueta, înaltă și puternică. „Ultima dată”, îi șopti o voce în cap.

O vreme, contemplară noaptea, unul lângă altul, ținându-se de mână. Cerul era acum negru-violet, cu stelele sclipind în timp ce ultimele semne ale zilei se stingeau ușor.

– Îmi place să stau și să mă uit la stele, spuse ea încet. Poți vedea mult mai multe aici decât la Londra.

– Este frumos aici, recunosc eu. Nu există nici un alt loc în care să fi preferat să zac la pat.

– Te rog să nu mai zaci la pat nicăieri! Se cutremură. De data asta ai făcut-o atât de temeinic, încât sper să nu mai încerci niciodată.

– Evident, nu obținem întotdeauna ceea ce sperăm, spuse el, părând amuzat. Totuși, aș fi putut fi lăsat inconștient pe malul noroios al Tamisei sau într-o mlaștină din Yorkshire. Prefer oricând Derbyshire.

– Îți admir abilitatea de a găsit partea pozitivă în toată povestea asta.

– Da? El chicoti și o împinse cu umărul. La urma urmei, probabil nu m-ai fi putut găsi într-o mlaștină din Yorkshire.

– Cerule, nu! Ea se cutremură. În Yorkshire este sumbru și rece chiar și în cele mai bune momente, iar mlaștinile sunt partea cea mai urâtă de acolo.

Îl simți întorcându-se pentru a o privi.

– Tu ești din Yorkshire, nu-i așa?

– A fost cu mult timp în urmă, spuse ea. Nu merg niciodată acolo. Ea schimbă subiectul de la acel loc morbid. Ți-ai adus aminte de Salmsbury Abbey?

– Da, spuse el încet. A fost cândva o mănăstire. Un strămoș a demolat-o pe jumătate și a ridicat apoi ceva ce seamănă cu un castel. Se află la câțiva kilometri de mare și într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ.

Oftă melancolică.

– Ce frumos pare!

– Este. Tăcu. Cred. Memoria mea nu a fost prea de încredere în ultima vreme. S-ar putea să mă gândesc la cu totul alt loc și să mă trezesc rătăcind pe holuri confuz.

Georgiana zâmbi.

– Vei afla destul de curând. Dar sunt sigură că este așa cum îți amintești – și, oricum, este acasă, nu-i așa?

– Poate ar trebui să vii cum mine, să vezi cu ochii tăi. S-ar putea să am o recidivă dacă nu este așa cum cred.

Inima ei tresăltă, chiar dacă era imposibil. Din fericire, reuși să răspundă în glumă:

– Aș fi foarte dezamăgită de tine dacă ai recidiva după tot efortul depus pentru a te vindeca.

– Mă voi strădui să nu te dezamăgesc, spuse el cu aceeași gravitate falsă, și amândoi râseră.

Deasupra capului, o stea căzătoare străbătu cerul de catifea neagră, făcând-o pe Georgiana să i-o arate încântată. O privighetoare cânta în apropiere și ceva foșnea în iarbă, în stânga lor. Dacă aceasta era ultima lor noapte, cel puțin, era una splendidă.

– Încă vrei să te căsătorești cu Sterling?

Vocea lui o făcu să tresară. Întrebarea lui o făcu să roșească, apoi să înghețe.

– Ce?

– Vorbești despre el așa cum ar vorbi o fată despre fratele ei. Au trecut mai mult de doi ani de când ți-a cerut să te căsătorești cu el. Nu pare deosebit de nerăbdător și...

Ea își trase mâna din strânsoarea lui, iar el tăcu o clipă înainte de a continua:

– Te încordezi de fiecare dată când îi este menționat numele. M-am tot întrebat dacă te temi de reacția lui când are să audă despre asta.

– Oh! Ea se înroși din nou. Ce naivă era crezând că voise să spună altceva, un alt motiv pentru care putea să nu vrea ca ea să se mărite cu Sterling. Sper mai degrabă că nu o va face niciodată.

– Este posibil?

Georgiana oftă. Sigur că nu era.

– Îi voi spune ce ți-am mai spus – am vrut să fac bine, dar am vorbit fără să mă gândesc înainte. Evident că va trebui să-mi cer scuze pentru că i-am folosit numele.

– Doar pentru asta? întrebă el sec. Nu pentru că i-ai spus altui bărbat că este logodnicul tău? Vreau doar să știu dacă este un tip gelos care ar putea... să reacționeze urât.

Oare era? Nu știa. Nu îi dăduse niciodată motive de gelozie lui Sterling.

– Nu cred, murmură ea.

– Georgiana! Îi atinse obrazul; ea își plecase capul în timpul acestei mici conversații deprimante, și Rob așteptă până când ea ridică privirea, deși abia se vedeau. Dacă face ceva nepotrivit, îmi vei spune?

Ce anume să facă? Chiar dacă gândul că Rob ar apăra-o îi încălzi inima, ea știa că asta nu avea decât să accentueze supărarea lui Sterling – dacă el avea să se simtă într-adevăr jignit. Observația lui Rob cum că vorbise despre Sterling mai mult ca despre un frate decât ca despre un iubit îi dădu de gândit. Combinat cu faptul că nu mai auzise nimic de la Sterling după scurta scrisoare primită imediat după sosirea ei, ea fu tentată să creadă că era posibil ca lui să nu-i pese prea mult de ceea ce făcuse ea în Derbyshire și că nici nu avea să se deranjeze să afle.

– Nu sunt îngrijorată, îi spuse ea lui Rob. Dar sunt recunoscătoare pentru grija ta.

Cu un zâmbet șovăielnic, își puse mâna peste a lui, pe obrazul ei, și apăsă. El rămase nemișcat. În loc să-și tragă mâna, degetele lui zvâcniră, strângându-i obrazul ca și cum ar fi vrut să o tragă spre el. Își trecu cealaltă mână pe după ceafa ei, cu o atingere ușoară, dar plină de sens. Respirația ei se poticni în plămâni și imaginația îi zbură... Dacă ar săruta-o? Acum, știa cine era și cine era ea; nu ar exista nici o scuză. Ce ar face ea? Nu se mai putea preface că era de dragul protejării sănătății lui sau a poveștii ei.

Fu traversată de un fior plăcut de anticipare. La urma urmei, erau singuri aici, în grădina întunecată, singuri pentru ultima dată, dincolo de ochii și urechile din casă. Nimeni – nimeni în afară de ei doi – nu ar ști vreodată... Ar putea fi ultima șansă...

– Promite-mi că îmi vei spune dacă se va comporta urât.

– Și ce vei face?

Degetul lui mare îi mângâie buza inferioară.

– Ceva. Orice care să-l împiedice să te rănească.

Inspiră adânc.

– Nu – nu va mai fi problema ta...

Buzele lui îi atinseră fruntea, făcându-i inima să tresalte.

– Va fi întotdeauna problema mea.

— Nu... Încercă să-și pună gândurile în ordine. Senzația respirației lui pe pielea ei o făcea să-și dorească lucruri pe care nu le putea avea și pe care nu ar trebui să le dorească. Adică, spuse ea șovăielnic, nu trebuie să-ți faci griji. Nu îmi va face rău.

— Ar face bine să nu, bombăni Rob. Vârfurile degetelor îi mângăiau conturul feței de parcă l-ar fi memorat. Ce se va întâmpla când ne vom întâlni din nou la Londra?

Georgiana abia de mai putea gândi. Poate că pielea ei strălucea din cauza căldurii provocate de atingerea lui.

— Un salut politicos, sper.

— Te vei preface că suntem străini?

„Nu vom fi străini“, îi șopti inima. „Niciodată.“

— Nu cred că o să pot, adăugă el cu voce joasă. Să pretind că nu te cunosc.

Ea simțea ceva înțepător înăuntrul ei — ceva fierbinte, plin de speranță și periculos. Era suficient de ascuțit cât să o înspăimânte și să înlăture o parte din ceața de dorință care părea să o învăluie.

— Sunt sigură că, odată ce te vei întoarce printre prietenii tăi, nu va mai părea atât de dificil, spuse ea, încercând să calmeze tumultul din interiorul ei. Nu e ca și când ne-am întâlni foarte des.

El ridică privirea.

— De ce nu?

Ea se foi inconfortabil, apoi decise să o spună. I-ar fi mai ușor dacă el ar redeveni cel care disprețuia pe toată lumea.

— Cercurile tale și ale mele nu se suprapun. Prietenelor mele le plac moda și bârfele, cumpărăturile pe Bond Street și să mănânce înghețată la Gunther. Prietenii tăi sunt crai care nu dansează niciodată, joacă toată noaptea și, în general, sunt prea dezamățați și îndrăzneți ca să observe o fată ca mine.

El era tăcut.

— Dar eu te-am remarcat acum.

Pentru o clipă, deși nu ar fi trebuit, și-l imaginea observând-o la Londra. Fusese întotdeauna o ființă letal de atrăgătoare, dar acum era fascinant, cu părul ciufulit, cu zâmbetul poznaș și aerul rebel. Și-l imagina apropiindu-se de ea la un bal, luând-o în brațe și învărtind-o prin încăpere. Își închipuia că venea în vizită, punându-i pe Lady Sidlow și pe toți vecinii pe jar. Se imagina plimbându-se cu el prin

parc, la brațul lui, el zâmbindu-i și trăgând-o spre el la umbra unui copac, aplecându-și capul spre al ei...

Tresărind, observă unde o purtau gândurile. Dumnezeu să o salveze – voia ca el să o sărute, să o curteze și să facă multe alte lucruri pe care doar un soț sau un iubit ar trebui să le facă. Mersese până la marginea prăpastiei și nu se oprise decât în ultimul moment.

– Sunt sigură că va trece, spuse ea în grabă. Prietenii tăi îți vor reaminti că tinerele ca mine sunt frivole și superficiale, niște cochețe care doar încearcă să-i prindă pe bieții gentlemeni în capcana căsătoriei. Diavolițe în rochii scumpe, liniștite doar de primirea în mod constant în dar a bijuteriilor și a bonetelor ridicole. O combinație între călău și sirenă, genul de creatură cu care ai prefera să fii biciuit decât să dansezi. Asta ai spus despre mine cândva. Știu că nu-ți amintești, adăugă ea repede, în timp ce el dădu să protesteze. Nu îți port pică. Nu mai putea, nu acum. Dar ar trebui să știi... Nu mă aștept să fie o problemă la Londra, continuă ea. Cu cât îți amintești mai mult, cu atât îți va păsa mai puțin de mine, și în curând acest lucru va fi pur și simplu ceva teribil și puțin absurd, care ți s-a întâmplat. Totul se va estompa odată ce te vei fi recuperat. Și sper că te vei recupera complet, să știi – în totalitate. Te rog să mă crezi!

– Georgiana, începu el, dar ea trebuia să spună ce avea de zis și să fugă, înainte ca vreunul dintre aceste gânduri necurate să-i scape din minte.

– Rob. Milord! Îi cuprinse încheieturile, îndepărtându-i ușor mâinile de pe ea. Umerii și gâtul i se simțeau reci fără atingerea lui, și tremură în aerul nopții. Acesta a fost cel mai incredibil lanț de ghinioane, de neșanse și de decizii proaste – toate ale mele, fără îndoială, spuse în grabă, ca el să nu creadă că îl învinuia. Cu cât vorbim mai puțin despre asta, cu atât mai bine, bănuiesc. Poimâine... poimâine nu vom mai avea nici un motiv să ne cunoaștem, și, probabil, este cel mai bine așa.

El făcu o mișcare bruscă, întinzând mâna spre ea, iar Georgiana se dădu înapoi, deja în retragere.

– Ar trebui să ne întoarcem în casă. Fratele tău ne va aștepta mâine devreme.

Fără să aștepte răspunsul lui, se întoarse și se grăbi spre casă. El nu o urmă și nici nu o opri. Georgiana își dori să nu se întrebe, în timp ce străbătea grădina, cum ar fi reacționat dacă ar fi făcut-o.

Capitolul 16

A doua zi dimineată, lumina soarelui pătrundea prin ferestre. Ziua ar fi trebuit să fie întunecată și posomorâtă, pentru a se potrivi cu starea lui de spirit. Rob aruncă așternuturile simțindu-se mohorât.

Georgiana coborî în hainele de călătorie și menționează de mai multe ori la micul dejun că ar trebui să plece devreme. Lady Winston le ură călătorie plăcută, iar Geneva o imploră pe Georgiana să îi trimită câteva reviste de modă după ce ajungea la Londra. Rob constată că el era singura persoană care nu aștepta cu nerăbdare să plece, așa că își luă micul dejun în tăcere.

Trăsura ajunsese deja când terminară ei de mâncat, bagajele fiind deja încărcate. Camerista Georgianeii, Nadine, o fată cu fața rotundă și pielea cafenie, urcă lângă vizitiu, o mică binecuvântare pe care Rob o aprecie. Georgiana își luă rămas-bun de la gazdă cu o îmbrățișare și urcă în trăsură. Rob mulțumi și el, adăugând o promisiune tăcută, în timp ce Lady Winston îi ură recuperare completă și sănătate: „Nu voi uita acest lucru”. Avea să se revanșeze pentru orice faptă care făcuse ca familia Winston să-l urască.

Plecară, salutați cu veselie de la fereastră, Geneva fluturând batică. Georgiana făcu semn cu mâna multă vreme, apoi, în cele din urmă, se lăsă înapoi pe bancheta din fața lui, oftând.

– Te bucuri că s-a terminat? întrebă el.

– Tu nu? replică ea, uimită.

„Nu”, se gândi el cu un junghi de durere.

– Am fost îngrozită de teama de a spune ceva greșit și de a provoca un conflict cu Kitty sau o recidivă ție – sau chiar să fim dați amândoi afară din casă. Acum, pot respira din nou cu ușurință, continuă Georgiana.

– Bine. Zâmbi ironic. Este bine să respiri cu ușurință.

Ea râse, iar el i se alătură.

Hanul unde urmau să-l întâlnească pe Tom se afla la vreo zece kilometri depărtare. Asta făcu să aibă aproape două ore singur cu Georgiana, dar el nu știa cum să le petreacă. Scurta lui izbucnire

de furie pentru înșelăciunea ei se risipise în fața scuzelor ei sincere și a conștientizării faptului că ea voia cu adevărat să plece și să nu-l mai vadă.

Seara trecută, se luptase cu asta. Ar trebui să fie mulțumit. Îl mințise de la început, și exista posibilitatea ca ea încă să îl mintă. Chiar spusese acele lucruri groaznice despre ea? Nu-și amintea de asta, dar se simțea inconfortabil de familiar. Prietenii lui ar spune astfel de lucruri. Dacă ar fi zis asta, era perfect îndreptățită să-l urască, iar el ar scăpa ușor de ea.

În schimb, el nu se putea gândi decât la mâinile ei reci de pe pielea lui febrilă, la vocea ei care citea *O mie și una de nopți* pe șase voci diferite, la ochii ei care se întunecau de dorință când o îmbrățișase în iaz. Oare se prefăcuse atunci? Sau simțise și ea aceeași atracție ca el?

În ciuda situației, el își dorea ca acel moment să fi fost autentic.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le înapoiez. Fără să știe despre frământările lui, ea își deschise săculețul și căută înăuntru, scoțând un inel gros de aur, gravat cu litera „W”. Este deosebit.

El îl strecură înapoi pe deget și închise pumnul. Se potrivea perfect și se simțea bine.

– Când l-ai luat?

Ea roși.

– La început, când toți erau agitați. L-am ascuns în sertarul meu cu ciorapi.

La început, când îl dezbrăcase de haine și îi îngrijise rănila.

– Ești practic un spion.

Ea își dădu ochii peste cap, dar cu un zâmbet care îi făcu lui Rob stomacul să se strângă.

– Crezi? Sunt sigură că aș fi descoperită și spânzurată imediat dacă aș încerca vreun spionaj real. Reveni la săculeț și scoase o hârtie împăturită. Și mai este asta.

El bănuia ce era, și o citire rapidă a primelor rânduri i-o confirmă.

– De ce mi-l dai? Ai putea să i-l dai lui Lady Winston și s-o liniștești.

Ea se uită la document, apoi își ridică ochii de un verde marin spre ai lui.

– Ți l-am luat și e cazul să ți-l înapoiez. Ridică din umeri și se întoarse să se uite pe fereastră, fără să-și ascundă culoarea din obraji. Am încredere că vei face ceea ce trebuie cu el.

Evident, nu avusese încredere în el că ar face ceea ce trebuia mai devreme. Rob îl strecură în haină, nevoind să discute despre document.

– Vino să stai lângă mine!

Ea tresări, uimită. Ea ocupase bancheta orientată cu spatele spre direcția de mers. El se dădu într-o parte și bătu ușor locul de lângă el.

– Este groaznic să călătorești cu spatele.

– Oh! Da, este!

Se mută fără să protesteze. El simți izul parfumului ei în timp ce-și aranja fusta și inhală lacom.

– Mulțumesc, spuse ea privindu-l cu căldură.

– Nu am vrut să verși peste cizmele mele, răspunse el. A existat deja prea multă boală între noi.

Ea încuviință din cap cu înflăcărare, iar el zâmbi. Fie ca nimic murdar sau neplăcut să nu întineze ultima oră petrecută cu ea.

– Apropo de asta...

Își desfăcu boneta și o aruncă pe locul din față. Fără ezitare, Rob își aruncă propria pălărie pentru a se alătura bonetei ei, iar ea râse surprinsă. Încurajat, își întinse picioarele și chiar își sprijini piciorul stâng pe locul din față. Georgiana strâmbă din nas, încă zâmbind, și își ridică și ea picioarele. Ghetuțele ei din piele păreau delicate și grațioase pe lângă cizmele lui.

– Ești nerăbdătoare să te întorci la Londra? o întrebă el.

– Având în vedere situația, da. Oftă. Chiar și dacă știu că revin la Lady Sidlow.

– Chiar așa?

El se bătu ușor în dreptul inimii, parcă șocat. Georgiana râse.

– Ea crede că sunt foarte încăpățânată și naivă și ar prefera să nu mă distrez deloc. Nu cred că femeia aia știe să zâmbească, Rob. Numele îl lovi în inimă.

– Cine naiba a pus pe cineva de genul acesta să se ocupe de tine?

– Alistair, spuse ea. Obişnuiam să cred că a căutat cea mai anostă persoană care să preia postul, ca să mă pună la locul meu. Dar a fost prietena mamei mele – sau așa mi s-a spus, pentru că nu pot să-i asociez temperamentul cu ceea ce îmi amintesc despre

mama -, și în ciuda tuturor certurilor și a declarațiilor ei că am scos-o din minți, refuză să-și dea demisia.

– Georgiana, spuse el amuzat, ai încercat să o alungi pe biata femeie?

– Puțin, recunosc eu ghiduș.

Rob pufni în râs.

– În mod clar, am eșuat cu fiecare încercare a mea, continuă ea. Nici măcar când am fugit, ea nu a plecat. De fapt, este foarte lipsit de eleganță din partea ei.

– Ai fugit? întrebă el uimit.

Ea încuviință din cap, cu buclele ei aurii tresăltând în jurul gâtului. Cu această sclipire în ochi și îmbujorată, Georgiana Lucas era încântătoare. Pentru prima dată, Rob înțelese sub ce stres trăise ea. Toate privirile nesigure sau nervoase, toată ezitarea ei, toate dispăruseră complet. Chiar și felul în care se mișca emana relaxare, ca și cum i se luase o mare greutate de pe umeri.

El bănuia că îi fusese luată sau urma să-i fie luată – acea greutate fiind prezența lui.

– Da, spuse ea destul de mândră. Una dintre cele mai dragi prietene ale mele, Eliza, și-a părăsit soțul. Nu că nu ar fi meritat-o, dar Eliza l-a iubit cu atâta disperare, iar când mi-a scris că îl părăsea, a trebuit să merg la ea! Am mai luat o prietenă, adăugă ea. Presupun că asta m-a salvat. Sophie și-a adus soțul, iar titlul său a alinat toate neliniștile lui Lady Sidlow. Fruntea i se încreți. Poate că, în retrospectivă, nu ar fi trebuit să fac asta. Dacă m-aș fi dus singură la Kings Langley, posibil să-i fi provocat un șoc atât de mare, încât să-și dea demisia...

– Cine este soțul lui Sophie?

Rob se distra dincolo de așteptări... fiind numai puțin consternat. Își petrecuse o săptămână întreagă cu ea și abia acum, în ultima oră, văzuse partea asta a ei. Îi găsise atractiv comportamentul anterior. Dacă ar fi fost atât de relaxată în tot timpul petrecut împreună...

– Ducele de Ware, spuse ea. Nu este atât de înțepat pe cât pare.

– Ah!

– Îl cunoști? Ea îi aruncă o privire curioasă. Ți-l amintești?

– Nu pe Ware, spuse el gânditor. Îl cunosc foarte puțin pe fratele său. Cred.

– Lord Philip, spuse Georgiana oftând. O pușlama! Obișnuiam să o tachinez pe Sophie că ar fi trebui să pună ochii pe el, dar, în schimb, s-a îndrăgostit de Ware.

– Sophie..., spuse el încet, amintindu-și. Sophie Campbell?

– M-am gândit că s-ar putea să o cunoști! Georgiana radia. Juca la clubul Vega. Ești membru acolo, nu-i așa?

Rob se încruntă.

– Da.

Își aminti clubul, la fel cum și-o aminti pe doamna Campbell, cea mai tânără și mai atrăgătoare femeie care aruncase vreodată zarurile acolo. El nu stătuse niciodată la masă cu ea, pentru că ea juca pe mize mici. Dar altceva legat de club îi zgândărea memoria...

Expresia Georgiane se întunecă.

– Dacă îl mai vezi vreodată pe Charles Winston acolo, te rog să-mi promiți... adică sper să nu joci împotriva lui. Trebuie să fie teribil de incompetent.

Rob zâmbi scurt, amintirea copleșitoare alunecând înainte s-o poată descifra.

– Niciodată nu voi mai juca cărți cu Charles Winston. Sper că și-a învățat lecția, întrucât măcar unul din noi ar trebui să-și amintească.

Ea râse, acoperindu-și gura cu mâna, iar Rob își lăsă capul pe perna banchetei și o privi, dorindu-și ca această călătorie să dureze încă un an.

Din păcate, nu se întâmplă astfel. Ajunseră la King's Arms, unde îl găsiră pe Tom așteptând. Odată ce li se alătură în trăsură, nu mai exista nici o șansă să vorbească despre altceva decât despre Plan, așa cum Rob începuse să se gândească la el.

Era din ce în ce mai puțin încântat de planul lui Tom de a-l separa de Georgiana – lucru care, bănuia el, era obiectivul principal al fratelui său –, în timp ce Georgiana părea cu adevărat nerăbdătoare ca el să-și recupereze memoria, revenind într-un mediu familiar. În timp ce Tom o chestiona cu privire la fiecare moment petrecut la reședința Osbourne, Rob se uita pe geamul opus, constatând că de acolo avea cea mai bună priveliște ascunsă asupra ei. Jocul de emoții de pe fața ei, în timp ce răspundea la întrebările lui Tom, îl făcu sentimental, furios și nostalgic.

La naiba, nu voia să se întoarcă încă la Salmsbury Abbey. Nu voia să o lase pe Georgiana la han și să plece cu Tom; mai degrabă invers, constată el, ascultându-l pe Tom care încerca să descopere cea mai mică inconsecvență în povestea Georgianeii, simțindu-l agitat.

– Las-o baltă! se răsti în cele din urmă.

– Povestea asta este plină de lacune. Fratele său aruncă o privire încruntată spre Georgiana. Însuși Sir Walter Scott ar fi uimit de salturile de logică și de un așa avânt al imaginației.

Ea se înroși.

– Presupun că ai fi făcut o treabă mai bună, fără să te pregătești nici măcar o clipă.

– Presupun că aș fi făcut, da, îi răspunse el.

– Mare păcat că nu ai fost acolo, când ai fi putut schimba lucrurile! exclamă ea.

– Oprește-te, spuse Rob cu fermitate, uitându-se la fratele său. Georgiana tresări și își plecă ușor capul.

– Îmi pare rău!

– Nu tu, murmură el.

Tom făcu o față copilăroasă și se întoarse spre fereastră. Rob își dori ca fratele lui să iasă din trăsură și să meargă călare, dar trebuia să se mulțumească doar cu tăcerea. Nu doar că Tom își ținu în cele din urmă gura, dar la fel făcu și Georgiana. Un aer apăsător și plin de tensiune părea să umple trăsura și să suprima orice conversație.

Când ajunseră la hanul în care aveau să-și petreacă noaptea înainte de a o lua pe drumuri separate, Rob alungase nu mai puțin de o duzină de idei despre cum să întârzie. Ar putea merge și el la Londra. Avea o casă acolo – își aminti de ea –, lângă Green Park. Ar putea-o vizita pe Georgiana și ar putea să o vadă la baluri și la petreceri. Era încă logodită cu altcineva, dar poate, dacă ar avea timp... Voia să o întrebe dacă ar fi bucuroasă să-l vadă la Londra. Voia s-o întrebe dacă putea începe din nou, ca el însuși, și să vadă dacă îl găsea pe acel bărbat mai pe placul ei decât vechiul Westmorland.

Și mai pe placul ei decât Lord Sterling.

Nu prinse însă nici un moment potrivit în care să-i vorbească. Tom făcuse aranjamentele prea bine; hangiul avea două camere mari care erau gata de cum sosiră, iar Georgiana se grăbi să ajungă la a ei, urmată de camerista sa. Rob decise să încerce la cină, dar,

din nou, Tom manevră totul pentru a împiedica orice conversație, ignorând orice aluzie că ar trebui să iasă sau cel puțin să se retragă în colțul salonului privat pentru câteva minute.

Și apoi, cu o bruschetă uimitoare, se termină. Servitorii luară vasele și aduseseră o sticlă de vin. Georgiana se ridică de la masă.

– A fost o zi foarte obositoare. Aș vrea să mă retrag.

– Bineînțeles, spuse Tom cu o plecăciune. Drum bun spre Londra!

– Mulțumesc! Călătorie plăcută, domnule maior. Îți întoarse ochii verzi și limpezi spre Rob. Îți doresc numai bine, domnule. Sper ca totul să revină la normal pentru tine.

Servitorii încă intrau și ieșeau din încăpere. Încerca să fie discretă. Rob încuviință din cap.

– Aș putea să îți scriu, se auzi el spunând. Și să îți spun cum îmi merge.

Ochii ei se luminară, dar Tom își dresе vocea zgomotos, iar lumina se stinse. Îi oferi un zâmbet șters.

– Sunt sigură că o să aflu. Și poate ar fi mai bine să... ei bine, să nu scrii.

El încuviință din cap. Bine.

– Noapte bună, spuse el formal.

Ea făcu o reverență.

– La revedere, domnii mei.

Și dusă fu.

– O despărțire amiabilă, spuse Tom, după ce ușa se închise în urma ei. Este cel mai bine.

Rob răsuci dopul sticlei de vin și-l aruncă spre fratele său, provocând un strigăt de indignare din partea lui Tom.

Fusese o despărțire amiabilă, corect. Una care îi ajunsese la inimă.

Capitolul 17

Georgiana își târî picioarele pe scări, încercând să nu se gândească la faptul că ar fi trebuit să-l ignore pe maiorul Churchill-Gray în ultimul moment și să îi spună lui Rob că ar fi încântată să primească

o scrisoare de la el. Ar fi fost o scrisoare foarte scurtă și simplă, desigur, se consola ea. Ea ar fi întrebat cum se simțea, așa cum era firesc, și chiar și câteva rânduri i-ar fi liniștit mintea...

Și totuși, nu era deloc treaba ei. Maiorul avea dreptate să sublinieze că acesta era sfârșitul, dacă era norocoasă, iar acceptarea oricăror scrisori ar fi însemnat să caute belele.

Închise ușa camerei sale, incredibil de obosită și de amortită. Nadine pregătise camera, dar era încă jos, în bucătărie, luând cină. În depărtare, un clopot al bisericii anunță ora cu tristețe: „S-a dus, s-a dus“, părea să spună. „Du-te! Du-te! Du-te!“ Încotro? Către Londra? Sau la Rob și... ce? Își închise strâns ochii și oftă. Se întorcea la Londra. Rob se ducea acasă. Așa era cel mai bine.

Bătaia din ușă o făcu să tresară. Abia trase zăvorul, când Rob împinse ușa și intră. Cu o singură mișcare, o prinse în brațe, făcându-i inima să tresalte de bucurie. Când își coborî capul și o sărută, Georgiana se simți străbătută de un șoc electric și își petrecu brațele în jurul lui și îl sărută înapoi, cu disperare, cu dor, fără să se gândească la nimic dincolo de acel moment.

Mâna lui îi cuprinse ceafa. Ea oftă lipită de gura lui în timp ce degetele lui se încurcau în părul ei. El scoase un geamăt sufocat și îi oferă o ploaie de sărutări frenetice pe frunte ei și pe gât, înainte de a-i asalta iar buzele. Brațul lui îi cuprinse talia și o trase spre el până când simți fiecare bătaie a inimii sale.

Și ceva din interiorul ei părea să se mărească și să-și dorească mai mult, de parcă ar fi fost pur și simplu trezită la viață dintr-o amorțeală profundă. Inima îi bătea ca o aripă de pasăre între coaste. Limba lui o tachina pe a ei, și un fior de predare îi coborî pe coloana vertebrală în timp ce se deschidea pentru el. De asta se temuse și asta își dorise în același timp – și nu voia să se mai termine vreodată.

El își îndepărtă gura de a ei și o strânse atât de puternic în brațe, încât simți că respirația lui neregulată vibra prin ea.

– Nu pleca, șopti el cu disperare. Te rog, nu pleca!

O sărută din nou, iar ea aproape că se dezlănțui. „Nu“, voia să spună. „Nu vreau să te părăsesc.“ Își trecu degetele prin părul lui și îl țină așa, trăgându-l mai aproape și sărutându-l cu fiecare fibră a ființei sale.

– Georgiana, șopti el cu brațele tremurând în jurul ei. Vino cu mine la Salmsbury!

Pentru o clipă, podeaua păru să se clatine sub picioarele ei. Își ascunse fața în gâtul lui, inspiră adânc și, pentru un moment răvășitor, nebunesc, își permise să-și imagineze – să se ascundă cu Rob, cu acest Rob, fermecător și diabolic, care o făcuse să râdă, căruia îi păsase de gândurile și de sentimentele ei, care o săruta ca un bărbat îndrăgostit...

– Nu vreau să te părăsesc. Vino cu mine! spuse el din nou, cu vocea stinsă și descurajată, de parcă ar fi știut că ea ezita și că nu avea nevoie decât de cel mai mic impuls pentru a spune da. Vom vedea ce vom face cu Sterling.

Sterling. Numele căzu ca lovitura de topor a unui călău. Nu acesta era impulsul de care avea nevoie.

Cu inima îndurerată, ea se îndepărtă.

– Nu pot, spuse ea cu o voce înăbușită.

– Nu te poți căsători cu el! spuse el. Nu acum.

– Vrei să-l îndepărtez pe Sterling.

Era înspăimântător cât de aproape fusese de a face tocmai asta. Îi era promisă lui Sterling, și iată-o în brațele altui bărbat. Georgiana se întoarse și își cuprinse talia cu brațele, pentru a-și împiedica inima să explodeze.

Tăcerea care urmă îi răni urechile.

– El nu merită asta, adăugă ea încet. O lacrimă i se prelinse pe obraz, dar o șterse. Nu pot să merg cu tine, Rob.

– Georgiana...

– Nu ne cunoaștem, zise ea, atât pentru ea, cât și pentru el. Aceasta este o nebunie rezultată din faptul că am pretins a fi logodiți. După câteva zile, totul va părea un vis febril, ceva ce nu s-ar întâmpla niciodată dacă am fi noi înșine...

– Nu, spuse el, atât de încet, încât ea abia auzi. Nu este. Nu pentru mine.

– Dar nu știi asta, replică ea. Nu poți! Și eu...

Vocea ei tremura. Nu-i pot face asta lui Sterling. Era tulburător că trebuia să-și tot amintească faptul că *Sterling* avea să fie partea rănită, că făcea asta de dragul lui *Sterling* – Sterling, a cărui față nu și-o putea aminti în acel moment.

– Mi-ai răspuns la sărut.

O făcuse, Dumnezeu să aibă milă de ea, și voia să o facă iar. Dacă s-ar întoarce acum, dacă i-ar vedea fața, probabil s-ar arunca înapoi în brațele lui și l-ar lăsa să alunge fiecare gând rațional din mintea ei și să o convingă să meargă cu el. Cu hotărâre, rămase cu spatele la el, chiar dacă el era atât de aproape încât îi putea simți căldura corpului.

– Nu se poate întâmpla din nou, șopti ea. La revedere, Rob!

Un moment agonizant mai târziu, el se mișcă. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul, dar ea tremură, arsă de atingerea lui, iar mâna lui căzu. Apoi, ușa se deschise și se închise și el plecă.

Rob se sprijini de peretele holului, căci piciorul îl durea din nou. Nu îl duruse deloc când lăsase prudența deoparte și fugise după ea. În acel moment, el ar fi trecut printr-un cuptor aprins pentru a o revedea, pentru a o mai săruta o dată.

Și sărutul acela... Ea se înfășurase în jurul lui și îi răspunsese la sărut cu inima și sufletul, iar el aproape explodase. Uitase ce se întâmplase înainte. În acel sărut delirant, își văzuse viitorul: ea era menită pentru el, iar el era destinat ei, nu pentru aparențe, ci pentru totdeauna.

În schimb, stătea neclintit pe un picior bolnav, încă arzând pentru Georgiana, simțind, în același timp, o senzație de frig până în măduva oaselor.

Șchiopătă spre camera lui. Tom îl interceptă în capătul scărilor, cu sticla de vin în mână.

– Ce ai făcut?

Rob își ignoră fratele. Intră în camera spațioasă pe care o împărțeau și se îndreaptă spre mica masă de scris, unde se prăbuși zgometos pe scaun. Afundându-și pumnul în mușchiul tremurând al coapsei, scotoci în geantă până găsi hârtia împăturită pe care ea i-o dăduse în trăsura.

– Ce e aia?

Tom, mereu agitat, se uită peste umărul lui.

– Actul de proprietate al reședinței Osbourne.

Scoase o foaie de hârtie și ustensilele sale de scris și începu să pregătească o pană. Tom fluieră.

– Georgiana cea corectă l-a avut tot timpul?

– Tom, spuse Rob calm, taci.

Fratele său ridică din sprâncene.

– Știi că era logodită.

„Am crezut că este logodită cu mine.“

– Da.

– Ți-am spus că Sterling va fi un competitor redutabil.

„Mi-a răspuns la sărut.“

– Nu este problema ta.

– Wakefield este un idiot, spuse Tom, ignorând comenzile tăcute ale lui Rob pentru a nu mai vorbi. Ar trebui să te gândești de două ori înainte de a avea de-a face cu el sau cu sora lui.

Abia dacă se putea gândi la altceva decât să aibă de-a face cu Georgiana.

– Tom.

– Cel mai bun mod de a atenua acest dezastru este să te ții la mare distanță de ea, continuă fratele său cel idiot, vocea lui sunând rece și îngrozitor în urechile lui Rob. Dacă Sterling află despre asta și nu o va avea în cele din urmă, nu vrei să fii prins în scandal.

– Taci, bombăni Rob. Păstrează-ți sfatul blestemat pentru tine!

După un moment de uluire, fratele său oftă. Turnă un pahar de vin și îl puse pe birou.

– Știi că este o idee al naibii de proastă. Nu e nevoie să-ți spun asta.

Rob înfipse cu o forță exagerată briceagul și despică pana pe din două. Înjurând, o aruncă deoparte și luă o alta. Tom se retrase în partea îndepărtată a încăperii, încă bombănind în barbă, bând din paharul său cu vin. Rob îl ignoră și desfăcu călimara.

Exista un singur lucru pe care îl putea face pentru Georgiana, și-l făcu, deși nu cu încântare. Apoi, bău vinul și se urcă în pat, încercând să uite de ispita cu părul auriu și cu ochii verzi surâzători și de faptul că în curând ea ar putea fi soția unui alt bărbat.

Capitolul 18

Călătoria înapoi la Londra dură aproape trei zile, care se scurse-
ră aproape fără o vorbă. Nadine părea să înțeleagă că nu era nimic

de spus și, din fericire, își țin gura. Georgiana surprinse din când în când ochii întunecați ai fetei privind-o și știa că Nadine se întreba ce se întâmplase.

– Ești bine, milady? întrebă în cele din urmă camerista când ajunseră la periferia Londrei.

– Perfect, murmură Georgiana, cu obrazul lipit de geamul trăsुरii pe care o închiriasse maiorul Churchill-Gray.

În mod normal, aproape că stătea atârnată pe fereastră, urmărind cu nerăbdare spectacolul orașului care se desfășura pe lângă trăsura lor. Azi, nu văzu nimic dincolo de geam.

– Înțeleg că nu trebuie să vorbesc despre Lord Westmorland, continuă Nadine.

Georgiana tresări.

– Te rog să nu faci asta.

– Părea un gentleman decent, spuse Nadine după o clipă. Ești sigură că este rău și demn de dispreț? Angus a spus...

Georgiana făcu o mișcare violentă, dar se opri repede. Angus probabil îl văzuse pe Rob ținând-o în brațe, gata să o sărute, la iaz. Probabil o văzuse captivată și entuziasmată de Rob.

– Nu, nu este demn de dispreț. Dar este totuși un secret. Cel mai bine este să nu vorbim deloc despre el.

– Nu, milady, murmură Nadine. Răsuca o batistă, materialul ieșind în evidență în degetele ei închise la culoare. Dar dacă Lady Sidlow mă va întreba, ce ar trebui să spun? Mă va spune dacă mă prinde cu minciuna.

Georgiana înălță capul.

– Ai mai mințit-o și în trecut.

Buzele lui Nadine se strânseseră cu putere.

– Despre cumpărarea romanelor Minervei Press și a ziarelor de scandal, pe care le citește și Lady Sidlow. Nu s-ar enerva din cauza asta. Dar să petreci ore întregi singură în dormitorul unui gentleman... Din cauza asta s-ar supăra.

Georgiana abia remarcase faptul că Lady Sidlow citea aceleași romane senzaționale pe care le citea și ea.

– Nu voi permite să te pârască, îi spuse ea cameristei. Te rog să nu menționezi nimic despre... Spune-i că nu știi sau că nu îți amintești ce am făcut. Oftă. Dacă Lady Sidlow devine suspicioasă, voi avea probleme mult mai grave decât tine.

– Nu te poate da afară, mormăi Nadine.

– Nu o voi lăsa. Dacă trebuie, voi mărturisi că doar eu am fost de vină, promise Georgiana. Dar ar fi extrem de util dacă nu ai menționa niciodată nimic.

Chipul servitoarei se relaxă.

– Mulțumesc, milady. Nu vreau să fiu trimis înapoi în Yorkshire.

Georgiana se cutremură. Ar minți, ar fura și ar înșela pentru a evita să fie trimisă acasă la fratele ei, și, dacă Lady Sidlow ar demisiona într-un acces de furie, acolo ar ajunge.

– Nici eu.

Lady Sidlow nu era într-o dispoziție bună când ajunseră în Cavendish Square.

– Ce tot faci hoinărind prin țară? o certă în timp ce lacheii cărau înăuntru bagajele și Nadine plecă să pregătească o baie, după lunga călătorie. Am crezut că vei rămâne cel puțin încă două săptămâni în Derbyshire!

– Eram gata să mă întorc mai devreme. Georgiana își scoase boneta. Aș zice că nu voiai să mă întorc.

Gura Lady Sidlow se strânse. Găsea mereu ceva de obiectat la tot ce spunea și făcea Georgiana – prea exuberantă, prea energică, prea nesăbuită. Fusesse întotdeauna așa, dar de când Georgiana se strecurase să o găsească pe Eliza, în urmă cu câteva luni, un nor permanent însoțea compania lui Lady Sidlow. Era mult mai suspicioasă și mai puțin tolerantă față de orice lucru impulsiv sau plin de energie, și Georgiana considera eliberarea de compania ei ca fiind unul dintre cele mai prețioase beneficii ale căsătoriei. Primise invitația lui Kitty în Derbyshire drept o mult dorită pauză.

– Ar fi bine să înveți să ai un comportament mai modest și mai cuviincios înainte de a te căsători, Georgiana. Acest mod îndrăzneț de a vorbi și de a te comporta nu te aduce în grațiile lui Lord Sterling.

Era cel mai prost subiect de discuție. Georgiana se opri în pragul camerei de dimineață și se întoarse.

– Lady Sidlow, încep să cred că „modest și cuviincios” înseamnă „tăcut și supus” pentru tine. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să îți mărturisesc că nu se va întâmpla niciodată.

Lady Sidlow aproape că scoase flăcări pe nas. Avea un nas destul de proeminent, și Georgiana era sigură că femeia știa cât de dramatic arăta când afișa acea expresie.

— Și Lord Sterling va aproba asta?

Din nou, Sterling. Nedreptatea de a fi nevoită să-și schimbe comportamentul pentru a se potrivi preferințelor lui Sterling, combinată cu vinovăția Georgianeii din cauza ultimelor două săptămâni petrecute cu Rob, o făcea să fiarbă.

— Ei bine, nu va fi o surpriză pentru el, spuse ea sfidătoare, lăsând-o pe Lady Sidlow cu gura căscată. Sterling mă cunoaște de când aveam șase ani! Am fost întotdeauna așa. Se pare că asta nu l-a șocat până acum.

Lady Sidlow plescăi dezaprobat.

— Bărbații găsesc asta fermecător la o fată, dar mai puțin la o soție. Lord Wakefield mi-a cerut să te pregătesc pentru căsătorie. Aș fi iresponsabilă dacă nu te-aș avertiza să-ți revizuiesti comportamentul înainte de a-i provoca vreo supărare soțului tău.

„Atunci, n-are decât să-și găsească o altă logodnică“, îi stătea pe vârful limbii – aproape că o spuse cu voce tare. Și asta, mai mult decât cuvintele lui Lady Sidlow, opriră furia Georgianeii.

— Dacă nu mai dorești să mă consiliezi, îi voi scrie fratelui meu și îi voi cere să găsească o nouă însoțitoare, spuse ea.

Fu o lovitură sub centură. În primul rând, îi amintea lui Lady Sidlow, o contesă văduvă al cărei soț cheltuitor îi lăsase foarte puțin, că nu era mai mult decât o companie plătită. În al doilea rând, pentru că Lady Sidlow era extrem de bine recompensată și nu ar fi renunțat niciodată la acest rol de bunăvoie, în ciuda amenințărilor ei de a demisiona. Georgiana știa că fratele ei plătea nu numai pentru această casă modernă din Cavendish Square și tot personalul din ea, dar și trăsura și toate facturile lui Lady Sidlow, de la croitoreasă la modistă. Georgiana o auzise odată pe Lady Sidlow spunându-i unei prietene că nu ar fi acceptat sarcina, dar că Wakefield o rugase să i-o ia pe Georgiana de pe cap. Georgiana știa că adevărul era că Lady Sidlow se apropiase de Wakefield, mizând pe prietenia cu regretata mamă a Georgianeii, și îi ceruse poziția pentru a nu fi nevoită să-l roage pe nepotul răposatului ei soț să-i ofere sprijin financiar.

Georgiana știa toate acestea de ani buni. Simțise întotdeauna o oarecare compasiune pentru însoțitoarea ei și nu îi aruncase

niciodată toate astea în fața bătrânei. Dar Lady Sidlow nu reușise până acum să lovească atât de precis în punctul ei cel mai vulnerabil, iar Georgiana simțea că de data asta era pe cale să-și piardă cumpătul.

Lady Sidlow inspiră adânc.

– Nu este necesar. Încercam doar să ajut, dar văd că sfatul meu nu este dorit. Îmi cer scuze.

Ieși din cameră, lăsând-o pe Georgiana dezumflată.

Nu o iubea prea mult pe Lady Sidlow, dar nu o ura. Fusesse nepoliticos să-i vorbească în felul acesta, și Georgiana regretă imediat. Posacă, își scoase mânușile, își ridică boneta și urcă, simțindu-și picioarele grele.

Nu fusese o călătorie lungă până la Salmsbury Abbey, dar lui Rob i se păru că parcursese sute de kilometri. Parțial, asta i se datorase fratelui său, care stătea în trăsură în fața lui. Rob se săturase ca Tom să-l urmărească de parcă ar fi fost pe cale să aibă o cădere în orice moment.

Georgiana plecase înainte să coboare el la masă, în dimineța aceea. Hangiul îi spusese că se trezise devreme, sperând să înceapă repede lunga călătorie.

– Era veselă și plină de grație, îi zisese el lui Rob. Își tot cerea scuze față de bieții flăcăi care urmau să meargă cu ele, care căscau în timp ce înhămau caii. A cerut un coș în plus cu mâncare, special pentru ei.

Era ceva tipic ei. Rob își putea imagina zâmbetul ei strălucitor, fermecându-i pe toți ca să plece cu o oră mai devreme decât plănuiseră și depunând toate eforturile pentru a-i recompensa. Și o făcuse pentru că voia să plece înainte ca el să se trezească, pentru a împiedica orice întâlnire incomodă după acel sărut.

Rob rămăsese treaz o jumătate din noapte gândindu-se la acel sărut. Poate că nu ar fi trebuit să o facă; știa că era logodită cu Sterling, iar Georgiana era foarte loială. Dar apoi se gândise la cum s-ar fi simțit dacă nu ar fi riscat niciodată și înțelesese că ar fi făcut-o din nou. Dacă nu avea să o mai vadă vreodată – sau dacă data viitoare când o vedea ea urma să fie Lady Sterling –, cel puțin avea să știe că încercase.

Ajunseră la Salmsbury târziu la amiază, când lumina soarelui căpătase o nuanță aurie. Tom, care în sfârșit înțelesese și păstrase tăcerea în ultima parte a călătoriei, se ridică.

– Ne așteaptă. Ieri i-am trimis vorbă mamei.

Rob își apropie fața de fereastră și privi cum coboară panta ușoară spre casă. Salmsbury însemna acasă, unde el și frații săi crescuseră alergând pe câmpuri. Casa din piatră cenușie veche, la fel de întinsă ca un castel, se ivi, și el oftă încet. Și-o amintea, însă cu un sentiment ciudat de detașare.

I-ar fi fost mai util dacă nu s-ar mai fi gândit la faptul că o rugase pe Georgiana să vină cu el și că ea ar fi putut să stea acum acolo unde era Tom, cu ochii verzi plini de interes, ținându-l liniștitor de mână. Ar fi putut să-și acopere orice lacune ale memoriei lui leneșe permițându-i să pună întrebări și să audă răspunsurile.

Trăsura se opri la ușa laterală, pe unde intra de obicei familia. Tom se dădu jos și așteptă, dar Rob ignoră cu fermitate ajutorul său. Coborî cu grijă, sprijinindu-se în baston. În timp ce servitorii se grăbeau să aducă bagajele, o femeie apăru de după colțul casei, cu un coș mare pe braț. Se opri nemișcată la vederea lor. Coșul căzu, florile din el împrăștiindu-se. Lângă el, Tom salută din mână și făcu un pas înapoi.

– Nu pleca, spuse Rob fără să se gândească.

Nu era pregătit pentru asta, nu singur, nu încă.

– Eliberez calea pentru ea, murmură fratele său.

Femeia o luă la fugă, ridicându-și fusta cu ambele mâini indecent de mult. În timp ce alerga, pălăria ei cu boruri largi căzu, deși nu părea să fi observat. Părul ei blond strălucea în lumina soarelui, și mai multe amintiri sclipiră în mintea lui.

La numai un pas de el, aproape să-l trântască, se opri, cu mâinile întinse. Lacrimile îi umplură ochii neliniștiți.

– West, spuse ea, cu vocea tremurândă. Rob. Ești... ești bine?

– Mai bine acum, spuse el. Mamă.

Fața femeii se schimonosi și ea îl cuprinse în brațe. Rob îi răspunse la îmbrățișare și, îngropându-și fața în părul ei, își aminti – liliac. Mama lui mirosise mereu a liliac. De mic o ajutase să culeagă florile primăvara pentru a-și parfuma săpunurile și pomezile. Își aminti cum mergeau prin grădini, ținându-se de mână, sprijinindu-și capul în poala ei când se așezau pe o bancă.

– În sfârșit, ești acasă!

Îl eliberă și își șterse ochii. În tăcere, Tom îi oferă o batistă, și ea o luă, zâmbind discret.

– M-am temut... și apoi am sperat... și apoi nu am primit nici o veste – și tu, Thomas, l-ai găsit. Băiat minunat!

Se aruncă asupra lui Tom, care se lăsă cu bunăvoință îmbrățișat și sărutat pe obraz, dar își dădu ochii peste cap, privindu-l pe Rob peste umărul ei. Rob nu putu spune nimic. Simțea o apăsare în piept în timp ce amintirile i se revărsau prin mintea afectată.

Mama sa își șterse iar ochii.

– L-ai văzut pe tatăl tău?

– Abia am coborât din trăsură, spuse Tom. Este în casă?

– Da, pe undeva. Agnes! strigă ducesa către servitoarea din spațele ei. Chemați-l imediat pe Excelența Sa.

Femeia făcu o reverență și fugi.

– Ce s-a întâmplat? Se întoarse din nou spre el, cu fața marcată de îngrijorare. Tom nu a spus nimic, cu excepția faptului că te-a găsit într-o stare bună de sănătate.

– Am trimis o scrisoare! spuse Tom pe un ton revoltat. Una lungă!

– Doar o pagină – și aproape lipsită de informații, răspunse mama lui. Ești iertat acum, desigur, dar m-am tot întrebat ce s-a întâmplat.

Rob reuși să zâmbească.

– Este o poveste lungă, mamă.

– Bineînțeles, spuse ea imediat, și ești obosit după călătorie. Vino să-l vezi pe tatăl tău.

Intrară, și mai multe amintiri îi invadară mintea. Balustrada pe care alunecau. Armura pe care o încercaseră. Pardoseala de marmură lustruită care se dovedise la fel de alunecoasă ca un iaz înghețat odată ce Will vărsase o găleată de apă cu săpun pe ea.

Un bărbat înalt, cu piept lat, apăru în capul scării.

– Rowland, zise ducesa, Thomas l-a găsit.

Rob își ridică privirea la timp pentru a vedea străfulgerarea de bucurie care aprinse fața tatălui său înainte ca ducele să coboare și să-l ia în brațe.

– Doamne, spuse el încet, studiind chipul lui Rob. Ne-am temut pentru tine, flăcăule.

El zâmbi.

– Am auzit.

Ducele râse, întorcându-se să-l bată pe Tom pe spate.

– Bravo, Tom, bravo! Știam că vei da de el! Se întoarse către Rob. Ce naiba s-a întâmplat? Ai dispărut fără urmă, și mama ta a fost îngrijorată din cauza criminalilor și a tâlharilor.

– E obosit, spuse ducesa. O să discutăm la cină.

Ducele se încruntă, dar cedă.

– În regulă! M-ai scos din birou, iar acum îmi spui că trebuie să aștept până să aud povestea. Se uită la Tom. Știi, nu?

Tom zâmbi ușor satisfăcut.

– Știi câte ceva.

– Ei bine, vino să-mi spui, să fiu pregătit la cină. Rowland îl privi din nou pe Rob. Aveau aceeași înălțime, așa că Rob putea vedea îngrijorarea și ușurarea autentică din ochii tatălui său. Mă bucur să te am acasă, fiule, spuse el cu glas aspru.

– Mulțumesc, domnule, răspunse el.

Ducele încuviință din cap.

– I-ai spus lui Will?

Ducesa își duse mâna la gât.

– Nu! Cineva trebuie să meargă să-l aducă – cred că a scos armăsarul cenușiu.

– Voi trimite pe cineva să-l găsească, spuse Tom.

– Mulțumesc, dragule! Ducesa îi zâmbi, apoi strânse încă o dată mâna lui Rob. Camera ta este gata. Odihnește-te cât vrei, dragul meu. O, slavă Domnului că ești acasă!

El promise să se odihnească, iar mama lui se grăbi să o găsească pe menajeră, spunându-i că el avea nevoie de o baie și rugând-o să-i ceară bucătarului să-i trimită băuturile răcoritoare preferate. Secretarul ducelui zăbovea pe scări, iar Rowland bombăni că nu-și putea întâmpina propriul fiu fără să fie agasat de acel individ, dar urcă iar scările după ce obținuse promisiunea că avea să afle totul la cină.

Rob și Tom rămaseră singuri în holul principal.

– Bine ai venit acasă! spuse Tom ironic.

– Mă bucur că am revenit!

Rob nu adăugă că ar fi preferat să fie cu Georgiana, oriunde ar fi fost ea acum. Ca și când i-ar fi auzit gândurile, Tom ridică dintr-o sprânceană.

– Presupun că nu vom menționa poveștile fanteziste ale lui Lady Georgiana.

Mama lui probabil o cunoștea. În anul în care Rob împlinise 25 de ani, mama lui păruse să memoreze, practic peste noapte, un catalog cu fiecare tânără necăsătorită cu vârsta de peste 15 ani din Marea Britanie. Spunea, uneori, că tânjea să-i vadă pe toți cei patru fii ai ei căsătoriți și fericiți. Toți o dezamăgiseră până acum.

– Nu, îi spuse el fratelui său. Nu trebuie să menționezi numele ei.

Tom pufni.

– Ca să nu mai vorbim despre...

– Nu, interveni el din nou. Dacă cineva îi spune mamei despre Georgiana, eu voi fi acela.

Tom se încruntă.

– Și o vei face?

La un moment dat. Rob habar n-avea cum și când, dar credea că mintea avea să îi explodeze dacă nu avea să mai vorbească vreodată cu cineva despre ea.

– Nu e treaba ta.

Fratele său ridică și cealaltă sprânceană.

– Nu? Totuși cred că este o poveste pe cinste. S-ar putea să am despre ce povesti în următoarea perioadă, acum, că mă gândesc la asta. Săptămâna în care West a crezut că era altcineva – și a savurat-o!

– Nu-ți simte lipsa regimentul?

Rob se îndreptă spre scări.

– Permisie din motive personale. Tom încetini. Să caut trupul fratelui meu răposat, ucis tragic de tâlhari. Sau, poate, asasinat și înviat de o obrăznicătură uneltitoare.

– Ai milă de fratele tău înviat și du-te înapoi în armată.

– Nici să nu te gândești încă! Știi tu, din grija constantă pentru sănătatea ta și toate cele.

Rob făcu un gest grosolan și urcă scările, fiecare pas fiind dureros. Piciorul lui amorsea în trăsură, și acum se simțea mai slăbit

ca niciodată. Ar fi trebuit să fie încântat că se afla acasă, dar, în schimb, se simțea...

În capcană.

Capitolul 19

Londra, cândva centrul lumii, i se păru Georgianeii obositoare și plictisitoare. Lady Sidlow ținuse supărarea câteva zile geroase, dar Georgiana nu avea energia de a fi supărată. Îndatoritoare, merse în vizite cu Lady Sidlow și își făcu apariția în salon de fiecare dată când veneau musafiri în Cavendish Square. În mod normal, nu suporta compania preferată de Lady Sidlow și încerca să scape. Acum, nu exista nici un loc în care să prefere să se afle, așa că nu exista nici un motiv să protesteze.

În cele din urmă, Lady Sidlow remarcă acest lucru.

– În ultima vreme, ești foarte tăcută și apatică. Abia i-ai spus un cuvânt lui Lady Capet.

Georgianeii nu-i plăcuse niciodată de Lady Capet, ale cărei bârfe aveau întotdeauna o înclinație răutăcioasă.

– Nu aveam nimic interesant de spus. Am crezut că este mai bine să mă abțin decât să o dovedesc.

În loc să fie mulțumită de asta, Lady Sidlow încremeni.

– Nu fi impertinentă, Georgiana!

Georgiana oftă și își dădu ochii peste cap, sorbind încă puțin din ceaiul ei rece.

– Iată! Însoțitoarea ei remarcă gestul. Exact la asta mă refer! Disprețul tău este prea evident, domnișoară.

– Nu a fost dispreț, spuse ea. Nici impertinență. De câte ori mi-ai spus să îmi țin de gura dacă nu am nimic deștept sau serios de spus?

Lady Sidlow se ridică enervată.

– Îndrăznesc să spun că ești hotărâtă s-o ții pe-a ta una și bună, în ciuda eforturilor mele.

„Da.“ Capul Georgianeii se mișcă ușor. „Foarte hotărâtă.“

– Nu pot să spun că îmi pare rău să-l las pe Lord Sterling să se ocupe de tine, continuă Lady Sidlow. Poate va reuși să-ți bage

mințile în cap. Cedezi prea mult în fața sentimentelor. O lady este mai demnă și mai reținută. Nu-și arată disprețul sau impertinența. Ea manifestă un comportament controlat și grațios în orice moment. Nu v-au învățat nimic la școala aia?

Georgiana îi aruncă o privire enervată femeii, dar cuvintele îi stârniră gândurile. Fusese la școală timp de zece ani, de la moartea mamei sale până la 18 ani. Alistair dorise să scape de ea atât de mult, încât sugerase să o trimită la un orfelinat, înainte ca administratorul său să-l convingă să se gândească la cum ar percepe societatea ca fika unui conte să fie dusă la orfelinat.

La școală, își făcuse prietene care îi erau mai mult decât surori. În starea ei posomorâtă, nici nu se gândise să meargă la una dintre ele.

— Da, spuse ea încet, lăsându-și ceașca de ceai. Doamna Upton m-a învățat foarte multe. Se ridică. Mă duc la reședința Alwyn.

Privirea de nemulțumire a lui Lady Sidlow dispăru auzind-o menționând căminul ducelui și ducesei de Ware, aflat la doar câțiva kilometri de Londra.

— Da, spuse ea cu căldură, este o idee minunată.

Georgiana își aminti de tiradele lui Lady Sidlow când dorise să-și viziteze prietena înainte de căsătoria acesteia, în vreme ce Sophie se așeza la mesele de joc și își construia o avere modestă, fără ajutorul nimănui. Apoi, Lady Sidlow continuase să-i vorbească despre cât de nepotrivită era relația lor de prietenie, despre cât de necuviincios i se părea ca tinerele domnișoare să se vizitează reciproc fără însoțitoare, despre lucrurile vag indecente și nefaste spre care era convinsă că Sophie avea să o atragă pe Georgiana. Întrucât Sophie era cea mai echilibrată persoană pe care o cunoștea, Georgiana ignorase majoritatea acestor aspecte.

Tot ce trebuise să facă Sophie fusese să se mărite cu un duce pentru ca obiectiile lui Lady Sidlow să dispară. Acum, Lady Sidlow zâmbea binevoitoare când venea vorba despre prietenia lor și îi permitea întotdeauna Georgianeii să o viziteze. Georgianeii i se părea teribil de amuzant că Sophie se transformase dintr-o influență teribilă în cea mai bună influență, în urma mariajului.

— S-ar putea să îmi petrec noaptea acolo, spuse Georgiana.

Odată ce avea să îi spună lui Sophie ce o adusese la ea, prietena ei urma să insiste să rămână.

– Desigur!

Cu toată aprobarea acum, Lady Sidlow încuviință din cap.

Georgiana îi spuse lui Nadine să pregătească o valiză și îi dădu seara liberă. Era o zi frumoasă și drumurile erau uscate, așa că dură doar o oră pentru a ajunge la reședința Alwyn, casa de la țară, ca un castel, a ducelui.

Sophie fu încântată, deși uimită, să o vadă.

– Am crezut că ești în Derbyshire!

– Am fost. Georgiana zâmbi larg, sperând să nu se dea de gol deocamdată. M-am întors.

Sophie miji ochii.

– De ce?

Georgiana flutură din mână cu indiferență.

– Plăcerile orașului. Știi că nu suport să fiu departe de asta. Am venit într-un moment îngrozitor de nepotrivit?

Ultima dată când apăruse neanunțată la Chiswick, ducele și Sophie erau proaspăt căsătoriți și Georgiana bănuise că întrerupse un moment romantic.

Sophie zâmbi.

– Nu. S-a întâmplat ceva?

Georgiana inspiră adânc.

– O să avem nevoie de ceai. Cantități mari de ceai.

Deși era cea mai dragă prietenă a ei, Georgianeii îi veni greu să îi spună întreaga poveste. Avea încredere în Sophie mai mult decât în orice altă persoană din lume, dar anumite părți o făceau încă să se jeneze când le împărtășea cu voce tare. Odată sau de două ori, Georgianeii i se păru că detectează un zâmbet discret pe buzele lui Sophie, dar, când fu confruntată, ducesa protestă, spunând că nu râdea.

– Nu râd, insistă ea. Nu este de râs.

– Nu, gemu Georgiana. Este ca o farsă care se termină tragic.

Sophie sorbi din ceai.

– „Tragic” este un cuvânt interesant.

Georgiana se înroși.

– Nu ar fi trebuit să spun asta. Totul a ieșit bine, nu-i așa? Rob – Westmorland, vreau să spun – și-a recuperat memoria și a plecat acasă la familia lui. Se va simți mult mai confortabil acolo și în curând se va reface complet.

– Și caracterul lui blamabil? murmură Sophie.

Georgiana profită.

– Da! Nu pare probabil?

Sophie ridică o mână.

– N-am idee. L-am cunoscut doar prin prisma reputației.

– Dar nu era îngrozitor? insistă Georgiana, de parcă ar fi făcut-o să se simtă mai bine să se gândească la Rob ca la Marchizul Machiavelic.

– Nu am crezut niciodată că este mai rău decât orice alt gentleman bogat. Sophie își înclină capul, gânditoare. Cam crai, dar fără relații amoroase scandaloase. Și destul de bun pentru un jucător de jocuri de noroc, căci nu-mi amintesc să fi pierdut mult.

– Aș fi vrut, mormăi Georgiana. Dacă Rob ar fi pierdut în fața lui Charles, și nu invers, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Vrei să fie demn de dispreț? o întrerupse Sophie.

Georgiana se înroși.

– Cred că va fi, atâta tot.

– Pentru că vrei să-l urăști din nou.

– Nu... ei bine... Georgiana se uită fix la ceaiul ei. Nu voia să-l urască pe Rob. Dar nici nu voia să-i fie dor de el, nici să se întrebe cum se simțea, nici să primească din senin o scrisoare de la el. Nimic legat de Rob nu ar trebui să conteze pentru ea acum. Desigur, nu vreau să-l urăsc, doar că... aș prefera să fie antipatic.

– De ce, mă rog?

Întrebarea blândă a prietenei ei fu ca un ac pentru presiunea crescândă a vinovăției ei, pentru dorul pe care îl simțea și pentru lucruri pe care nici nu le mai înțelegea. Aruncă o privire îngrijorată spre ușa și își coborî vocea.

– Jură că nu vei spune niciodată nimănui. Nici măcar Elizei.

Sophie făcu ochii mari când auzi interdicția de a-i povesti prietenei lor comune.

– Jur.

– Mi-a plăcut de el, spuse Georgiana nefericită. Așa cum era. Așa cum s-a trezit. El a crezut că sunt logodnica lui și a fost blând, amabil și fermecător și a flirtat constant cu mine, și... nu era deloc așa cum credeam eu că este. Și apoi, m-a sărutat, în noaptea în care ne-am despărțit, și mi-a cerut să merg cu el în loc să plec la Londra. El... numai că nu mi-a propus să fug cu el și să-l părăsesc pe Sterling și, Sophie... m-am gândit la asta.

Ultima parte fu rostită într-o șoaptă înlăcrimată, deși nimeni în afară de ducesa nu putea auzi.

Sophie se aplecă spre ea.

– De ce crezi că ai făcut-o?

– Nu știu!

– Nu? Sophie își înclină capul. Nici măcar nu bănuiești?

Nu o ajuta. Georgiana inspiră adânc.

– Îl iubesc pe Sterling.

– N-am spus niciodată că nu îl iubești. Privirea lui Sophie era fermă. Dar te-ai îndrăgostit de el pe când erai copilă. Am auzit entuziasmul tău față de el la școala doamnei Upton, an după an. Dragul Sterling, care era atât de fermecător, atât de amuzant, atât de îndrăzneț, de frumos și de răpitor. Dar, Georgiana... Ea ezită. Nu ai avut niciodată de-a face cu un alt gentleman, nu-i așa?

Gura Georgianeii se deschise de indignare.

– Am întâlnit zeci de gentlemen de când am venit la Londra! Frumoși, fermecători, spirituali!

– Dar nu mulți înainte de Sterling și, până să-i fi întâlnit pe ceilalți bărbați, știai deja că ești luată. Ai acceptat propunerea lui Sterling în primul tău sezon la Londra, așa că nu ai avut niciodată motive să te uiți de două ori la un alt bărbat.

– Nici dorința! răspunse ea, cu inima bătându-i nebunește.

Fusese adevărat, fusese... dar acum, nu mai era sigură. Sophie ridică dintr-un umăr.

– Nu te numesc schimbătoare – dimpotrivă! Ai fost atât de loială dragostei tale din copilărie, încât nu ai pus niciodată la îndoială nici dragostea pentru el, nici pe el. L-ai iubit, și, prin urmare, el trebuie să fie minunat. Ai făcut ca Sterling să fie perfect în mintea ta.

– Ba nu! Georgiana practic trânti ceașca de ceai înapoi pe masă. Nu ești corectă!

– Nici tu nu ai fost cu Sterling, spuse Sophie cu o privire grăitoare. E un om din carne și oase, cu defecte ca oricare altul. Acum știu că ai avut în sfârșit motive să te uiți la un alt bărbat, nu doar ca la cineva cu care să dansezi, ci ca la un pretendent – ca la un iubit. Și, chiar dacă a fost doar o farsă, nu mă mir că te-a făcut să îți pui întrebări.

– Oh, spuse Georgiana în timp ce înțelegea. A fost doar noutatea petrecerii timpului cu un alt gentleman, vrei să spui?

Aproape că părea scuzabil. S-ar fi putut întâmpla cu orice tip și nu avea legătură cu Rob personal. Noutatea va dispărea și ea va reveni la devotamentul ei față de Sterling.

— Ei bine, spuse Sophie ezitantă, nu neapărat. Am vrut să spun... că nu ți-ai imaginat niciodată să te căsătorești cu altcineva în afară de Sterling. Desigur, ar fi o noutate să te gândești la oricine altcineva, dar... vreau mai degrabă să spun că ai cedat cam repede gândului de a *fugi* cu altcineva.

Georgiana se ridică, lovind masa de ceai, făcând vasele să zdrăngănească.

— I-am spus nu!

— Bineînțeles, răspunse Sophie. Ești prea rațională pentru a face altfel. Dar, Georgiana, în decurs de două săptămâni l-ai găsit Westmorland suficient de atrăgător, încât să te gândești la asta. Au trecut mai mult de doi ani de când Sterling te-a cerut, și încă nu este stabilită data nunții. Și tu păreai să accepți asta fără să te plângi. Sophie își mușcă buza, privind în sus spre ea. Crezi că este un semn...?

— Nu, spuse Georgiana înainte ca Sophie să termine. Este un semn că am luat-o razna câteva zile. Sunt mai bine acum.

Prietena ei se juca relaxată cu ceașca de ceai, apoi o așeză pe masă și se ridică.

— Ești ca o soră pentru mine, știi. Te voi sprijini orice vei decide.

— Am decis deja! Am decis cu ani în urmă!

Sophie o luă de mâini.

— Și, dacă asta îți va aduce cu adevărat fericire și bucurie, ar trebui să te căsătorești cu Sterling. Dar dacă ai îndoieli... nu ar trebui să o faci. Căsătoria este pentru totdeauna. Cel mai bine este să fii convinsă înainte de a intra în ea.

Georgiana o privi fix, panica zbătându-i-se în piept.

— Crezi că am făcut o greșală.

Nu era sigură dacă în privința lui Sterling sau a lui Rob – sau poate era același lucru.

— Nu, spuse Sophie imediat. Nu știu. Dar vreau să fii sigură că nu vei face una.

O spuse atât de simplu, încât Georgiana simți un șuvoi de lacrimi.

Nu pentru că Sophie stătea lângă ea și nu fusese nici îngrozită, nici dezamăgită de mărturisirea ei. Nu pentru că Sophie îi spusese niște lucruri cu adevărat cumplite. Nu, pentru că...

– Nu sunt sigură, șopti ea.

Capitolul 20

Zilele treceau greu la Salmsbury Abbey.

Ducesa părea înclinată să re trăiască orice amintire pe care el o avea. Seara îi făcea pe toți să stea în salon și să depene amintiri. Uneori, era surprinzător de plăcut – Rob se trezea zâmbind la o amintire în timp ce Will povestea despre momentul când Rob și Tom îi convinseseră pe el și pe George, fratele cel mai mic, că există o comoară vikingă îngropată pe malul mării, la câțiva kilometri de casă. Cei doi băieți plecaseră pe ponei, dar se rătăciseră și se întorseseră acasă abia pe înserat.

– Am primit o bătaie zdravănă din cauza asta, spuse Tom în timp ce ducele încerca să-și ascundă chicotelile. Nu am putut sta în fund o săptămână.

– Ai meritat-o! exclamă Will. Era cu trei ani mai mic decât Tom, dar mai înalt și mai suplu. Fața îi era rumenă și părul îi era decolorat din cauza orelor de lucru în aer liber, cu caii, singura sa pasiune. Am fi putut muri!

– Să muriți! Tom râse. Am vrut numai să scăpăm de voi câteva ore. Eu sunt cel care i-a spus mamei unde erați.

– Pentru că te-am convins eu, murmură Rob.

Își amintise de asta, conștientizarea inconfortabilă a faptului că ar fi fost responsabil dacă li s-ar fi întâmplat ceva fraților săi mai mici.

– Eu sunt cea care aproape a murit de frică! exclamă mama lor. Dacă George nu ar fi luat un felinar...

– A vrut să se îndrepte spre țarm, când a început să plouă, pufni Will.

– Ani din viața mea, spuse ducesa cu fermitate.

— Este un adevărat miracol că am supraviețuit celor patru, spuse ducele. Ar fi trebuit să avem o fată sau două care să cânte la pian, să picteze și să nu se viseze cavaleri la turnir.

— Acesta era Tom, spuse Will imediat.

— Oh? Îmi amintesc că toți trei mi-ați urmat sugestia, comentă Tom.

— Sper că veți avea mai multă compasiune față de soțiile voastre, când vă veți căsători, zise mama lor.

Will și Tom tăcură, schimbând priviri neliniștite. Rob simți o schimbare în starea de spirit la aluzia soțiilor și, prin extensie, a logodnicelor. Frații săi erau îngroziți când auzeau de astfel de lucruri, gata să fugă din cameră. El nu era, nu atunci când și-o imagina pe Georgiana.

Trebuia să fie un semn, așa cum spusese Tom, că înnebunise. Creierul lui era în continuare confuz. Fusese slăbit, și ar fi putut simți același lucru pentru orice femeie care ar fi fost amabilă cu el.

Gândul acela nu îndepărta însă durerea din inima lui. După cină, merse afară. Era o noapte senină, mai răcoroasă decât în Derbyshire. Își înalță fața spre cer și se întreabă dacă Georgiana ieșise să privească stelele din Londra.

Pe cărare se auziră pași, care se opriră chiar în spatele lui. Rob nu se întoarse. În liniște, ghici că era unul dintre frații săi, nu unul din părinți.

— Încă te doare capul? îl întreabă Tom după câteva minute.

— Nu chiar, spuse Rob.

Nu capul era cel care îl durea acum.

— Hmm. Tom făcu un pas înainte. Alte dureri?

Rob învârti bastonul în palmă, recunoscând tăcut piciorul dureros. Nu știa cum să descrie ce îl deranja.

— Mă gândesc serios să iau niște prieteni în Derbyshire și să-i căutăm pe indivizii care te-au bătut.

— Da? Au trecut săptămâni. Oricine a știut despre asta a uitat, probabil.

— Nu, spuse Tom gânditor. Mă îndoiesc că ar uita că au lovit un bărbat până la moarte atât de curând.

Rob ridică din umeri.

— Evident că nu-mi amintesc nimic și nu pot să ajut.

– E un pic ciudat că nu au luat nimic, nu crezi? Hoții trec, de regulă, direct la jaf.

Se gândise și la asta, dar nu fusese în stare să facă nimic în acest sens.

– Poate că Georgiana și grăjdarul i-au speriat înainte să o poată face.

– Oare? bombăni Tom. Mă mir.

– De ce, Tom? mârâi Rob. De ce te miri?

– De nimic legat de Lady Georgiana, spuse Tom repede, pe un ton mai blând. Sunt convins că partea ei a fost nici mai mult, nici mai puțin decât ne-a spus ea. Mă întreb doar în legătură cu hoții.

Rob se sprijini în baston. Îl dureau din nou piciorul.

– Este posibil să fi furat ceva ce nu-mi amintesc să fi avut, știi.

– Hobbes a spus că nu ai luat aproape nimic, sublinie Tom. Nu ți-au furat cizmele, calul, actul din bagaj sau inelul cu sigiliu.

Rob strânse pumnul auzind menționat inelul. Georgiana i-l scosese de pe deget pentru a-i ascunde identitatea. Îl pusese bine pentru a-l păstra în siguranță și i-l înapoiase odată cu actul de proprietate. „Am încredere că vei face ceea ce trebuie“, îi șopti vocea ei în minte.

– A fost numai o curiozitate, atât! spuse fratele său după o clipă. Pare o coincidență foarte izbitoare faptul că ai fost atacat în drum spre o casă pe care ai câștigat-o de la cineva care părea foarte dornic să te împiedice să pui piciorul în ea.

– Deci, Charles Winston le-a pus pe mine? Se uită la fratele său. La asta te gândești?

Tom ridică din umeri.

– Nu pare să fie cel mai strălucit om. Ar putea plănuși ceva atât de nesăbuit.

Rob răsuflă. Charles Winston fusese în spatele atacului? Chiar îi păsa dacă ar fi fost? Dacă nu ar fi fost bătut, la urma urmei, ar fi putut ajunge călare la reședința Osbourne, arogant și rece. Georgiana ar fi continuat să-l urască. Ar fi câștigat o casă pe care nu și-o dorea și ar fi ratat să o descopere...

– Ce știai despre Georgiana înainte de toate astea?

– Ți-am spus să uiți de ea, începu fratele său, supărat.

Rob îi lovi tibia cu bastonul, bucurându-se de strigătul de indignare al lui Tom.

– Nu asta este întrebarea pe care am pus-o.

– Nu cred că ar trebui să răspund!

Rob îi aruncă o privire, și ceea ce se citea pe chipul lui îl făcu pe fratele său să ridice mâinile, predându-se.

– Fie! Tom clătină din cap, dezgustat. Nu are rude, în afară de fratele ei, contele de Wakefield, pe care nimeni nu-l place. Este un mizantrop, complet neplăcut și nedorit. Altfel, din câte știu, este o fată normală, în căutarea unui soț, superficială și frivolă, genul care chicotește și bârfește în spatele evantaiului și plânge după o bonetă nouă. Dar a fost logodită cu vicontele Sterling de când a debutat, așa că nimeni nu și-a petrecut mult timp gândindu-se la ea.

Voise să spună că nici un bărbat nu-și petrecuse timpul gândindu-se la Georgiana pentru că era ca și căsătorită.

Cu Sterling, nemernicul acela care nu o merita.

– Mulțumesc, spuse Rob, alegând să ignore remarcile răutăcioase ale lui Tom legate de Georgiana.

– Scoate-ți-o din minte, spuse fratele său. Se căsătorește cu altcineva. Vei înnebuni dacă te chinuiești în continuare cu bizara fan-tezie că a fost adevărat măcar ceva din ceea ce ți-a spus.

Rob se întoarse și șchiopătă înapoi în casă. Din fericire, Tom nu îl urmă, și înăuntrul își întâlni tatăl.

– Iată-te! exclamă ducele cu plăcere. Abia am reușit să vorbesc cu tine. Vrei să bei ceva?

– Da, domnule!

Intrară în biroul ducelui, și Rowland închise ușa. Turnă două pahare de vin și îi întinse lui Rob unul înainte să se așeze pe scaun.

– Cum îți e mintea cu adevărat?

Rob se uită țintă la băutura lui.

– Foarte bine!

Rowland pufni.

– Sigur că da! Ai lipsit două săptămâni, Tom a trebuit să te găsească pentru a o împiedica pe mama ta să anunțe poliția, apoi poveștile despre rănila la cap și memoria pierdută, iar acum totul este perfect?

– Cam așa, da, murmură Rob.

Tatăl său îl privi încruntat, dar renunță. Își sprijini piciorul pe genunchiul opus și își echilibra paharul.

— Mama ta și-a făcut griji că te-a trimis la moarte muștrându-te din cauza actului de proprietate. Winston, nu-i așa?

Rob încuviință din cap, și ducele continuă:

— Nu părea să-ți stea în caracter să iei casa unui bărbat. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Îl durea capul încercând să-și amintească.

— Heathercote a planificat-o.

— Hmm. Ducele sorbi din vin. A fost unul dintre planurile dubioase ale lui Beresford?

Lord Beresford era unchiul lui Heathercote. Încruntarea lui Rob se adânci pe măsură ce îl năpădiră tot mai multe amintiri, unele ascuțite precum cristalul tăiat, dar cele mai multe vagi și întunecate.

— Ce vrei să spui?

Rowland îl urmărea gânditor.

— Mereu am crezut că Beresford îl îndeamnă pe Heathercote la activități foarte îndoielnice și că ai putea fi implicat în ele.

Fusesse. El și Heathercote... Da, uitase de asta. Dar, chiar și acum, era ca și cum un bolovan mare și negru stătea în fața lui, blocându-i vederea în mare parte. Nu numai că-l durea capul încercând să miște acel bolovan, dar instinctiv Rob simți că nu voia să-și amintească ce făcuse la Londra.

— Nu prea știu, spuse el încet.

Ducele bombăni.

— Fii precaut, flăcăule! Beresford are intenții bune, dar nu are strategii sau rațiuni. Odată ce mintea lui se fixează pe ceva, el merge până în pânzele albe, uneori sfidând rațiunea sau judecata sănătoasă. Un plan prost este un plan prost, chiar dacă este în slujba unui scop nobil. Nu-l lăsa să te ispitească la vreo prostie.

Tulburat, Rob clătină din cap.

— Oricât aș fi dorit să te despart de acel Heathercote ticălos, nu ți-am dorit asta. Rowland își termină băutura și puse paharul pe birou. Ești sigur că te simți bine? Tom a dat de înțeles că ai avut o aventură în Derbyshire.

„Tom ar trebui să-și țină închisă gura aia blestemată”, se gândi Rob serios.

— Sunt foarte sigur, se răsti el.

— În afară de baston, cicatricea de pe frunte și expresia melancolică pe care o ai ori de câte ori crezi că nu te vede nimeni.

Rob îi aruncă o privire tăioasă, iar tatăl său încuviință cu înțelepciune. Ceva te frământă, și în mod clar nu problema cu Beresford. Nu trebuie să-mi spui dacă nu este treaba mea, dar nu încerca să mă convingi că totul este bine.

Rob își învârti vinul în pahar, gânditor. Nu spusese nimănui nici o vorbă despre Georgiana, mai ales fiindcă îl vedea pe Tom cum se strâmba de fiecare dată când îi auzea numele, dar tatăl său nu avea temperamentul lui Tom sau judecata lui nehibzuită. Și după toate aceste zile, simțea nevoia să povestească măcar cuiva despre ea.

– În strictă confidențialitate?

– Dacă așa îți dorești, răspunse ducele, neliniștit.

Rob încuviință din cap.

– Este vorba despre o lady de la reședința Osbourne.

Când tăcu o clipă îndelungată, ducele își prinse mâinile după cap.

– Una atrăgătoare, presupun.

– Da. Rob își dresă glasul. A avut grijă de mine cât am fost bolnav.

– Foarte amabil din partea ei, remarcă Rowland.

Rob ezită din nou, apoi decise să îi povestească totul.

– E confidențial, dar... mi-a salvat viața. Nu numai că i-a alungat pe hoții care voiau să mă omoare în bătaie, dar m-a adus acasă și i-a convins pe toți să mă ajute.

– De ce a fost nevoie să fie convinși?

Tonul ducelui era neutru, controlat, dar Rob se strâmbă oricum.

– Proprietarul casei, care a pierdut-o la acel joc de cărți, i-a scris soției sale că vin să o dau afară de pe proprietate și să transform locul într-un bordel. Își apăsă tâmpla cu pumnul. Nu-mi amintesc să fi spus asta și nici nu mai contează ce intenționez când am plecat spre Derbyshire cu actul de proprietate. Dar este clar că stăpâna casei nu aștepta sosirea mea cu nerăbdare și încântare.

– Hmm! fu singurul comentariu al tatălui său.

– Așa că Georgiana le-a spus că sunt logodnicul ei, crezând că asta îi va îmbuna. Și a făcut-o, adăugă el repede. Au fost foarte buni cu mine.

– Pentru că ei credeau că ești altcineva. Ducele întinse mâna după carafă și își turnă mai mult vin. Există o lecție în asta, dacă mă întrebi pe mine.

Fără îndoială. Rob încuviință din cap o dată. Rămaseră o vreme în tăcere. Rob își termină băutura și își continuă povestea.

– Nu trebuia să mă ajute, dar a făcut-o, și acum nu mă pot opri să mă gândesc la ea.

– Ai fost una dintre persoanele cărora le-a spus această poveste, cum că ești logodnicul ei?

Amintirea îl înfierbântă.

– Da.

Tatăl său își înclină capul.

– Și ți-a plăcut, nu-i așa? Neștiind că era o minciună.

Îi plăcuse. Da.

– Nu a fost în totalitate o minciună. Are un logodnic. Numai că... nu pe mine.

– Și acolo este problema, murmură ducele.

– Nu vreau să se mărite cu el.

– Nu? Rowland se aplecă înainte. De ce nu?

Rob își înălță capul și întâlnește privirea blândă a tatălui său. Rowland nu era prost; știa întotdeauna când fiii lui mințeau sau se tulburau. Rob era sigur că sentimentele sale erau clar scrise pe fața lui, pentru ochii cunoscători ai tatălui său.

– Abia o cunoști pe fată, îi aminti ducele.

„Știi destul.” Era posibil să nu știe totul despre Georgiana – lucruri pe care probabil Sterling, ticălosul ăla blestemat, le știa, dar voia să le afle. El îi cunoștea inima. Știa că nu avea să se ierte niciodată dacă avea să stea degeaba în timp ce ea se căsătorea cu Sterling, întrebându-se întotdeauna dacă o făcuse din loialitate sau din vreo datorie prost înțeleasă. Cel puțin, trebuia să o reîntâlnească și să vadă dacă simțea ceva pentru el, așa cum simțea el pentru ea. Dacă nu... putea accepta asta, cumva.

Dar dacă o făcea...

– Voi remedia asta, spuse Rob, luând decizia fără o analiză amănunțită. Plec dimineață la Londra.

Rowland ridică din sprâncene.

– Serios? În ce scop?

– Pentru a vedea dacă ar vrea să mă cunoască mai bine, spuse el. Pe mine, cel adevărat.

– Într-adevăr? Și ce îi vei spune mamei tale, care mă va obliga să te împiedic să fugi și să-ți strici sănătatea redobândită?

Gura lui se arcui. „Evident, nu am gândit atât de departe”, răsună vocea Georgianeii în mintea lui. Acum, înțelese acel sentiment.

– De aceea ți-am spus, ca să îi poți explica de ce am plecat.
Rowland râse.

– Un truc murdar, băiete!

Rob încuviință, fluturând din mână.

– Crezi că sunt nebun? întrebă el din impuls.

Ducele nu răspunse. Rob ridică privirea și îl văzu uitându-se amuzat la foc.

– Aveam cam vârsta ta când am întâlnit o fată, răspunse Rowland în cele din urmă. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, inteligentă, spirituală și mai energică decât oricare alte cinci fete puse laolaltă. M-am dat peste cap încercând să o fac să mă observe, apoi, când a făcut-o, m-am făcut de râs. Nimic din ce puteau spune alții nu m-ar fi putut abate cât timp ea mă încuraja. Dacă ești nebun? Așa aș zice, pentru că recunosc simptomele, fiindcă am fost afectat de ele. Îi aruncă o privire. Mi-a ieșit destul de bine, deși mama ta încă e de părere că mă fac de râs uneori.

– Atunci, e în regulă, nu-i așa? zise Rob ușurat.

– Dacă ai noroc, mormăi Rowland. Lovi cu palma peste genunchi. Du-te, atunci, și vezi dacă te-a cuprins aceeași nebunie fericită ca pe mine. Sper că această lady să se gândească la tine la fel de mult cum te gândești tu la ea.

Rob zâmbi larg.

– Si eu sper la fel. Dar am de gând să aflu.

Capitolul 21

La două zile după vizita ei la Sophie, Sterling veni în vizită.

Lady Sidlow îl anunță ea însăși, intrând în camera Georgianeii cu o ușoară încruntare pe față.

– Încă nu ești gata! Draga mea, ce tot faci, stând în pat în miezul zilei? Lord Sterling a venit. Desigur, mult prea devreme – manierele acelui tânăr! –, dar asta nu contează, nu trebuie să-l faci să aștepte. Grăbește-te, Nadine! strigă ea la cameristă, care îi aranja părul Georgianeii.

Sterling. Inima Georgianeii îi sări în gât, dar nu de bucurie. Nu era o așteptare nerăbdătoare, ci ceva ce aducea a spaimă. Vizita ei la Sophie nu o ajutase să-și liniștească gândurile și nici nu răspunsese la întrebările care îi răsunau în adâncul minții. Era sigură că vinovăția și îndoielile aveau să i se citească pe față.

Acest gând aduse un alt val de autoreproș pentru că se temea să-l vadă. Cel mai bun mod de a uita totul de Rob era să petreacă mai mult timp cu Sterling și să-și amintească de ce fusese îndrăgostită de el mare parte a vieții sale.

– Și poartă o rochie mai măgulitoare, Georgiana. În ultima vreme, ai arătat groaznic de palidă, adăugă Lady Sidlow în timp ce ieșea.

– Îți vei schimba rochia? întrebă Nadine.

Georgiana se uita la reflexia ei. Arăta palidă? Cu siguranță, nu era vina rochiei și cu greu ar fi remediat asta prin schimbarea hainelor.

– Nu pot să îmi imaginez ce ar vrea Lady Sidlow să port, așa că nu, nu mă voi schimba.

– Cum dorești, domniță, bombăni Nadine printre agrafele de păr pe care le băgase în gură. Ciupește-ți obraji. Lady Sidlow va ceda puțin dacă i se va părea că ai făcut ceva.

Georgiana își dădu ochii peste cap. Cu siguranță, era mai important să nu-l lase pe Sterling să aștepte. Odată ce avea să îl vadă, lucrurile aveau să fie așa cum fuseseră înainte și nu urma să mai fie nevoie să-și ciupească obraji.

Când Nadine termină cu părul, Georgiana se ridică și coborî scările, încetinind pașii când se apropie de ușa salonului și își simți nervii încordați. După toate aceste săptămâni, auzea zgomotul vocii lui Sterling, atât de familiar și totuși ciudat. Trecuseră mai mult de două luni de când îl văzuse ultima dată, își dădu ea seama și, preț de o clipă înspăimântătoare, nu-și mai aminti cum arăta.

Cu o mișcare bruscă, deschise ușa și intră. Sterling se ridică iute, cu fața luminată de un râs viclean. Îl încânta s-o tachineze pe Lady Sidlow, care suporta asta cu o politețe glacială. Sterling, își amintea Georgiana, era foarte pasionat de tachinări și era atât de inteligent, încât aproape întotdeauna o făcea să râdă.

– Iată-te, spuse el, venind spre ea. Mi-a fost dor de tine, draga mea.

Chiar dacă îl cunoștea de ani întregi și crezuse că înfățișarea lui îi era gravată în memorie, astăzi părea că mintea îi juca feste. Era mai scund decât își amintea ea. Părul lui era șaten-deschis. Ochii îi erau de un verde mai strălucitor. Se simțea bulversată, cu atât mai mult când conștientiză înfiorată că se așteptase cumva să semene cu Rob.

„Nu te gândi la Rob.“

Ea zâmbi și-l luă de mâna întinsă.

– Nu te așteptam astăzi, Sterling.

El râse.

– Nu, m-am gândit să te surprind! Sper că nu te-am luat pe nepregătite.

Se întorsese la Londra de aproape o săptămână.

– Puțin, spuse ea. Nu te-am văzut de săptămâni! Puteai să mă fi surprins în ziua unui bal, când m-aș fi îmbrăcat cu mai multă grijă.

El zâmbi.

– Nu ai avut grijă azi? Nu aș zice – arăți chiar mai drăguț decât îmi aminteam. A trecut o eternitate de când te-am văzut ultima oară. El se aplecă și-i sărută mâna, și, pentru o clipă, Georgiana se simți mișcată de afecțiunea familiară. Scrisorile nu sunt o scuză bună pentru a te vedea.

Asta îi reaminti că îi scrisese o singură dată în săptămânile în care fusese plecată. Georgiana îndepărtă gândul.

– Și eu sunt încântată să te revăd.

Îl conduse spre canapea și se așeză pe scaunul de vizavi. Lady Sidlow ceru să li se aducă ceaiul, cu care Mary apăru aproape imediat. Contesa prezida întotdeauna vizitele lui Sterling cu o expresie împietrită, de parcă ar fi considerat acest aspect al meseriei de însoțitoare plictisitor dincolo de gradul suportabilitate. Georgiana se întrebase adesea de ce, dar astăzi se uită la fața lui Sterling, relaxată de amuzament, și își dădu seama că Lady Sidlow nu-l plăcea.

Adevărul era că nici Sterling nu o plăcea pe Lady Sidlow. În privat, o numea rigidă și acidă, și, de obicei, Georgiana era de acord. Astăzi, ca de obicei, el se întoarse cu fața spre Georgiana și cu spatele spre contesă.

– Sper că ai avut o vizită plăcută în Derbyshire, spuse el în timp ce ea servea ceaiul. O prietenă de la școală, nu-i așa?

— Da. Prietena mea Kitty, acum Lady Winston, și copilul ei nou-născut.

— O, da, un copil! spuse Sterling, cu aerul cuiva care își amintea vag ceva. Ce fermecător! Sper că sunt bine.

Îi spusese lui Sterling de cel puțin cinci ori că urma să o viziteze pe Kitty datorită copilului. Îi și scrisese despre copil.

Îi scrisese aproape în fiecare săptămână, până când Rob intrase în viața ei și îi acaparase toată atenția. Abia acum observa că, dincolo de faptul că îi trimisese o singură scrisoare, el nu păruse foarte îngrijorat de faptul că scrisorile ei către el se opriseră cu ceva timp în urmă.

Desigur, Sterling era ocupat aici în oraș și nu era un lucru semnificativ de remarcat. Nu fusese niciodată genul de persoană cu care să corespundea în mod constant. Ea continuă grăbită:

— Da. Are o fiică frumoasă pe nume Annabel. Ezită, apoi îl întreabă, înainte de a se gândi mai bine: Nu l-ai văzut pe Sir Charles aici, la Londra?

Sterling tuși ușor peste ceai.

— Pe cine? Pe Charles Winston? Ba da, bineînțeles că l-am văzut. În locul obișnuit, știi tu.

— La clubul Vega?

El zâmbi peste marginea ceștii. Fusese fascinată de mult timp de clubul Vega, unde Sophie fusese cândva membru. Părea mereu insuportabil de ilicit și de palpitant pentru ea. Sterling știa că îi plăcea puțină emoție și nu i-ar fi reproșat niciodată acest lucru. Era unul dintre lucrurile pe care ea le aprecia la el.

— Probabil.

— Atunci, poate ai auzit despre pariul lui.

Ea își spuse că întreba de dragul lui Kitty și că nu avea nimic de-a face cu Rob. O terminase cu Rob.

— Georgiana, spuse Lady Sidlow cu severitate. Acesta nu este un subiect de conversație adecvat pentru o domnișoară!

Ochii lui Sterling străluciră. Îl amuza întotdeauna să o provoace pe Lady Sidlow.

— Am auzit! A naibii treabă!

Lady Sidlow inspiră adânc, dar nu îl muștră pe Sterling. Nu o făcuse niciodată, deși își arătase mereu în mod vădit dezaprobarea.

— Ce ai auzit? întrebă Georgiana. Charles ne-a povestit câte ceva în scrisorile sale.

Lady Sidlow bombăni în barbă. Georgiana ignoră și asta.

— Ah...

Sterling aruncă o privire către contesă. Ea îl privi, dar nu spuse nimic. Rânjetul său diabolic reapăru.

— Ei bine, nu că mi-ar plăcea bârfa, dar a fost un pic de scandal. Winston și câțiva amici de-ai lui s-au încurcat cu Westmorland, Heathercote și cu grupul lor, și nu a ieșit bine. Westmorland a luat actul de proprietate fără să clipească, chiar dacă Winston a făcut apel la decența și la mila sa. Sterling părea vag disprețuitor. Om rece, acest Westmorland!

Georgiana tresări instinctiv la acea descriere a lui Rob, dar se controlă. Voia informații, nu o ceartă, și oricum se presupunea că nu-l cunoștea pe Rob. Ea făcu ochii mari, consternată.

— Asta i-a spus Charles lui Kitty! Cu toate că... de ce a riscat Charles actul de proprietate al casei?

— Se întâmplă astfel de lucruri la Vega, spuse Sterling. Westmorland nu i-a oferit lui Winston șansa de a o recâștiga, apoi a dispărut din Londra și nu și-a mai arătat fața de atunci. Al naibii ticălos!

Ea se rugă ca fața ei să nu fie îmbujorată.

— Da, poate. Totuși, mă uimește Charles și mă întreb cum de a ajuns el să fie partea vătămată.

Sprâncenele logodnicului ei se ridicară.

— Adică?

— A paria pe actul de proprietate al casei este un lucru nesăbuit, răspunse ea. Aș fi fost furioasă pe el dacă ar fi fost soțul meu.

— Oh, așa-i, spuse Sterling râzând. Pentru a fi perfect sincer, Winston nu ar fi trebuit să se înhăiteze cu ei — Heathercote este un diavol la cărți. Totuși, odată ce a făcut-o, trebuia să parieze pe ceva.

— De ce?

Sterling își dresе glasul.

— Cred că pierduse o sumă destul de mare. Singura modalitate de a îndrepta lucrurile era să facă o mișcare îndrăzneță.

– Pentru că deja pierdea masiv, trebuia să riște și mai mult? Georgiana nu-și putea imagina decât ce ar spune Sophie, care jucase mereu la risc, despre asta. Nu este o nebunie totală?

Zâmbi îngăduitor.

– Este complicat, draga mea. Nu este ceva de care trebuie să îți faci griji.

– Dar nu mă pot abține! exclamă ea. Draga mea prietenă Kitty a petrecut câteva săptămâni în disperare absolută deoarece soțul ei pierduse casa! Sigur că vreau să știu.

Aruncă o altă privire către Lady Sidlow, care stătea nemulțumită.

– Și îți spun – împotriva voinței mele, adăugă el, deși nu trăda nici urmă de reticență sau de ezitare. Nu știu de ce ești atât de supărată din cauza asta.

– Charles a pierdut actul de proprietate al casei lor!

Sterling făcu un gest nepăsător.

– Îl va recupera! Dacă Westmorland este gentleman, îi va oferi lui Winston șansa de a-l recâștiga.

– Dar dacă Charles nu câștigă?

Pentru prima dată, o umbră de enervare apăru pe fața lui.

– Atunci, poate că merită să piardă casa.

– Poftim? izbucni Georgiana. Dar Kitty și copilul lor? Sterling, nu poți aproba asta. Sigur tu nu ai face așa ceva, nu?

Sterling se opri, tresărind.

– Sigur că nu. Nu i-aș lăsa să mă învingă – sunt o adunătură de escroci, Heathercote, Westmorland și ai lor. Winston a fost un prost, dar asta este cea mai bună șansă a lui de a recupera casa.

Georgiana ridică mâinile, iritată.

– Mă tem că nu. Charles a pierdut actul de proprietate al casei și, prin urmare, trebuie să parieze din ce în ce mai mult până când va câștiga. Dar dacă nu o va face niciodată? Ai spus că Heathercote și Westmorland sunt diavoli la cărți. Charles ar putea continua să piardă până nu va mai avea nimic. Totuși, tu crezi că aceasta este cea mai bună șansă a lui de a ieși din toată povestea. Nu-i așa?

Sterling ridică din umeri.

– Este o chestiune de onoare, draga mea.

– Ei bine, dacă așa este onoarea gentlemanilor, mă bucur foarte mult că nu sunt bărbat, declară ea, așezându-se pe scaun.

El izbucni în râs.

– Și eu mă bucur și mai mult că nu ești! Ești o lady perfectă. De ce ai vrea să fii bărbat?

– Dacă aș fi, nu mi-aș paria niciodată casa.

Încă chicotind, el se predă.

– Sunt sigur că nu ai face-o.

El plecă la scurt timp după aceea, promițând că avea să revină curând. Mary veni să ia tava pentru ceai, și Georgiana rămase într-o tăcere plină de nemulțumire. Sterling credea că Charles Winston trebuia să continue să joace jocuri de noroc cu Rob și cu prietenii săi, chiar dacă aceștia erau mult mai buni, deoarece aceasta ar fi singura modalitate onorabilă pentru Charles de a reintra în posesia reședinței Osbourne. Pentru prima dată, Georgiana pune sub semnul întrebării judecata logodnicului ei.

– Știi că nu-mi accepți sfatul, Georgiana, spuse Lady Sidlow, citindu-i gândurile. Dar tu cauți probleme.

Încercă să nu își dea ochii peste cap.

– Știi – jocurile de noroc nu sunt potrivite pentru femei și nici nu se cade să vorbească despre asta.

– Bineînțeles că nu, spuse însoțitoarea ei. Dar mă refer mai mult la faptul că-l împingi pe Lord Sterling să îți spună lucruri pe care bărbații nu le spun, în general, doamnelor.

Lady Sidlow îi spunea totdeauna că greșea, iar Georgiana se enerva – chiar și atunci când știa că însoțitoarea ei avea dreptate și ea exagerase prea mult încălcând buna-cuviință. Astăzi însă, i se părea că era ceva mai mult.

– De ce nu-ți place de Sterling? întrebă ea impulsiv.

Lady Sidlow încremeni.

– Nu trebuie să am eu vreo părere despre Lord Sterling.

– Dar nu îl placi.

Bătrâna ezită. Pentru o clipă, un soi de îndoială îi străbătu fața – o expresie pe care Georgiana nu o mai văzuse până atunci.

– Lord Wakefield a fost foarte clar cu privire la îndatoririle mele. El îl aprobă pe Lord Sterling, și asta este tot ce contează.

Ar trebui să o lase baltă. Lady Sidlow era rigidă și înțepată, iar Georgiana petrecuse doi ani visând să fie liberă de supravegherea ei exagerată. Dar licărul de îndoială și propriile ei gânduri turburi despre Sterling și Rob o împinseră să întrebe.

– Știu, spuse ea. Dar întreb, de la o femeie la alta, de ce nu-ți place de Sterling.

Buzele Lady Sidlow se deschiseră de surprindere. Se holbă o cli-pă, apoi își încleștă mâinile în poală.

– Foarte bine. Îți voi spune, dar să fie clar că nu încerc să încalc dorințele fratelui tău. Este doar părerea mea, și știi bine că nu are nici o greutate pentru nimeni în afară de mine.

Georgiana încuviință din cap, prea interesată de răspuns pentru a fi uimită de lungul avertisment.

– Lord Sterling este foarte încrezător în afecțiunea ta. El o consideră de la sine înțeleasă, după câte observ, și, ca urmare, nu o prețuiește. Îl cunoști de ceva vreme.

– De când eram copii, spuse ea. Tatăl meu era foarte bun prieten cu al lui.

– Știu, spuse Lady Sidlow, uimind-o. Mama ta, nu la fel de mult.

– Într-adevăr?

Acest lucru era nou pentru Georgiana, a cărei mamă murise când ea avea opt ani. Auzise toate poveștile despre tatăl ei și despre contele Pelham, tatăl lui Sterling, și credea că mama ei iubise la fel de mult familia Pelham.

– A fost întotdeauna grațioasă și politicoasă, o preveni Lady Sidlow, dar nu, nu a fost prietenă cu contele și cu soția sa.

– Nu am știut asta...

– Nu cred că cineva voia ca tu să știi, spuse Lady Sidlow pe un ton mai blând. Cu siguranță, nu ea! Nu am întâlnit niciodată o lady mai amabilă decât mama ta. Mereu dispusă să ierte ușor, mereu plină de compasiune față de cei care o duceau mai rău decât ea, întotdeauna gata să gândească ce era mai bine despre oameni. Nu a spus niciodată un cuvânt împotriva vreunui membru al familiei Pelham cât timp a fost tatăl tău în viață, pentru că el și Pelham erau prieteni din copilărie. Dar gesturile mărunte trădau faptul că nu-i împărtășea afecțiunea.

Georgiana rămase fără cuvinte. Da, auzise întotdeauna că Lady Sidlow și mama ei fuseseră prietene – chiar verișoare îndepărtate, de fapt –, dar era prima dată când contesa vorbise despre ea, cu excepția momentelor în care o certa pe Georgiana că făcea de rușine memoria regretatei Lady Wakefield.

– A fost cea mai bună prietenă a mea, continuă Lady Sidlow. Vocea ei devenise tandră și îndrăzneată, cum Georgiana nu o auzise

niciodată. Îi spunea că nu ar trebui să-și ascundă sentimentele, iar ea râdea și-mi spunea că e preferabil să crezi ce era mai bine despre oameni decât să-i judeci greșit pe nedrept. Poate că avea dreptate. Eu nu am putut să adopt niciodată o astfel de bunătate. Oftă. Mama ta a vrut atât de mult să găsești pe cineva care să te prețuiască!

– Și crezi că Sterling nu o face? o întrebă Georgiana încet.

Gura contesei se strânse.

– Este foarte frumos și fermecător, și nu mă îndoiesc că este conștient de ambele calități. Te-aș avertiza doar că și diavolii pot fi chipeși și fermecători.

Pierzându-și buna dispoziție, Georgiana fu atât de surprinsă de acel avertisment, încât izbucni în râs, neîncrezătoare.

– Sterling? *Sterling*, un diavol?

Chipul lui Lady Sidlow reveni la expresia austeră, ușor jignită, pe care o afișase de-a lungul vizitei lui Sterling. Se ridică și zise pe un ton glacial:

– Desigur, este decizia ta. Fratele tău și-a dat aprobarea, și asta este tot ce contează.

– Lady Sidlow, așteaptă, spuse Georgiana contrariată. Nu ar fi trebuit să râd. Totuși, am fost atât de uimită – Sterling un diavol! Sigur, este o exagerare!

Privirea femeii deveni aproape compătimitoare.

– Știu, draga mea. Nu crezi că este posibil. Poate că nu este. Dar am avut mai mult de-a face cu bărbații decât tine și pot spune doar că mi-aș sfătui propria fiică să nu fie atât de grăbită.

Și, spunând asta, plecă în foșnetul rochiei de mătase.

Rob ajunse la Londra la amurg, după o călătorie chinuitoare întreprinsă fără să-i pese de consecințe sau de comoditate. Tom, care insistase să îl însoțească, nu ratase ocazia să sublinieze cât de inconfortabilă fusese călătoria, chiar dacă Rob îl avertizase, apoi îl amenințase, că avea să-l azvârle din trăsură din mers. Dacă nu ar fi avut nevoie de ajutorul fratelui său, Rob se gândea că l-ar fi aruncat până la urmă din trăsură, dar valetul lui nu era încă în formă, așa că nu venise.

Acum, era din nou în oraș, prăfuit și suferind, dar plin de speranță. La Salmsbury, fusese într-o stare ciudată de paralizie, incapabil

să o uite pe Georgiana, dar, de asemenea, nesigur că aveau vreun viitor împreună. Indiferent de ce simțea, indiferent de ce credea că simțise în timpul celui sărut sălbatic și pasional, el nu știa ce își dorea ea. Simțea că până nu afla, într-un fel sau altul, avea să fie pradă suspansului, punându-și întrebări.

– Bine ați venit la Londra, milord, spuse Bigby în timp ce Rob își lăsa haina și pălăria în hol. Voi pregăti o cameră pentru maior.

– Excelent, spuse Tom.

– Nu rămâne, zise Rob, aruncând o privire întunecată către frațele său.

Tom afișă o expresie rănită.

– După ce ți-am salvat viața! Unde ai vrea să stai?

– În Berkeley Square, spuse Rob, referindu-se la casa părinților lor. Sau vezi dacă George îți va oferi un loc pe podeaua lui. Fratele lor mai mic, un artist aspirant, avea un apartament undeva lângă râu. Și nu mi-ai salvat viața.

Tom mormăi și îl aruncă o privire mânioasă.

– Nici nu vei observa că sunt aici.

– Ai face bine să fie așa! Un singur cuvânt, și ai dispărut.

Tom știa ce voise să spună și îi dădu de înțeles că pricepuse cu un salut batjocoritor înainte de a urca scările în urma lacheului care îi transporta bagajele.

Rob se întoarse spre majordomul său.

– Hobbes are o gleznă luxată și a rămas la Salmsbury. Voi avea nevoie de un valet.

Bigby făcu o reverență.

– Desigur.

– Ce invitații au sosit?

Bigby tresări. Rob nu mai întrebase niciodată despre invitații.

– Eu... nu sunt sigur, milord. Ați fost plecat din oraș...

Rob păru contrariat. Bigby făcu iar o plecăciune.

– Le voi găsi, domnule.

Rob încuviință din cap. Nu avea nici o scuză să o viziteze pe Georgiana. Ar trebui să-i iasă în cale „din întâmplare“, chiar dacă asta însemna să participe la fiecare eveniment obositor din societate și să provoace un val de bârfe – și chiar asta avea de gând.

– Trimite-le pe toate sus!

Capitolul 22

Sosirea la Londra a unui burlac eligibil ca marchizul de Westmorland fu imediat observată. Lady Sidlow citise în ziarul ei de scandal preferat, la micul dejun.

– „Spre încântarea multor femei necăsătorite, marchizul de W. a fost prezent marți seara la operă.” Georgiana, fi atentă, vei ciobi porțelanul! o dojeni Lady Sidlow.

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea, ștergând ceaiul care stropise masa când lăsase lingurița să cadă în ceașcă. Nu am vrut să întrerup.

Însoțitoarea ei îi aruncă o privire curioasă, privind peste ochelarii pentru citit pe care îi purta.

– Ce te-a speriat așa? De obicei, nu ești neîndemânatică.

– Visam cu ochii deschiși, spuse ea repede.

Inima ei făcuse un salt uriaș la auzul numelui lui Rob, iar mâinile îi tremurau încă.

– Sigur că da, bombăni Lady Sidlow.

Reveni la ziar, dar nu mai citi nimic altceva cu voce tare.

Georgiana își mănca pâinea prăjită în tăcere, cu mintea galopând și sărind ca un cal peste garduri vii. Rob se întorsese la Londra. De ce? Ar trebui să fie la Salmsbury Abbey, recuperându-se după accident.

Cu excepția cazului în care, bineînțeles, se refăcuse. După câteva zile acasă la părinții săi, trebuie să-și fi recăpătat memoria pe deplin, să-i fi revenit toate simțurile și sentimentele și să revină la viața lui dezvățată. Simți o înțepătură ascuțită de regret timp de câteva minute, apoi deveni conștientă de ceea ce făcea.

Poate credea că îl cunoștea pe Rob, dar cu siguranță nu-l cunoștea pe Lord Westmorland. Ce făcea el conta puțin – *deloc* – pentru ea. Ar fi putut veni la Londra, sau merge în Scoția, ori naviga spre China, iar pentru ea nu ar fi contat. Ar fi trebuit să se bucure că revenise la vechea lui personalitate, pentru că așa era mică posibilitatea de a se reîntâlni vreodată.

Cu toate acestea, balul familiei Colbourne care urma să aibă loc câteva zile mai târziu o făcu să se simtă nejustificat de agitată. Era destul de târziu, spre finalul anului, pentru a avea loc un eveniment suficient de elegant, încât să ispitească un marchiz plictisit, dar balul familiei Colbourne urma să fie un astfel de eveniment. Ziarele de scandal, în mod evident ahtiate după știri în ultima perioadă, menționaseră prezența sa la mai multe evenimente mondene, iar Georgiana păși în salonul de bal pregătită pentru orice.

Câteva dintre prietenele ei erau la bal, și se discuta intens despre el – marchizii eligibili, frumoși fiind destul de rari –, dar nu era nici urmă de Rob.

Din fericire.

– M-am simțit excelent în seara asta, până la această veste, murmură Joanna Hotchkiss în spatele evantaiului ei. Îngrozitor bărbat! Georgiana tresări.

– Nu contează pentru nici una dintre noi unde se duce.

Joanna oftă.

– Poate. Dar nu pot să nu-l disprețuiesc.

– O, Joanna! Georgiana încercă să râdă. Nu-ți irosi gândurile pe el.

Prietena ei se întoarse către ea, indignată.

– El și Lord Heathercote i-au spus lui Lord Marlow că sunt o lipitoare mică.

– Mă îndoiesc că Lord Marlow își amintește.

– Dar toți au râs! șopti Joanna supărată. Și cine știe cui au mai spus? Domnul Parker-Pierce mi-a cerut să dansez de trei ori înainte de asta și, de atunci, niciodată.

Pe Georgiana începu să o doară capul. Voia să-l apere pe Rob în aceeași măsură în care voia să-l disprețuiască.

– Dovedește-le că au greșit fiind amabilă și grațioasă și nimeni nu își va aminti acest lucru.

Joanna oftă.

– Poate ai dreptate. Dar este atât de greu să uiți! Domnul Parker-Pierce era fermecător. Speram să mă curteze. Bărbia îi tremură. Dacă îi ascultă pe Lord Heathercote sau pe Lord Westmorland, nu o va face niciodată.

Georgiana simți o urmă de compasiune. Familia Joannei era respectabilă și bogată, dar ea nu era nici o mare frumusețe, nici de o inteligență sclipitoare. Era amabilă și caldă, dar timidă, mare iubitoare de animale și de cărți. Nu avea un roi de preten-denți care să mai atenueze înțepătura modului răutăcios în care fusese catalogată.

– Ai prieteni care îți vor sta alături, indiferent de ce ar putea spune oricine altcineva. Și, dacă domnul Parker-Pierce este atât de prost, încât să asculte nemernici precum Lord Heathercote, oricum nu ai vrea să te curteze. S-ar fi dovedit cu totul nevrednic de tine.

Pe chipul Joannei apăru o expresie de recunoștință.

– Dragă Georgiana! Nu știu ce m-aș face fără tine. Nimeni altci-neva nu mi-ar fi spus asta.

– Și de aceea o iubim atât de mult, zise o voce amuzată în spa-tele lor.

Georgiana se întoarse și își văzu logodnicul.

– Sterling, spuse ea surprinsă. Nu mă așteptam să fi aici în seara aceasta.

El râse, făcând o plecăciune galantă.

– O decizie de ultim moment și una foarte fericită pentru mine. Sper că nu ți-ai promis toate dansurile.

Ea zâmbi.

– Sigur că nu. Nu-i plăcuse prea mult să danseze în ultima vre-me, dar probabil asta avea să se schimbe acum că el era aici. Își luă rămas-bun de la Joanna și îl luă de braț.

– De ce groază teribilă ai salvat-o pe domnișoara Hotchkiss? o întrebă el în timp ce luau poziția pentru un dans popular.

Ea flutură din mână cu indiferență.

– Bârfe rău intenționate – sau, mai bine zis, frica ei de asta.

– O luptă nesfârșită, presupun.

Ea clipi la tonul lui amuzat și indiferent. Frica Joannei o fi fost un pic exagerată, dar se baza pe un fapt foarte real.

– Ce vrei să spui?

Se aplecă spre ea și își coborî vocea:

– Știi prea bine. Are acea dispoziție nervoasă care se activează mereu și se înfioară de teama a ceea ce spun alții despre ea.

– E o dulce! protestă Georgiana.

— Nu am spus niciodată că nu este, răspunse Sterling. Doar că sunt de părere că are nevoie de multă siguranță și confort. Oftă. Mi-e milă de viitorul ei soț. El nu va cunoaște niciodată un moment de pace.

Georgiana se încruntă. Dansul începuse, și ea făcea pașii automat. Sterling nu voise să fie nepoliticos, și totuși... cuvintele lui o înfiorară. Una dintre cele mai dragi și mai vechi prietene ale ei, Eliza Cross, era timidă și liniștită – spre deosebire de Joanna. Tatăl Elizei era foarte bogat, deși nu provenea dintr-o familie de rang înalt. Acesta sperase mult timp că Eliza avea să găsească o partidă bună, care să-l scutească de cheltuieli, dar Georgiana știa cât de nefericită fusese Eliza în timpul sezonului petrecut în oraș. Nu toate doamnele erau la fel. Unele erau vicioase și fermecătoare, atrăgând domni, indiferent de avere sau de familia din care se trăgeau. Altele erau timide și retrase și nu aveau pretendenți... indiferent de averea sau de rangul lor.

— Joanna va fi pentru cineva o soție minunată, îi spuse ea lui Sterling când se prinseră iar de mână la dans.

— Cine? Oh, fără îndoială, spuse el absent, dând din cap către cineva din mulțime.

— Nu este corect să spunem că are nevoie în permanență de asigurări, argumentă ea. Știi la fel de bine ca mine că orice zvon prostesc poate determina oamenii să renunțe la o cunoștință. Este amabilă și loială, dar nu are poziția socială care să îi permită să fie indiferentă la bârfele crude.

— Atunci, nu ar trebui să se străduiască atât de mult să facă parte din societate, spuse el surprins. Draga mea, știi că înalta societate poate fi vicioasă. Cei care nu pot rezista furtunilor ei ar trebui să găsească un loc liniștit și să se stabilească în Hertfordshire.

Dansul îi despărți din nou. Georgiana fierbea de nemulțumire. Avea el dreptate? Oare Joanna ar fi mai fericită dacă ar abandona înalta societate mondenă, dar uneori snoabă? Eliza o urâse, dar acum Eliza era contesa de Hastings; nu mai era tristă și nu mai spunea că urâște Londra. Puțină încredere și sprijinul soțului ei și al familiei făcuseră o mare diferență. Nu în Eliza însăși – ea era la fel ca înainte –, ci în modul în care înalta societate o privea.

Acum, când Georgiana se gândea la asta, Sterling nu fusese interesat să o cunoască pe Eliza până nu devenise contesă. Pe atunci,

se gândise mai mult la timiditatea și la teama Elizei față de Londra, dar acum își dădu seama că Sterling nu ceruse niciodată să îi fie prezentat prietenei ei. La fel se întâmplase și cu Sophie. Abia după căsătoria acesteia, Sterling mersese să o cunoască.

– Este prea dur, îi spuse ea lui Sterling când se întâlniră iar. Să spui că oricine nu poate să prospere printre cei mai aroganți membri ai înaltei societăți ar trebui să renunțe și să se îndrepte spre Hertfordshire. Prin această logică, vor rămâne doar cei mai norocoși, și amândoi știm că se vor întoarce unii împotriva altora în cele din urmă.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ce a cauzat asta? Nu ai fost obiectul unor zvonuri stupide, nu-i așa?

– Ce ai face dacă aş fi? Ea ridică bărbia. Dacă oamenii ar începe să șuşotească susținând că sunt o făptură simplă sau că nu am nici simț al umorului, nici stil?

– N-ar face-o niciodată! exclamă el uimit.

– Dar dacă ar face-o? Își umezi buzele. Dacă oamenii te-ar privi strâmb și s-ar întreba de ce te-ai căsătorit cu mine, ai sări în apărarea mea sau ai începe să ai îndoieli?

Iritarea îi aprinse fața.

– Ce te-a apucat în seara asta? N-am mai auzit de la tine atâtea prostii filosofice. Ești revoltată de ceea ce am spus despre domnișoara Hotchkiss? Îmi cer scuze, draga mea!

Lui îi părea rău doar că ea insistă asupra acelei chestiuni. Nu înțelesese cu adevărat la ce se referea ea sau de ce era tulburată în numele Joannei. Georgiana nu mai spuse nimic, întorcându-se către următorul ei partener de dans și încercând să nu-și lase neliniștile să se vadă. Chiar împotriva voinței sale, se întreba ce ar spune Rob dacă l-ar întreba același lucru.

„Nu.“ Nu conta nici măcar ce credea sau ce ar fi putut spune Rob. Aici era vorba despre ea și despre Sterling – și dacă mai dorea să se mărite cu el.

Gândul acela o surprinse și aproape o făcu să se împiedice de propriile picioare. Nici nu-și mai amintea când nu dorise să se mărite cu Sterling. Pur și simplu, trecuse atât de mult timp... dar aceasta ar putea fi prima dată când își imagina într-adevăr viața lor împreună.

Georgiana știa că era una dintre persoanele norocoase. Avea un nume ilustru și părinții îi lăsaseră o avere generoasă. Știa că era atrăgătoare și nu era nici timidă, nici stângace cu lumea. Fusesse încântată să vină la Londra, încântată de aventura ei, încântată de lumea sclipitoare a înaltei societăți. Și, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, înflorise.

Dar fusese și orfană cea mai mare parte a vieții. Știa cum era să fii singură și nesigură de locul de care aparții. Când Alistair o trimisese la Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Upton, la vârsta de opt ani, ea fusese în întregime singură. Celelalte fete nu fuseseră impresionate de numele ei, de titlul tatălui său ori de bogăția ei, deoarece toate proveneau din familii de elită asemănătoare. Georgiana aflase că faptul că era amabilă, amuzantă și loială o făcea o prietenă mult mai dorită. Instinctele ei fuseseră perfecționate acolo timp de zece ani, nu numai în grațioasa conduită pe care o învățase de la doamna Upton, ci și în conștientizarea profundă a percepției pe care o aveau ceilalți despre ea.

Sterling, în mod surprinzător, fusese mai puțin atent. Nu numai că era bărbat – și un bărbat frumos și isteț –, dar era și moștenitor al unui conte. Nu era nimic de batjocorit la Sterling. Era obișnuit să conducă societatea, nu să fugă după ea.

Desigur, același lucru s-ar putea spune și despre Rob. Ea însăși îl catalogase drept răuvoitor și arogant.

Închise ochii și inspiră adânc. Nu îl compara pe Sterling cu Rob, care își recuperase, cu siguranță, antipatia de odinioară față de domnișoarele de societate ca ea. Era vorba despre cum ar fi fost să fie soția lui Sterling în realitate, nu în desenul în acuarelă al viitorului lor pe care ea îl compusese în mintea ei.

Dansul se încheie, și Sterling îi oferi din nou brațul.

– Vrei să ne plimbăm puțin? întrebă ea impulsiv.

– Bineînțeles, draga mea.

Făcu o mișcare cu o mână, iar Georgiana văzu un amic al lui făcând o grimasă dezamăgită.

– Te rețin de la ceva?

– Bristow poate aștepta, spuse el relaxat. El nu este nici pe jumătate atât de minunat ca tine.

Se plimbară prin încăpere, și Georgiana o surprinse pe Lady Sidlow privind-o. Ridică mâna salutând-o, iar Georgiana îi permise

lui Sterling să o conducă în încăperea alăturată. Era mult mai răcoasă și mai liniștită, cu servitori care treceau grăbiți și cu oaspeți care ieșeau sau intrau ocazional în camera de relaxare.

– Ești supărată? întrebă Sterling. Păreai supărată mai devreme, și nu știu de ce.

Ea oftă.

– Nu e nimic. În clipa în care o spuse, se tensionă. Dacă nu îi putea vorbi sincer despre asta, cum avea să fie căsătoria lor? M-a enervat faptul că ai ignorat grija mea pentru domnișoara Hotchkiss.

– Enervat! zise el, din nou amuzat. Mi-am cerut scuze deja.

– Știu. Inspiră adânc. Cum îți imaginezi viața noastră, când vom fi căsătoriți?

– Ah! Interesul real îi încălzi tonul. Se opri din mers și o trase mai aproape. Îmi imaginez foarte multe, în detalii rafinate, draga mea.

– Da? Își puse mâinile pe pieptul lui, oprindu-l când se aplecă să o sărute. De ce suntem logodiți de mai bine de doi ani, atunci?

El ridică din sprâncene.

– Aștepti cu nerăbdare căsătoria noastră? La fel și eu. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult...

Din nou, încercă să o sărute, dar ea își întoarse fața.

– De ce, Sterling? întrebă ea, cu inima zvâcnind dureros. Dacă ești atât de dornic să se întâmple, de ce nu am stabilit o dată?

Îi dădu drumul. Când ea îl privi, aerul lui jucăuș dispăruse, și între sprâncenele lui era o cută subțire, de nedumerire.

– Știi de ce. Este imposibil să te înțelegi cu fratele tău. Chiar și avocatului tatălui meu îi vine să-și smulgă părul în timpul negocierilor privind aranjamentele.

– Da, dar, dacă ai fi fost nerăbdător, cu siguranță ați fi putut ajunge la un acord până acum.

– Am fi putut, pufni el. Dar nu văd de ce să cedez tuturor capriciilor lui Wakefield. Se încruntă la ea. Ce ți-a venit în seara asta? De ce mă atacă, când fratele tău este cel care a întârziat și a împiedicat totul?

Ea își mușcă buza. Poate că totul era din vina lui Alistair, și Sterling nu putea face nimic. Voia să creadă asta. Aproape că îl crezuse.

Și totuși... Era prea mult să-și dorească un semn de nerăbdare sau de înflăcărare de la mirele ei? Era prea mult să-și dorească să o curteze mai des, sau să îi scrie scrisori când era plecată, sau să arate vreun semn de devotament în timp ce Alistair îi făcea să aștepte? Poate că nunta nu putea fi controlată de Sterling, dar afecțiunea – da. Își dădea treptat seama că se mulțumise să îl adore pe Sterling, iar el se mulțumise să fie adorat. Nu ar trebui să existe mai multe între doi oameni pe cale să se căsătorească până când moartea avea să-i despartă?

– Ce a făcut? întrebă ea direct. De ce nu ai reușit să-l convingi?

Gura lui Sterling se deschise de șoc.

– Ce... ești... *Georgiana*, spuse el indignat. Nu ești tu în seara asta, ești clar extenuată și isterică.

– Cred că nu vrei să te căsătorești cu mine, spuse ea încet. Sau, cel puțin, nu în viitorul apropiat.

Ochii îi scânteiară, și, o clipă, ea crezu că el avea să se întoarcă și să plece. Maxilarul i se încordă, apoi își trase brațul.

– Foarte bine. Ai chef de ceartă. Să nu facem o scenă, bine?

Arată spre o ușă aflată la mică distanță.

În timp ce se întoarse să între, văzu pe cineva care îi privea din pragul salonului de bal, cu brațele încrucișate și capul înclinat întrebător. Lord Bristow. Și, cu coada ochiului, îl văzu pe Sterling făcându-i semn să aștepte. Corect. Venise în seara asta să-l vadă pe Bristow și fusese surprins să o vadă și pe ea.

Sterling o urmă în micul salon și închise ușa în urma lor.

– Ce ai de gând să faci? întrebă el.

– Suntem logodiți de peste doi ani, sublinie ea. Și nu există nici o dată a nunții în viitorul apropiat. Nu sunt singura care crede că ești ezitant.

El flutură din mâini, arătând dezgustat.

– De ce mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine?

El tresări surprins.

– Știi de ce! A fost stabilit dintotdeauna între familiile noastre...

– Nu este stabilit, evident, spuse ea.

Din ce în ce mai enervat, el izbucni:

– Tatăl tău a dorit asta la fel de mult ca al meu.

– Și de aceea? insistă ea. Pentru că părinții noștri au vrut să ne unească familiile?

Tatăl ei murise când ea avea șapte ani și Sterling doisprezece; în cel mai bun caz, se putea spune că el considerase că asta era o idee minunată.

– Și tu ai vrut-o! exclamă el.

Inima Georgianeii îi lovea pieptul.

– Dar tu, nu, șopti ea. Nu așa mult.

– Bineînțeles că am vrut, spuse el, pe un ton mai blând și devenind mai blând, ca și când ar fi priceput că fusese prea dur. Bineînțeles că da! O luă de mâini. Căsătoria este un lucru complicat, draga mea. Avem o singură șansă de a stabili condițiile. Mă lupt pentru cea mai bună soluție pentru noi – pentru tine. Pentru viitorul nostru și al copiilor noștri.

Ea înțelese ceea ce voia el să spună.

– Tatăl meu mi-a stabilit zestrea în mod foarte clar. Știi exact ce presupune, la fel ca Alistair. Vrei mai mult, nu-i așa?

Expresia lui răspunse în locul lui. Sterling își retrase mâinile și se dădu înapoi.

– Ai fost atât de diferită de când te-ai întors din Derbyshire. S-a întâmplat ceva acolo?

Ea presupunea că el avea să audă despre Rob în cele din urmă. Mai devreme sau mai târziu, Kitty sau Geneva urma să-l menționeze și el avea să afle că se spunea că fusese lovit la cap în Derbyshire și că-și pierduse memoria pentru o vreme. Nici chiar imaginația bogată a Georgianeii nu reușise să inventeze o explicație plauzibilă pentru acea poveste și, în cele din urmă, renunțase. Poate era din cauza faptului că presimțise, după ce Rob o întrebase dacă voia cu adevărat să se mărite cu Sterling, că avea să se ajungă la asta.

– Am avut mult timp să mă gândesc în Derbyshire, spuse ea ridicându-și bărbia. La noi, la logodna noastră și la motivul pentru care durează atât de mult.

El oftă.

– Văd. Și vrei o casă și un copil al tău, precum Kitty. Asta este?

– Nu. Nu m-am gândit deloc la asta. Își ascunse iritarea. Dar, în cele din urmă, m-am întrebat de ce nici unul din noi nu a simțit vreo grabă. Nici unul din noi, sublinie ea. Îmi recunosc partea de vină.

Pentru prima dată, el părea precaut.

– Wakefield...

– Nu pot să nu mă gândesc că, dacă am fi fost îndrăgostiți cu disperare, am fi găsit o cale de a ne căsători până acum. Poate cu o înțelegere mai puțin avantajoasă. Dar nici unul din noi nici măcar nu a sugerat asta.

– Nu așa se fac lucrurile, spuse el cu un râs neîncrezător. Vrei să fugi, ca o femeie stricată?

Așa cum îi ceruse Rob să facă. Ignoră asta.

– Nu. Dar abia ne vedem. Am fost în Derbyshire timp de șase săptămâni, și în tot acel timp am primit o singură scrisoare de la tine. M-am întors la Londra cu o săptămână înainte să vii în vizită. În seara asta, ai venit să-l vezi pe Lord Bristow, nu pe mine. Îndrăznesc să spun că nici nu știai că aveam să fiu aici.

El era cu adevărat uimit.

– Ai visat vreodată că vom trăi lipiți unul de celălalt, niciodată despărțiți?

– Nu, spuse ea. Dar aș vrea mai mult decât o vizită sau un dans ocazional când se întâmplă să ne intersectăm drumurile.

O clipă, Sterling se uită fix la podea, cu mâinile pe șolduri. Georgiana se gândi brusc că medita la ce urma să spună.

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, mai calm decât înainte – aproape prea calm. Există un motiv pentru care eu și Wakefield nu ne-am înțeles. Există o bucată de pământ, care se învecinează cu moșia tatălui meu. Tatăl meu a crezut întotdeauna că tatăl tău a vrut să o ai. Știi ce prieteni grozavi au fost. Ar trebui să fie dreptul tău din naștere, draga mea, și vreau să o ai – pentru fiul nostru, dacă ție nu-ți pasă de el.

Bineînțeles că era o bucată de pământ.

– Deci, te cerți cu el de doi ani pentru o proprietate?

Răsufă adânc, simțindu-se umilită.

– Nu va renunța, știi.

– Suntem în negocieri...

– Pentru că obținerea acelor pământuri este mai important decât să mă ai pe mine, încheie ea.

Lui Sterling aproape că îi ieșiră ochii din orbite.

– Nu! Bineînțeles că te vreau!

– În regulă, spuse ea încet, chiar dacă pulsul îi era atât de frenetic, încât probabil tremura vizibil. Sărută-mă.

– Ce?

Sterling părea uluit.

– Dacă mă vrei pe mine, nu acea bucată de pământ, trebuie să vrei să mă săruți. Nu-i așa?

Ca răspuns, el păși înainte și o luă în brațe. Gura lui se lăsă pe a ei și, pentru un moment tensionat, ea așteptă, sperând... Dar nu o cuprinse nici o explozie de încântare. Nici o înroșire de plăcere nu îi făcu sângele să curgă mai repede – cu siguranță, nu era nimic asemănător cu ceea ce simțise când Rob...

Ea se dădu înapoi. Sterling o privi cu ochii mari, plini de surprindere.

Dar nu pentru că întrerupsese sărutul, își dădu ea seama.

– Știi ce am să spun, șopti ea, cu buzele amorțite. Și tu ai simțit-o. Sau, mai bine zis, nu ai simțit nimic.

El tresări.

– Asta e o prostie. Ne cunoaștem de-o viață...

– Ceea ce nu înseamnă că suntem potriviți pentru căsătorie. Simțea că o ardeau ochii și că lacrimile îi gâdilau pleoapele. Nu te învinovățesc. Recunosc că nu l-am presat niciodată pe Alistair să încheie negocierile. Nu cred că m-ar fi luat în seamă, dar nici măcar nu am încercat. Eu... am început să mă întreb de ce se întâmplă asta și, în cele din urmă, mi-am dat seama că răspunsul e că nu suntem, de fapt, îndrăgostiți unul de celălalt.

– Te iubesc, spuse el repede. Cum poți spune că tu nu?

– Și eu te iubesc, zise ea, luptându-se cu tremurul din voce. Dar... mai mult ca pe un frate, cred. Sau ca pe prieten drag. Nu ca pe un soț.

De data aceasta, tăcerea se simți ascuțită ca o lamă. Sterling își îndreptă umerii, cu fața lipsită de expresie.

– Georgiana, fii atentă la ce spui. Dacă aceasta este o stratagemă ca să mă atragi într-o nuntă pripită, nu va funcționa.

– Pripită! Își reținu o explozie de râs isteric. Faptul că ai putea-o numi astfel după mai bine de doi ani spune totul despre sentimentele tale. Ea clătină din cap. Nu încerc să te manipulez. Nu sunt isterică. Încerc să îți spun... că nu cred că ne vom potrivi ca soț și soție.

– Ce? întrebă Sterling, de parcă nu și-ar fi putut crede urechilor. Ce?

Georgiana înghiți din greu și aruncă zarul.

– Te eliberez de logodna noastră.

Pentru o clipă, ea crezu că el avea să explodeze de furie. Fața i se întunecase și ochii îi scânteiau. Dar apoi, se stăpâni. Expresia lui deveni împietrită, și făcu o plecăciune rigidă și formală.

– Înțeleg. Dacă aceasta este dorința ta, îmi retrag oferta de căsătorie.

Se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

Georgiana icni o dată și încă o dată. Corsetul părea să o strângă. Se îndreptă agale spre o masă din apropiere și își întinse mâinile, începând să înțeleagă ceea ce tocmai făcuse.

Ea își declarase întâia dată intenția de a se căsători cu Sterling pe când avea opt ani, după ce el îi reparase zmeul și-o ajutase să-l înalțe. O repetase în fiecare an după aceea, când el îi trimitea mici desene amuzante în timp ce ea era la școală. Le spusese lui Alistair, guvernantei sale, doamnei Upton, prietenelor ei – practic, tuturor celor pe care îi știa – că avea să se mărite cu el cândva. Și, când el îi propusese, cu aproape trei ani în urmă, ea îi spusese, cu bucurie, că avea să se mărite cu el.

Și acum... nu mai voia.

Se lăsă pe un scaun și își așeză capul pe masă, simțind marmura tare și rece pe frunte. O parte din ea plângea pentru pierderea ei, iar cealaltă parte din ea simți un val de ușurare. Asta ar fi trebuit să o liniștească, pentru că făcuse ceea ce trebuia, dar acest moment fusese prea copleșitor.

– Georgiana? Ușa scârțâi. Lady Sidlow mi-a cerut să te gădesc...

Se așeză și își șterse ochii, care erau uscați, în ciuda faptului că o ardeau.

– Da, sunt aici.

Joanna Hotchkiss intră în cameră.

– L-am văzut pe Lord Sterling plecând. Când se apropie, ea icni. Ești bine? Pari supărată...

– Nu.

Georgiana se ridică și își aranjă fusta. Trebuia să le spună lui Lady Sidlow, lui Alistair și tuturor celorlalți că nu mai era logodită. Ar afla în cele din urmă. Sterling avea să spună, chiar dacă ea nu o făcea. Era posibil ca el să le spună tuturor chiar în acest moment.

În seara asta, acum, era totul prea proaspăt și dureros ca să poată spune cu voce tare. Îi aruncă un zâmbet Joannei.

– Da, Sterling a plecat. Aveam nevoie de un moment singură cu gândurile mele, iar acum îmi doresc să plec acasă. E prea cald acolo. Poți trimite pe cineva să o aducă pe Lady Sidlow, te rog?

Joanna încuviință din cap.

– Desigur. Mi-aș dori să pot pleca și eu. Millicent Harlow vorbește întruna despre noul ei logodnic. Încă un gentleman decent ratat.

Oftă, dar numai pe jumătate în glumă.

Georgiana se întrebă ce avea să spună lumea când urma să se afle că Sterling era liber. Se întrebă dacă vreuna dintre prietenele ei avea să încerce să-i atragă atenția.

– Atunci, du-te acasă. Fă ce te face fericită!

Joanna tresări surprinsă.

– Poate o voi face.

– Așa ar trebui să facem toți, răspunse Georgiana oftând, întrebându-se ce ar putea fi asta în cazul ei.

Capitolul 23

După întâmplarea cu Sterling, plouase două zile, iar asta o bucură pe Georgiana.

Ploaia însemna că nu exista nici o șansă să meargă în parc sau la o plimbare cu trăsura. Era o ploaie rece și grea, și asta excludea o ieșire la cumpărături sau în oraș. Chiar și Lady Sidlow era mulțumită să rămână acasă și să scrie scrisori lângă foc, ceea ce îi lăsa Georgiane un spațiu pentru a contempla amploarea a ceea ce făcuse.

Nu-i părea rău. În prima zi, se simțise atât de ciudat și se întrebuse dacă Sterling avea să vină în vizită să discute, să insiste sau chiar să o certe, dar el nu o făcu. Când menționase ceva despre asta, fără să-și dea seama, Lady Sidlow rămăsese uimită.

– A fost aici acum câteva zile, zisese ea surprinsă. Te așteptai să vină în vizită din nou atât de curând?

Nimeni nu se aștepta la asta din partea lui. Venea doar o dată pe săptămână, uneori nu venea timp de două săptămâni sau mai mult. Georgiana își dădea seama acum de cât de puțină atenție îi acordase propriul logodnic și de cât de mult se obișnuise cu asta.

Dar trebuia să spună cuiva, așa că îi scrise o scrisoare lungă Elizei. Îi scrise una puțin mai scurtă lui Sophie, care probabil nu avea să fie la fel de surprinsă, iar apoi una foarte, foarte scurtă lui Alistair. Îi veni destul de greu să pună cuvintele pe hârtie. Își amintea de anii pe care îi petrecuse adorându-l pe Sterling și spunându-le tuturor cât de mult îl iubea.

Când termină scurtul bilet către fratele ei, se simți deodată epuizată și liniștită. Fusese reconfortant să explice totul și, în ciuda efortului emoțional, niciodată nu se opri pentru a se îndoii de ea însăși. Când cele trei scrisori fură sigilate și gata de trimis, merse să-i spună Lady Sidlow.

Femeia rămase fără cuvinte.

– De ce? fu tot ce putu spune.

– Parțial pentru motivul pe care mi l-ai spus tu zilele trecute. Georgiana fu foarte bucuroasă că scrisese mai întâi scrisorile. Vărsase câteva lacrimi peste primele două, dar, până la a treia scrisoare, lacrimile secaseră. Țin mult la Sterling, dar nu în felul în care ar trebui să țină o femeie la soțul ei.

– Doamne, spuse Lady Sidlow cu voce slabă. Și din cauza asta ai rupt logodna?

Georgiana se încruntă.

– Nu este de ajuns? Sterling merită o soție care să-l adore, și așa vrea un soț care să fie...

Se opri, incapabilă să se gândească la o altă frază decât „îndrăgostit pasional de mine“.

– Doamne, spuse din nou Lady Sidlow. Lăsa din mână ceașca de ceai. Sper... adică așa fi jignită dacă vorbele mele din ziua trecută te-au făcut să ai așteptări nerezonabile, draga mea...

– Nerezonabile? se miră Georgiana. Ai spus că ești de părere că Sterling mi-a luat afecțiunea de-a gata. Ai sugerat că nu mă iubește cu adevărat!

– Da, dar nu credeam că o să pui la suflet. Chipul contesei se înroși. Tu nu iei niciodată în serios nimic din ceea ce spun, și te-am avertizat că era doar părerea mea...

– Da, spuse încet Georgiana. Și mi-am dat seama că ai dreptate.

– Dragă mea! Lady Sidlow se îndreptă spre marginea scaunului și își întinse mâna, aproape neliniștită. În nici un caz nu am dorit să vă rup logodna.

– Nu? Ce ți-ai dorit?

Era interesant, se gândi Georgiana. Ar fi jurat că Lady Sidlow avea să fie mulțumită, poate chiar să se mândrească fiindcă avusese dreptate. Totuși, femeia părea aproape îngrijorată.

– Mi-am dorit... Speram că vei fi mai precaută și că nu vei renunța la iubire atât de ușor. Speram că vei insista să-și schimbe comportamentul și să devină mai...

Ezită.

– Credincios? Știu că a fost la femei de moravuri ușoare, recunosc cu Georgiana. Asta vrei să spui?

Lady Sidlow tresări îngrozită.

– Te rog, nu vorbi despre așa ceva!

– Ei bine, acum nu mai contează. El este liber să facă întocmai ce vrea.

Lady Sidlow închise ochii și părea că își caută cuvintele.

– I-ai spus lui Lord Wakefield deja?

Ea încuviință.

– I-am scris deja scrisoarea.

Femeia mai oftă o dată.

– Presupun că nu putem să-i ascundem.

– De ce aş face-o? întrebă ea surprinsă. Trebuie să știe. Dacă nu-i spun, Sterling o va face.

– Da, sigur că trebuie să-i spunem. Lady Sidlow întinse mâna după ceainic și își umplu ceașca. Luă o înghițitură lungă, care păru să o liniștească. Presupun că această decizie nu a fost luată pentru că ți-a atras atenția un alt gentleman, nu?

Din motive inexplicabile, ea se gândi la Rob.

– Sigur că nu!

Vehemența ei o contrarie pe Lady Sidlow.

– Foarte bine! Nu că ar fi fost o crimă dacă ar fi fost altfel. M-am întrebat doar dacă ar trebui să mă aștept la vizita vreunui gentleman.

Georgiana se liniști.

– Nu din câte știu eu.

Se dojeni în sinea ei pentru că încă se gândea la Rob. Nu o ajuta să știe că el se întorsese la Londra și că participa la evenimente sociale într-un ritm alarmant. De ce nu rămăsese în Lancashire încă o lună? Avusese în vara aceasta parte de atâta neliniște, cât să-i ajungă un an întreg.

– Bine. Lady Sidlow lăsă deoparte ceașca goală. Atunci, va trebui să remediem acest lucru.

– Unde să ne distrăm în seara asta? întrebă Tom, frecându-și mâinile.

Rob își termină de legat lavaliera și luă acul de la Jacobs, care îi ținea locul lui Hobbes, și îl împunse în material.

– Merg la teatru. Tu ce plănuiești să faci?

– La teatru, desigur.

– Am crezut că nu-ți place teatrul. Jacobs îi oferi haina, să se îmbrace. Când am mers săptămâna trecută, nu păreai deloc interesat.

Rob luă mânușile de la servitor și ieși.

În ultimele zile, Rob mersese peste tot: operă, teatru, o serată, chiar și un bal. Tom îl însoțise de cele mai multe ori, deși, odată ce constata că Georgiana nu era acolo, de obicei, pleca. Rob era gata să-i dea un pumn în față pentru a scăpa de el.

Tom coborî scările în urma lui.

– Am voie să mă răzgândesc. Nu m-a interesat să văd acea producție.

– Și ai un interes diabolic în seara asta?

– S-ar putea. Ce este?

Rob îi aruncă o privire fixă și își luă pălăria și haina de la majordom.

– Noapte bună, Tom!

Fratele său râse și îl urmă spre ușă.

– Dacă te hotărăști să te mai deștepți, sunt convins că aş putea împărtăși cu tine ceva din veștile aflate.

Rob se opri cu un picior pe treapta trăsurii.

– Ce vești?

Tom ridică mâinile auzind întrebarea.

– Nu despre vreo lady. Despre un bărbat.

Rob urcă în trăsură și arată obosit cu o mână spre cealaltă banchetă.

– Poftim?

Era convins că fratele său vorbea despre Charles Winston sau despre Frederick Forester. Poate chiar ceva legat de indivizii care îl bătuseră. În schimb, Tom zâmbi și spuse:

– Robert Pelham, viconte Sterling.

– Bine, spuse Rob după o lungă pauză. Ce este?

– A pierdut o sumă zdravănă la clubul Vega aseară. Am auzit că era într-o stare de spirit proastă, beat mort și jucând nesăbuit.

Încă un motiv pentru care nu-l plăcea pe Sterling.

– Ce prost! spuse Rob glacial.

– Ceea ce îl face demn de remarcat, continuă Tom, ca și când Rob nu ar fi vorbit, este că aparent nu îi stă în caracter. Era atât de prost dispus, încât, atunci când cineva l-a întrebat în glumă dacă fusese părăsit de amantă, Sterling a aruncat cu paharul de vin spre individ. Tom se opri. Repet, nu îi stă în caracter.

Rob nu spuse nimic și se uită pe geam. Era prea mult să spere că logodnica lui Sterling îl părăsise. Nu-i așa?

Ultimele săptămâni îl învățaseră pe Rob câteva lecții de umilință. Își dăduse seama de cât de rece și de arogant fusese. Era stânjenitor de sigur că se lăsase atras într-un complot destul de stupid de a-l spiona pe Forester. La scurt timp după accident, îi spusese Georgianeii că poate meritase să fie bătut. Atunci, nu vorbise serios, dar, odată cu trecerea timpului, începuse să creadă că ar fi putut fi adevărat. Nu voia să revină la vechea lui personalitate, la cel care fusese crud de disprețuitor cu tinere precum Georgiana, care luase fără ezitare actul de proprietate al lui Charles Winston, care era amuzat de nenorocirile și eșecurile altora.

Totuși, nu se putea opri să nu spere că Sterling fusese cu adevărat abătut.

Teatrul Regal organizase un spectacol caritabil în acea seară. Rob se așteptase ca balul de la familia Colbourne să fie un eveniment liniștit, mai ales având în vedere că puțini oameni din înalta societate se aflau în oraș în această perioadă a anului. Prin urmare, nu fu deloc o surpriză să intre în foaierul aglomerat și să o vadă pe Georgiana aproape imediat.

Încă nu era pregătit pentru asta. Se opri brusc. Părul ei era ridicat într-un coc din bucle strălucitoare, cu cârlionți care îi gâdilau gâtul. Purta o rochie de un albastru strălucitor, cu paiete argintii care sclipeau în lumina lumânărilor când se mișca. Vorbea cu o altă domnișoară și gesticula, făcând-o pe cealaltă tânără să râdă în spatele evantaiului ei. Zâmbea. Era *năucitoare*.

Lângă el, Tom oftă.

– Are ea ceva, recunosc el. Arată destul de bine în seara asta.

– Dacă te apropii de mine la mai mult de trei metri în seara asta, te strâng de gât. Rob își scoase mânușile și zări o femeie pe care o cunoștea. Lady Baldwin, bună seara, doamnă!

Lady Baldwin era prietena mamei lor. După cum sperase, Tom fugi la vederea ei. Ea fu încântată să-l ducă pe Rob și să-l prezinte tuturor celor din apropiere. Georgiana încă vorbea cu prietena ei, cu spatele la restul. Erau la trei metri distanță când ea se întoarse în cele din urmă și îl privit direct, iar Rob se pregăti pentru o reacție negativă...

În schimb, simți cum încăperea rămâne fără aer. Ochii ei verzi se făcură mari la vederea lui, și, pentru o clipă, bucuria îi cuprinse chipul. O clipă mai târziu, bucuria se transformă în panică, dar aceasta fu înlocuită rapid de o mască politicoasă, dar el se agăță de acea bucurie. Era bucuroasă să-l vadă. Pur și simplu, nu știa cum să interpreteze asta.

Lady Baldwin probabil observă.

– Iată o domnișoară care te poate amuza, murmură ea. Lady Georgiana, ți-l prezint pe marchizul de Westmorland. Domnule, aceasta este Lady Georgiana Lucas.

Degetele ei erau din nou în ale lui. El făcu o plecăciune și din nou inspiră parfumul ei.

– Încântat să te cunosc, milady.

Ea ridică ochii ei pentru a-i întâlni privirea, iar el îi făcu cu ochiul. Ea se înroși. Făcu o reverență, iar el o auzi cum rămâne fără suflare:

– Asemenea, milord!

– Așteptați cu nerăbdare spectacolul? Lady Baldwin era prea aproape ca să poată spune altceva. Ar trebui să înceapă destul de curând.

Georgiana înghiți.

– Eu – da, presupun. Și dumneata, milord?

O privi.

– Da, Lady Georgiana, sunt extrem de încântată să fiu aici în seara asta.

O femeie mai în vârstă se opri lângă Georgiana, cu nasul practic zvâcnind de interes. Lady Baldwin le-o prezintă, iar Rob făcu o plecăciune în fața contesei Sidlow. Georgiana o catalogase drept răbdătoare și rigidă, iar Rob își dădea seama de ce. Nasul ei era precum

ciocul unui șoim și avea ochii albaștri pătrunzători, care păreau să-l măsoare din cap până în picioare. Purtară o conversație banală câteva minute, înainte ca Lady Baldwin să-i adreseze o întrebare lui Lady Sidlow, iar acesta reuși să se aplece suficient de aproape cât să-i șoptească Georgianeii:

– Ne întâlnim peste o jumătate de oră în salonul de la etaj.

Ea făcu ochii mari, iar el avu doar timp să adauge un tăcut „te rog”, înainte ca Lady Baldwin să se întoarcă și să-i vorbească. Rob răspunse absent, privind-o pe Georgiana cu coada ochiului. Ezită un moment îndelungat, apoi încuviință. Lady Baldwin îl conduse să întâlnească și alți oameni, care nu i se păreau însă interesanți și de care nici nu își amintea, și începu să numere minutele până când avea să poată vorbi din nou cu Georgiana.

Capitolul 24

Georgiana nu auzi nici un cuvânt din piesă, chiar dacă era o distracție rară să mergi la teatru. Lady Sidlow considera că era un divertisment nefolositor și, în general, refuza să participe. Dar, în această seară, Georgiana nu putea decât să stea îngrijorată pe marginea scaunului și să se gândească la ce ar trebui să facă.

O parte din ea tânjea să se ridice și să alerge în salon. Prezența lui Rob în foaier, atât de neașteptată și – recunosc în sfârșit – atât de dorită, îi făcuse inima să se înalțe de încântare, în timp ce el o privea cu același zâmbet slab și strâmb, pe care ea ajunsese să-l adore, pe care el i-l oferise în vreme ce stăteau lângă iazul lui Kitty, în Derbyshire. Era chiar mai uimitor de atrăgător decât își amintea ea, dar – aparent – cu toată căldura și umorul pe care le dezvăluise în timpul scurtei lor întâlniri.

Cealaltă parte a ei era îngrozită, dornică să plece, temându-se că reacționase exagerat la vederea lui. Habar n-avea de ce se întorsete la Londra și nici de ce voia să o vadă. Propriile ei cuvinte rostite la hanul din Macclesfield îi răsunau în minte, la fel de adevărate și de întemeiate ca în acea seară: „Nu ne cunoaștem, nu cu adevărat”.

Bineînțeles, și ea crezuse că atracția ei față de el avea să se estompeze odată ce o porneau pe căi separate. Dacă nu avea să-l mai vadă, avea să și-l scoată din minte. Nu se întâmplase acest lucru, și ea nu prea reușise să se convingă că el trebuia să fi revenit la vechiul său comportament antipatic și arogant. Preferase să și-l imagineze pe Lord Westmorland ca pe o persoană distinctă de Rob, care putea rămâne veșnic fermecător și amuzant și pe jumătate îndrăgostit de ea.

Respirația îi tremura în piept. Era probabil mai mult decât pe jumătate îndrăgostită de el.

Nu se vedea nici un ceas. Se răzgândi de zeci de ori și apoi decise în cele din urmă să o facă și să scape de o grijă. Își strânse mâinile, se ridică de pe scaun, murmură ceva către Lady Sidlow despre camera de toaletă și ieși din lojă.

Abia respirând, de teamă că însoțitoarea avea să o urmărească, se grăbi prin rotondă. Nimeni nu-i ieși în cale, nici chiar când ajunse în salon. Ezită, apoi Rob apăru din spatele uneia dintre coloanele împodobite, și ceva din interiorul ei păru să se deschidă larg. Era devastator de frumos în haine de seară, fiind încă o dată marchizul șlefuit și elegant, dar tocmai exaltarea entuziastă de pe chipul său îi dădu curaj.

Se opriră la câțiva pași distanță.

– Mă bucur să te revăd, spuse el.

Ea îi oferă un zâmbet tremurat.

– Și eu. Amândoi vorbeau în șoaptă, tavanul boltit amplificând fiecare sunet. Nu pot sta mult. Însoțitoarea mea îmi va simți lipsa.

– Corect. Indică direcția cu mâna, iar ea îl urmă. Am o singură întrebare, spuse el în timp ce treceau prin salonul mare și gol. Mă tulbură de la Macclesfield, când Tom mi-a demontat intenția de a-ți scrie.

– M-am întrebat ce mai faci, spuse ea repede. Mă bucur să văd că ești mult mai bine.

– În mare parte, zise el ironic. Nu cred că trebuia să-mi amintesc totul despre cum eram înainte. Dar, din moment ce nu ți-am putut scrie...

– Ai fi putut, spuse ea, incapabilă să se abțină. Aș fi fost foarte bucuroasă să primesc o scrisoare.

– Ai fi fost? El zâmbi, cu ochii luminați exact așa cum își amin-tea ea. Ei bine, nu știam asta, așa că m-am gândit să mă întorc la Londra și să văd dacă aş putea să te vizitez...

„O călătorie de patru zile“, se gândi ea cu un tremur de încântare. Doar ca să o vadă.

– Ca... prieteni, încheie el. Nu am uitat de logodna ta...

Georgiana rămase cu gura căscată. El nu știa.

– Și înțeleg că există reguli... Făcu o grimasă. Niciodată nu le-am acordat prea multă atenție, și acum, când ar fi util să le știu...

– Rob. Se opri și își umezi din nou buzele. Ar trebui să îți spun... Se îndreptă, trăgându-se înapoi.

– Dacă preferi să nu, înțeleg...

– M-am despărțit de Sterling, îl întrerupse ea.

Rob rămase neclintit.

– Ce?

Fața ei se aprinse.

– Ai avut dreptate. Nici unul din noi nu era foarte dornic să se căsătorească, și, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu-l iubesc. Nu așa cum merită să fie iubit de soție.

– Ați rupt logodna, spuse el.

– Da.

Ea afișă un zâmbet nesigur, încercând să ascundă tremurul din mâini. S-ar fi despărțit de Sterling oricum, dar nu putea nega faptul că o mică parte a inimii ei încuraja o fantezie cu Rob care se întorcea spre ea cu ochii întunecați și flămânzi, șoptind ceea ce spusese în Macclesfield: „Vino cu mine...”

– Ei bine, spuse el, asta schimbă lucrurile. Și, înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el o apucă de mână și o trase după colț, într-un cotlon cu arcadă. Acolo, se opri atât de brusc, încât ea se ciocni de el, iar brațul lui îi înconjură talia. Nu te vei căsători cu el, spuse el, trecându-și mâna liberă după gâtul ei.

Ea clătină din cap, trăgându-l mai aproape de ea.

– Slavă Domnului! bolborosi el, apoi o sărută, la fel de disperat ca în Macclesfield.

Și Georgiana se aruncă spre el și îi răspunse la sărut. Nu era nevoie să aștepte și să spere la o scânteie. Aceasta se iscă la prima atingere a mâinii sale, aprinzându-i simțurile. Inima i-o luă razna, iar ea aproape uită să respire.

În momentul în care sărutul se încheie, lumea ei dispăru într-un nor de fum. În cele din urmă, ea recunoscuse că era una dintre acele făpturi impulsive și lipsite de rațiune care își aruncau la gunoi reputația pentru un moment de plăcere. Înainte, fusese atentă la reguli. Sterling nu făcuse niciodată ceva inadmisibil, și ar fi fost șocată dacă el ar fi făcut-o.

În seara asta, nu cugetă nici un moment la reputația ei. Cunoscutul marchiz de Westmorland o săruta, în marele salon al Teatrului Regal, unde i-ar fi putut vedea oricine, și îi păru rău că nu putea dura pentru totdeauna.

— Te vizitez mâine, îi șopti el, cu buzele încă lipite de ale ei. Vei fi acasă?

Amețită, ea încuviință din cap. Măinile ei erau pe sub jacheta lui, și voia să-și sprijine obrazul de pieptul lui pentru a savura bătaile rapide ale inimii sale.

— Georgiana! Îi ridică bărbia și îi mai apăsă pe gură un sărut persistent. Mi-a fost dor de tine!

Un zâmbet discret îi curbă buzele, apoi cresc treptat, până când ea nu își mai putu înăbuși râsul.

— Și mie de tine. Evident! adăugă ea, amintindu-și în cele din urmă unde se aflau și aruncând o privire mâhnită peste umărul lui. Își scoase mâinile din jacheta lui și-i aranjă reverul. Trebuie să plec.

— Știu. Un ultim sărut rapid. Pe mâine!

Georgiana îi zâmbi, apoi ieși din nișă, își ridică privirea și plecă. Își simțea pulsul ca o zguduitură înăuntrul ei, iar acea încărcătură de emoții încă părea să-i furnice pielea. În acest moment, ar fi putut cânta și dansa la fel de entuziasmată ca actorii de pe scenă.

Toată seara, nu auzi nici un cuvânt din piesă.

Rob părăsi teatrul înainte de a începe să facă găuri în pereți de la atâta exaltare. Ea nu se căsătorea cu ticălosul de Sterling și îl sărutase suficient de pasional încât să-i topească mintea. Ce decizie al naibii de inteligentă fusese revenirea la Londra.

Tom coborî lângă el.

— Ați provocat un scandal?

Rob se opri și îl înfruntă pe fratele său.

— Vreau să mă căsătoresc cu fata aia. Poți fie să mă feliciți, fie să te întorci la Lancashire.

Tom făcu ochii mari.

– Să te căsătorești cu ea? Prostii! Ai cunoscut-o doar o săptămână și nu erai nici în toate mințile.

Rob încuviință.

– Îi voi spune lui Bigby să-ți împacheteze lucrurile.

– Așteaptă! Fratele său se grăbi după el. Ce naiba? Nu poți să spui asta și să pleci!

– Oh, ba pot.

Rob continua să meargă.

– West! Tom îl prinse de braț, făcându-l să se oprească. Nu poți să vorbești serios...

Flutură dintr-o mână.

– De ce nu?

Tom rămase cu gura căscată.

– Știi de ce!

– Pentru că ar trebui să am parte de o căsătorie plictisitoare cu cineva din înalta societate? Ridică dintr-o sprânceană, sceptic. Sau pentru că tu nu vrei să te căsătorești și nu poți înțelege pe altcineva care dorește asta?

– E logodită cu Sterling, spuse Tom.

Rob zâmbi larg.

– Au rupt logodna. Asta explică nemulțumirea lui manifestată la Vega, nu crezi?

Tom se încruntă.

– A rupt-o pentru tine?

– Având în vedere că s-a întâmplat acum câteva zile, nu.

Dar spera sincer ca el să fi făcut parte din motivul ei.

Fratele său nu fu mulțumit.

– Nu-mi place situația.

– Nu, îl corectă Rob. Nu-ți place de *ea*. Ceea ce este stupid din partea ta și irelevant pentru mine. Din impuls, adăugă: Vino cu mine mâine când o voi vizita.

Tom se dădu înapoi îngrozit, apoi pe chip îi apărură o sumbră resemnare.

– Presupun că va trebui.

Rob ridică din umeri.

– Pentru mine, e totuna. Dar cred că pe tine te va ajuta.

– Salutare! West! Strigătul îi făcu pe amândoi să se întoarcă. O trăsură care trecea se oprise pe stradă și un bărbat ieșise pe geam, făcându-le cu mâna entuziasmat. Dumnezeuule, omule, ai fost plecat o veșnicie!

– Prieteni ai tăi? murmură Tom.

– Marlow, spuse Rob cu reticență, ridicând o mână ca răspuns. Și Heathercote.

Heath își iți capul pe cealaltă fereastră și își scoase pălăria cu o expresie vicleană.

– Haide, haide! Marlow aproape că se rostogoli din trăsură și traversă strada alergând. Își puse un braț în jurul gâtului lui Rob. Ne îndreptăm spre Vega. Hai și tu!

Rob ezită. De la întoarcerea în oraș, evitase clubul Vega.

– Un alt Churchill, spuse Marlow, privind-l pe Tom. Ești bine-venit!

– Tu trebuie să fii Tom, zise Heath, străbătând stradă. M-am întâlnit cu George și am fost asigurat că William evită orașul.

Tom făcu vag o plecăciune.

– Lord Heathercote.

Heath rânji.

– Reputația mea mă precedă! Haideți, băieți, am putea împărți o sticlă în loc să stăm în stradă. Făcu o grimasă cu subînțeles, în timp ce se întoarse spre trăsură. Ne vom întâlni și cu Forester și Sackville.

– Mă bucur că te-ai întors, West, adăugă Marlow. A fost trist fără tine. Heath chiar a lăsat un tip să-ți ia locul la Vega.

– Bine.

Rob nu voia să meargă la Vega. Nu numai că toate problemele cu Charles Winston începuseră acolo, dar Heath voia să se alăture găstii lor frivole, jucând până în zori și bându-și mințile. Încă nu-și putea aminti complet care era treaba cu Forester. Probabil era mai bine dacă Heath îl înlocuia.

Dar, când dădu să-i îndepărteze brațul lui Marlow, prietenul său adăugă:

– Îți va plăcea. Un tip pe cinste pe nume Sterling.

– Viconte Sterling? repetă Tom, privind pieziș spre Rob.

– Da.

Heath le strigă din trăsură să se grăbească și Marlow îi răspunse cu un gest grosolan.

– Sigur că vii, nu?

Ar fi trebuit să meargă acasă. Voia să rămână bărbatul pe care Georgiana îl plăcea și să nu alunece înapoi spre căile arogante și crude care o făcuseră să-l urască. Dar era curios în privința lui Sterling, după ce crezuse că *era* Sterling și apoi ajunsese să-l urască fără ca măcar să-l cunoască, așa că se lăsă urcat în trăsură, cu Tom lângă el, și se duse la clubul Vega.

Capitolul 25

Georgiana se îmbracă cu mare grijă în dimineața următoare. Purta cea mai frumoasă rochie de zi și îi spusese lui Nadine să-i aranjeze părul în bucle moi și cosițe în loc de cocul obișnuit, simplu, pe care îl purta dimineața. Micul dejun părea să dureze o eternitate, și ea tresărea de fiecare dată când un cal se oprea afară. În cele din urmă, reuși să se așeze în salon, convenabil lângă ferestrele cu vedere la stradă, cu o carte deschisă în poală.

– Aștepți pe cineva? întrebă Lady Sidlow.

– Sophie s-a întors în oraș, spuse Georgiana. Sper să vină în vizită.

Și era adevărat. Ar fi fost chiar încântată să-și vadă prietena. Contesa se așeză, clar ezitând între suspiciunea că Georgiana îi ascundea ceva și perspectiva fericită a unei ducese în vizită.

– Ai fost foarte recent la Chiswick.

– Asta a fost înainte de povestea cu Sterling.

I se păru șocant cât de ușor și de nepăsător îi scăpă numele de pe buze. Însoțitoarea ei tuși.

– Da. Hmm. Presupun că ar trebui să așteptăm să aflăm vești de la Wakefield înainte de a face cunoscut tuturor că logodna ta s-a încheiat...

– De ce? Georgiana se îndepărtă de fereastră. Nu mă răzgândesc.

– În calitate de tutore al tău, este dreptul lui să-ți aprobe căsătoria, zise contesa.

– Dar el nu poate alege cu cine mă căsătoresc.

Lady Sidlow își strânse buzele.

– Să sperăm că este de acord.

Încruntându-se, Georgiana fu pe punctul de a întreba despre asta, când majordomul deschise ușa.

– Milady, marchizul de Westmorland și maiorul Lord Thomas Churchill-Gray au venit în vizită.

Lady Sidlow rămase cu gura căscată. Georgiana se luptă cu dorința de a sări de pe scaun din cauza entuziasmului exagerat.

– Poftim? întrebă contesa pierdută.

Majordomul repetă numele. Georgiana încercă să pară surprinsă.

– Suntem acasă, nu-i așa?

Încet, Lady Sidlow întoarse capul pentru a se uita la ea.

– Da, Higgins, suntem, îi spuse ea majordomului, care făcu o plecăciune și plecă. Lady Sidlow își coborî vocea. Ce ai făcut?

– Lady Baldwin mi-a făcut aseară cunoștință cu marchizul, răspunse ea. Erai acolo.

Lady Sidlow păru indiferentă.

– Lady Baldwin ar fi trebuit să știe mai bine. Dar de ce ar veni în vizită? Ți-a spus ceva?

Da. Spusese că îi fusese dor de ea. Inima Georgianeii crescuse la acea amintire. Lady Sidlow încă se agita.

– Și toată lumea crede în continuare că ești logodită cu Lord Sterling și, prin urmare, aproape căsătorită. Ar fi nepotrivit ca un alt gentleman să vină în vizită. Ce o vrea?

Georgiana își aruncă deoparte cartea.

– Te rog, întreabă-l.

– Serios, Georgiana, nu face pe deșteapta cu mine, se răsti contesa. Ce ai putut face pentru a atrage interesul unui om ca Westmorland? În ciuda prezenței sale recente la câteva petreceri, este un netrebnic. Chiar dacă își caută o soție, ești sigură că dorești să încurajezi atenția unui bărbat de genul acesta?

Pe scări, se auzeau pași. Inima Georgianeii bătea atât de tare, încât abia auzea cuvintele lui Lady Sidlow.

– Am crezut că îți părea rău că nu am pus ochii pe cineva mai ilustru decât Sterling. Obișnuiai să plângi după toți nobilii gentlemani, precum Westmorland, pe care i-am ignorat.

– Nu m-am referit niciodată la el! La cineva mai respectabil și mai puțin... Își strânse buzele. Dar de ce te vizitează?

Pe coridor se auzeau voci. Georgiana își simțea palmele brusc umede.

– Vom afla, reuși să spună la ultima întrebare neliniștită a lui Lady Sidlow.

Higgins deschise ușa.

– Lord Westmorland și maiorul Churchill-Gray, doamnă.

Ea își lăsă capul în jos și făcu o reverență, suspinând atunci când ridică privirea și-l văzu. Era Rob, dar nu mai era aranjat și elegant. Avea ochii roșii și buza umflată. Fratele său, cu un ochi negru incredibil și o expresie sumbră, nu arăta mai bine.

– Lady Sidlow. Rob făcu o plecăciune. Lady Georgiana.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, cu o scuză prefăcută.

– Nu vă așezați, domnilor? Lady Sidlow încerca vizibil să decidă ce să facă, nedorind să jignească un marchiz, dar nefiind deloc mulțumită de apariția lor.

Sună clopoțelul și ceru ceai atunci când Mary intră în cameră, o clipă mai târziu.

Încet, Georgiana se așeză, simțindu-se la fel de încurcată precum însoțitoarea ei. În seara anterioară, Rob fusese aranjat și perfect – acel Rob pe care și-l amintea din Derbyshire –, iar astăzi arăta de parcă ar fi pierdut o luptă.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitați, spuse ea cu precauție.

El îi oferă unul dintre zâmbetele lui strâmbe.

– Este plăcerea mea. Vă mulțumesc că ne-ați primit.

„În halul ăsta“, păreau ochii lui să spună.

– A fost o încântare să vă cunosc seara trecută, domnule, spuse Lady Sidlow. Iertați-ne că ne-a surprins această vizită.

– Vina este a mea, spuse el. Nu mă gândeam să fac vizite astăzi, dar apoi... Privirea îi alunecă o clipă spre Georgiana. Mi s-a părut o zi prea frumoasă ca să stau acasă.

– Desigur, murmură Lady Sidlow. Un moment ciudat de tăcere. V-ați întors în oraș pentru o vreme? În perioada asta sunt cam puțin gentlemeni în Londra, căci vremea excelentă a făcut zona rurală foarte atractivă.

– Îmi place în aer liber, recunosc el. Am fost recent în Lancashire, acasă la părinții noștri, unde e de înțeles că traiul în aer liber e de dorit.

– Ah.

O adevărată plăcere încălzi, în sfârșit, vocea contesei. Georgiana putea ghici de ce. O fi fost Rob un netrebnic, dar ducele și ducesa de Rowland erau cu totul diferiți. În timpul sezonului, petrecerile ducesei erau invidia întregii înalte societăți. Nu că Georgiana ar fi fost invitată vreodată la una dintre petrecerile familiei Rowland, dar Lady Sidlow își exprimase adesea speranța că prietenia ei cu Sophie, ducesa de Ware, avea să atragă invitații mai elitiste, de genul acesta.

– Excelența Sa, mama dumneavoastră, este o lady cu adevărat admirabilă. Atât de atentă și de grațioasă..

– Este, răspunse Rob. De curând, am decis să țin cont mai mult de sfaturile ei.

Lady Sidlow îi aruncă Georgianeii o privire uimită.

– Sunt sigur că vă va aduce un mare beneficiu, domnule.

– Fără îndoială, speră că așa va fi.

Ezită, strângând din dinți. Georgiana observă că mâna lui era strânsă într-un pumn pe genunchi și dintr-odată își dădu seama că suferea.

– Și eu prefer să stau afară, spuse ea veselă. Nu am fost în Lancashire, dar am petrecut cea mai încântătoare lună în Derbyshire, care oferă, cu siguranță, cel mai frumos peisaj din toată Anglia. Încă nu am pus piciorul afară astăzi și mă întreb dacă am putea face o plimbare în jurul pieței. Norii amenință cu ploaia mai târziu, și voi regreta dacă ratez soarele.

Rob radie de recunoștință.

– Aș fi încântat să te însoțesc, Lady Georgiana.

– Splendid!

Sări în picioare, în timp ce Mary aducea tava de ceai.

– Doar o clipă, protestă Lady Sidlow, dar Georgiana nu avea de gând să se lase descurajată.

– Se poate vedea întreaga piață de la această fereastră. Vom face doar o tură. Pur și simplu, tânjesc după aer proaspăt!

Ea plecă, cu Rob pe urmele ei. În spatele ei, îl auzi pe Tom spunându-i ceva lui Lady Sidlow, dar continuă să meargă, legându-și boneta în grabă, aproape zburând pe ușă.

Se opri pe trepte. Rob ieși în spatele ei, punându-și pălăria pe cap. Odată ce aveau să fie văzuți împreună în public, aveau să apară bârfele și scandalul. Nu spusese nimănui în afară de Sophie și de Eliza că logodna ei se încheiase. Plimbarea cu un alt bărbat,

să nu mai vorbim despre un bărbat așa cunoscut ca Rob, avea să stârnească vorbe în Londra...

Dar apoi, ea văzu bastonul în care el se sprijinea, și îngrijorarea ei față de bârfe dispăru. Nu avusese bastonul în salon, dar probabil îl recuperase de la Higgins.

– Ești rănit? întrebă ea neliniștită.

Coborî șchiopătând treptele și-i oferî brațul.

– Nu când mă uit la tine.

Inima ei bătu mai tare.

– O minciună evidentă, dar măgulitoare.

Ea îl luă de braț, și traversară strada.

Zona verde din centrul pieței era micuță, cu o potecă în jurul ei și un gard de fier care o mărginea. Doar câțiva copaci împiedicau vederea lui Lady Sidlow de la ferestrele salonului, și, când Georgiana aruncă o privire peste umăr, o văzu privind-o de acolo.

N-avea decât! Nu urma să aibă nimic scandalos de văzut.

Probabil. Din păcate.

– Suntem urmăriți? șopti Rob.

– Fără îndoială! Georgiana se opri pentru a-i face veselă cu mâna. Îi place să urmărească totul și pe toată lumea. A avut grijă să ocupe și camera mare din față, lăsându-mă în spate. Ea zâmbi diabolic. S-a păcălit însă, pentru că asta face mult mai ușor să mă strecor afară, permite-mi să îți spun!

Rob râse.

– A meritat-o!

– Unde este fratele tău?

Maiorul nu îi urmase.

– Face penitență, spuse Rob când ajunseră pe cărare.

Avea să dureze un sfert de oră, la o plimbare lentă, pentru a face un tur.

Georgiana tresări.

– Pentru ce?

– O multitudine de păcate. El a început cearta care a provocat acest lucru, zise și făcu un semn spre chipul lui.

Ea suspină.

– Nu! De ce?

– Nu știu.

Georgiana se opri alarmată.

– Nu-ți amintești? Încă suferă memoria ta?

– Nu, zise el. Am vrut să spun că numai Dumnezeu știe de ce a avut Tom chef de ceartă. Vocea lui se transformă într-un mârâit. Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat aseară.

Ea se înroși din cauza căldurii din privirea lui. Retrăise toată noaptea modul în care se întâlniseră și tot ce sugera sărutul acela.

– Da, milord?

Cu ochii ațintiți asupra ei, el încuviință din cap.

– Îmi amintesc că nu mai ești logodită cu Lord Sterling. Nu am visat asta, nu-i așa?

Ea trebui să-și dreagă vocea.

– Nu, șopti.

Gura lui se curbă șmecherește atunci când privirea lui căzu asupra gurii ei.

– Bine.

Începură să meargă din nou. Acum, Georgiana era intens conștientă de brațul lui sub mâna ei, de umărul lui lângă al ei, de căldura, puterea și parfumul lui și de cât de mult îi lipsise. Degetele ei zvâcniră pe brațul lui. Nu știa ce ar fi făcut dacă el nu s-ar fi întors. Foarte probabil, ceva nebunesc și scandalos, pentru că nu reușise să-l uite sau să se convingă că nu însemna nimic pentru ea.

– Ai regrete? întrebă el, pătrunzând în gândurile ei.

Ea deschise gura, apoi se opri.

– Pentru despărțirea de Sterling? Sau pentru sărutul de aseară?

– Pentru ambele.

– Nu, spuse ea imediat. Era singurul lucru pe care îl puteam face.

– Oh? murmură el, cu o privire vicleană.

Georgiana se înroși.

– Mă refeream la Sterling. De fiecare dată când mă gândeam să fiu soția lui, mă simțeam din ce în ce mai sigură că aș face o greșeală cumplită. A fost mai bine să punem punct înainte să ne legăm unul de altul.

– Este mult mai bine să eviți astfel de greșeli, recunosc el. Și faptul că m-ai sărutat...

– Tu m-ai sărutat, sublinie ea.

Un zâmbet slab curba acum buzele lui.

– Am făcut-o. De când ne-am despărțit, nu m-am gândit la nimic altceva decât să te sărut.

Plăcerea o cuprinse, atât de intensă, încât tremura.

– Ia-mă drept un păcătos, dar m-am întors la Londra pentru a vedea dacă era posibil să simți și tu la fel.

– Oh. Era atât de distrasă de amintirea gurii lui pe a ei, încât abia putea vorbi. Sunt sigur că acesta nu este un păcat.

– Nu fi atât de sigură, spuse el cu un zâmbet discret și viclean. Nu am fost niciodată renumit pentru sfințenia mea. Se opri și se întoarse spre ea, așezându-și mâna liberă peste a ei, unde ea îi prinsese mânăca. Dar de data asta voi încerca. Vreau să te vizitez. Pot? „Da“, vru ea să strige. Își umezi buzele.

– De ce, milord?

Acum, el se îmbufnă.

– Nu m-am prezentat bine înainte – sau poate am făcut-o, dar acela eram eu cel de dinainte. Cred că acea lovitură la cap a schimbat ceva în mine sau poate doar a adus ceva înțelepciune. Ridică din umeri. Dar, oricum, aș dori șansa de a ne familiariza unul cu celălalt și aș vrea să văd dacă mă placi mai mult decât pe vechiul Westmorland.

– Oh. Părea destul de cuviincios, având în vedere ce anticipase imaginația ei nestăpânită. Ei bine, da, presupun că ar fi bine. La urma urmei, nu ne cunoaștem cu adevărat...

O opri din bâlbâială, punându-i vârful degetului pe buze.

– Știu multe despre tine, spuse el încet. Foarte loială prietenelor tale și conștientă de faptul că nu vrei să le faci rău. Ești respectuoasă chiar și față de amintirea unei femei decedate pe care nu ai cunoscut-o niciodată. Foarte amabilă și plină de compasiune dacă ți-ai riscat prietenia cu Lady Winston pentru a ajuta un străin care nu-ți plăcea. Hotărâtă în fața obstacolelor. Inventivă și inteligentă. Îți place să te întreci la curse și să te bălăcești în iaz, totuși ești cea mai frumoasă femeie din orice încăpere. Citești povești de aventuri, pe mai multe voci. Făcu o pauză în timp ce ea se uită la el. Și m-ai sărutat de parcă ai vrea să fugi cu mine.

„Da“, îi șopti o voce în cap.

– Atunci, cred că ar fi bine să vii în vizită, spuse ea, încercând să rămână calmă. Din moment ce nu putem fugi unul cu celălalt.

– Încă nu, murmură el, cu ochii strălucitori.

Ea tresări.

– Aproape că sună ca și cum ai propune să fugim.

– Da? Se aplecă mai aproape, de parcă ar fi împărtășit un secret. Ce ai spune dacă ăș propune asta?

Oh, Doamne! Ar spune da, naiva de ea! După ce și-a petrecut cea mai mare parte a vieții așteptându-se să se căsătorească cu Sterling, iată-o, gata să fugă cu un bărbat pe care îl cunoscuse în urmă cu mai puțin de o lună. Ce o apucase?

– Aș spune că ar fi foarte scandalos, zise ea, doar cu un ușor tremur în voce. Majoritatea oamenilor încă știu că sunt logodită cu Sterling.

De îndată ce îi rosti numele, se crispă. Aerul intim dispăru și veselia pieri de pe fața lui Rob.

– Asta știu oamenii?

– A trebuit să-l informez mai întâi pe fratele meu, șopti ea. I-am trimis o scrisoare a doua zi după ce am rupt logodna, dar el este un tip nemilos, și, dacă ar auzi-o de la altcineva, nu știu ce ar face. Zâmbi forțat și sumbru. Nu mi-a fost frică de Sterling, dar cu fratele meu stau altfel lucrurile.

O încruntare îi apăru pe frunte, apoi dispăru.

– Nu trebuie să te temi de el.

„Nu-l cunoști pe Alistair“, se gândi Georgiana.

– Le-am spus celor mai dragi prietene și lui Lady Sidlow. Nu încerc să păstrez secretul și nici nu sper la împăcare.

– Este din cauza lui Sterling?

Ea se încruntă. De ce adusesese vorba despre Sterling?

– Nu ar trebui.

Umerii lui Rob se relaxară.

– Ah. Cu siguranță, nu a menționat nimic aseară.

– Nu, el... el ce? Întrebă ea, încurcată. Când l-ai văzut pe Sterling?

– Ne-am întâlnit la clubul Vega aseară.

Rob reluă plimbarea. Groaza o cuprinsese, fără un motiv întemeiat.

– Ce a spus?

– Mai nimic, răspunse Rob vag. Nu a corectat pe cineva care a menționat acest lucru. Aruncă o privire spre ea, iar ceva din expresia de mai devreme reveni. Tom a menționat asta, de mai multe ori.

Georgiana își dorea ca pământul să o înghită.

– Fratele tău l-a tachinat în legătură cu mine? Întrebă ea discret.

– Tom doar l-a tachinat, o corectă Rob. Nimeni nu ți-a rostit numele. Tom încerca să provoace probleme.

– Sterling era furios?

Ca răspuns, Rob doar zâmbi și indică spre gură sa – chiar lângă buza lui despicată. Ea făcu ochii mari. Sterling îl lovise cu pumnii? Părea incredibil, și totuși... Rob fusese foarte îngrijorat de faptul că Sterling ar putea să nu reacționeze bine...

Înconjuraseră peticul de verdeață. Lady Sidlow era încă vizibilă la fereastra salonului, iar Georgiana ridică o mână în semn de salut în timp ce Rob o conducea înapoi peste stradă.

– Ce s-a întâmplat noaptea trecută? șopti ea.

– Ah, este o poveste mult prea spinoasă ca să o relatez acum. Va trebui să vin din nou în vizită. Povestea ar fi demnă de Șeherezada însăși, și trebuie să-mi repet interpretarea, ca să nu fie mai prejos decât a ta.

Îi făcu cu ochiul.

Ea nu putu să nu zâmbească, și atunci Higgins deschise ușa, cu fața lui impasibilă. Rob o însoți pe scări, unde maiorul stătea cu Lady Sidlow la ceai. După câteva politețuri banale, Rob și fratele său plecară, iar Georgiana se cufundă pe canapea, simțind că probabil strălucea de fericire.

Nu se înșelase în privința lui. Oricine ar fi fost el, Rob pe care îl cunoscuse și de care era aproape îndrăgostită era același bărbat care venise în vizită astăzi. El nu putea să nu se gândească la ea – la a o săruta. Voia să știe dacă ar fugi cu el. Se apropia periculos de mult de visurile romantice prostești care ea le avea de când se despărțiseră, și Georgianeii îi era greu să-și păstreze calmul.

– Georgiana, spuse Lady Sidlow, pătrunzându-i în gânduri, Lord Westmorland intenționează să te curteze?

Nu-și putea păstra expresia neutră. „Ce ai spune dacă ți-aș propune să fugim?”

– Cred că da.

– Dumnezeule! Femeia părea amețită. Își turnă încă o ceașcă de ceai și bău jumătate dintr-o înghițitură. Nu știam că te-ai mai întâlnit cu Excelența Sa înainte de aseară.

– Oh. Se înroși. Cred că ne-am mai văzut o dată sau de două ori. Sezonul trecut, poate.

– Într-adevăr. Lady Sidlow o privi cu suspiciune. Pare ciudat că a decis să te curteze după două întâlniri. Părei foarte familiară cu el în piață.

Georgiana scoase un zgomot vag care nici nu-i dădea dreptate, nici nu protesta.

– Sugerezi că ar trebui să-l resping? Este necuviincios și scandalos?

Lady Sidlow își strânse buzele și miji ochii.

– Are o reputație destul de scandaloasă, dar este extrem de eligibil... Presupun că, dacă are intenții onorabile, nu te pot sfătui să-l refuzi. Încă.

„Nu am fost niciodată renumit pentru sfințenia mea, dar de data asta voi încerca.” Un fior de exaltare o încălzi pe Georgiana. Ar fi nevoie de mult mai mult decât sfatul lui Lady Sidlow pentru a o face să se îndepărteze de Rob acum.

– Ai avut o conversație plăcută cu maiorul Churchill-Gray? Întreba ea pentru a o abate de la subiect.

– Da, recunosc Lady Sidlow. Părea hotărât să-și laudele fratele, de parcă sunt șanse să-i vedem pe amândoi din nou, ba chiar des.

– Ei bine! Georgiana își drese glasul, foarte mulțumită că așa stăteau lucrurile. Poate o vom face.

Capitolul 26

– O să ne bagi la închisoare, bombăni Tom.

– Mă îndoiesc. Rob descălecă și îi dădu frâiele fratelui său. Dar dacă ți-e frică...

– Deloc.

Tom smulse frâiele. Ținea deja frânghia celui de-al treilea cal, o iapă plină de energie care voia să alerge, așa că se arunca nerăbdătoare dintr-o parte în alta. Rob se opri pentru a o mângâia pe grumaz. Ea își băgă nasul în umărul lui, iar el îi răspunse dându-i un morcov din buzunar.

– Dă-i drumul, atunci, bombăni Tom, privind fix în față. Înainte să fiu luat drept hoț de cai.

Rob făcu un gest grosolan în timp ce se îndepărta cu pași mari, după colț și pe Mortimer Street. Se strecură în curtea grajdului

și trecu prin poarta de lemn în grădina casei Georgianeii, încă întunecată și tăcută.

Camera ei, după cum îi spusese, se afla în spate, de unde era ușor să se strecoare. Rob voia să fie respectabil, dar acea informație era prea atractivă pentru a fi ignorată. Respectabile ar fi fost o plimbare liniștită în parc, o ceașcă de ceai rece, un dans din când în când. Dar astea nu îi erau de ajuns, și credea că și Georgiana își dorea mai multă aventură. Se aplecă și luă niște pietricele, apoi numără ferestrele și aruncă o pietricică.

Aceasta se lovi de geam zgomotos, în liniștea din jur. Un câine lătră undeva, făcându-l să tresară, dar aruncă o altă pietricică, apoi o a treia.

În momentul în care începea să numere din nou ferestrele, de teamă că o alesese pe cea greșită, se ivi un chip. Era doar suficientă lumină pentru ca el să distingă expresia ei uimită în timp ce deschidea fereastra.

— Ce faci? șopti ea.

El zâmbi. Avea părul desprins și cămașa de noapte îi alunecase de pe un umăr. Ce nu ar da să urce și să se strecoare prin fereastră...

— Vino să călărești mine!

— Este întuneric!

— Cel mai bun moment pentru a ne plimba. Deschise larg brațele. Vrei?

Ea se uită fix, apoi zâmbi, încuviințând. Fereastra fu coborâtă încet, iar el se retrase în umbră pentru a aștepta.

Când ea se ivi în cele din urmă din spatele casei, inima lui tresăltă. Purta un costum de călărie, dar părul i se legăna pe spate într-o împletitură lungă.

— Ce faci aici? șopti ea când ajunse la el, încă încheindu-și nasturii hainei.

Drept răspuns, el îi cuprinse fața în mâini și o sărută. Brațele ei îi înconjurară gâtul, și el o trase spre el, inhalând parfumul părului și al pielii ei în timp ce îi ținea captivă gura.

— Bună dimineața, șopti el.

— O dimineață foarte bună și pentru tine! Capul ei căzu pe spate în timp ce el îi săruta lobul urechii. Cum de ai știut...?

– Ai spus că ai camera în partea din spate, de unde e mai ușor să te strecoari afară. Îi făcu cu ochiul. Mi s-a părut păcat să las ocazia să se piardă.

Ochii ei scânteiau.

– Așa este. Dar unde sunt caii?

– Pe aici.

Ținând-o de mână, o conduse pe drum prin curtea grajdului și reveni în Mortimer Street. Tropicopul copitelor îi conduse după colț, unde Tom plimba caii în sus și în jos. Predă frânghia iepei fără un cuvânt.

– Aceasta este Artemis. Verifică căpăstrul iepei. Îi place să alerge.

– E frumoasă, spuse Georgiana încântată. Mângâie nasul moale al lui Artemis înainte să-l lase pe Rob să o urce în șa. A cui este?

– A mamei mele. Ce bine că și-a lăsat calul la Londra!

– Nu se va supăra mama ta că i-am călărit iapa?

Rob pufni, ajustând șaua.

– Deloc. Artemis are nevoie de exercițiu. El îi luă o cizmă și i-o cuibări în scăriță. Mâna lui zăbovi în jurul gleznei ei. Nu te deranjează, nu-i așa?

Ea zâmbi.

– Știi că nu.

– Suntem gata? întrebă Tom scurt. A trebuit deja să vorbesc cu un gardian, care m-a întrebat de ce am ieșit înainte de zori cu trei cai.

– Chiar te rog, întoarce-te în patul tău. Rob luă frâiele lui Artemis, apucă apoi frâiele propriului cal și se urcă. Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

Tom făcu o grimasă, dar rămase în spatele Georgianeii când porniră. Cum nu exista lume pe străzi, nu dură mult până ajunseră în parc. Trecuse mult timp de când Rob nu mai ieșise atât de devreme. În mod normal, când vedea zorile, era la sfârșitul unei nopți pe care abia și-o mai amintea. Astăzi însă, nu voise să rateze nici un moment.

Cerul avea culoarea ardeziei când ajunseră la Piccadilly. Rob intră în Green Park și conduse calul la galop. În spatele lui, Georgiana

scoase o exclamație de bucurie și îi urmă exemplul. Rob presupunea că și Tom ținea pasul, dar nu îi păsa.

Înconjurară lacul și urmară aleea. În mod normal, nu se putea circula așa în Green Park, dar în acea dimineață era pustiu. Ținură ritmul ușor până ajunseră în colț cu Hyde Park, unde trebuiră să traverseze. În afară de câteva căruțe ce se duceau la piață, ar fi putut fi singurii oameni din lume.

Își trase calul și o lăsă pe Georgiana să vină lângă el.

– Cum se descurcă?

– Este minunat să o călărești!

Georgiana se aplecă înainte pentru a mângâia grumazul calului. Artemis își smuci capul și scutură căpăstrul. Rob privi întinderea parcului, tăcut și nemișcat, în vreme ce o vagă mireasmă de ceață plana deasupra ierbii.

– Să ne întrecem?

Ochii ei se luminară.

– Putem?

Rob îi făcu cu ochiul. Nu era nimeni pe drum care să le spună că nu puteau.

– Ne întrecem până la Inel!

Drept răspuns, ea îi dădu piteni lui Artemis. Cu un pufnet vesel, calul sări înainte, luând-o din loc. Strigătul de entuziasm al Georgianeii îl făcu pe Rob să zâmbească și să pornească în urma ei.

Nu voia să piardă, dar îi plăcea să o urmărească pe Georgiana călărind. Fără să țină seama de bună-cuviință, ea aproape că se întinse pe spatele calului, coada ei blondă sărindu-i pe spate, în ritmul copitelor lui Artemis. Fusta îi flutura, dezvăluindu-i cizmele și cio-ripii. Când aruncă o privire înapoi pentru a vedea cât de aproape era el, fața ei se luminea de bucurie și hotărâre. Pălăria îi zbură, dar nu se opri.

Cotiră spre nord, urmând aleea de pe malul lacului Serpentine spre Inel, locul unde trăsurile puteau face viraje elegante pentru a-și arăta ocupanții. Acum, era pustiu, bineînțeles, balustrada fusiformă pierzându-se în ceață.

Rob o învinse cu o jumătate de metru.

– E nedrept! se plânse ea râzând. Calul tău este mai înalt!

– E drept! Ți-am dat și un avans, declară el, întorcându-și calul, ca să ajungă lângă ea.

Georgiana scoase limba la el.

– Să nu îndrăznești să mai spui asta vreodată. Nu vreau avans!

– Încă un motiv să îți apreciez forma, draga mea.

Ea îi aruncă o privire cochetă și mângâie din nou grumazul lui Artemis.

– Ai fost splendidă, șopti ea. Vom câștiga data viitoare!

Inima lui tresăltă la acea frază dezinvoltă. Pentru Dumnezeu, el își dorea alte mii de ocazii! Uitase cât de emoționant era să alerge prin parc pe Bethel, armăsarul său cu picioare lungi. Să o facă în compania Georgiane era de zece ori mai bine!

Georgiana înalță capul.

– L-am pierdut din nou pe maior?

Nu era nici urmă de Tom. Rob îi ceruse ajutorul fratelui său pentru a duce la capăt această escapadă, dar avusese grijă să menționeze că, odată ajunși în parc, Tom trebuia să se simtă liber să meargă să ia micul dejun sau să se întoarcă la somn, după cum dorea. Spre meritul său, Tom fusese un complice capabil – mai ales acum, căci îl lăsase singur cu Georgiana.

– E undeva acolo. El îi aruncă o privire. Ești îngrijorată de buna-cuviință fără el?

– Nu, dar nu mi-ar plăcea să-l las să rătăcească pierdut și singur, vulnerabil la hoți și bandiți.

Rob pufni.

– Tom? Vai de hoții și bandiții care încearcă să pună mâna pe el! Totuși, i-ar prinde bine o bătaie bună.

Ea râse.

– Așa se întâmplă? N-am știu niciodată, zise ea, cum este relația dintre frați.

– Eu și Tom ne înțelegem bine de cele mai multe ori, explică el. Întotdeauna am făcut-o. Eram cei mai mari. Will și George sunt cu câțiva ani mai tineri, și făceau poznele lor, în timp ce eu și Tom le făceam pe ale noastre. Zâmbi, gândindu-se la poveștile pe care și le amintiseră recent. Tom a avut întotdeauna mai mult spirit de aventură. Eu am fost partea cea mai responsabilă.

– Tu? se miră Georgiana, neîncredătoare.

– Bineînțeles că am fost, replică el cu un strop de indignare. Adică, în comparație cu Tom.

Râdea încă.

– Voi doi împreună trebuie să fi fost o amenințare pentru toată pacea și liniștea!

Rob zâmbi mândru.

– Eram. Nu mai este așa, desigur. Acum, suntem destul de respectabili și de cuviincioși...

– Furișându-vă ca să călăriți în parc în zori, murmură ea.

– Nu este ilegal, replică el, imposibil. Și, dacă nimeni nu vede, cum poate șoca pe cineva?

– Și jucând la clubul Vega, adăugă ea.

Rob ridică un deget.

– Și asta a fost vina lui Tom.

– Așa ai spus. Făcuseră înconjurul și acum întorceau pe aleea ce ducea înapoi la Serpentine. De ce? Ai promis o poveste grozavă.

– Așa am făcut. Se mișcă în șa și își dresă glasul. Au fost odată doi frați, amândoi frumoși și mândri, ca să nu mai vorbim despre faptul că erau doi tipi îndrăzneți și deștepți.

– A pierdut vreunul vreun cal? întrebă ea viclean.

Rob se încruntă la ea.

– Nu. De ce ai crede așa ceva? Am spus că sunt tipi deștepți.

– Ah, corect. Continuă!

Un zâmbet încântător zăbovi pe buzele ei.

– Fratele mai mare – apropo, mult mai chipeș, mai deștept – dusesese o viață uneori nesăbuită, dar făcuse recent jurământul de a fi mai reținut. Totuși, cel mai tânăr era înfierbântat și nu putea să-și controleze nici temperamentul, nici limba. Într-o seară, ieșiră împreună în oraș, fiind ulterior invitați la un club popular. Fratele mai mare nu își dorise să meargă, dar se lăsase convins...

– Împotriva rațiunii sale? Asta nu mi se pare foarte inteligent.

– Era mai deștept decât fratele său, explică Rob cu răbdare. Serios, toate aceste întreruperi distrug tensiunea poveștii mele.

Ea oftă, prefăcându-se revoltată, dar se dădu de gol râzând în același timp.

– Ce tensiune? Această poveste necesită vârsta unui măgar pentru a o spune!

Rob își opri calul.

– Vino aici.

Cu sprâncenele ridicate într-o insinuaare impertinentă, ea călări mai aproape. Rob întinse mâna și se prinse de șaua ei, trăgând-o

pe Artemis mai aproape, până când se putea apleca înainte să o sărute pe Georgiana.

– Te va face asta să taci pentru o clipă? șopti el, buzele lui atingându-le pe ale ei.

– Nu, șopti ea înapoi, apucându-i lavaliera, trăgându-l înapoi pentru un sărut mai lung. Mâna lui alunecă de la șa spre genunchiul ei, mângâind-o tot mai sus.

În momentul în care își ridică privirea, inima îi bătea cu atâtă putere, încât nu știa cum de încă era pe cal. Ea îi zâmbi, cu gura roz și tentantă, cu părul desfăcut în șuvițe aurii care îi încadrau fața, cu ochii verzi înflăcărați. Asta, mai mult decât orice, aproape îl făcu să cadă de pe șa și chiar să alunece de pe spatele lui Bethel.

Bănuise că se îndrăgostise de ea chiar înainte să o sărute în Macclesfield. Suspiciunea aceea devenise mai accentuată când își dăduse seama că trebuia să se grăbească la Londra pentru a o împiedica să se mărite cu Sterling. Acum știa, dincolo de orice îndoială, pentru că răspunsul pe care îl dorea strălucea în ochii ei.

Așa cum prezisese tatăl său, el era nebun, dar funcționa, pentru că și ea îl iubea.

– Care este sfârșitul poveștii? întrebă ea, roșie și fără aer.

El avu nevoie de o clipă pentru a-și aminti povestea.

– A, da! Ei bine, s-au dus la un club, s-au cam abțiguit și s-au luat la bătaie cu niște tipi cam duri. Făcu o grimasă. Sincer, cam stupid din partea lor. Important de reținut este că a fost în întregime vina lui Tom.

Râsul Georgianeii îl făcu și pe el să vrea să râdă.

– Aceasta este o poveste cumplită! Nu explici nimic!

– Chiar vrei să știi cum l-a enervat Tom pe Sterling până s-au luat la bătaie?

Ea tresări la auzul acelui nume.

– Nu. Nu... nu am vrut să insist, am glumit numai...

Rob își opri calul și sări jos.

– Vino aici!

Ea își mușcă buza, dar își puse mâinile pe umerii lui și îl lăsă să o ridice de pe cal. El își înfășură frâiele în jurul pumnului și îi cuprinse ceafa pentru a-i menține atenția.

– Nu încerc să ascund nimic. Sper doar să nu decizi că sunt un idiot teribil după ce ți-am spus.

Ea îi mângâie chipul.

– Urăsc gândul că ai fost din nou rănit. Nu pari îngrijorat de asta, dar ai mai arătat o lipsă de îngrijorare destul de uimitoare pentru leziuni care erau mult mai grave...

Ochii lui se închiseră sub atingerea ei. În timp ce degetele ei se plimbau peste fața lui, lui îi veni să geamă de satisfacție.

– Sterling a făcut asta?

Rob deschise ochii. Vârfurile degetelor ei erau ca mătasea pe buza lui.

– Un amic de-al lui.

Ea tresări.

– Lord Bristow, presupun.

El ridică din umeri.

– Tom îl provoca, în ciuda sfaturilor mele insistente de a-și ține gura. Cerea cu adevărat să fie lovit. Așa că Sterling i-a făcut pe plac, și, când am încercat să-l scot pe fratele meu de acolo, un alt tip m-a lovit.

El testă umflătura cu limba. Astăzi, era mai bine, dar tot îl enerva. Dacă n-ar fi fost ocupat cu Tom, care înjura și lovea, nu ar fi fost surprins cu garda jos de prietenul înflăcărat al lui Sterling.

– Tom l-a provocat din cauza mea, spuse ea cu voce joasă.

El îi prinse o șuviță de păr auriu în jurul unui deget.

– Nu prea avea încredere că logodna ta s-a încheiat. A vorbit, foarte tare, despre modul în care credea el că ar trebui să se comporte bărbații logodiți – nu că Tom ar ști, fiind îngrozit de toate lucrurile legate de căsătorie –, și Sterling i-a învinețit ochiul din cauza asta.

Buzele ei se depărtară, și părea confuză. Rob se săturase să discute despre fratele său și despre fostul ei logodnic.

– Ți-am spus că Tom este un idiot.

– Și acest lucru îi va oferi doar un alt motiv să mă disprețuiască.

Ea își ascunse fața în mâini.

– Georgiana! O, Doamne! Nu intenționase să o facă să plângă. Rob lăsa frâiele și își puse mâinile pe umerii ei. Tom a meritat ce a primit, o asigură el. Mai că i-am tas și eu una! A încasat un pumn fiindcă era nervos din cauza mea pentru că am spus...

Se opri brusc înainte de a mărturisi că-i zisese fratelui său că voia să se căsătorească cu ea. Ar trebui să ceară pe cineva în căsătorie înainte de a se lua de alții.

Ea își ridică privirea spre el, cu ochii umezi.

– Aceasta este cea mai incredibilă farsă, spuse ea, cu buzele tremurând. Mai rău decât Drury Lane.

Cu o ușurare enormă, Rob își dădu seama că ea râdea.

– Știu că nu ar trebui să fie amuzant, continuă ea, dar este cel mai ridicol lucru despre care am auzit vreodată!

Și izbucni în râs, atât de tare, încât se lăsă spre el, iar Rob o trase mai aproape și râse cu ea.

– Mi-aș dori ca Tom să nu mă creadă așa, spuse ea când se liniști. Își șterse ochii cu o batistă pe care Rob o scoase din buzunar. Are totuși dreptul la asta. Am mințit pe toată lumea.

– Nu de aceea este Tom atât de circumspect. Rob râse. A crezut că ai făcut-o ca să te lipești de un marchiz.

– Ce prostie! spuse ea cu voce disprețuitoare. Nici măcar nu mi-a plăcut de tine...

Se opri brusc, îmbujorată.

– Și totuși, mi-ai salvat viața, spuse el.

Georgiana rămase nemișcată.

– Trebuia, zise ea încet. L-am văzut pe tatăl meu murind. Un spasm îi zvâcni pe față. Nu aș putea suporta să văd pe altcineva pățind asta.

– Nu, o întrerupse Rob, trăgând-o strâns lângă el. A fost un act de o bunăvoință și de bunătate fără egal.

– Chiar și minciunile?

Vocea ei fu înăbușită de haina lui, dar el auzi șovăiala. Rob zâmbi.

– Mai ales minciunile. Acestea au fost partea cea mai bună.

Umerii i se cutremură de un râs reticent. Se dădu înapoi și își tamponă iar ochii cu batista.

– Din fericire, tata nu a fost bătut, spuse ea, uitându-se peste iarba învăluită în ceață. A fost o inflamație a plămânilor. Tușea atât de mult sânge, și fiecare respirație îl provoca o convulsie...

– Dumnezeu! Îmi pare rău, spuse Rob repede. Fusese numai o copilă. Cât de îngrozitor!

– Nu trebuia să fiu acolo. Era bolnav de câteva zile, dar nu părusese în pericol până în ultima zi. Mama m-a trimis la culcare, dar m-am strecurat înapoi... A fost oribil. Nu aş putea să-i doresc asta nimănui, nici măcar duşmanilor mei. Nimeni nu merită această soartă: să se sufoce cu propriul sânge şi să moară singur şi nenorocit. Inspiră tremurând. Aşa că am intrat în panică şi am rostit o minciună enormă, deoarece să spun adevărul îmi părea un păcat şi mai mare în acel moment.

El îşi lipi buzele de tâmpla ei, iar ea îşi încolăci braţele în jurul taliei lui. Părul ei mirosea a apă de portocale, şi, pentru o clipă, el îşi dori ca soarele să nu răsară niciodată.

Când ea îşi înalţă capul, el îi trecu degetul mare peste obraz, îndepărtând lacrimile.

– Sper să am curajul să fac acelaşi lucru, spuse el. Pentru că sunt fericit că ai minţit-o pe Kitty şi m-ai minţit şi pe mine şi i-ai explicat lui Tom atunci când a încercat să strice totul spunând adevărul...

Ea râse tremurat.

– Mai întâi, această plimbare, apoi, îmi spui că am făcut bine că am minţit... Eşti o influenţă teribilă!

– Nimeni nu-ţi va spune altfel, milady, spuse el făcându-i cu ochiul. Faptul că sunt o influenţă proastă îţi strică părerea despre mine?

Ea îşi coborî privirea, dar el îi văzu zâmbetul încântat.

– Nu.

Caii se depărtaseră la câţiva metri distanţă pentru a smulge nişte iarbă. Încă nu era nici urmă de Tom sau de altcineva. Cerul era acum de un roz pal, avertizând în privinţa zorilor iminente, când trebuia să o ducă acasă, fiind din nou legaţi de regulile bunei-cuviinţe. Totuşi, pentru acest moment furat, o avusese doar pentru el şi se bucurase de el.

Ținându-se de braț, se plimbau în jurul lacului. Apa era liniștită și curată, reflectând cerul de deasupra, în timp ce căpăta nuanțe de roz și auriu. Capul Georgianeii se sprijinea de umărul lui.

– E o nebunie, știi. Nebunie – dar minunată.

– Este cel mai bun moment pentru a călări.

Ea zâmbi.

– Ți-ai amintit.

Brațul lui Rob se strânse în jurul ei. Își amintise tot ce îi spusese, fiecare zâmbet pe care i-l adresase, fiecare privire de uimire care se transforma în încântare. Voia să fie cu ea până când amintirile împreună nu aveau să-i mai încapă în cap.

– Mi-aș dori să o putem face din nou, adăugă ea cu melancolie.

– Cu siguranță, o vom face, o asigură el. La Salmsbury, putem călări pe distanțe de kilometri, până la mare.

– Dar Artemis va fi acolo?

Rob zâmbi.

– Grajdurile de la Salmsbury sunt și mai bune. Fratele meu Will se ocupă de cai de la vârsta de 20 de ani – părinții mei nu l-ar putea ține departe nici dacă ar încuia ușile grajdului. El va crește o iapă frumoasă pentru tine, ca Artemis, dar mai înaltă, astfel încât să poți câștiga fără un avans.

Ea făcu ochii mari.

– Va dura ani!

– Primii câțiva ani, contracară el, din restul vieții noastre împreună.

Ea păru contrariată.

– Îți dai cu presupusul în legătură cu răspunsul meu, milord...

– Nu, *sper* că asta va fi răspunsul tău. El îi ridică bărbia. Greșesc dacă îmi fac speranțe?

Brațele ei erau în jurul gâtului lui.

– Nu, șopti ea și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Trebuiau să plece în curând. Cerul devenea din ce în ce mai luminos, și alți călăreți matinali aveau să apară în parc. Dar când Georgiana se agăță de el, la fel dornică să-l sărute pe cât era el, mintea lui se goli de orice gând rațional, și el se lăsă pradă plăcerii de a o îmbrățișa – și de a fi îmbrățișat – pe femeia de care se îndrăgostea tot mai mult cu fiecare minut.

Cu degete grăbite, el îi desfăcu jacheta de călărie. Ea se arcui în îmbrățișarea lui în timp ce mâna lui aluneca în jurul unui din sânii ei. Inima lui bătu și mai tare. Nu purta corset. Îi simțea carnea sub lenjeria cămășuței, sânul plin și ferm pe palma lui. Încă un beneficiu fericit la a o surprinde înainte de zori, când camerista încă dormea.

Ea lăsă capul pe spate și oftă lung, tresărind, în timp ce el își rotea degetul mare peste sfârcul ei, fascinat. Ea își înfipse degetele în umerii lui, în timp ce el se juca cu ea, minunându-se de ea,

chinuind-o în aceeași măsură în care se chinuia și pe el. Îi șopti numele, cu vocea răgușită de dorință. Respirația îi urlă în urechi. Rob voia să o guste – voia să o întindă pe jos și să facă dragoste cu ea –, voia să-i simtă gura și mâinile pe el. Voia să o audă râzând în timp ce se afla deasupra lui, voia să-i vadă ochii întunecându-i-se atunci când ajungea la extaz...

Tom, alegând mereu cel mai nepotrivit moment, se întoarse, venind agale pe alee, spre ei. Cel puțin, avea suficient bun-simț să facă zgomot. Georgiana scoase un strigăt speriat și se trase din brațele lui Rob, încheindu-și în grabă nasturii. Rob îi întoarse spatele fratelui său, atât pentru a o săruta pentru ultima oară pe ceafă, cât și pentru a-și aranja pantalonii. Sângele îi era încă înfierbântat, și se îndepărtă, agitându-se pe lângă cai.

– Aproape că se luminează de ziuă, strigă Tom. Am crezut că voi ai ca Lady Georgiana să fie acasă până acum.

– Ar trebui să fiu. Georgiana, îmbujorată, își aranjă haina căreia tocmai îi închisese nasturii. Și trebuie să-mi găsesc pălăria. Făcu o grimasă. Lady Sidlow va intra la bănuieli dacă o pierd.

Fără un cuvânt, Tom scoase pălăria din spatele șei. Buzele Georgiane se despărțiră surprinse, dar, când merse să o ia, ea îi cuprinse și mâna odată cu pălăria.

– Mulțumesc, domnule maior, spuse ea. Sper că mă poți ierta că am mințit în privința numelui fratelui tău.

Tom o privi un lung moment.

– Îndrăznesc să spun că ar fi fost genul de pozna pe care ar fi savurat-o dacă ar fi fost în toate mințile.

– Așa este, bombăni Rob, ocupat să regleze din nou șaua.

Georgiana își coborî vocea, dar el o putea auzi.

– Cu toate acestea, aș dori iertarea ta. Acțiunile mele v-au provocat o mare suferință, și îmi pare rău pentru asta.

Rob aruncă o privire peste spinarea lui Bethel. Tom era pe cal, cu un pumn în șold, uitându-se în jos la Georgiana cu o grimasă stranie. Capul ei era ușor dat pe spate, în timp ce aștepta răspunsul lui. În lumina strălucitoare a zorilor iminente, părul ei strălucea ca aurul. Chipul ei era răbdător, sincer, așteptând răspunsul.

În cele din urmă, Tom încuviință din cap.

– O ai, milady. Întâlni privirea lui Rob. Și nu pentru a rămâne în grațiile lui West, adăugă el ironic. Presupun că nimeni nu ar trebui

să judece niciodată cu asprime acțiunile bine intenționate ale altuia, în special cele întreprinse în momente critice.

Zâmbetul ei era glorios. Rob își dădu seama că era cu adevărat ușurată.

– Mulțumesc, domnule! Sper să ne putem înțelege mai bine de acum.

– Sunt sigur că o vom face. Tom se uită din nou spre Rob. Ai nevoie de ajutor cu cingătorile ? Am venit să vă spun că este cinci și jumătate. Camerista ei va descoperi în curând că a dispărut.

Georgiana pufni chiar în timp ce se grăbea spre Artemis.

– Nadine nu își va face apariția înainte de opt. Îi place să-și ia micul dejun pe îndelete. Zâmbi. Și în această dimineață cu siguranță nu mă deranjează!

Aleseră drumul lung în jurul lacului, profitând de o ultimă șansă la galop. De data aceasta, Georgiana se aplecă pe spatele lui Artemis și îndemnă calul să alerge, câștigând cursa la mustață. Scoase un strigăt și își aruncă pălăria, pe care, pentru a i-o aduce, Rob trebui să dea un ocol.

– Bravo, spuse Tom zâmbind într-un final.

– Mulțumesc, domnule, a fost plăcerea să vă întrec pe amândoi.

Ea își plecă ușor capul, scuturând pălăria înainte de a o pune înapoi pe cap.

– Am o întrebare, continuă Tom. Acum, că suntem în termeni buni. Când Rob bombăni, Tom îl lovi ușor. Cum a reacționat Lady Winston când i-ai spus ce s-a întâmplat?

Georgiana se înroși.

– O! Da! Ei bine, am început să-i scriu o scrisoare. Știți, îmi ia ceva timp, pentru că nu este ușor de explicat.

– Cum te descurci? întrebă Rob.

– Până acum, am scris: „Dragă Kitty, sper că tu și toți cei de la reședința Osbourne sunteți bine, în special micuța Annabel“. Se opri. Asta e tot. Este o lucrare în curs de desfășurare.

Rob tuși ca să nu rădă. Tom nu se obosi să-și ascundă amuzamentul. Georgiana îi aruncă o privire plină de umor îndurerat.

– Știu. Este îngrozitor. Oftă. Presupun că toți încercăm să venim cu povești bune pentru a ne explica acțiunile.

– Ai putea pretinde o problemă bruscă de vedere, sugeră Tom.

– Ar fi trebuit să fiu și surdă, ca să nu recunosc diferența dintre vocile lor, răspunse ea ironic. Ceea ce ar putea deveni foarte convenabil când ne vom întâlni și va țipa la mine...

– Mă îndoiesc însă că o va face, remarcă Rob.

– O, o va face, spuse Georgiana cu o certitudine sumbră. Kitty va fi furioasă. Mă tem de ce va crede despre mine, darămite de ce va spune. Și Geneva, și Mama Winston...

– Nu le voi lua casa, sublinie el. Pare sfârșitul întregii povești, nu-i așa?

Fruntea ei se încreți de nedumerire.

– Presupun, dar totuși... Noi două suntem prietene de ani buni, și va dori să știe de ce i-am spus o astfel de poveste.

Rob îi făcu cu ochiul și nu mai spuse nimic. Ajunseseră pe Oxford Street, care era mult mai aglomerată decât înainte – și, din fericire, asta le permitea să călărească mai repede fără a fi observați. Când ajunseră în Cavendish Square, vârfurile acoperișurilor de deasupra lor erau aurite de primele raze de soare.

Rob sări de pe calul lui și ea aproape că sări în brațele lui. Lăsându-i caii lui Tom, coborâră în grabă pe Mortimer Street, la fel cum ieșiseră în grabă cu mai mult de o oră în urmă. După ce verifică dacă există martori, Rob deschise ușa grădinii. Apoi, se opri, cuprinzându-i obrazul.

– Pe mai târziu, șopti el și îi dădu un ultim sărut mistuitor.

– Nu foarte târziu, sper, fu răspunsul ei dintr-o suflare.

Îi făcu cu ochiul, privirea scânteindu-i, apoi se strecură în grădină și dispăru din raza lui vizuală.

„Nu, nu va fi”, îi promise el în tăcere. Nu dacă depindea de el. Cu un pas vioi, se întoarse la fratele său și la cai, planificându-și următoarea mișcare.

Capitolul 27

Un zâmbet discret, prostesc, rămase pe fața ei întreaga zi. Sosi un buchet uimitor, de trandafiri roșii, cu crenguțe de mirt și păducel și un bilet semnat doar cu un W. scris în grabă, care o făcu

pe Lady Sidlow să-și ducă șocată mâna în dreptul inimii. Georgiana puse florile în dormitorul ei, lângă fereastra în care el aruncase pietricele pentru a o trezi. Se întrebă dacă ar putea să o facă din nou, dar a doua zi dimineată totul fu liniștit.

Asta până când Lady Sidlow dădu buzna în camera ei.

– Îmbracă-te, spuse ea cu voce tensionată și îngrijorată. Sosește Lord Wakefield.

– Ce? Încă în halat, Georgiana tresări din fericita ei contemplare a buchetului. Astăzi?

– Peste o oră.

În jurul inimii ei se formă gheață. În oglindă, întâlni privirea lui Nadine, la fel de îngrozită ca a ei.

– Cum se poate? I-am trimis scrisoarea acum câteva zile!

Era o călătorie de o săptămână la Londra de la moșia Wakefield.

– Nu a explicat în biletul său, dar este aici, în oraș, și vine în această dimineată, așa că grăbește-te, Georgiana!

Era adevărat. Georgiana abia își schimbase hainele și își strânsese părul înainte ca o trăsură să oprească în fața casei. Trecuse atât de mult timp de când nu-și văzuse fratele, încât aproape că uitase cum arăta.

În copilărie, ea crezuse că Alistair era mereu supărat. Pa fața lui, din câte își amintea, era o perpetuă încruntare, ochii lui albaștri lucind scânteietori și părul întunecat stând ciufulit, de parcă l-ar fi tras cu furie. Se bucura că nu locuise la moșia Wakefield cu ei. Georgiana își auzise odată mama spunându-i unei prietene aflate în vizită că mama lui Alistair fusese o femeie rece și tăcută și că nu era vina lui Alistair că era atât de distant. Prietena ei clătinase din cap și spusese că el nu era în toate mințile, ceea ce o făcuse pe mama ei să o mustre blând, căci ea credea mereu ce era mai bine despre toți.

Dar tânăra Georgiana fusese de acord cu prietena mamei. Era ceva la Alistair care o înspăimânta.

Când terminase școala, trebuise să meargă acasă la moșia Wakefield pentru o perioadă scurtă, dar Alistair abia de trecut pe acolo. Singura ei amintire vie era cu el răstindu-se la ea să tacă la cină. Din fericire, o angajase pe Lady Sidlow în decurs de o lună, și plecaseră spre Londra, unde se afla de atunci.

Astăzi, intră cu pași mari în salon, aproape spumegând de furie. Părul său întunecat era acum scurt, și el era mai slab decât își amintea ea, cu șanțuri adânci între sprâncene și în jurul gurii. Totuși, se îmbrăca în culori întunecate sobre și ochii lui albaștri încă ardeau de furie.'

Cuvântul instinctiv al Georgianeii de salut politicos se topi, și ea aruncă o privire nervoasă spre Lady Sidlow. Femeia aceea formidabilă stătea dreaptă, cu mâinile lipite de talie și cu chipul inexpresiv.

– Bună dimineța, milord, spuse însoțitoarea, făcând o reverență adâncă.

– Ce dracu' e asta?

Ridică o scrisoare împăturită – scrisoarea ei, își dădu seama Georgiana.

– V-am scris, milord, spuse Lady Sidlow repede. Îndrăznesc să...

– Taci, se răsti el. Atenția lui se întoarse spre Georgiana. Ce dracu' e asta? repetă el, mușcând fiecare cuvânt.

– Mi-am încheiat logodna cu Lord Sterling, spuse ea, ridicându-și bărbia, pentru a evita să nu i se scufunde în piept sub privirea lui furioasă.

Privind-o furios, Wakefield strânse scrisoarea în pumn și o aruncă spre ea. Georgiana tresări când o lovi în obraz.

– Ce te-a determinat să faci ceva atât de prostesc?

Îi explicase în scrisoare.

– Eu și Lord Sterling nu ne potrivim.

– Oh? Păru interesat. Nu vă potriviți! Și, mă rog, cum de știi asta? Nu mai roșești când îți zâmbește? Nu-ți trimite destule poezii de dragoste?

– Abia vine să mă vadă, răspunse ea, enervată. Aproape niciodată nu îmi scrie – scrisori sau poezii de dragoste – și, chiar și atunci când îl văd, este mereu grăbit să-și întâlnească prietenii. Lui nu-i pasă de mine...

– Ce legătură are asta cu căsătoria? o întrerupse Alistair.

– Este ceea ce îmi doresc în căsătorie! Și nu ai dreptul să-mi spui cu cine mă voi căsători!

Fața lui se întunecă.

– Lasă-ne singuri, Lady Sidlow!

Femeia ezită, aruncând o privire îngrijorată către Georgiana.

– Domnule...

El se întoarce și-i aruncă o privire care o făcu să se răsucescă în grabă și să iasă.

– Voi întreba din nou, spuse Alistair cu voce rece, calmă. Ce te-a făcut să rupi logodna de Sterling?

Era deranjant să fie singură cu el. El era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar părea mult mai mare.

– Nu-l mai iubesc așa cum ar trebui ca să mă căsătoresc cu el.

El închise ochii de furie.

– Sincer, nu credeam că ești în favoarea relației, continuă Georgiana, pe un ton cât se poate de calm. Au trecut mai mult de doi ani de când ne-am anunțat logodna, și nu a fost stabilită o dată pentru nuntă. Sterling a spus că negocierile se prelungesc la nesfârșit și, în cele din urmă, a recunoscut că te presează să predai o bucată de proprietate împreună cu zestrea mea. Am crezut...

– Nu, Georgiana, se răsti el. Nu este niciodată frumos când o femeie încearcă să gândească.

Fața ei ardea.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu el.

El își puse mâinile pe șolduri și clătină din cap.

– Am crezut că vei fi ușurat, adăugă ea fără să se poată abține. Acum, nu te va jefui peste măsură.

El o plesni. Georgiana se retrase șocată, acoperindu-și obrazul cu o mână. O clipă lungă se uitară unul la celălalt, Georgiana cu un amestec de alarmă și repulsie, iar el cu dispreț pur.

– Ar fi trebui să te căsătorești cu Sterling, spuse el, grav și rece. Acum, crezi că vei da cu piciorul ocaziei pentru un mariaj bazat pe dragoste?

– Cum adică *ar fi trebui* să mă căsătoresc cu Sterling? întrebă ea prudentă.

Zâmbetul lui era bizar.

– Este tot ce am auzit ani la rând! Cât de mulțumit ar fi tata de această alianță, cât de ferm aproba Pelham, cât de penibilă ai fost plângând după el. Așa că i-am dat lui Sterling binecuvântarea mea, și el este singurul pe care intenționez să-l aprob. Poți să te împaci cu el sau să aștepți până faci 25 de ani.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Ce? izbucni ea după un moment de șoc. De ce?

El se întoarse și veni spre ea atât de repede, încât se împiedică, lovindu-se de un scaun din apropiere.

– M-ai auzit, spuse Alistair amenințător. Tatăl nostru m-a numit tutore până când te căsătorești sau împlinești vârsta de 25 de ani.

– Și dacă vreau să mă căsătoresc cu altcineva? întrebă ea, indignată.

El ridică din umeri.

– Cine te-ar lua fără zestre? Gura ei se deschise de furie, dar el o opri cu un semn din mână înainte ca ea să poată protesta. Da, tata a păstrat-o pentru tine. Dar este sub controlul meu. Fără aprobarea mea, fondurile nu vor fi accesibile. Deci, este alegerea ta, Georgiana. Împacă-te cu Sterling sau resemnează-te că o să fii fată bătrână încă trei ani. O privi de sus în jos. Îndrăznesc să spun că deja te-ai obișnuit.

Se întoarse din nou să plece, iar Georgiana își reținu cu greu o replică furioasă. Dar, la ușă, Alistair se opri încă o dată.

– Dacă vrei să fii fată bătrână, ai putea la fel de bine să vii acasă, în Yorkshire. Nu este nevoie să plățiți chiriile din Londra dacă totul va fi degeaba.

Georgiana stătea încordată de furie, răsuflarea ei reverberând în timp ce pașii lui răsunau pe scări. Era un monstru. Ușa se închise zgomotos, iar ea luă o pernă de pe canapea și o aruncă spre ușa salonului, aproape lovind-o pe Lady Sidlow în timp ce aceasta se grăbea să intre.

– Draga mea, ce a spus?

– A spus că trebuie să mă căsătoresc cu Sterling, zise ea printre dinți. Sau să mă duc în Yorkshire dacă nu mă căsătoresc cu nimeni până nu împlinesc 25 de ani.

Lady Sidlow părea îndurerată.

– Cerule! Nu mi-am imaginat niciodată că ar cere asta!

Georgianeii îi trecu prin minte gândul întunecat că Lady Sidlow și-ar pierde postul dacă ea ar merge în Yorkshire, dar apoi accentul căzu pe altceva.

– De ce?

Însoțitoarea se afundă într-un scaun, cu batista la buze.

– De ce, Lady Sidlow? întrebă Georgiana, gata să țipe dacă era nevoită să întrebe a treia oară.

– Eu... Nu știu, șovăi femeia mai în vârstă. Am auzit mici bârfe – doar indicii, atenție – că Lord Wakefield...

Georgiana se aplecă spre ea.

– Spune-mi, porunci ea. Vreau să aud totul.

Contesa aruncă o privire încruntată, dar expresia Georgianeii trebuie să o fi descurajat.

– Bine, spuse ea cu voce joasă. Închide ușa.

Georgiana făcu asta aproape în fugă, apoi se întoarse pe scaunul de lângă contesă.

– Acesta este un *zvon*, sublinie femeia. Nu pot garanta că ceva din el este adevărat. Dar există vorbe.

– Despre ce?

– După ce ți-ai încheiat logodna, am vorbit cu Lady Capet – desigur, în cea mai *strictă* confidențialitate. A auzit *zvonuri* că fratele tău a întâmpinat unele dificultăți financiare. Mi-am făcut propriile cercetări și am descoperit că nu a plătit multe facturi. Din păcate, am ceva cunoștințe în această privință, și mă tem că problemele sunt mai profunde. Primul semn al insolvenței este întârzierea plății facturilor. Evită privirea Georgianeii. S-a întâmplat la fel cu soțul meu, Lord Sidlow – întârzia plata, apoi ne certam din cauza facturii, iar el refuza să o plătească. Doar atunci când modista refuză mai multe comenzi, descoperă familia ce se întâmplă.

– Dacă nu plătește facturile, spuse Georgiana încet, înseamnă că nu poate plăti nici zestrea mea?

Tatăl ei lăsase acei bani pentru ea, dar ea nu avea să îi lase în grija lui Alistair dacă propriile lui fonduri se epuizau.

Lady Sidlow își mușcă buza.

– Nu știu. Dar nu sună bine.

Nu, nu suna. Se gândi la asta în tăcere.

– Nu voi merge, declară ea. În Yorkshire. Nu voi merge, nu pentru a sta cu el.

Numai gândul o făcu să i se zbârlească părul.

– Foarte bine, draga mea. Lady Sidlow era încă foarte palidă. Dar ce vei face?

– Nu-mi poate interzice să mă căsătoresc cu altcineva.

– Nu, fu de acord însoțitoarea. Ai vârsta legală, și te poți căsători fără permisiunea lui. Dar... poate fi adevărat că el îți poate bloca zestrea.

Georgiana încuviință din cap mohorâtă. Bineînțeles că Alistair avea să-i blocheze zestrea pe care i-o lăsase în mod explicit tatăl ei.

Așa cum Charles Winston putuse paria casa care fusese în familia lui Kitty de zeci de ani, doar pentru că devenise a lui când se căsătorise cu el. Remarcile lui Sterling despre gentlemenii care fuseseră împinși să facă lucruri stupide din cauza onoarei îi veniră din nou în minte, și se întrebă de ce naiba bărbaților li se permitea să fie responsabili pentru orice.

– Nu mă duc în Yorkshire, repetă ea, revenind la subiectul principal. Și mă voi căsători cu oricine voi alege.

Lady Sidlow îi aruncă o privire precaută.

– Te rog să nu îmi spui că ai un plan scandalos.

Ea îi aruncă femeii o privire neîncrezătoare.

– Scandalos! După ce Alistair a spus că mă va lua în Yorkshire și mă va ține acolo timp de trei ani dacă nu mă voi căsători cu Sterling? Ce aş putea face, mai rău decât atât?

– Da, recunosc Lady Sidlow după o clipă. Poate că e nevoie de ceva scandalos.

Georgiana încuviință din cap decisiv.

– Și eu cred la fel.

Rob rămase acasă în noaptea aceea. Tom voise să meargă la Vega, dar Rob nu dorise să se întoarcă acolo după încăierarea în urma căreia își luxase glezna și-i fusese spartă buza, tocmai când reuşise, în cele din urmă, să își revină după bătaia de la Derbyshire.

– Ce vei face? îl întrebă fratele său.

Rob ridică din umeri.

– Poate citesc o carte.

Îi spusese lui Bigby să găsească un exemplar al cărții *O mie și una de nopți*. Nu numai că voia să caute povestea pe care Georgiana o citise cu voce tare în Maryfield, ci voia să le citească și pe celelalte.

Tom clătină din cap, dar plecă. Rob rătăci prin casa câteva minute. Îi trimisese flori Georgiane în ziua precedentă și se gândea că putea merge din nou în vizită a doua zi. Așa cum făcuse de multe ori înainte, credea că regulile înaltei societăți erau ridicole, dar acum era dispus să se plece în fața lor. Pentru prima dată în viața lui, nu voia să dea naștere la vorbe.

Se cufundă în scaunul de la birou. Ce putea face de unul singur dacă nu juca și nu bea toată noaptea? Heath încercase să-l îmboldească în legătură cu afacerea Forester, oricare ar fi fost ea, și era încă supărat că Rob îl amânase.

Privirea lui Rob căzu pe birou. Nu se gândise să se uite prin propriile lucruri în încercarea de a-și recupera memoria.

În timp ce deschidea sertarele, avea senzația că se privea de la distanță. Erau facturi, un registru, un teanc subțire de scrisori. Scrisul de mână de pe niște pagini umbrite îi scânteia în minte. Scrisul mamei sale, scrisul mătușii. Își aminti că-i scrisese să-i ureze un Crăciun fericit și să îi povestească despre haita ei de Pomeranieni. Un zâmbet slab îi luminează fața. Când era copil, alerga cu câinii ei pe dealurile din Salmsbury.

Continuă să caute, amintirile umplându-i golurile din minte ca nisipul turnat într-o găleată cu pietre. Unele erau chestiuni minore, fără consecințe, altele – mai semnificative. Dar, în cele din urmă, într-un portofoliu de piele, găsi ceva ce arunca lumină asupra planurilor lui Heath pentru Forester.

Încă citea, când auzi o bătaie în ușă. Crezu că era Tom, dar majordomul avea o privire foarte ciudată când dădu cu ochii de el.

– Este o femeie care dorește să vă vadă, milord! Chipul lui Bigby era crispat. O tânără.

Fără un cuvânt, Rob se ridică și se repezi jos. Instinctul lui fu confirmat atunci când silueta îmbrăcată din hol privi pe sub bonetă cu ochii verzi, familiari, care îi bântuiau visurile.

– Poți să pleci, Bigby, îi spuse el majordomului, aflat în spațele lui.

O conduse pe Georgiana în salon și închise ușa în urma lor.

De îndată ce se întoarse spre ea, ea se aruncă în brațele lui. O prinse strâns în brațe, ridicând-o în timp ce ea îl săruta.

– O seară bună și ție, Lady Georgiana, murmură el.

Pentru el, era o seară al naibii de bună.

Ea zâmbi, trădând un tremur al buzelor.

– A fost îndrăzneț?

– Genul de îndrăzneală pe care sper să o văd mai des, îi spuse el, frivolitatea dizolvându-se în îngrijorare în timp ce o lacrimă aluneca pe obrazul ei. Ce s-a întâmplat?

Părea sănătoasă și întreagă, dar nu ar fi venit la el, așa, dintr-un moft.

— Fratele meu a venit în oraș.

„Nu mi-a fost frică de Sterling, dar cu fratele meu altfel stau lucrurile.“ Rob se încordă.

— Ce a făcut?

— I-am scris că am rupt logodna. O altă lacrimă îi alunecă pe față, dar o înlătură cu o mișcare nerăbdătoare. A spus că trebuie să mă căsătoresc cu Sterling sau să mă duc acasă cu el, în Yorkshire.

— Pe dracu'! bombăni el.

— Refuz să fac asta! Ochii îi scânteiau. Era înfuriată, nu descurajată. Dar Lady Sidlow crede că poate să-mi blocheze fondurile de zestre și spune că nu va mai plăti casa din Londra.

Rob se încruntă.

— De ce vrea să te căsătorești cu Sterling?

— Nu știu. Ea își ridică ochii spre el, cu o privire hotărâtă. Lacrimile ei dispăruseră. Dar speram că mă vei ajuta să-l înving.

El îi strânse mâna și o duse în dreptul inimii.

— Milady, sunt la dispoziția ta, de acum până la sfârșitul timpului.

Ea zâmbi. Apoi, râse. Rob zâmbi, și de data aceasta era gata să o prindă când își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

— Te iubesc, șopti ea și îl sărută.

El simți o scânteie de viață care i se cuibărea în suflet. O sărută înapoi, trecându-și brațele în jurul taliei și ținând-o aproape de el. Ea se ridică pe vârfuri, lipindu-se de el, sărutându-l.

Dumnezeu să-l ajute! Asta trebuia să fi vrut poezii să spună despre soarele din suflet și febra din sângele cuiva. El își dori ca timpul să se oprească, să-l lase să savureze acest moment, dar voia și ca timpul să se dilate, deoarece nu se putea sătura de ea în secunde și minutele, și orele normale ale unei zile.

El îi sărută ochii, maxilarul, tâmpla, înainte de a-i devora din nou gura. Măinile ei trecură peste umerii lui cu lăcomie, iar pielea lui ardea de dorința de a-i simți atingerea. Trupul ei se arcuia în brațele lui, smulgându-i din gât un geamăt aproape sălbatic.

— Bine, zise el, smulgându-și gura de a ei cât timp mai avea puterea să o facă. Ne vom ocupa de Wakefield. Dar tu... ar trebui să pleci înainte să uit că încerc să fiu un gentleman.

Ea își lipi fruntea de a lui și își înfășură degetele în părul de la ceafă.

— Nu vreau să mă duc acasă.

Craiul din el se trezi. Rob făcu un ultim efort pentru a fi nobil.

– De ce nu?

Mâna ei aluneca peste pieptul lui.

– Pentru că vreau să rămân cu tine.

Craiul câștigă.

– Pentru cât timp? șopti el.

– Cât timp mă vei dori?

Ochii ei erau întunecați, adânci ca un ocean plin de dorință, scânteind cu o urmă de viclenie.

– Pentru tot restul vieții mele, răspunse el imediat. Georgiana Lucas, vreau să mă căsătoresc cu tine. Pleacă dacă nu-ți dorești același lucru.

Ea râse, îmbujorată.

– Vom fugi?

– Poate da, poate nu, dar va fi o logodnă foarte scurtă.

– Asta mi s-ar potrivi perfect, Lord Westmorland. Zâmbi timid.

Accept propunerea ta de căsătorie.

Craiul strigă triumfător.

– Ești sigură? întrebă Rob, abia respirând. Foarte, foarte sigură?

Ea zâmbi, cu ochii strălucitori.

– Absolut sigură!

Capitolul 28

Georgiana spera la asta încă de când se strecurase afară din casa din Cavendish Square și se urcase în birja pe care o adusese Nadine. Nadine era la fel de dornică să evite să fie trimisă înapoi la moșia Wakefield și acceptase cu drag să fie complice.

Bănuia că Lady Sidlow ar fi putut ghici ce pune la cale, dar ea lipsise în mod surprinzător toată seara. Georgiana crezuse că dezvăluirile despre soțul ei și temerile sale legate de Alistair afectaseră atașamentul lui Lady Sidlow pentru buna-cuviință sau poate dorința ei de a o pune în aplicare.

Nu că ar fi contat; nimeni n-ar fi putut să o împiedice să meargă la Rob în seara asta.

Și el, minunatul, o primise înăuntru fără o urmă de ezitare și îi ascultase îngrijorările. Și promisese să o ajute, înainte ca ea să-i spună planul și chiar dacă unul dintre planurile ei anterioare presupusesese să-l mintă. Zâmbise de parcă i-ar fi plăcut să se avânte într-un plan nebunesc cu ea și, când o sărutase, Georgiana crezuse că pieptul ei ar putea exploda.

Georgiana știa, așa cum n-o făcuse niciodată până acum, că el era cel sortit ei. Sterling o amuzase și îi făcuse pe plac. Amândoi fuseseră mulțumiți ca ea să-l venereze. Rob o consuma și o încânta, iar fascinația pe care o simțea pentru el se reflecta pe chipul lui în timp ce o privea.

– Știi, spuse ea între sărutări, că te-am mai dezbrăcat o dată?

Îi desfăcu lavaliera în timp ce vorbea.

– Da? Nu-mi amintesc.

O privea cu ochi arzători.

– Fii mai atent de data asta, murmură ea, desfăcând nasturii vestei.

El râse înfundat.

– Vorbesc serios! Vino cu mine, draga mea! Să facem acest lucru în mod corespunzător, nu pe canapea, aici, unde în orice moment ar putea intra Tom.

– Fratele tău este aici?

Ea își prinse fusta și plecă în grabă cu el, ținându-l de mână.

– Cu îngăduința mea.

O conduse în sus pe scări. Era o casă minunată, observă Georgiana cu întârziere, mai elegantă decât casa ei din Cavendish Square și mult mai elegantă decât ar fi fost de așteptat de la un burlac. Podeaua era o tablă de șah din marmură albă și neagră, iar un candelabru sclipea deasupra scării grațioase, spiralate. Se afla pe Arlington Street, una dintre cele mai exclusive din Londra. Craii și filfizonii nu locuiau aici, ci numai oameni ai guvernului, care complotau și care păstrau secrete. Ea își analiză gânditoare logodnicul, începând să creadă că el era mult mai complex decât credea ea.

El deschise o ușă și o conduse în dormitor. Îi dădu drumul pentru a aduce o lampă, apoi închise ușa.

Erau singuri. Patul se profila în spatele ei, cu promisiunea umbrită a plăcerilor viitoare. Simțea furnicături în degete, și pulsul îi zvâcnea. Măinile lui Rob veniră să-i cuprindă fața.

– Draga mea, șopti el. Iubirea mea. Ești cu adevărat aici sau acesta este un alt vis dat de febră?

O sărută înainte ca ea să poată răspunde. Ea luă o gură de aer în timp ce gura lui se mișca peste pielea ei.

– Sunt reală, reuși ea să găfâie. Și sunt a ta.

Zâmbetul acela strâmb îi lumină fața.

– Nu, este fix invers. Eu sunt al tău de când am deschis ochii la reședința Osbourne și doctorul Elton a spus asta.

De data asta, sărutul lui fu și mai îmbătător decât anteriorul, profund și fierbinte, și mult timp ea crezu că avea să se piardă în el. El îi inunda simțurile și îi bloca creierul, până când ea nu mai auzea altceva decât șoaptele lui aspre și flămânde și nu simțea altceva decât atingerea arzătoare a mâinilor sale, văzându-l numai pe el, la fel de îmbătat de dorință ca ea.

– Dacă vrei să mă dezbraci din nou, șopti el, deschizând primii nasturi ai pelerinei, ai face bine să te miști mai repede.

Simți că i se strânge stomacul. Când erau adolescente, ea, Sophie și Eliza fuseseră extrem de curioase să afle despre ce înseamnă să faci dragoste. Alte fete de la școală, fete cu mame și verișoare, și surori mai mari, extrăseseră multe informații din relațiile acestora. Sophie, care învățase să joace cărți și jocuri de noroc de la bărbați, înțelesese câte ceva despre bărbați. Când prietenele ei se căsătoriseră, Georgiana le ceruse să-i spună totul, cu bune și rele, iar ele îi făcuseră pe plac. Buzele lui Lady Sidlow nu pronunțaseră niciodată o silabă pe această temă, dar Georgiana avea o idee despre ce făcea.

Și totuși... era mai minunat decât se așteptase vreodată. Oricât de mult îl adorase pe Sterling, niciodată nu voise să-i dea jos cămașa, așa cum o făcuse acum cu Rob, căruia i-o sfâșiasse cu nerăbdare. Nu își imaginase niciodată că avea să-i atingă pieptul și abdomenul gol așa cum o făcea acum cu Rob, cu lăcomie, minunându-se de frumusețea neașteptată a corpului masculin. Nu visase niciodată că avea să se simtă febrilă și sălbatică, dorind să-și rupă propriile haine și să-i simtă pielea caldă și aurie pe a ei, dar în seara asta nu se mai putea gândi la nimic altceva.

În timp ce ea fusese absorbită de studierea fiecărui centimetru ferm al pielii lui, el îi scosese pelerina și îi descheiase rochia.

– Vreau să te dezbrac, spuse el, cu voce ademenitoare. Vreau să te văd, și să îți ofer plăcere, și să mă pierd în tine... Doamne, Georgiana, nu am încredere în mine când sunt cu tine.

Ea își scoase brațele din rochie, și o lăsă să cadă pe podea în jurul ei.

– Eu am, șopti ea. Am încredere deplină în tine. Și am venit aici sperând că vei face dragoste cu mine.

El înghiți în sec. Ochii îi ardeau.

– Știi... înțelegi...?

Un zâmbet traversă buzele ei.

– Da, spuse ea încet, trecându-și degetele peste abdomenul lui. Știu ce cer.

Drept răspuns, el o luă în brațe și o duse în pat. Cu o mână, înălătură pătura și o întinse pe pat, având grijă să o sprijine pe perne. Puse chiar mai multe, până când ea râse.

– Mă simt ca Șeherezada în palatul ei.

Își sprijini un braț de stâlpul patului.

– Și așa ar trebui, prințesa mea fermecătoare.

Privirea lui arzătoare rătăcea peste ea, cu apreciere. Instinctiv, ea își întinse brațele deasupra capului, arcuindu-și spatele și curbându-și degetele de la picioare în moliciunea lenjeriei de pat.

– Nu mai am povești fanteziste să-ți spun, murmură ea.

– Nu trebuie, zise el cu voce joasă. Deja m-ai vrăjit complet. De acum înainte, vom crea împreună aventurile noastre sălbatice și, într-o zi, le vei putea spune copiilor noștri despre tatăl lor ticălos care se lasă sedus de povești orientale sau care a fost urmărit de elefanți furioși...

Nu putu să nu râdă.

– Trebuie să te salvez din nou?

– Mă bazez pe asta.

Cu un zâmbet viclean ce îi zăbovea pe buze, se urcă pe pat, cu genunchii încadrându-i șoldurile. Îi desfăcu șnurul cămășuței. Ea abia răsufla, în timp ce el o îndepărta ușor de ea.

– Doamne, ești frumoasă, murmură el, vârful degetelor lăsând o dâră de căldură pe pieptul ei.

Ochii lui îi țintuiră pe ai ei pentru o clipă, înainte ca el să-i cuprindă adorator un sân în mână. Georgiana își pierdu firul gândirii.

Măinile și gura lui se mișcară pe ea până când ea nu-și putea da seama ce cale urma. Părea înclinat să-i sărute fiecare centimetru de piele, dându-i ciorapii jos cu o lentoare înnebunitoare, înainte să-și treacă mâinile, fierbinți, puternice și sigure, peste pielea pe care tocmai o sărutase.

Și apoi, când îi îndepărtă coapsele, găsi sursa dorinței ei dureroase. Aproape că țipă la prima atingere, și apoi abia mai putu respira când mâna lui se așeză peste ea, degetele lui tachinând-o, în interiorul ei, reducându-i tot trupul la un haos tremurând, până când ea pur și simplu se dezintegrează.

Știa vag că începuse să suspine, să-l implore, să se întindă spre el, dorindu-l mai aproape. Părea că ar putea exploda fără ca trupul lui să o ancoreze. El rezista, gura lui ticăloasă aprinzându-i calea peste șolduri, abdomen, piept, oferind o atenție coplesitoare fiecărui sân înainte de a ajunge la gura ei. Limba lui se împleti dulce cu a ei, și greutatea lui o apăsă în saltea. Fără ezitare, ea își trecu brațele în jurul lui și îl încolăci cu picioarele.

Se sprijini într-un braț și îi trecu genunchii în jurul taliei lui. O mai mângâie încă o dată între picioare, trimițându-i un alt fior delicios prin tot corpul.

— Cu acest act, spuse el, mișcându-se mai aproape de ea, te iau de soție.

Georgiana inspiră în timp ce el se apăsă înăuntrul ei. Acea senzație fierbinte deveni ascuțită, deosebit de sensibilă și plină. Împinse înainte până când ea fu nevoită să-și depărteze și mai mult picioarele, iar el își lipi șoldurile de ale ei.

— Cu trupul meu, te venerez, continuă el într-o șoaptă guturală.

Se trase înapoi, iar ea se întinse spre el cu un protest nearticulat. În timp ce îl trăgea spre ea pentru un sărut disperat, el se întoarse, și ea se ridică pentru a-l întâlni, dintr-un instinct primar pur.

Sărutul lor fu nesfârșit. Mâna lui liberă rătăcea în sus și în jos, cuprinzându-i pieptul, mângâindu-i abdomenul, netezindu-i părul de la ceafă, astfel încât să-i poată cuprinde capul în palmă. Sângele părea să-i cânte în vene, încălzind-o cu bucurie. Ea se ținu de el și se ridică pentru a-i întâlni fiecare mișcare, savurând unirea corpurilor lor.

El își desprinsese gura și își sprijini fruntea de a ei. Ochii i se închiseră, și făcu o grimasă, apoi se ridică deasupra ei, de data asta brațul lui tremurând.

— Vreau să îți simt extazul. Ochii lui sclipeau sub pleoapele pe jumătate închise, iar el își trecu mâna liberă peste abdomenul ei. Deschide picioarele larg, o îndemnă.

Înfășurată în jurul lui, Georgiana abia putea înțelege la ce se referea. El era înăuntrul ei, încă deasupra ei, și, chiar dacă simțea pulsul acela primitiv în sângele ei, habar nu avea ce voia să facă acum.

Rob își întinse mâna la spate și îi desprinsese piciorul, întinzându-l în lateral. Își umezi degetul mare și își coborî degetele pe abdomenul ei, făcând-o să tremure.

— Așa, șopti el și o atinse.

Georgiana inspiră cu atâta poftă, încât aproape văzu stele. Spatele ei se arcui și mâinile ei strânseseră în pumn așternuturile în timp ce el o mângâia, delicat, ferm, necruțător. El îi oferise un orgasm, dar acum totul era mai dur, mai luminos, mai fierbinte...

O făcu să tremure. Ea deschise ochii și privi zâmbetul feroce de pe chipul lui Rob dizolvându-se în ceva răpitor. El se mișcă din nou în ea și rămase neclintit, cu brațele încordate ca de fier.

Habar nu avea cât timp trecuse. Când deschise din nou ochii, capul lui atârna în jos, părul său negru fiind umed de sudoare. Pieptul lui se ridica, și ea văzu alarmată niște semne pe piept și pe brațe. În momentul în care își dădu seama că ea lăsase urmele acelea, marcându-l cu unghiile, el înălță capul și o privi.

— Până ce moartea ne va despărți, spuse el cu voce epuizată.

Georgiana reuși un râs tremurat.

— Cred că ai omis câteva replici.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneș și senzual.

— O să-mi iasă mai bine data viitoare.

Se lăsă jos să o sărute, apoi se rostogoliră amândoi. Ea nu protestă. Mușchii ei se topiseră, și ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, ascultându-i inima.

La un moment dat, el se ridică și trase pătura peste ei, apoi se întinse pe spate. Ea se întinse lângă el, tremurând când brațul lui o trase mai aproape. Era frumos și era al ei. Curioasă, își trecu o mână peste pieptul lui, încetinind la marginea cicatricilor.

Creierul ei, împotriva dorinței ei, își amintea în continuare imagini despre cât de bătut fusese.

– Mă bucur că s-au vindecat, șopti ea, atingând locurile în care fusese învinețit și plin de sânge.

– Fără îndoială, datorită calității îngrijirii pe care am primit-o.

– Nu eram sigură că vei supraviețui. Clătină din cap vehement. Oriunde mă uitam, era sânge...

El înclină capul pentru a-i vedea fața.

– Și totuși, ai rămas.

– Aveam de ales? Ea își mișcă un umăr. Îi spusese deja lui Kitty că erai logodnicul meu și eram îngrozită că te vei trezi și-i vei zice că nu ești – și, de altfel, că erai noul proprietar al reședinței Osbourne și că o invitai să-și facă bagajul și să plece.

– Ar fi fost un lucru foarte nepoliticos.

Fără să vrea, zâmbi.

– Înfricoșător! Îi erai profund îndatorat, chiar și numai pentru cantitatea de rufe ce au trebuit spălate.

Un râs tăcut zvâcni prin el.

– Ce pragmatic!

– Desigur! Am fost mânjită de sânge din cap până în picioare.

– I-ai fi putut spune lui Angus să se ocupe.

Ea făcu o grimasă, indignată.

– Se presupunea că eram îndrăgostită nebunește de tine. Cu greu aș fi putut să mă ascund în camera mea și să las pe altcineva să te spele.

– Ei, na! Interesul îi domoli tonul. Îndrăgostită nebunește?

– Acum, sunt, spuse ea, trecându-și vârful degetelor peste abdomenul lui și mirându-se de mușchii încordați.

– Slavă Domnului! Și tu ai fost cea care m-a dezbrăcat de toate hainele acelea pline de sânge?

– Da...

– Și mi-ai spălat cu tandrețe trupul gol?

– Rob, spuse ea, roșind și râzând. Nu erai complet gol...

Se rostogoli deasupra ei.

– Ți-a plăcut ce ai văzut?

– Da. Ea încercă o expresie dură, dar căldura din privirea lui îi împrăștie gândurile. Ești extrem de atrăgător.

El îi sărută vârful nasului.

– Timp de o săptămână, n-am avut idee cum arăt. Dar știam că sunt un tip norocos, fiind logodit cu o fată atât de bună și de frumoasă ca tine.

– Da?

Un zâmbet ezitant de încântare îi apăru pe buze. El încuviință din cap.

– M-am gândit așa deodată, și apoi mi s-a confirmat în fiecare zi, că frumusețea era doar cea mai neînsemnată dintre calitățile tale.

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său, în timp ce bucuria înflorea înăuntrul ei.

– Poate nu te-ai recuperat încă după acea lovitură la cap...

El rânji și se răsuci din nou pe spate.

– Să fiu lovit la cap a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, de vreme ce te-a condus aici, lângă mine.

Brațul lui o trase mai aproape. Georgiana își lăsă obrazul pe umărul lui. Pielea lui era extrem de caldă și de fascinantă, netedă și fermă. Ea nu se putea împiedica să îl atingă. Jocul degetelor lui pe spatele ei o făcu să tremure și să ardă în același timp și se gândi că aveau să fie nevoiți să fugă la Gretna Green, pentru că gândul de a aștepta trei săptămâni pentru a-și rosti jurămintele avea să fie insuportabil.

– De ce insistă fratele tău să te căsătorești cu Sterling? o întreabă Rob cu o voce înșelător de somnoroasă.

Alistair. Alistair, a cărui cruzime o împinsese să arunce buna-cuviință pe fereastră și să vină aici. Nu îi părea rău pentru asta, dar furia ei față de fratele ei începuse să se reaprindă.

– Nu știu.

– Este prieten apropiat cu Sterling? întreabă Rob. Aliați politici? Aveți datorii față de el? De ce este așa fixat pe Sterling?

Georgiana clătină din cap ca răspuns la fiecare întrebare.

– A spus că m-am făcut de râs plângând după Sterling și că intenționa să-i dea binecuvântarea doar Sterling. Este adevărat că m-am făcut de râs din cauza lui, adăugă ea încet, dar nu există nici un atașament sau alianță între Alistair și Sterling și nici cu tatăl lui Sterling, Lord Pelham. Cred că vrea să mă pedepsească.

Rob înalță capul.

– Pentru ce să te pedepsească?

Mâna Georgianeii, sprijinită pe pieptul său, se închise într-un pumn.

– Eu... cred că mă urăște. Ți-am spus că Alistair nu mă place și că voia să mă trimită la un orfelinat. La un moment dat, m-a făcut nebună. Mama mea nu era o lady, așa cum fusese mama lui Alistair. Mama era fika unui moșier local, și căsnicia ei nu i-a schimbat prietenii sau obiceiurile. Ea lua masa cu vicarul și cu familiile din zonă și se juca adesea cu copiii din sat. Era amabilă și cordială cu toți, indiferent de rangul lor, iar Alistair este fix pe dos.

Rob îi acoperi pumnul cu mâna lui, până când degetele ei se relaxară.

– Ce legătură are asta cu tine?

Ea își mușcă buza.

– Desigur, Alistair a moștenit aproape totul când a murit tatăl meu, dar tata mi-a lăsat douăsprezece mii de lire sterline drept zestre, plus alte fonduri care să fie folosite pentru școlarizarea și întreținerea mea. Nu cred că Alistair a fost mulțumit de asta, pentru că nimic nu a venit de la mama mea. Zestrea ei fusese destul de mică.

– De aceea a tot prelungit negocierile cu Sterling?

– Sterling a spus că există o bucată de pământ... Ea se încruntă. A zis că tatăl meu voia să am acel pământ, dar tata ar fi putut pune asta în testamentul său, însă nu a făcut-o. Bineînțeles, Alistair refuză să ofere mai mult decât a specificat tata, ceea ce Sterling trebuie să fi aflat de-a lungul timpului. Dar Alistair a spus că îmi va bloca toată zestrea dacă mă căsătoresc fără permisiunea lui. El nu poate face asta, nu-i așa? Sunt majoră, iar banii vor fi ai mei când voi ajunge la 25 de ani.

Degetele lui Rob trasau cercuri pe ale ei.

– Dacă fondurile au fost lăsate în grija lui, Dumnezeu știe ce ar fi putut face cu ele.

Ea se ridică.

– Mi-a furat-o?

– Poate.

Rob își încrucișă brațele după cap, cu o expresie tăioasă și îngândurată.

– Refuz să-l las să-mi fure moștenirea! exclamă ea. Aș putea intenta un proces!

El nu spuse nimic. Privea încruntat în sus la baldachinul întunecat de deasupra lor.

– Douăsprezece mii reprezintă o zestre mare. O privi. Ești o moștenitoare în toată regula – de parcă nu ai fi deja de neprețuit. De ce a insistat Sterling asupra terenului?

Ea deschise gura, apoi o închise.

– Mi-a zis că tatăl meu îi spusese tatălui său că ar trebui să am acel pământ. Dacă tata ar fi vrut ca eu să am acea proprietate, cu siguranță ar fi pus-o în testamentul său.

Rob încuviință din cap.

– Exact. Pariez că povestea ascunde mai mult.

– Vrei să spui... Vocea ei șovăi. Că Sterling a mințit?

El o privi.

– De ce ar face asta?

Ea se uită fix. Aștepta, cu sprâncenele ridicate.

– Pentru că nu voia cu adevărat să se căsătorească cu mine? Pentru că Alistair îl mințea? Pentru că a existat un alt motiv, pe care nu mi l-a spus? Nu știu.

Buzele lui se strâmbară cu tristețe.

– Îl cunoșteai pe Sterling dintotdeauna. Ar fi putut ghici că îl vei accepta dacă te va cere în căsătorie.

Roșind, încuviință. Toată lumea știa că îl iubea pe Sterling, inclusiv el.

– Dacă nu ar fi vrut să se însoare cu tine, nu te-ar fi cerut de soție. Știa că aveai să accepți. Fratele tău și-a dat consimțământul rapid sau mai greu?

Ea se încruntă.

– A fost de acord imediat.

– Atunci, rămâne a treia opțiune: mai există ceva. El o trase jos, deasupra lui, și îi sărută fruntea până când încruntarea ei dispăru. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu că există, pentru că mi-a dat șansa să te cunosc.

Ea zâmbi slab.

– Așadar, ar trebui să le mulțumesc că s-au certat timp de doi ani?

– La naiba, ar trebui! spuse el cu emoție. Eu intenționez să o fac.

Ea râse, iar el o sărută din nou. Georgiana își întinse mâinile pe pieptul lui până când se rostogoliră iar, cu ea prinsă sub greutatea

lui. Picioarele ei se depărtară, încolăcindu-se în jurul lui. Respirația ei tremura în timp ce el se mișca, din nou excitat, deasupra ei.

Rob își îndepărtă gura de a ei.

– Se face târziu! Ar trebui să te duc acasă înainte ca Lady Sidlow să observe că ai plecat.

– Cred că știe că am plecat. Ea se ghemui mai adânc în perne și își trecu un deget de-a lungul pieptului lui. Și dacă nu știe... Ei bine, atunci nu există nici un motiv să ne grăbim. Chiar nu cred că o oră în plus va conta prea mult.

El ridică din sprâncene și își curbă buzele în acel mod care îi făcea Georgianeii inima să bată cu putere.

– Serios, milady? Atunci, să profităm din plin de ea.

Capitolul 29

În seara următoare, avu loc balul mascat Lammas, organizat anual de Lady Demont. Rob căută prin toate saloanele până când dădu de Heathercote.

– Bună seara!

Prietenul său îi aruncă o privire rece.

– West. Mă bucur să te văd aici.

Rob zâmbi cu tristețe. Îl evitase pe Heath de la episodul de la clubul Vega.

– Vrei să facem o plimbare? Trebuie să îți cer scuze.

O clipă, Heath nu răspunse, apoi renunță la aerul arogant și îl urmă.

– Mi-am amintit care era planul nostru cu Forester, spuse Rob în timp ce treceau prin camere.

Heath se întoarse spre el cu furie.

– Ți-ai amintit? Ai uitat, West?

Rob coborî vocea.

– De fapt, da. Am fost lovit la cap în Derbyshire și am uitat complet unele lucruri.

Mânia lui Heath se transformă în scepticism.

– Ce?

Rob flutură din mână cu indiferență.

– Mi-am revenit, evident, și mi-am amintit ce încercam să facem. Îi aruncă prietenului său o privire pătrunzătoare. Are vreo șansă să funcționeze?

– Bineînțeles că da. Când Rob ridică dintr-o sprânceană, Heath se încruntă. La fel de mult ca orice. Unchiul meu...

– Tatăl meu nu este prea interesat de planurile sale. El m-a sfătuit să renunț la toată afacerea.

– Nu! Heath părea îngrozit. Nu acum, când am făcut atâtea progrese!

– Da? Rob se opri pentru a lua două pahare de vin de la un chelner. În sfârșit, găsiseră un colț liniștit. Ce progrese? Și în ce scop?

Acest lucru nu reușise să descifreze din hârtiile sale și nici să-și amintească. Poate că nu existase niciodată un răspuns. La îndemnul lui Lord Beresford, unchiul lui Heath, cei doi se angajaseră să-l corupă și să-l falimenteze pe Frederick Forester, care moștenise compania de transport maritim a tatălui său în urmă cu doi ani. Bătrânul Forester fusese corupt și nemilos și încălca liniștit legea britanică. Problema era că fiecare încercare a lui Beresford de a impune dreptatea eșua, în ciuda dovezilor consistente de vinovăție. Bănuia că bătrânul Forester mituise și curtase destui miniștri și oficiali pentru a împiedica orice anchetă. Rob bănuia că prinderea individului în flagrant devenise o soluție ideală pentru Lord Beresford, după ani de frustrare.

Totuși, Freddie Forester nu avea sângele-rece al tatălui său. Îi plăcea viața dezvățată și era atras de prietenii aristocrați – cu cât mai rafinați, cu atât mai bine. Marchizul de Westmorland și viconte-le Heathercote nu avuseseră de făcut altceva decât să-l invite o dată pentru ca tipul să devină nelipsit de la petreceri.

Rob nu avea nici o îndoială că el și Heath se descurcau cu falimentarea și coruperea. Ceea ce nu știa, în noua sa maturitate, era ce aveau să obțină. Avea de gând Forester să-și mărturisească infracțiunile dacă îl falimentau?

Heath se uită neliniștit în jur.

– Ce nu-ți amintești?

Rob își coborî vocea.

– Ce trebuie să obținem?

Heath ridică paharul.

– În mod ideal, să-l scoatem din afaceri, murmură el în spatele paharului. Dacă nu se poate dovedi nimic despre încărcăturile sale, singura opțiune este să-și piardă întreaga afacere.

– Heath, este acesta un plan rezonabil?

Prietenul său îl privi enervat.

– Funcționează.

– Cum?

– Forester a trebuit să aducă investitori pentru a rămâne pe linia de plutire.

– Deci, afacerea sa continuă. Rob oftă. Nu este ceva mai potrivit pentru Marina Regală?

– Marina nu are putere. Acordă-i mai mult timp, insistă Heath.

– Poate. Decise să fie diplomatic. Ce știi despre contele de Wakefield?

– Un individ antipatic. Heath își termină vinul și lăsa paharul. Deci, suntem în continuare cu ochii pe Forester?

Rob ridică dintr-un umăr.

– Spune-mi mai multe despre Wakefield. În mod confidențial, desigur.

Heath pufni.

– Suspicios, dar lacom. Genul de om care vrea să fie cel mai puternic din orice încăpere. Nu-i place opoziția, crede întotdeauna că punctul său de vedere este singurul valabil și așa mai departe. Unchiului meu nu-l place – de fapt, nimeni nu-l place, din câte știu eu. Un tip rece, grosolan. De ce?

– A supărat pe cineva din anturajul meu. Dacă auzi ceva despre el, anunțați-mă. Și, Heath, nu spune că am întrebat, bine?

Heath păru confuz.

– Nici un cuvânt.

Georgiana era uimită de cât de ușor o convinsese pe Lady Sidlow că ar trebui să participe la balul mascat al lui Lady Demont.

– Nu cred că mai contează acum, spuse contesa morocănoasă când intră în salonul cu ferestrele și ușile deschise, pentru a lăsa să pătrundă aerul cald de vară.

Georgiana se întreba dacă voia să participe la un bal mascat, să fie înconjurată de oameni sau să iasă din casă. Când se întorsese în Cavendish Square, cu câteva minute înainte de zori, numai Nadine

o aștepta, somnoroasă, să o lase să se strecoare înapoi, chiar dacă Lady Sidlow auzise zgomote. Nu primise la micul dejun nici un cuvânt de mustrare. Era ca și cum dorința de ceartă a lui Lady Sidlow ar fi dispărut.

Balul mascat nu fu la fel de îndrăzneț pe cât păruse. Nimeni nu se costumase, și cea mai tare băutură era vinul, despre care Grace Parker-Welby jurase că era îndoit cu apă. Pe Georgiana nu o deranja. Se bucura întotdeauna de șansa de a le vedea pe unele dintre prietenele ei de rang ușor inferior, precum Grace, și dansa cu mai mult elan decât de obicei.

În seara asta însă, se afla într-o misiune, și, după o oră de discuții cu prietenele, își observă prada.

Sterling se sprijinea de o ușă dintre saloane, bătând darabana cu degetele în pahar. Părea îmbujorat și gânditor, și pentru o clipă ea simți o scânteie slabă de apreciere. Era foarte chipeș, și ea îl iubise atât de mult.

După câteva minute, ea îi atrase atenția. Rămase nemișcat, panicat și speriat. Ea zâmbi discret și își înclină capul întrebător. El încuviință din cap și plecă. Georgiana se scuză în fața lui Grace și de la celelalte tinere și îl urmă.

Îl zări pe Rob în mulțime, dar se uită hotărâtă în altă parte. Deciseseră, înainte ca el să o aducă acasă în dimineața aceea, că logodna lor ar trebui să rămână un secret pentru moment. Nici unul din ei nu avea o soluție la problema Wakefield, dar Georgiana își dăduse seama că exista o modalitate de a descoperi mai multe fără prea mari probleme: fostul ei logodnic.

Sterling dispăru pe un coridor lung, care dădea în cele din urmă într-o încăpere. Își luă timp să se adune înainte de a-l urma. Micul salon era liniștit și întunecos, cu atât mai mult când Sterling închise ușa în urma ei.

– Sterling. Ea îi zâmbi discret. Bună seara!

– Georgiana. El o luă de mână, sărutându-i-o. Mă bucur să te văd. Ea se eliberă cât de delicat putu.

– Sper ca ești bine.

– Acum, că ești aici, sunt.

El îi zâmbi, la fel de călduros ca pe vremuri.

Prea târziu, ea înțelese ce ar fi putut implica acțiunile ei. Crezuse că se răzgândise. Georgiana făcu un pas înapoi, sperând că nu făcuse o greșeală îngrozitoare.

– Nu ai spus nimănui că logodna noastră s-a încheiat, începuse ea. Am auzit că a existat o scenă la clubul Vega.

Zâmbetul lui se stinse.

– Cine ți-a spus asta?

– Știi cum se răspândește zvonul, spuse ea evaziv. Așadar, este adevărat?

Sterling o privi.

– Da, nu am spus nimănui. Nu este prea târziu să reconsiderăm.

Ea își mușcă buza.

– Poate că nu, dar nu m-am răzgândit. Nu aș fi făcut niciodată așa ceva, în primul rând, dacă nu aș fi fost pe deplin sigură că era cel mai bine pentru amândoi.

Ochii lui se stinseră, și oftă, îndepărtându-se de ea înainte să se întoarcă.

– Atunci, de ce mi-ai zâmbit mai devreme? Nu am auzit pe nimeni altcineva vorbind despre asta, așa că nici tu nu le-ai spus oamenilor.

– Am vrut să discut cu tine...

– Am fost logodiți și urma să ne căsătorim, spuse el cu un soi de disperare, până când moartea ne va despărți. Totul a fost splendid, până când mi-ai spus, dintr-odată, că nu era. Te-am iubit. Clătină din cap, disperat, confuz. Acum, vrei să vorbești?

– Nu a fost brusc, spuse ea încet. Nu pentru mine. Cred că știai și tu, dacă îți cercetezi inima. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Dar, Sterling, am fi fost nefericiți. S-ar putea să nu ne fi dat seama un an sau mai mult, dar am fi făcut-o. Eram prea confortabili la distanță, prea fericiți să ne petrecem tot timpul cu alții. Și, când eram împreună, relația noastră semăna mai degrabă ca relația dintre frate și soră.

El păru confuz.

– Nu m-am gândit niciodată la tine ca la o soră.

– Mai devreme sau mai târziu, unul din noi ar fi întâlnit pe cineva care ne-ar fi făcut să regretăm căsnicia noastră. Într-o zi, vei fi foarte bucuros că am făcut asta.

– Deci, asta este? Își puse mâinile pe șolduri și reuși să pară calm. Ai întâlnit pe altcineva.

Georgiana își strânse cu putere buzele.

– Decizia mea nu a avut nimic de-a face cu nimeni în afară de tine și de mine.

El scrâșni din dinți și încuviință.

– Dacă nu are legătură cu reluarea logodnei, atunci, despre ce ai vrut să vorbești cu mine?

– Despre Alistair.

Sterling tresări.

– De ce?

Ea era sigură că nu-și imaginase tensiunea bruscă.

– De ce nu ați putut ajunge la un acord timp de doi ani, dacă voiai să te căsătorești cu mine, tatăl tău aprobase căsătoria și Alistair știa că tatăl meu ar fi aprobat?

Privirea lui se abătu.

– Nu este un bărbat cu care să discuți ușor. Este un negociator dur! Pufni în răs, însă fără veselie. Și am fost un prost. Dacă aș fi acceptat cerințele lui, am fi putut fi căsătoriți până acum.

„Slavă Domnului că nu ai făcut-o“, gândi Georgiana palidă, amintindu-și cuvintele lui Rob cu o seară în urmă. Când erau goi în patul lui, minunându-se de modul în care obstinația lui Alistair și dorința lui Sterling pentru o bucată de pământ le dăduseră șansa de a se îndrăgosti unul de celălalt.

– Ce a cerut? întrebă ea, în loc să-i mulțumească.

Ochii lui Sterling se îndreptară spre ușă.

– Se tot răzgândea. Într-o lună, voia să plătească zestrea în rate, în luna următoare o oferea imediat, dar cu mai multe restricții. Jumătate pusă pe numele copiilor, lucruri de genul acesta.

– În rate, repetată ea, gândindu-se la convingerea lui Lady Sidlow cu privire la facturi. A făcut ceva cu fondurile mele, nu-i așa?

De data asta, disconfortul lui Sterling era vizibil. Se retrase un pas și își luă privirea de la ea.

– Nu ar trebui să te bagi în asta.

Georgiana pufni mânioasă. Așadar, Lady Sidlow avusese dreptate – Alistair nu mai avea bani și se înfipsese în moștenirea ei. Îl urmă pe Sterling, punându-și mâna pe brațul lui când acesta se întoarse.

– Încearcă să fure de la mine, nu-i așa? M-ar fi înșelat – și pe tine. Prefăcându-se că negociază acea bucată de pământ sau cum să plătească zestrea, când, de fapt, el trăgea de timp. Spune-mi, Sterling,

insistă ea. Te rog! Pentru afecțiunea pe care ne-am purtat-o reciproc de-a lungul vieții, pentru prietenia pe care au avut-o părinții noștri, te rog!

Sterling se uită departe de ea, scrâșnind din dinți.

– A investit-o. Sau poate și-a investit propriile fonduri și le-a pierdut, apoi s-a folosit de ale tale pentru a compensa pierderea, nu știu. A refuzat să fie de acord cu termenii atât de mult, încât aproape am ajuns să ne batem înaintea să admită ce a făcut. O afacere comercială, din Liverpool. El se agățase de perspectiva acelui teren, în schimbul așteptării mele până când corăbiile aveau să facă suficiente tranzacții comerciale pentru a-i rambursa capitalul – sau capitalul tău, presupun. Dacă ar retrage investiția acum, ar suferi o mare pierdere.

– Comerț? Fruntea ei se încreți. Asta nu părea genul lui Alistair, care disprețuia pe oricine era implicat în comerț. Sună destul de riscant. Dacă vasele se scufundă?

Sterling ridică din umeri.

– Marfa era asigurată. Am avut cuvântul lui că va face din pământ zestrea ta dacă va pierde investiția sau nu o va putea răscumpara. Și m-aș fi mulțumit cu asta, adăugă el repede. Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Pământ sau bani, oricare ar fi fost de ajuns.

– Ce companie? întrebă ea.

Sterling tresări.

– De ce...?

– Cred că merit să știu unde mi-a investit moștenirea.

– Cred că la Forester and Philips, spuse Sterling, cu reticență. Nu știu nimic despre asta, cu excepția faptului că se așteaptă la un câștig frumos.

– Mulțumesc că mi-ai spus!

– Ce te-a determinat să vorbești cu el despre asta? Sterling părea să-și scuture melancolia și să devină mai curios. De fiecare dată când am menționat că ți-am cerut părerea despre ceva, el mi-a spus răstit că nu-l interesează ce crezi tu și că nici mie nu ar trebui să-mi pese.

În pieptul ei se ridică un val de furie.

– Îl cred în stare, bombăni ea. A venit în oraș. I-am scris cu privire la încetarea logodnei noastre, dar a ajuns mult prea repede. Probabil era pe drum când l-a găsit scrisoarea mea.

— Da. Sterling făcu o grimasă. Mi-a spus că vine — nefiind mulțumit de ceva legat de investiția sa, din câte am înțeles. Să fiu sincer, l-am evitat. Acest zâmbet îl caracteriza mai mult, fermecător și viclean. După ultima noastră conversație, m-am gândit că nu mai trebuia să mă supun tiradelor lui.

Ea încuviință din cap solemn.

— Foarte bine. Cu plăcere!

— Mulțumesc, spuse el fără să rateze aluzia. Un cadou minunat. Georgiana râse. Sterling zâmbi.

— Îți doresc numai fericire, spuse ea impulsiv, întinzând mâna.

— Am vrut să o am cu tine. El se uită la mâna ei, apoi o luă. Dar văd că nu va fi așa. Îți doresc același lucru, Georgie.

El îi sărută încheieturile degetelor și îi dădu drumul.

— Găsește pe cineva care să fie înnebunită după tine, spuse ea, cu voce șovăitoare.

— Așa cum am încredere că vei face și tu, draga mea.

El îi zâmbi și plecă.

Ea rămase pe loc, începând să fiarbă din nou de furie din cauza fratelui ei. Alistair, acel cretin detestabil, o disprețuia, considerând-o prea proastă și lipsită de importanță pentru a-și exprima vreo părere despre propria căsătorie, în timp ce el îi fura banii și îi risipea într-o aventură prostească și riscantă. Ea nu avea să cedeze în fața lui și avea de gând să intenteze o acțiune în toate instanțele din Anglia pentru a-și obține moștenirea de la el, până când el avea să fie obligat să i-o dea și să îi ceară scuze...

Un sunet din spatele ei o smulse din gânduri. Se întoarse și-l văzu pe Rob, cu vârful degetului pe buze, în timp ce închidea ușor ușa.

— Am crezut că nu ne vom întâlni în public, șopti ea în timp ce el traversa încăperea din doi pași.

— Într-adevăr, spuse el, cuprinzându-i fața în mâini. Până când te-am văzut urmându-l pe Sterling aici.

Gura lui coborî asupra ei, păcătos de fierbinte și de flămândă. Georgiana nu avea nevoie de vreun imbold pentru a-l săruta înapoi, până când capul i se învârtea și sângele părea să-i fiarbă în vene.

— Așa, spuse el încet. De asta aveam nevoie.

— Te-ai îndoit de mine?

Zâmbi, sprijinindu-și obrazul de tâmpla ei.

– Deloc. Trebuia să știu dacă mai oftezi în maniera ta fascinantă atunci când te sărut.

Georgiana zâmbi, mulțumită să zăbovească un moment. Cuprinsă în brațele sale, cu capul pe pieptul lui, nu putea fi supărată nici măcar pe Alistair.

– Mereu.

El scoase un sunet de aprobare fierbinte.

– Despre ce vorbeai cu Sterling? A fost neplăcut?

– Hmm? Deloc. Ea înălță capul spre el. L-am întrebat despre fratele meu și de ce negocierile s-au prelungit atât de mult. M-am gândit că trebuie să știe sau cel puțin să suspecteze. Alistair mi-a investit zestrea și apoi a trebuit să îl amâne pe Sterling, pentru că ar fi avut mari pierderi dacă ar fi retras fondurile. Sterling a fost de acord cu întârzierea, cu condiția ca el să primească o bucată de teren aflată în continuarea proprietății familiei sale. Ea se opri. Sterling mi-a ascuns asta. Știa de ce Alistair nu avea să ajungă la o înțelegere și nu mi-a spus niciodată. A pus totul pe seama caracterului dificil al lui Alistair, nimic pentru care să-mi fac eu griji și cu siguranță nimic care putea fi remediat.

– În mod clar, nu este demn de tine, murmură Rob. Unde ți-a investit Wakefield fondurile?

– Forester and Philips, spuse ea. Sterling a zis că este un comerciant din Liverpool. Douăsprezece mii de lire sterline pare o investiție serioasă, nu-i așa?

Rob pălise, iar expresia îi deveni sumbră.

– Da. Și această companie este una riscantă.

– De ce?

– Se ocupă cu traficul de sclavi.

Capitolul 30

Georgiana se retrase un pas.

– Ce? Nu, este ilegal...

– Doar dacă vor fi arestați. Până atunci, este foarte profitabil.

– Și imoral! izbucni ea. Vorbești serios? De unde știi ce face acea firmă? De unde știi?

– Șșt! Aruncă o privire spre ușă. Erau singuri, dar Georgiana lipsea de mult timp. Se putea să apară cineva în orice moment, căutând-o. Nu este locul potrivit pentru a explica, dar știu de firma asta și am motive să cred că face trafic cu sclavi – chiar dacă este ilegal, adăugă el în timp ce ea deschidea din nou gura. Dar asta nu îi oprește pe unii negustori și căpitani.

Georgiane i se făcu rău.

– Mi-a investit moștenirea în sclavie? Scutură din cap, dându-se înapoi. Știu că este rece și insensibil, dar asta este insuportabil...

Pași treceau grăbiți pe coridor, făcându-i pe amândoi să înghețe. Rob răsuflă ușurat în timp ce persoana de pe hol trecu în grabă, fără să se oprească.

– Trebuie să ne întâlnim în altă parte. Nu este o poveste scurtă.

– Voi veni din nou la tine în seara asta, spuse ea, dar el clătină din cap.

– Nu ar trebui. Există vreo prietenă care ar putea să ajute?

Ea se luminează.

– Sophie! Am încredere deplină în ea.

– Anunță-mă ziua și ora, și voi fi acolo. O prinse de bărbie și îi apăsă un sărut rapid pe gură. Abia aștept să fac asta fără să mă ascund, șopti el, buzele lui zăbovind pe ale ei.

Ea simți furnicături în buze și îi zâmbi.

– Nu trebuie să păstrăm secretul...

– Deocamdată, haide să o facem! O sărută încă o dată. Să continuăm mascarada. Cere-i cameristei tale să trimită biletul prin cineva, pentru ca nimeni să nu o vadă la mine acasă.

Ea încuviință din cap și se strecură pe ușă după ce verifică coridorul pentru a fi sigură că era gol. Se grăbi să se întoarcă în încăperea principală, întorcând pe toate părțile cuvintele lui Rob.

Două zile mai târziu, Rob intră în reședința Ware prin partea din spate. Un servitor îl lăsă să intre și îl conduse într-un salon. Georgiana sări în picioare la intrarea lui și alergă să-l ia de mână. Nu se aruncă în brațele lui, dar, în timp ce îi zâmbea, Rob se gândi că ea îi furase inima.

– Vino să o cunoști pe Sophie!

Îl conduse să o întâlnească pe prietena ei, ducesa, o femeie cu părul negru, ochi ageri și zâmbet cald.

— Ne-am mai întâlnit, spuse el. Presupun că nu-ți amintești, Excelență...

Ea râse.

— La clubul Vega! Îmi amintesc.

Dând dovadă de amabilitate, nu mai spuse nimic în timp ce se așezară. Rob știa că fusese destul de notoriu la clubul Vega, mai ales recent, și simțea o urmă de remușcare din cauza unora dintre escapadele sale.

Ducesa îi turnă o ceașcă de ceai, iar Georgiana se așază pe marginea scaunului.

— Ce știi despre acea companie? Și de ce? întrebă ea direct. I-am spus lui Sophie tot ce știu și nu îi voi ascunde nimic.

Rob zâmbi.

— Am bănuir. Se opri, punându-și ordine în gânduri. Forester and Philips este deținută de familia Forester. Până de curând, șeful era domnul Henry Forester, un diavol bătrân și viclean, a cărui singură grijă era să acumuleze avere. A excelat la asta, devenind unul dintre cei mai bogați comercianți din Liverpool. Dar există dovezi considerabile că el a făcut acea avere din comerțul cu sclavi.

— Oricât de repugnant ar fi, a fost perfect legal până acum un deceniu, spuse ducesa. Ware a procurat o copie a legii, pentru a fi sigur. Marina Regală patrulează mările pentru a o preveni acum.

Rob încuviință din cap.

— Așa este. Corect. Dar este ilegal acum, iar Forester încă face asta. Marina Regală nu poate opri pe toată lumea. Chiar dacă a făcut-o, consecințele nu sunt suficient de dure pentru a-l descuraja pe Forester. Unii din acest guvern sunt încă susținători fermi ai comerțului cu sclavi și fac tot ce pot pentru a-i apăra și a-i proteja pe cei care încalcă legea.

Georgiana puse jos ceașca de ceai și farfurioara, cu un clinchet puternic. Fața ei era palidă.

— Cu aproape doi ani în urmă, Henry Forester a murit, continuă Rob cu povestea. Fiul său Frederick l-a moștenit. Freddie nu este ca tatăl său. El aspiră să fie un libertin cunoscut în oraș și este un obișnuit al clubului Vega. Dar el încă deține compania, iar aceasta continuă să încalce legea privind comerțul cu sclavi. Un domn pe care aș prefera să nu-l numesc este hotărât să pună capăt. Știe de Forester and Philips de câțiva ani și are numeroase

dovezi – rapoarte despre corăbii dotate cu lanțuri, complet echipate pentru a transporta încărcături umane. Căpitanii au mai multe pavilioane și seturi de hârtii și aleg pe care să le arate în funcție de acordul care le oferă mai multă protecție.

Georgiana își ținea ochii închiși și mâinile strânse în pumni în poală. Ducea îi aruncă o privire îngrijorată.

– Ești bine? întrebă ea cu blândețe.

Ea deschise ochii.

– Da. Îngrozită, dar nu sunt pe punctul de a leșina, Sophie.

Prietena ei zâmbi când se întoarse spre Rob.

– Cum de știi toate astea?

El își dresе vocea, conștient de cât de dur avea să pară, dar nedorind să o mintă.

– Gentlemanul care dorește să oprească această activitate a eşuat în fiecare încercare de a trage la răspundere firma Forester and Philips. El îl suspectează pe Forester că și-a făcut aliați în parlament – nu că unii dintre ei nu susțin comerțul cu sclavi – și poate că le-a oferit acțiuni în compania sa pentru a-și alinia interesele cu ale lui. Așa că acest gentleman a apelat la metode mai puțin directe, în speranța de a-l opri pe Forester. El... ah, el a propus ca eu și Lord Heathercote să-l atragem pe domnul Forester într-un stil de viață desfrânat și să-l provocăm să se ruineze la mesele de joc.

– Asta e tot? întrebă Georgiana după un moment de așteptare. Acesta este planul?

Rob ridică din umeri.

– Așa a fost.

– Funcționează?

Ducea părea neîncrezătoare.

– Heathercote susține că da. El zice că Forester a pierdut într-atât încât a fost nevoit să recruteze mai mulți investitori.

– Ca Alistair, spuse încet Georgiana.

Rob încuviință din cap.

– Freddie Forester nu a fost la conducere până la moartea tatălui său. Dacă Alistair a investit acum doi ani, a făcut-o alături de Henry Forester.

– Oricum ar fi, profită de sclavie.

– Cu fondurile pe care mi le-a furat, murmură Georgiana.

Rob se simți obligat să spună:

– Este posibil ca Wakefield să nu fi știut în mod explicit despre comerțul cu sclavi. Multe companii nu vorbesc despre asta; se angajează în alt tip de comerț și fac în secret trafic cu sclavi.

– Nu, cred că știa foarte bine. Ochii Georgianeii scânteiau. O cunoști pe servitoarea mea Nadine?

– Da.

Își aminti de ea, o tânără cu pielea închisă la culoare. Îi fusese recunoscător că, atunci când pleaseră de la reședința Osbourne, călătorise alături de vizitii.

– Bunicii ei erau sclavi pe o plantație de trestie-de-zahăr din Antigua deținută de bunicul lui Alistair – tatăl mamei lui. Plantația făcea parte din zestrea ei și se afla în familia ei de zeci de ani. Acesta deținea peste trei sute de sclavi din Africa. Tatăl meu a vândut proprietatea după ce ea a murit, iar mama l-a îndemnat să îi elibereze pe toți sclavii deținuți acolo. Tatăl mamei mele era metodist și abolitionist, și ea l-a convins pe tata că este imoral. Nu-mi amintesc nimic din toate acestea, adăugă ea. Eram un copil. Dar Nadine și mama ei, alături de mulți alții, au venit la moșia Wakefield ca servitoare. Unii dintre oamenii eliberați erau în serviciu acolo pe când eram copil.

Rob răsuflă încet. Dumnezeuule mare! Ar fi trebuit să descopere asta despre Wakefield pe cont propriu.

– Ți-am spus că Alistair ne ura pe mine și pe mama. Sunt sigură că a învinuit-o pentru pierderea *proprietății* – scuipă cuvântul – și sunt convinsă că a văzut zestrea mea ca bani care ar fi trebuit să fie ai lui. Așa că înțelegeți de ce cred că Alistair ar investi în asta – de ce mi-ar investi moștenirea în așa ceva. Crede că i se cuvine.

– Mai are oameni eliberați la moșia Wakefield? Întrebă Sophie. Cum îi tratează?

Georgiana ezită.

– Abia am petrecut o lună acolo, de la vârsta de opt ani. Nadine a fost trimisă la o familie învecinată pentru a fi instruită de menajera acelei doamne și s-a întors abia când am plecat de la școală. Cred că, după moartea tatălui meu, mama a pensionat mai mulți dintre servitori – poate pentru a-i proteja de Alistair. Își mușcă buza. Dacă m-ai fi întrebat înainte, aș fi spus că acesta este sfârșitul problemei. Dar nu este, nu-i așa? Chiar dacă tata a vândut plantația și și-a eliberat sclavii, probabil noul proprietar a adus mai mulți, cumpărați

de la oameni precum domnul Forester. Servitorii pe care mama nu a reușit să îi pensioneze sau cărora nu a putut să le găsească un loc nou au fost lăsați la mila lui Alistair. Și știi bine că nu are.

Rămaseră o clipă în tăcere. Rob se rușină de propria abordare destul de cavalerască a rolului său în acest caz. Văzuse pamfletul care detalia tratamentul vicios al marinarilor și al captivilor la bordul corăbiilor de sclavi. Știa despre *Zong*, al cărui căpitan aruncase cu sânge-rece peste o sută de prizonieri în apă, lăsându-i să se înece. Știa că sclavia era inumană și barbară.

Dar nu întreprinsese nici o acțiune până când nu i se oferise ocazia de a fi îndrăzneț. Familia sa nu deținuse plantații în Indiile de Vest și problema nu-l atinsese niciodată. Traficul de sclavi era ilegal acum. La fel ca Georgiana, crezuse că problema se rezolvase.

– Planul tău este nebunesc, dar s-ar putea să meargă, spuse Georgiana în cele din urmă. Se uită la Rob. Forester se afla întâmplător la masă în noaptea în care ai jucat cu Charles Winston?

El se foi pe scaun stânjenit.

– Da. Încă nu-i spusese ce făcuse cu acel act de proprietate. Nu că aș fi intenționat să câștig casa lui. El a insistat să parieze pe ea.

În sfârșit, ea râse.

– Ce început ciudat!

Rob nu se putu abține să râdă cu tristețe. Știa la ce se referea ea. Dacă nu ar fi încercat să-l falimenteze pe Forester, nu ar fi jucat pe asemenea mize în acea noapte, determinându-l pe Winston să-și pună în joc actul de proprietate, ceea ce dusesese la excursia impulsivă a lui Rob în Derbyshire și la bătaia care îi schimbasese viața. Nu fusese nici pe departe ce avusese în minte, dar fusese tocmai ce îi trebuia.

– Acest plan este prea incert, continuă Georgiana, bătând gânditoare cu un deget în bărbie. Chiar și atunci când Forester pierde mult, el pur și simplu găsește mai mulți investitori și continuă.

Rob calculă în gând sumele pe care le câștigase de la Forester. Fusese o sumă considerabilă – dar, după cum remarcase Georgiana, bărbatul avusese întotdeauna timp să se repleze și era în afaceri.

– Ai dreptate, spuse el încet. Pentru a-l ruina complet, trebuie să o facem dintr-o singură lovitură.

– Câți oameni sunt implicați?

– Doar eu și Heathercote. Gentlemanul care ne-a îndemnat nu a vrut să fie făcut cunoscut, de teamă că cineva ar renunța la joc.

– Ei bine, asta e istorie, spuse Georgiana oftând. Vreau să ajut!

– La fel și eu, zise ducesa. Dacă intenționați să-l distrugeți la Vega, aș putea să vă ajut.

Rob se simți obligat să protesteze.

– Mulțumesc, Excelență, dar nu intenționez să vă atrag în această poveste.

– Nu o fac pentru tine, spuse ea privind contrariată spre Georgiana. Dacă vom reuși, asta îl va afecta și pe Wakefield. El își va pierde investiția – moștenirea ta. Chiar dacă intentați un proces, dacă nu are fonduri, este posibil să rămâi fără zestre.

Georgiana se hotărî.

– E mai bine decât ca Alistair s-o folosească într-un scop ticălos.

Ducesa întinse mâna, și Georgiana i-o cuprinse. Pentru o clipă, femeile schimbă o privire atât de fermă, încât Rob se înfioră.

– Foarte bine, spuse el, gândindu-se repede. Dacă umplem o masă cu conspiratori și îl aducem pe Forester să joace sus, șansele noastre se îmbunătățesc. Dacă jucăm cu toții coordonați...

– Și să-l faci să joace imprudent, spuse ducesa. Trebuie să-l înșeli fără remușcări.

– Putem determina o înfrângere devastatoare. Începu să numere pe degete. Heathercote, eu, Excelența Voastră...

– Și eu, declară Georgiana.

– Știi să joci loo? întrebă ducesa, cu o privire incredulă.

– Desigur!

– Mai bine decât o făceai la școală?

Georgiana făcu o grimasă către prietena ei, dar rămase neclintită.

– Pot învăța.

Capitolul 31

– Chiar vrei să faci asta? întrebă Sophie pentru a cincea oară în timp ce urcau treptele clubului Vega.

– Absolut, spuse Georgiana, cu zâmbetul fixat pe buze. Merită încercat. Crezi că este prostesc?

– Fie prostesc, fie genial, nu mă pot hotărî. Bună seara, domnule Forbes, îi spuse Sophie omului care deschise ușa și tresări uimit la vederea lor.

– Doamnă Campbell... adică, Excelență.

Individul salută în grabă.

– Domnul Dashwood este înăuntru?

– Ah, doamnă, solicită programare, spuse domnul Forbes scu-zându-se. Iar dumneavoastră nu mai sunteți membru.

– Speram că ar putea face o excepție. Ai fi atât de amabil încât să-l întrebi?

Domnul Forbes îi aruncă o privire Georgianeii, care îl salută politicos.

– Cu ce problemă?

– Una disperat de importantă. Sophie îi aruncă o privire Georgianeii. Este vorba despre această lady, motiv pentru care am adus-o.

Bărbatul îi aruncă din nou o privire.

– Cunoașteți regulile, Excelență. Trimiteți o scrisoare și cereți o întâlnire.

– Nu, spuse Sophie cu fermitate. Vom aștepta ca el să aibă un moment liber.

El oftă.

– Nu vă va primi.

Se întoarce și dispăru printr-o ușă laterală.

– Acesta este administratorul, șopti Sophie. Un alt aliat util.

– Nu pare să fie de partea noastră, răspunse ea.

Așteptară doar câteva minute înainte ca administratorul să revină.

– Pe aici!

Ținu ușa deschisă, iar Georgiana o urmă pe Sophie.

Domnul Dashwood era un tip înalt, slab, cu fața ascuțită. Se putea observa că nu era un gentleman, chiar dacă era îmbrăcat rafinat.

– Domnule Dashwood, spuse Sophie cu căldură. Mulțumesc că m-ai primit.

– Desigur, Excelență. Expresia lui nu trăda nimic în timp ce se înclină reverențios. Forbes a spus că vă aduce o chestiune disperat de importantă.

– Aș vrea să fiu readmisă în club, spuse Sophie. Și să-mi aduc prietena ca invitat.

– Unul dintre lucrurile pe care nu le accept, spuse Dashwood, este să admit lady singure.

– Sunt logodită, spuse repede Georgiana, întrebându-se cum de știa că era necăsătorită. Cu un membru al clubului.

– Când veți fi căsătorită, veți fi bine-venită să solicitați calitatea de membru. Ziua bună, Excelență, milady.

Se uită spre ușă, punând capăt conversației.

Georgiana inspiră, făcându-și curaj.

– Domnule Dashwood, vă rog să vă gândiți. Trebuie să ruinăm pe cineva.

Pe frunte îi apărură câteva cute, dar nici un alt semn de emoție nu-i traversă fața.

– Nu în clubul meu.

– Nu? Limitați mizele pariurilor?

– În anumite împrejurări. Îi aruncă o privire lui Sophie. Am încredere că vă amintiți asta.

Georgiana privi interesată pata de culoare ce înflori în obrazul prietenei sale.

– Ba da, dar asta nu are nimic de-a face.

– Poate că ar fi trebuit să spun că vrem să încercăm să distrugem pe cineva, se corectă Georgiana. Există toate șansele să nu reușim. Dacă se întâmplă acest lucru, vom accepta consecințele și nu vă vom mai deranja.

El oftă.

– Toată lumea de aici încearcă să distrugă pe cineva. Cu toate acestea, de obicei, nimeni nu mă anunță în prealabil. De ce sunteți aici?

Georgiana se așază pe marginea scaunului.

– Să implor, dacă este necesar. Persoana pe care o urmărim... Nu există multe moduri în care femeile să poată confrunta un bărbat și să triumfe asupra acestuia, iar clubul dumneavoastră este unul dintre puținele locuri din Londra unde reprezentanții ambelor sexe sunt admiși în condiții egale. Tot ce cer este o singură noapte, ca oaspete.

El clătină discret din cap.

– Este un infractor, dar guvernul nu poate sau nu îl va aduce în fața justiției, spuse ea cu disperare crescândă. Dacă va suferi o mare pierdere, nu va mai putea încălca legea. Domnule Dashwood,

acesta face comerț cu sclavi – în mod ilegal și imoral, dar nu există nici o modalitate de a-l opri în afară de asta. Vine aici cu averea lui murdară, folosind clubul Vega pentru a-și susține afacerile ticăloase și comportamentul vicios. Singura modalitate de a-l opri este să-l falimentăm. Vă rog, domnule!

Pentru o clipă îndelungată, domnul Dashwood o fixă cu privirea, cu o expresie aspră și de nepătruns.

– Foarte bine, spuse el brusc. Expresia lui nu se schimbase. Vă ofer o noapte. Excelență, vă voi readmite timp de o lună. Să-i extind și Excelenței Sale, ducele?

– Da, spuse Sophie, arătând la fel de uimită ca Georgiana de această aprobare bruscă. Mulțumesc!

– Nu-mi mulțumiți! Le deschise ușa, pentru a pleca. Țintiți bine și nu ratați, domnișoară, adăugă el în timp ce treceau pe lângă el.

– Ce a vrut să spună? șopti Georgiana în timp ce se grăbeau pe coridor spre holul clubului.

– Vrea să spună că, dacă încercăm să-l doborâm pe Forester, trebuie să reușim.

– Bineînțeles că trebuie!

– Da, spuse Sophie, dar nu va fi simplu. Știi asta, Georgiana?

Se gândi la fratele ei, cu ochii lui strălucitori de furie și cu inima împietrită. Își aminti tăcerea servitorilor ei, albi și negri, și aerul vag de amenințare care învăluia domeniul Wakefield. Se gândi la moștenirea ei, la banii lăsați pentru confortul și subzistența ei de tatăl său amabil și iubitor, folosiți acum să smulgă fete ca Nadine din casele lor și să le vândă în iadul viu al sclaviei. Forester merita să fie distrus pentru rolul său, dar Georgiana spera că și Alistair urma să aibă de suferit.

– Știi, spuse ea cu seriozitate, dar merită riscul.

Se întoarseră la reședința Ware. Lady Sidlow îi dăduse permisiunea să petreacă o săptămână acolo, însoțită de Nadine. Georgiana bănuia că femeia căzuse în depresie după vizita lui Alistair, dar nu mai putea face nimic acum.

Câteva întrebări oferă informația că fratele ei intenționa să rămână în oraș încă două săptămâni, poate mai puțin. În mod egoist, Georgiana voia să afle despre pierderea investiției sale în timp ce se afla la Londra. Ea voia să-i vadă fața când avea să își dea seama că pierduse totul și că îi datora ei douăsprezece mii de lire sterline și ardea de nerăbdare să-i spună că urma să intenteze un proces

pentru a-și revendica banii, chiar dacă trebuia să-l hăituiască în următorii douăzeci de ani.

În salon, Sophie amenajase o masă de cărți, pentru antrenament. Rob venea și el, strecurându-se de fiecare dată prin intrarea servitorilor, iar Lord Philip Lindeville, cumnatul lui Sophie, li se alătură. Lui se atribui rolul lui Forester în repetițiile lor.

– Mă faci mereu oaia neagră, i se plânse el lui Sophie.

– Pentru că ești un jucător mai bun decât Jack, replică ea, pomenindu-l pe soțul său, ducele, despre care se știa că dezaproba jocurile de noroc.

Amestecând cărțile, ea le împărți cu pricepere. Georgiana era fascinată. Știa că prietena ei se descurca bine la mesele de joc, dar nu o mai văzuse jucând din ultimul lor an la școala doamnei Upton, cu vreo șase ani în urmă.

Lord Philip râse.

– Sunt *mult* mai bun decât Jack!

Georgiana știa să joace loo, bineînțeles, dar nu jucase niciodată cu fonduri nelimitate, astfel încât suma în joc să se poată transforma rapid în sume enorme. Dacă un jucător nu reușea să ia nici măcar o singură levată, el primea loo, fiind forțat să adauge o sumă egală cu suma deja aflată în pot. Sumele creșteau cu o viteză amețitoare.

– M-am ferit mereu de loo, mărturisi Sophie, dar, dacă vrei să ruinezi pe cineva cu o pierdere uluitoare la cărți, aceasta este modalitatea de a o face.

Rob, în ciuda unei atitudini în general nepăsătoare în timpul jocului, câștiga, de regulă, mult. Sophie câștiga în restul timpului, iar Lord Philip reușise să ia și el câteva mâini.

– Aș vrea să precizez că nu mă străduiesc, anunță el în timp ce Rob câștigă încă o rundă, făcând-o pe Sophie să pufnească în râs.

Georgiana era depășită. Îi plăceau cărțile, dar nu se pricepea la numere ca Sophie și nici nu avea instinctul lui Rob pentru joc. Ea credea că îl putea învinge din când în când pe Lord Philip, pentru că acesta uneori juca neglijent, dar în adâncul ei știa că trebuia să lase jocul real în seama prietenilor ei. O scandaliza faptul că altcineva avea să-l distrugă pe Forester și, astfel, pe Alistair, dar își aminti că cel mai important era ca acest lucru să se întâmple, nefiind important cine juca ultima carte triumfătoare.

Ducele de Ware intră la un moment dat, urmărindu-i în tăcere. Sophie îi împărtăși cele mai recente idei ale lor, deoarece știa deja esența.

– Da, spuse el când termină. Înțeleg dificultățile. Cu toate acestea... este singura cale?

Sophie lăsă cărțile jos.

– Nu, dar este modul cel mai inteligent și mai rapid.

Soțul ei încuviință din cap, cu bărbia în mână.

– Cu excepția posibilității de a pierde. Dacă voi pierdeți, iar el câștigă...

Georgiana își umezi buzele.

– Îl vom fi ajutat să-și susțină acea afacere abominabilă.

Ducele o privi cu compasiune.

– Da.

– Ei bine, spuse Sophie cu fermitate, atunci nu trebuie să pierdem. Cred că putem umple masa suficient încât, între noi, să gestionăm situația. Lord Westmorland este extrem de bun la loo.

Ducele îi aruncă o privire lui Rob – o privire nu prea încântată, i se păru Georgianeii.

– Asta e posibil, dar alții... Ochii lui se îndreptară spre ea. Nu sunt la fel de experimentați.

Ea oftă. Dacă ducele observase asta în doar câteva minute, avea să fie evident pentru oricine.

– Așa este. Eu... m-am gândit că ar trebui să las jocul în seama voastră. Ea puse cărțile jos, urând să le ceară asta prietenilor ei, dar știind că nu i-ar ajuta insistând să joace. Nu sunt foarte pricepută la asta.

– Prostii! spuse Rob. Vei fi suficient de bună.

Ducele îi aruncă din nou o privire.

– Dashwood nu prea tolerează jocul suspect. Dacă Georgiana se alătură la masă, un jucător novice împotriva celor experimentați, Forester va bănuși că ceva nu este în regulă.

Sophie o privi consternată, dar Georgiana clătină din cap.

– Are dreptate. Este mai important ca acest lucru să fie făcut cu succes decât să insistăm să îl fac singură.

– Voi completa eu masa, spuse Rob. Cu bărbați care joacă pe mize mari și nesăbuit.

– Bine, atunci! Lord Philip se ridică și se întinse. Am nevoie de un ceai pentru a-mi continua falsa ticăloșie.

Sophie râse și se ridică și ea, chemând-o pe servitoare.

Rob se aplecă spre Georgiana.

– Nu-l lăsa pe Ware să te intimideze, zise el încet.

Ea clătină din cap.

– Nu a făcut-o. Nu pot să-i țin piept lui Sophie, cu atât mai puțin ție! Ea îi aruncă o privire prefăcut uluită. Este un pic alarmant cât de bun ești la asta...

El râse, întinzându-și mâna pentru a-și trece vârful degetelor peste mâna ei.

– Sunt un bărbat cu multe talente, scumpa mea!

Ea râse.

– Știi asta bine!

– Și, cu cât vom termina mai repede această problemă cu Wakefield și Forester, cu atât mai repede voi putea începe să-mi demonstrez din talente, adăugă el cu viclenie.

Georgiana se înroși, iar inima îi tresăltă de nerăbdare.

– Abia aștept!

Capitolul 32

La cea mai mare masă de la Vega stăteau opt jucători. În afară de el și de Forester, Rob trebuia să umple șase scaune cu conspiratori. Nu putea risca iar ca un idiot precum Charles Winston să strice lucrurile.

Heath ar juca, desigur. Nu numai că asta era misiunea lui de la început, dar bărbatul putea număra cărțile și după o sticlă întreagă de whisky. Ducea de Ware ocupă un alt loc, iar Lord Philip fu de acord să joace. El spuse că se antrenase să piardă în fața lui Rob și că putea continua fără probleme. Marlow și Sackville erau de încredere, precum și membri obișnuiți ai anturajului lui Rob. Cuvintele lui Ware despre faptul că Forester ar putea deveni suspicios erau îngrijorătoare, iar Rob nu voia să riște.

Fusea un lucru delicat să-i spună lui Heath. Prietenul său fusese furios că Rob le spusese atâtor persoane, dar cedă când Rob sublinie de ce acest plan era mult mai bun decât originalul.

– Presupun că nu contează cine o face, spuse Heath în cele din urmă. Dacă ducesa vă ajuta, nu pot eu să refuz.

Ultimul membru îl surprinse puțin pe Rob. Nici el, nici Heath nu putură numi un candidat cu adevărat potrivit până când Tom nu intră în timp ce el și Heath complotau.

– Voi juca și eu, se oferî după ce auzi puțin din dilema lor.

Rob păru contrariat. După plimbarea călare înainte de răsăritul soarelui cu Georgiana, Tom renunțase în cea mai mare parte să-și bage nasul. Rob nu era sigur dacă acest lucru însemna aprobarea fratelui său sau că Tom găsise pur și simplu activități mai plăcute, simțindu-se eliberat, în Londra, de limitările regimentului său.

– În sfârșit, ai încetat să fii o bonă geloasă?

Fratele său zâmbi.

– După ce te-ai transformat într-un sentimental plictisitor, da.

– Cum adică? vru Heath să știe.

Rob flutură din mână indiferent. Se agăță de Forester și de greșeala planului lor original, lăsând-o pe dinafară pe Georgiana.

– Tom bate câmpii. Trebuie să ne asigurăm că Forester va participa...

Stabiliră întâlnirea peste două zile. Rob sosi după ora zece, împreună cu Heath, Marlow și Sackville, care erau toți pe deplin informați și se comportau ca de obicei. Dorind să aibă mintea limpede, Rob bău mult mai puțin decât în mod normal și fu ușor uimit de cât de zgomotoși erau. Heath aranjase să-l anunțe pe Forester despre planurile lor, iar Tom și Philip urmau să-i întâlnească la Vega. Ducesa avea să ajungă ultima, când Forester era deja intrat în joc.

Lucrurile meraseră prost aproape de la început. Heath puse cu îndrăzneală mâna pe masă, alungând câțiva bărbați care aruncau zarurile acolo. De data asta, Forbes nu spuse vreun cuvânt. Rob se gândi că poate fusese pus în gardă să se aștepte la ceva. Georgiana și ducesa vizitaseră clubul pentru a reactiva calitatea de membru al ducesei, iar Georgiana îi spusese lui Dashwood ce intenționau să facă. Nici unul dintre ei nu trișa, dar îl atenționară pe proprietarul clubului că jucau cu intenția de a distruge un alt membru.

Tom sosi la timp, făcând o plecăciune în timp ce Marlow fluiera în semn de apreciere pentru vânătăile gălbui-vineții de la ochi cu care se alesese la Vega cu câteva zile în urmă. Câțiva membri, simțind mize mari, dădeau târcoale cu nerăbdare, dar Heath îi alungă cu un amestec nemilos de batjocură și aroganță, făcându-i să-i arunce priviri încruntate. Rob urmări cum se îndepărtau bombănind. Era pentru binele lor, bieții netoți! Să-l întrebe pe Charles Winston.

— Marlow, pot să mă alătur?

Surprins, Rob ridică privirea și zări expresia infatuată a lui Lord Sterling. Convins că avea să fie primit, trăsese deja un scaun înaintea sa Rob să reușească să-i dea cu piciorul lui Heath.

— Nu în seara asta, Sterling, strigă Heath.

— Da, ne-am limitat la oameni cinstiți în această seară, spuse Tom. Îmi pare rău, bătrâne!

Sterling se uită urât la Tom, care îi răspunse suflând în direcția lui Sterling un fir subțire de fum din trabucul pe care tocmai îl aprinsese.

— Iartă-mă, Marlow. Nu i-am observat pe tovarășii tăi. Voi căuta o companie mai agreabilă.

— Da, și spune-i chelnerului să ne aducă încă o sticlă de vin dacă tot mergi într-acolo, adăugă Rob, nepăsător, incapabil să se abțină de a zgândări puțin mândria individului.

Sterling îi aruncă o privire otrăvită și se îndepărtă cu pași mari.

Lui Rob nu-i păsa. Georgiana avea să apară în curând, iar ultimul lucru de care aveau nevoie era o ceartă. Avea sentimentul că Sterling urma să intre la bănuieli observându-i prezența.

— Bună seara, domnilor! Freddie Forester apăru, frecându-și mâinile nerăbdător. Sper că ați venit toți cu bani gata de pierdut.

Râseră. Tom îi oferi un trabuc, pe care Forester îl primi cu plăcere. Rob îl văzu pe Philip Lindeville făcându-și drum spre ei. Ducea urma să sosească în urma lui. Rob îi făcu semn dealerului să amestece cărțile.

Și apoi, o siluetă subțire și întunecată se opri în spatele unuia din cele două locuri libere. Forester sări în picioare.

– Lord Wakefield! Întorcându-se spre masă, aproape că-și umflă pieptul cu mândrie. Iertare, domnilor! Wakefield este unul dintre asociații mei în afaceri.

Rob îl studie pe fratele Georgianeii cu un interes ascuns. Wakefield era un tip uscățiv, de înălțime medie, având îmbrăcămintea neagră, ca a unui judecător, părul închis la culoare lipit de scalp. Avea un nas lung și ascuțit, o gură mică și ochi albaștri palizi care păreau să fie din gheață.

– Ce să vezi! șopti Heath lângă el. Jack Ketch a venit la Vega.

De cealaltă parte a lui, Marlow pufni în vinul său auzind aluzia la celebrul călău. Și buzele lui Rob se curbară. Fusese o descriere potrivită. Privirea rece a lui Wakefield se îndreptă spre Marlow, apoi înapoi.

– Vreau să vorbim puțin, Forester.

– Bineînțeles, zise Forester însuflețit, dar suntem pe punctul de a începe câteva mâini.

La naiba! Mai întâi, Sterling, acum Wakefield. Rob încercă să nu reacționeze la panica pe care avea să o simtă Georgiana apărând fără să aibă habar că vreunul din cei doi se afla acolo. Heath îl privea pieziș, pentru îndrumare. Tom rămase tăcut, concentrându-se în întregime asupra lui Wakefield.

– Nu vreau să aștept toată noaptea, spuse Wakefield cu voce joasă și furioasă către Forester. Vă rog, domnule...

– Să intru eu, Heath? întrebă Philip, ajungând în cele din urmă la masă. Îl privi pe Wakefield de sus până jos. Iartă-mă, bătrâne!

Trase un scaun și se așază.

– După cum poți vedea, Wakefield, spuse Forester, nedorind în mod evident să renunțe la locul său, jocul va fi excelent. Știu că îți plac jocurile de cărți! Hai, ni te alături?

La dracu'!

– Dacă nu vrea să se joace, lăsa-l să plece, Forester. Nu chinui omul!

Dar, în loc să plece, Wakefield se întoarse spre el cu o privire curios ostilă. Rob îl privi cu îndrăzneală, aproape insolent, dar în sinea lui fierbea la gândul că acel om o avea pe Georgiana – sau pe oricine – la mâna lui. Era aici pentru a-l distruge pe Forester din principiu, dar nu l-ar fi deranjat să-l bată pe Wakefield doar de dragul jocului.

Și apoi, Wakefield trase scaunul de lângă Forester și se așază.

Nervii Georgianeii erau întinși de nerăbdare și de neliniște.

Pe de o parte, avea să vadă mult lăudata sală de jocuri de la cel mai infam club din Londra. În circumstanțe normale, nu ar fi fost lăsată să treacă de ușă, și, chiar dacă ar fi făcut o cerere de membru în calitate de femeie căsătorită, nu era convinsă că ar avea îndrăzneala să meargă.

Pe de altă parte, nu avea să fie o vizită de plăcere. Avea mare încredere în Sophie și în Rob, dar nu se amăgea cu gândul că succesul era sigur. Cărțile erau nestatornice, așa cum îi spusese adesea Sophie, iar o mână de cărți proastă putea duce la rezultatul opus celui pe care și-l doreau.

– Mulțumesc că ai făcut asta, Sophie! spuse ea.

În trăsura întunecoasă, prietena ei zâmbi.

– Desigur! De câte ori nu i-ai distras atenția doamnei Upton când mă strecuram înapoi de la grajduri?

Ea nu avu cum să nu râdă. Aceia fuseseră singurii bani de buzunar ai lui Sophie la școală.

– Mă întreb dacă chiar m-a crezut vreodată.

– Odată i-ai spus că ai simțit un cutremur și te-ai întrebat dacă nu cumva se forma un vulcan în Watley, zise sec Sophie. Nu-mi vine să cred că te-a lăsat să termini povestea.

Georgiana râse.

– Asta a fost una dintre ideile mele cele mai bune. Desigur, atunci a trebuit să suport o prelegere despre vulcani...

– Este un miracol că nu ne-a dat afară.

– Acum, suntem absolvente de top ale școlii ei, spuse ea, făcându-și prietena să izbucnească în râs.

– O, Georgiana, icni Sophie, ștergându-și ochii. Mi-a fost atât de dor de tine!

– Și mie de tine. Râse. Dacă supraviețuim în această seară, asta va fi cea mai mare pozna de până acum.

Ajunseseră la club. Georgiana coborî prima, dar Sophie rămase fără aer când ieși.

– Ești în regulă? șopti Georgiana, cu ochii la fațada elegantă, dar care nu ieșea în evidență.

– Doar o împunsătură, șopti Sophie, apăsând o mână în lateral, înfiorându-se. Eu... sunt însărcinată.

Georgiana se întoarse pentru a se uita la ea, dar Sophie își duse un deget la buze.

– Nu spune nici un cuvânt, zise ea hotărâtă. Da, Jack știe. Nu, nu m-a împiedicat să vin în seara asta. Da, voi fi bine. Să intrăm?

– Ei bine, în regulă, spuse Georgiana confuză.

Văzuse holul în lumina zilei, dar noaptea clubul scilipea. Candelabre de cristal cu zeci de lumânări luminau încăperea, flancată de palmieri în ghiveci așezați la intervale strategice. Oaspeții erau îmbrăcați la fel de elegant ca la orice bal, deși bărbații depășeau cu mult numărul femeilor. Nu se putu opri să nu-și întindă gâtul pentru a vedea cât mai mult posibil, știind că putea fi singura ei ocazie.

Sophie se plimbă prin club, vorbind cu mai multe persoane care se bucurau să o revadă acolo. Ea o prezentă pe Georgiana ca invitat special, venită cu permisiunea domnului Dashwood. Era oarecum copleșitor, dar și o glumă magnifică, într-un fel. Gentlemenii care o cunoșteau din locuri mai respectabile o priveau șocați, iar cele câteva lady păreau scandalizate – „o privire ciudată din partea unei femei care joacă faraon“, se gândi Georgiana. Totuși, pentru o clipă, nu se putu abține să nu se bucure de moment.

Abia când ajunseră la capătul îndepărtat al încăperii, Georgiana îl văzută pe Rob. Stătea la o masă ovală mare, cu tăblie cu pâslă verde. Îi recunoscă pe Lord Philip vizavi de el și pe viconte Heathcote lângă el.

– Georgiana!

Aproape că tresări la auzul numelui ei, apoi se înfioră când recunoscă cine o strigase.

– Sterling, spuse ea cât putea de relaxată. Ce mă bucur să te văd! adăugă și întinse mâna.

El o privi sceptic.

– Ce faci aici?

– Am venit cu Sophie, după cum vezi.

Sterling se înroși și își îndreptă privirea spre Sophiei.

– Excelență! Pot să vorbesc cu Lady Georgiana?

Sophie se uită la ea.

– Bineînțeles, spuse repede Georgiana, zicându-i prietenei ei pe un ton scăzut: Voi veni într-o clipă

Sterling o luă de mână, și se îndreptară în grabă într-o zonă ferită, în spatele unor palmieri.

— Ce faci aici?

— Ți-am spus că am venit cu Sophie. Numai în această seară. Se uită în jur cu un real interes. M-am întrebat adesea despre celebrul club Vega.

— Ce face *ea* aici? Acum, nu mai este membră.

— Ba da! A solicitat reînnoirea calității de membru, și domnul Dashwood i-a acordat-o.

El își trecu mâna prin păr.

— Georgiana. Te cunosc mai bine de atât.

Ea păru contrariată.

— Da? Atunci, știi că nu voi fi descurajată de accesul tău de isterie.

— Nu este asta, șopti el cu furie. Ești o lady necăsătorită!

— Te asigur că doamnele necăsătorite pot rezista la aceleași priveliști ca domnii necăsătoriți. Și, în orice caz, nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.

Își trase mâna din a lui. Sterling pufni frustrat.

— Foarte bine. Te avertizez că cineva care are acest drept este aici — Georgiana tresări, crezând că el se referise la Rob —, și nu este într-o dispoziție bună, sfârși Sterling cu tristețe. L-am văzut pe Wakefield sosind nu de mult.

Inima ei tresălta.

— Nu știam că este membru...

Sterling gesticulă.

— Mă îndoiesc de asta. A venit, probabil, în calitate oaspete. Dar dacă te vede, Georgiana...

Le trimitea pe ea și pe Nadine acasă în Yorkshire, probabil chiar în noaptea asta. Și Georgiana îi jurase lui Nadine că nu avea să se întâmple așa ceva. Ea își reprimă panica. Nadine era în siguranță la reședința Ware, și ea avea aici prieteni care l-ar împiedica să-i facă ceva.

— Apreciez că mi-ai spus.

El o privi îngrijorat.

— Nu-mi place asta. Orice ai face, te joci cu focul.

Da. Dar ea nu intenționa ca focul să atingă pe altcineva în afară de Alistair și de domnul Forester.

— Știu, îi spuse ea lui Sterling. Și nu mi-e frică.

Rob fu ușurat când sosi ducesa de Ware, dar numai pentru o clipă. Contrar planului, Georgiana nu era cu ea. Privirile li se întâlniră

o clipă apăsătoare, apoi ea vorbi cu Philip. Nu părea alarmată, așa că el își impuse să se relaxeze.

Sophie intră frumos în joc. Philip parie o sumă frumoasă și pierdu la mâna următoare, iar ea îl tachină ușor. Philip făcu o grimasă și spuse că nu se descurca atât de rău. Apoi, pierdu din nou. Philip deplânse în mod exagerat numărul mic de marcaje înainte de a se ridica.

— Am ieșit, băieți. Îi oferi locul cu emfază. Ți-ar plăcea să-mi iei locul, Excelență?

Ea acceptă zâmbind.

— Cea mai bună mișcare a ta din seara asta, Lindeville, îi spuse Marlow lui Philip, chiar când Georgiana apăru, în cele din urmă.

Veni să stea tăcută în spatele ducesei, dar Wakefield o văzu și deveni palid din cauza unei furii inconfundabile. Rob era gata să intervină, dar Georgiana părea pregătită.

— Bună seara, domnule, îi spuse ea, făcând o reverență politicoasă.

— Slavă Cerului! spuse Sackville cu uimire. Această seară devine din ce în ce mai bună! Bună seara, Lady Georgiana.

— Ce bine dacă ai fi venit mai repede, comentă Philip. Norocul meu s-ar fi întors, cu siguranță.

— O astfel de frumusețe s-ar putea dovedi o mai degrabă o distragere a atenției, spuse Forester cu un zâmbet încântător.

Rob se abținu să arunce o privire încruntată văzând cum Forester o cerceta cu privirea. Tom își scoase ȱgăra.

— Ultimul lucru de care ai nevoie este distragerea atenției, Forester. Și, dacă vrei să joci în continuare, Wakefield, așază-te!

Contele se ridicase, cu mâinile lipite de masă. Privirea pe care i-o adresa Georgiane era, fără îndoială, letală.

— Femeile, spuse el printre dinți, nu au ce căuta într-un club de jocuri de noroc.

— Dumnezeule! exclamă ducesa. S-ar putea crede că gentlemennii sunt înspăimântați să piardă în fața unei femei, dacă vor să fim excluse!

Una din pleoapele lui Wakefield zvâcni. Philip râse.

— Așa este, Wakefield? Îți voi lua locul dacă te deranjează. Este o jucătoare mai bună decât mulți dintre voi.

Încet, Wakefield se așează din nou, spre dezamăgirea lui Rob. Oricât de mult i-ar fi plăcut să îl distrugă și pe Wakefield, era mai bine să dețină controlul asupra mesei.

— Fie, bombăni Wakefield.

Rob deschise cu un pot mare. Ducea privi contrariată și făcu un comentariu spiritual, dar răspunse provocării lui, iar apoi toți ceilalți fură nevoiți să o facă. Marlow pierdu și plăti potul cu un șir de înjurături pe care le înăbuși, privind-o pe ducesă.

— Asta e problema când lași femeile să joace, bombăni Wakefield. Ea zâmbi.

— Vă asigur că am mai auzit toate aceste cuvinte și am supraviețuit experienței.

— Cu toate acestea, spuse el caustic, un bărbat nu poate vorbi astfel în prezența unei lady. Ce fel de club este acesta?

— A fost membru aici mai mult decât tine, spuse Philip. Ah, îmi cer iertare, domnule, nici nu ești membru, nu-i așa?

Wakefield deveni încordat. Dădu să se ridice.

— Insolen...

— Este vreo problemă? întrebă domnul Dashwood, care apăru pe nesimțite, ca o fantomă. Se întoarse spre Wakefield. Ai vreo reclamație, milord?

O venă zvâcnea pe fruntea contelui.

— E o idee îngrozitoare ca femeile să joace cu bărbații. O mână proastă, și vom fi tratați cu un val de isterie și lacrimi.

— Mă îndoiesc de asta. Desigur, ești bine-venit la roata norocului. Nu cred că joacă vreo lady acolo în acest moment.

Din nou, Rob speră că el avea să plece, dar, din nou, Wakefield își păstră locul, încruntându-se cu furie la cărțile sale.

— Foarte bine, domnule.

Dashwood făcu semn către dealer să continue.

Potul crescua furtunos. Rob se asigură că pierde o rundă, pentru a conduce potul mai sus. Wakefield pierdu, apoi Forester. Marlow evită o pierdere doar pentru că deținea atuul într-o mână de cărți proaste. Vasul gol cu jetoane din centru fu umplut. Cu fiecare mână, Rob vedea chipul Georgianeii. Ochii ei erau mari și neliniștiți în timp ce privea. La un moment dat, când Rob îi aruncă o privire, ducele de Ware se afla lângă ea, tăcut și vigilent.

Cum majoritatea oamenilor de la masă jucau coordonat, Forester pierdu din nou. Privirea lui se îndreptă mai întâi asupra potului, apoi asupra jetoanelor sale, iar Rob își dădu seama că Forester pierduse mai mult decât avea. Forester trebuia să plătească potul, și, dacă s-ar fi retras, ar fi pierdut tot ce pariase. Așa ruina oamenii jocul de loo. Odată ce pariau prea mult, singura lor speranță era să rămână în joc și să se roage ca norocul lor să se întoarcă.

– Probleme, Forester? întrebă Heath.

Bărbatul își dresе glasul.

– Hmm... da. Eu... am nevoie de mai multe jetoane.

Heath scoase un zgomot de nerăbdare.

– Continuă, atunci. Sackville, calculează cât a pierdut, pentru a putea plăti mâine. Lindeville, mai vrei să joci?

Forester își smulse privirea de la potul plin de jetoanele lui, către Philip.

– Nu mă retrag!

Sackville pufni.

– Dacă nu mai ai jetoane, nu mai ai cărți! Nu suntem o instituție caritabilă.

– Voi primi mai multe! insistă Forester. Eu... trebuie să cer credit, dar nu mă retrag.

– Atunci, plătește potul, spuse Rob. Dar nu cu un act de proprietate, sublinie el, provocând râsete zgomotoase din partea lui Marlow și a lui Sackville, care îl văzuseră câștigând actul de proprietate al lui Winston, dar căroră li se oferise o poveste fictivă a călătoriei sale Derbyshire.

Forester prinse momeala. Fața i se lumineă.

– Voi miza pe acțiuni ale companiei mele.

Inima lui Rob tresăltă. Lângă el, Heath se încordă de emoție. Lord Wakefield bombăni ceva către Forester, care îl ignoră în timp ce îi făcea semn unui chelner să aducă hârtie și pix.

– Acțiuni, spuse Rob. Cât valorează acestea?

– O sută de acțiuni îmi vor acoperi din plin datoria.

– Ce fel de companie este? îl întrebă Tom, privindu-l încruntat. La urma urmei, nu poți cheltui acțiunile la Tattersall.

Îmbătat de triumf, Forester își semnă numele pe biletul la ordin și îl adăugă la pot.

– O companie de transport maritim, domnule. Foarte profitabilă. Le voi răscumpăra, desigur.

Wakefield se uită la el, iar Rob bănuia că știa și contele că intenționa să se folosească de fondurile investitorilor.

Dar acum... acum îl prinseseră – și compania. Forester își luă mâna următoare cu o stare de spirit schimbată, râzând și comandând încă o sticlă de vin. Rob râse împreună cu restul și deschise următoarea rundă cu o miză de cinci mii de lire sterline, cea mai mare din acea noapte. „Faceți-l să joace dincolo de limita prudenței“, spusese ducesa. Putea face asta. Și acum, după ce începuse, Forester adăuga tot mai multe acțiuni la pot.

Totuși, după următoarea rundă, ducesa își duse o mână la gură, arătând în mod clar tulburată. Ware se aplecă.

– Te simți bine, draga mea?

– Da. Își dresе vocea și luă o gură din băutură. Perfect.

Ducele se încruntă. Mormăi ceva către fratele său, care se îndepărta în grabă. Continuă să joace, dar, câteva minute mai târziu, ducesa își sprijini capul în mâini.

– Sophie, spuse ducele șoptit.

Ea ridică privirea, albă ca laptele și cu ochii sticloși.

– Da... eu... poate că am nevoie de aer proaspăt, spuse ea șovăitor, în timp ce soțul ei o ajuta să se ridice. Domnilor, vă rog să mă scuzați...

– Te retragi? întrebă Heath.

Un teanc mare de jetoane stătea în fața ei.

Ducesa se uită la Georgiana scuzându-se. Era o jucătoare pricepută, și ajutase la împingerea jocului în direcția dorită. Rob luă o gură de vin, pentru a-și masca neliniștea. La naiba! Unde plecase Philip? Era nimic în comparație cu ducesa, dar el știa ce încercau, și ei aveau nevoie de un alt jucător...

– Voi juca eu, se trezi Georgiana spunând.

Wakefield aproape sări de pe scaun.

– Ba nu! Taci din gură și nu uita care ți-e locul!

– Lord Wakefield, spuse Dashwood cu voce liniștită, dar fermă. Se făcu liniște. Este oaspete în această seară și are același drept ca tine să joace. Are cineva ceva împotriva ca ea să participe?

Wakefield se uită la Georgiana de parcă ar fi vrut să o sugrume.

– Eu nu, spuse Tom.

– Nici eu, răsună glasul lui Heath, privirea lui scânteind spre Rob, care nu îndrăznește să spună nimic.

Forester ridică din umeri. Wakefield stătu supărat o clipă, apoi se lăsă pe scaun, cu o expresie deloc binevoitoare.

Domnul Dashwood înconjură masa.

– Continuă, Carter. Mă ocup eu aici.

Spre mirarea lui Rob, proprietarul clubului luă chiar el locul dealerului. Heath îl privi îngrijorat. Rob nu știa dacă să abandoneze planul pentru această seară sau să meargă mai departe. Nu îl văzuse niciodată pe Dashwood participând la joc. Era, oare, nemulțumit?

Dashwood preluă cărțile, care păreau să prindă viață în mâinile lui cu degete lungi.

– Intri, milady?

Rob îi aruncă o privire Georgianeii. Cu ochii mari, ea încuviință din cap discret.

– Da.

Georgiana ocupă locul, iar Dashwood împărți cărțile.

Dumnezeule mare, ce făcuse?

Georgiana abia putea să respire din cauza bătăilor furioase ale inimii. Sophie plănuise să facă acest lucru, Sophie care putea urmări fiecare carte dintr-un pachet și care știa cotele fiecărei piese. Dar acum, Sophie se simțea rău, fiind condusă de soțul ei, iar Georgiana trebuia să o facă.

– Care e atuul? întrebă ea, mai mult ca să-și astâmpere emoțiile. Ochii lui Rob îi întâlneau pe ai ei.

– Inima roșie.

Ea încuviință din cap și își luă cărțile. Erau decente și, simțind o oarecare ușurare, jucă bine mâna.

Nu știa cât timp jucaseră. Degetele ei se înțepeniră de la cât strânsese cărțile. „Să nu pierzi“, continua să-și repete în sinea ei. Nu trebuia să câștige, dar nu voia să piardă. În mod miraculos, cărțile ei continuă să fie dacă nu chiar strălucite, cel puțin suficient de bune. Dacă nu, avea să se retragă imediat.

– Acesta va fi ultima mână, anunță în cele din urmă domnul Dashwood.

– Nu! exclamă Forester, privind cu ochi pofticioși potul care se revărsa. Nu încă!

Potul urma să se împartă în mod egal între jucători în funcție de câte mâini câștigase fiecare. De asemenea, Alistair pierduse de curând, și doar o mână de jetoane rămânea la el, dar Forester mizase sute de acțiuni din compania sa.

– Ba da, domnule, răspunse proprietarul, implacabil. Casa se închide la ora patru.

Amestecă încă o dată cărțile și le împărți.

Georgiana urma să iasă. Până acum, reușise să nu piardă, dar nici nu câștigase. Potul era obscen de mare. O durea capul din cauza efortului de a încerca să țină pasul, iar corsajul îi era umed de transpirație. „Ia cărțile și ieși“, își spuse ea. Avea să-l lase pe Rob, pe Heath sau pe oricine altcineva să-l termine pe Forester. Bărbatul semnase mai multe bilete pentru acțiuni, iar acele bucăți de hârtie din movila de jetoane străluceau alb, cu promisiunea ruinei sale.

Dar, când Georgiana luă cărțile, aproape că se înecă. Era cea mai bună mână pe care o avusese toată noaptea – cea mai bună mână pe care o avusese în viața ei. Respirând greu, se uită la cărți până când acestea se încetoșară.

Când îi veni rândul, în loc să se retragă, ea jucă asul de romb și își ținu respirația până când mâna ajunse la ea. Următoarea rundă, câștigă cu zece de inimă roșie, spre uimirea ei. Lord Marlow fluiera și glumi pe seama norocului feminin. Forester se aplecă peste cărțile sale, respirația lui putând fiind auzită de toți. O linie aspră încreți fruntea lui Alistair.

Următoarea rundă fu câștigată cu o damă de inimă roșie. Forester deveni palid, căci avea valetul. Ea jucă popa în mâna următoare, furându-i mâna lui Rob, care jucase asul de pică. El bombăni către Heathercote, părând nemulțumit, dar, când ea se uită la el, el îi făcu cu ochiul.

Urma ultima mână. Georgiana se uită la ultima carte din mână: valetul de treflă! Cel mai bun atu în loo, cartea care le bătea pe toate celelalte. O așeză fără un cuvânt când veni rândul ei. Dacă ar fi vorbit altcineva, oricum nu ar fi putut auzi nimic, din cauza vuietului din urechi.

Ea câștigase întregul pot.

Capitolul 33

– Să fiu al naibii, bombăni Tom.

– Bravo, doamnă! strigă Marlow, lovind în masă.

Forester se ridică, apucând marginea mesei în timp ce examina cărțile. Părea amețit, dar furia îi era evidentă.

– Nu, spuse el grav. Nu! Este... este... a trișat!

La masă se lăsă tăcerea. Domnul Dashwood se ridică, cu aceeași expresie blândă pe care o avusese toată noaptea.

– Ai grijă, domnule Forester. Nu face acuzații pe care nu le poți dovedi.

– Bineînțeles că a trișat! Wakefield sări în apărarea lui Forester. Ochii lui aprinși păreau gata să sară din orbite, privind când la proprietarul clubului, când la Georgiana. Ea nu obișnuiește să joace. În primul rând, nu ar trebui să se afle la masă. Cum poate o fată să-i bată pe toți acești jucători cu experiență? Îi privi pe toți de la masă disprețuitor. Ceva nu este în regulă.

Heathercote pufni.

– Cine este ea? O fată neexperimentată sau un trișor atât de priceput, încât nici unul dintre noi nu a văzut-o făcând asta?

– Oricine o privea putea vedea că nu trișa. Mi-am dat seama că are o mână bună în momentul în care și-a ridicat cărțile. Ai căzut pradă norocului începătorului, adăugă Tom.

– Nu, insistă Forester. Sigur a trișat!

Domnul Dashwood își strânse mâinile la spate.

– Cum, domnule? Mă acuzi? îl provocă proprietarul cu o voce teribil de blândă.

Wakefield pufni.

– Poate că da. Ce fel de casă de jocuri conduceți?

Domnul Dashwood îl privi. Forester își reveni din uimire.

– Nu! Nu, bineînțeles că nu vă acuz, domnule Dashwood... Eu doar... Privirea lui se îndreptă spre pot, de data aceasta cu dispreț, înainte de a se întoarce spre Georgiana. Milady, cu siguranță vei arăta compasiune. M-am lăsat dus de val și am pariat nesăbuit. Sper că vei fi suficient de bună încât să îmi dai timp să îmi recâștig acțiunile...

– Nu fi prost! Privirea disprețuitoare a lui Wakefield se opri asupra partenerului său de afaceri și a surorii lui. O să ți le dea înapoi.

Rob râse.

– Să ți le dea înapoi? Acesta nu a fost un ceai pentru femei, Wakefield. *Eu* nu ți-aș da nimic înapoi – și nu cred că mi-ai cere asta.

– Nimeni nu l-a pus pe Forester să parieze acele acțiuni, spuse Heath cu dispreț. El a insistat.

– Fii bărbat, mormăi Marlow.

Wakefield miji ochii spre Rob.

– Ai vizitat-o zilele trecute, Westmorland. Fără permisiunea mea. Oricare ar fi speranțele tale legate de ea, sunt inutile. Se întoarse spre Georgiana. Este sub tutela mea, și o voi lua din acest club blestemat.

Georgiana se ridică iute.

– Nu.

Ea își păstră atenția asupra fratelui ei, dar peste umărul său îi putu vedea pe Rob și pe fratele său, încremeniți în poziții identice pe locurile lor, gata să-i vină în ajutor. Inima îi crescuseră văzându-i pregătiți, dar așteptând semnul ei.

– Nu merg cu tine, îi spuse ea lui Alistair. Nici diseară, nici vreodată. Sunt majoră, așa că pot trăi acolo unde aleg și pot avea pretendenții pe care mi-i doresc. Zări din nou potul și continuă: *Păstrez tot ce am câștigat în seara asta!*

El păși amenințător de aproape.

– Ba nu, șopti el. Ai făcut scena asta ca să mă enervezi? Îmi displace. Clătină din cap. Vino! Te-ai umilit suficient – și pe mine.

– Te-ai umilit singur, răspunse ea. Și investiția ta, pe care ai venit la Londra să o protejezi, a fost pariată de domnul Forester. Ai investit în compania lui, nu-i așa? Cu fondurile mele, cred. Am angajat un avocat pentru a investiga.

Fața lui Alistair se schimonosi, și el făcu o mișcare amenințătoare înainte de a se stăpâni, dar nu înainte ca ea să tresară. Tremurând de furie, Georgiana îi aruncă o privire domnului Dashwood.

Ceri ca membrii să-și plătească datoriile, nu-i așa?

– Da, spuse el sec. Domnule Forester, fie îți transferi acțiunile către Lady Georgiana până mâine, fie îți pierzi calitatea de membru.

Forester se înverzi.

– Bineînțeles, șopti el.

Dashwood încuviință din cap o dată.

– Lord Wakefield, dacă pui mâna pe un oaspete de sex feminin al clubului meu, voi avea grijă să fii aruncat în temniță. El îi aruncă o privire Georgianeii, iar ei i se păru că el îi făcuse cu ochiul. Bine jucat, milady! Bună seara!

– Te așteaptă o trăsură, Lord Wakefield, spuse domnul Forbes, administratorul.

Cu buzele albe, Alistair trecu pe lângă Georgiana. Ea nu auzi ce-i spusese, bombănind șoptit. Abia de putea auzi ceva.

Tresări când Rob o luă de mână.

– Am... A fost de-ajuns?

– De ajuns? Ochii lui dansau. Nu numai că există aproape optzeci de mii de lire sterline în pot, dar sunt și sute de acțiuni de la Forester and Philips. Draga mea, s-ar putea să deții compania.

– Ceea ce înseamnă...

Ea abia putea vorbi. El încuviință.

– Că o poți închide.

Lord Heathercote veni în jurul mesei și se înclină spre ea, ducându-și mâna ei moale la buze.

– Un spectacol de bravură, doamnă, spuse el cu amabilitate. Sunt destul de tentat să cad într-un genunchi și să îți cer mâna. El îi aruncă o privire vicleană lui Rob. Poate în altă zi. Dar te felicit pentru jocul tău excelent.

Ea râse tremurat și îl văzu pe Sterling, urmărind-o de la câțiva metri distanță, sprijinindu-se de o masă, cu brațele încrucișate. Sobră, ea se îndreptă spre el.

El o privi întrebător.

– Impresionant.

Ea se înroși.

– Îți mulțumesc mult că mi-ai spus că Alistair mi-a investit banii în afacerile acelui om ticălos. Știi ce face compania lui?

El oftă.

– Am auzit zvonuri. Dar tu? Clătină din cap. Nu ai nimic să-mi spui?

Ea tresări.

– Ce?

Sterling aruncă o privire peste umărul ei, spre Rob.

– Charles Winston a pierdut actul de proprietate în favoarea lui Westmorland, actul de proprietate al casei pe care o vizitai la acea vreme. Westmorland a dispărut apoi din oraș, și Winston și-a făcut griji ca nu cumva să fi mers în Derbyshire pentru a vedea casa, dar a constatat că nu o făcuse. Cu toate acestea, Westmorland a apărut la Londra la puțin timp după ce te-ai întors, mai devreme decât era de așteptat, împreună cu fratele său, care era curios de nervos cu privire la logodna noastră. În seara asta, am aflat că Westmorland te-a vizitat zilele trecute și, când Wakefield a încercat să-l refuze, în urmă cu câteva minute, te-ai împotrivit fratelui tău cum nu te-am văzut făcând-o până acum. Nu sunt cel mai isteț tip, dar nu sunt un idiot. El îi aruncă o privire ironică. Nu ai *nimic* să-mi spui?

Ea se agită, apoi cedă.

– Poate că aş avea ceva. Lord Westmorland a venit acasă la Kitty, dar a fost bătut și lăsat pe drum, să moară. Eu... l-am îngrijit până s-a întremat.

Sterling clătină din cap.

– Nu l-ai putut lăsa să moară în drum, nu-i așa?

– Nu.

Sterling se uită din nou la Rob.

– Ar trebui să-l provoc la duel.

– Să nu îndrăznești! exclamă ea. Dacă vrei să provoci pe cineva, eu ar trebui să fiu aceea. Dar, Sterling, nu de asta am rupt logodna noastră. Sper că mă poți crede, pentru că este adevărat.

– Tot nu-mi place tipul, bombăni el, apoi oftă. Îți doresc multă fericire, chiar și cu un ticălos ca Westmorland.

Zâmbetul ei fu larg, de ușurare.

– Mulțumesc, Sterling!

El făcu o plecăciune și plecă. Rob veni lângă ea.

– A reacționat bine.

– Știam că o va face. Se întoarse spre el. Și acum, mă simt complet liberă, pentru că mi-am recâștigat moștenirea...

– Și mult peste, șopti el.

– ... și Lord Heathercote îl are pe Forester într-o menghină. Sterling știe despre tine, iar eu mi-am înfruntat fratele. Ea oftă. Acum, ce să fac? Mi-am pierdut logodnicul pe care îl aveam de multă

vreme, casa din Londra, casa din Yorkshire – nu că aş fi vrut să mă întorc acolo –, şi toată lumea o să mă creadă o trişoare

– Cred că cea mai bună alegere ar fi să o iei de la început. O casă nouă, un nume nou, un logodnic nou...

Îi cuprinse faţa în mâini, în ciuda faptului că ea suspină surprinsă. Majoritatea membrilor plecaseră, dar clubul nu era gol, deşi era aproape ora cinci dimineaţa. Trei angajaţi calculau în continuare potul în urma jocurilor.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, draga mea?

– Da, reuşi ea să spună ea înainte ca el să o sărute, ignorând câteva fluierături din partea prietenilor săi, aflaţi la o distanţă discretă.

– Măine? întrebă între sărutări.

Ea se uită la el.

– Atât de curând?

Rob îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Am ştiut de prima dată când te-am sărutat, în Macclesfield, că eşti singura femeie pentru mine. Măine nu este curând. Au trecut *săptămâni*. Vei face încă o dată ceva scandalos, de dragul meu?

Ea se înroşi, dar nu se putu abţine să zâmbească.

– Întotdeauna.

Capitolul 34

Şase săptămâni mai târziu

Salmsbury Abbey, Lancashire

– Regulile, explică Rob, sunt simple. Trebuie să urmezi drumul pe câmp. Este un zid de piatră deloc înalt, pe care îl poţi sări sau ocoli, după cum doreşti. Pe partea cealaltă, în depărtare, se întinde câmpul. Mergi direct spre vest, până când ajungi la stejarul mare de pe creasta înaltă. Înconjoară arborele spre stânga ta. El se opri. Să nu-l ocoleşti spre dreapta.

– De ce nu? întrebă surprinsă Georgiana.

– E o regulă stupidă, spuse batjocoritor William Churchill-Gray. Făcută ca să-l ajute să câştige. Îi zâmbi Georgianeii. West *urăşte*

să piardă. Va profita de fiecare avantaj, oricât de mic, pe care îl poate găsi.

Rob contestă cu voce tare acuzațiile lui Will în timp ce Georgiana râdea. O, cât de mult îi plăcea să-l vadă cu familia lui – care acum era și familia ei.

Când el îi sugerase să meargă la Salmsbury pentru a se căsători, ea fusese puțin nervoasă. Cu siguranță, familia lui nu avea o părere bună despre ea. Dar, ca de obicei, Rob o convinsese, povestind despre dorința mamei lui de a-l vedea căsătorit și fericit și despre frumusețea din Salmsbury Abbey, despre faptul că tatăl său îl îndemnase să meargă la Londra și să vadă dacă ea ținea la el.

De asemenea, trebuia să admită că nu îi păruse rău să părăsească orașul, cel puțin pentru o vreme. Vestea despre incredibilul ei triumf la loo o făcuse oarecum notorie. Era obișnuită să se vorbească despre ea, fără să fie bârfită. Lady Sidlow declarase că mariajul cu un marchiz avea să curețe în curând toate petele, ceea ce probabil era adevărat, dar, între timp, Georgiana prefera să nu înfrunte privirile și șoaptele în fiecare seară.

Și familia Rowland o întâmpinase cu brațele deschise, în special ducesa, care se arătase încântată peste măsură că avea, în sfârșit, o fică. Ducele o măsurase cu privirea, apoi o sărutase pe frunte și îl numise pe Rob un nebun norocos – ceva ce Rob refuzase să explice, dar care părea un semn de aprobare. L-ar fi iubit pe Rob și dacă familia lui ar fi fost rece și indiferentă, dar să fie primită în sânul acestei familii calde și energice nu o făcuse decât să se îndrăgostească de toți.

Mai ales de Will, care adusese o iapă cu o panglică roz și o cren-guță de liliac uscat pe căpăstru și spusese că era cadoul de nuntă pentru Georgiana din partea lui. Era o iapă cenușie, cu nasul alb, care putea alerga ca vântul. Georgiana o adorase din prima clipă și o numise Athena. De atunci, ieșiseră călare în fiecare zi, dar astăzi Rob îi promisese că avea să îi arate cel mai bun loc de curse de cai din lume, de-a lungul câmpurilor din Salmsbury până la dunele din Marea Irlandei.

Când Rob și Will căzură în sfârșit de acord în privința cursei și a regulilor, plecară călare. Will o convinsese că șaua laterală o încetinea, așa că astăzi călărea bărbătește, îmbrăcată cu pantaloni

de un albastru regal pe sub fusta largă – și, într-adevăr, putea călări mai repede. Athena se strecura de-a lungul câmpurilor, peste creastă și spre mare, iar Georgiana nu se putea abține să chiuie de bucurie pură. Chiar și atunci când Will trecu în viteză pe lângă ea, câștigând cursa, ea rămase la fel de binedispusă.

Se întoarseră când norii dispăruseră și soarele devenise fierbinte și strălucitor. Will rămase în grajd cu caii, iar Rob o conduse spre casă ținând-o de mijloc.

– Ar fi trebui să te duc într-un voiaj de nuntă.

Ea zâmbi.

– Aici a fost mai bine. Lancashire este ceva nou pentru mine, nu uita!

Trimisese o ultimă scrisoare către Alistair, prin care îl anunța că se căsătorea cu Rob, și primise un răspuns concis de la avocatul său, explicându-i că avea să existe o întârziere în plata fondurilor de zestre. După aceea, Rob lăsase totul în mâinile avocatului. Georgiana avea sentimentul că nu urma să mai audă niciodată de fratele ei.

Un servitor îl aștepta pe Rob.

– De la Lord Beresford, milord.

Georgiana ridică din sprâncene când Rob luă scrisoarea.

– Am crezut că ai terminat cu Beresford.

El ridică din umeri.

– Numai cu stratagemele lui nebunești. Totuși, a fost multumit de modul în care eu și Heath ne-am ocupat de Forester, așa că l-am întrebat dacă mă poate pune în legătură cu cineva din Ministerul de Interne, pentru activități mai respectabile. Forester nu este singurul comerciant care încalcă legea privind comerțul cu sclavi, și aș dori să scot din joc pe mai mulți dintre ei. Sper că mă pot face util într-un fel care nu implică băutură și jocuri de noroc toată noaptea.

– Nu, îți voi solicita *eu* atenția toată noaptea, spuse ea, trăgându-l de reverul jachetei.

– Deja o soliciți dimineța, la prânz și noaptea. O sărută. Ne vedem mai târziu!

Georgiana îl zâmbi.

– Sigur.

Soțul ei zâmbi și se depărtă cu pași mari, deschizând deja scrisoarea lui Beresford. Inima Georgianeii îi tresălta în piept.

Cât de glorioasă și de neașteptată se dovedise a fi decizia ei precipitată de a minți și de a-l numi logodnicul ei. Rob nu era derbedeul descris de toată lumea. Era un prinț și era al ei.

Ora ceaiului nu făcu decât să aducă și mai multe dovezi că avusesse dreptate în privința lui Rob. Își savura cea de-a doua ceașcă atunci când apăru majordomul.

– Aveți un musafir, Lady Westmorland, spuse el. Lady Winston. Ea fu cât pe ce să scape ceașca de ceai.

– Poftim? zise ea alarmată. Vreau să spun... Da, desigur. O voi primi.

Își așeză ceașca și își șterse de fustă palmele brusc ude.

– O, Doamne, murmură Lady Sidlow. Să-l chem pe marchiz? Georgiana își mușcă buza.

– Nu.

– Cum dorești.

Lady Sidlow luă o altă prăjiturică și se așeză.

O însoțise pe Georgiana în Lancashire din motive de bună-cuviință și rămăsese ca oaspete. Odată ce Georgiana se căsătorise, Lady Sidlow devenise o femeie nouă, încântată să fie eliberată de responsabilitate. Din când în când, ea strângea din buze ca înainte, când Rob și frații săi povesteau despre o aventură îndrăzneată, dar Rob o cucerise cu buchete săptămânale livrate în camera ei – și cu o rentă generoasă.

Acum, Lady Sidlow se așeză, privind-o pe Georgiana plimbându-se prin cameră nervoasă. O, Doamne! Simți o puternică dorință de a alerga în grădină și de a continua în fugă până la malul mării.

– Presupun că i-ai spus, zise Lady Sidlow.

– I-am trimis o scrisoare, murmură Georgiana. Cu o zi înainte de nunta ei, se pregătise și o trimisese. Kitty nu răspunsese niciodată și, drept urmare, Georgiana nu își creionase în minte vreun plan legat de reîntâlnirea cu Kitty. Își umezi buzele. Ce ar face mama? întrebă ea din impuls.

Faptul că devenise noră o făcuse mai conștientă de cât de puțin își mai amintea de părinții ei, și își petrecuse ultima lună întrebând-o pe Lady Sidlow despre ei, în special despre mama ei. Cu ajutorul și încurajarea lui Lady Sidlow, ea folosisese câștigurile pentru a-i găsi și a-i compensa pe servitorii pe care mama ei nu reușise să-i ajute să scape de la moșia Wakefield. Probabil îl înfuriase

pe Alistair, dar Georgiana nu avea de gând să cheltuiască altfel banii fratelui ei.

Fosta ei însoțitoare zâmbi și se ridică atunci când auzi pași pe hol.

– Ar fi mândră de tine pentru că i-ai spus adevărul prietenei tale.

Plecă în tăcere.

– Sir Charles Winston, anunță majordomul, și Lady Winston.

– Kitty, spuse Georgiana, strângându-și mâinile. Urmă un moment de tăcere dureroasă, când amândouă făcură o reverență, iar Georgiana le făcu semn oaspeților să se așeze. Și Sir Charles. Cât de amabil din partea voastră să veniți în vizită.

– Este? Ochii lui Kitty scânteiau prin cameră. Era mică în comparație cu restul casei, dar se află totuși în casa ca un castel a unui duce. Privirea i se întoarse către Georgiana. Am primit scrisoarea ta.

– Oh? Excelent, spuse Georgiana, bucuria ei devenind tensionată.

Kitty era solemnă și Charles părea că ar prefera să fie tras pe roată.

– A fost destul... de neașteptat, continuă Kitty. Am fost cu toții extrem de uimiți.

– Îmi imaginez. Zâmbetul Georgianeii începea să se estompeze. Îmi pare foarte rău pentru... Ea ezită. Multe lucruri.

Kitty încuviință din cap. Momentul de tăcere se întinse, până când Georgiana spuse, oarecum disperată:

– Sper că Mama Winston, Geneva și Annabel sunt bine!

– Da, sunt bine. Kitty se uită la soțul ei, care privea cu înverșunare la podea. Charles, șopti ea.

El începu:

– Da, da. Corect. Își dresе glasul. Ah, Lady Georgiana ...

– Lady Westmorland, bolborosi soția lui.

– Da, corect, spuse Charles, îmbujorat. Lady Westmorland, poate că am creat o impresie nedreaptă în scrisorile mele, pe care Kitty ți le-a făcut cunoscute, după cum mi-a mărturisit. Se uită la Kitty, care încuviință. Faptul că am pus la pariu reședința Osbourne a fost... demn de dispreț. Înțeleg acest lucru acum și regret orice acuze false... am aruncat *necugetat* împotriva lui Lord Westmorland.

Georgiana abia se abținu să nu rămână cu gura căscată. Kitty își netezi fusta cu palmele.

– Și eu regret orice lucruri neplăcute pe care le-am spus despre Lord Westmorland.

– Desigur, murmură Georgiana. Mai fu un moment de tăcere ciudată înainte ca ea să cedeze. De ce?

Kitty tresări.

– De ce îmi pare rău?

– Ei bine... da, spuse Georgiana, ezitând. Înțeleg că ai avut motive întemeiate să fii nemulțumită...

– Dar nu după ce a făcut el pentru Annabel! exclamă Kitty înainte ca soțul ei să sară de pe scaun.

– Totul a fost o neînțelegere îngrozitoare, declară Charles cu convingere. Kitty, ar trebui să plecăm.

– Nu! protestă Georgiana nedumerită. Ce ai vrut să spui legat de Annabel?

– Kitty! zise Charles disperat.

Soția lui îi aruncă o privire liniștitoare, și, încet, baronetul se cufundă din nou în scaun.

– Trebuie să știi, îi spuse Kitty, cu o încruntare ușor nedumerită. Lord Westmorland a pus actul de proprietate al reședinței Osbourne pe numele lui Annabel.

Acum, gura Georgianeii se deschise de uimire. Rob nu-i spusese nici un cuvânt.

– Așa este.

– Am primit documentele de la avocat la câteva zile de la scrisoarea ta. Domnul Jackson susține că este irevocabil și că e totul legal. Georgiana îl privi când pe unul, când pe celălalt.

– Atunci... Casa este în siguranță?

Kitty încuviință din cap.

– Nu se poate dispune de ea până când Annabel nu va deveni majoră sau până nu se va căsători.

Plus că Charles nu mai putea paria din nou pe ea. Expresia lui trăda faptul că știa acest lucru și i se părea umilitor că și Kitty știa.

– Ar fi fost mai bine, poate, ca el să ne fi consultat, continuă Kitty. Dar, în același timp, suntem cu toții asigurați de o casă până când ea va crește. Având în vedere ce ar fi putut face, este un aranjament foarte generos.

„Nu le iau casa“, răsuna vocea lui Rob în amintirea ei. „Asta pune capăt poveștii, nu-i așa?“ De aceea fusese atât de încrezător Rob că prietena ei avea să o ierte.

Rob alesese fix acel moment pentru a apărea. Kitty și Charles ridicară privirea în același moment în care el dădu cu ochii de el, și toți trei înlemniră.

– Uite cine a venit în vizită, spuse Georgiana în tăcerea apăsătoare. Eram pe punctul de a trimite să ni se mai aducă ceai.

Rob închise ușa și înaintă.

– Excelent!

– Nu, izbucni Charles, privindu-l pe Rob cu groază. Este foarte amabil, Lady Westmorland, dar trebuie să plecăm.

Rob îl ignoră și făcu o plecăciune în fața lui Kitty.

– Lady Winston. Am încredere că tu și familia ta fermecătoare sunteți bine!

– Da, domnule, mulțumesc! Kitty făcu o reverență, apoi îi puse o mână pe braț. Am venit să îți mulțumim pentru ceea ce ai făcut, domnule.

El zâmbi, întorcându-și privirea către Georgiana.

– A fost cel mai potrivit lucru pe care-l puteam face. Sper să ajute familia.

Kitty zâmbi.

– Da, o va face! Mulțumesc!

– La rândul meu, trebuie să vă mulțumesc pentru îngrijirea amabilă și blândă din timpul convalescenței mele. Vă sunt etern recunoscător.

– Georgiana a fost cea care a avut grijă de tine, spuse Kitty, cu un râs ironic.

Rob se uită din nou la Georgiana.

– Și ei îi sunt etern recunoscător.

Chipul lui Kitty se împlânzi.

– Așa și trebuie! Îi aruncă soțului ei o privire aspră. Charles!

Tremurând, Charles se îndreptă spre Rob, trăgându-l deoparte. Avură o scurtă conversație cu glas prea scăzut pentru ca Georgiana să audă tot ce spusese, apoi Rob clătină din cap. Umerii lui Charles se relaxară de ușurare, iar cei doi dădură mâna.

Familia Winston plecă, cu Charles urmându-și în tăcere soția. Când ușa se închise în urma lor, Georgiana se întoarse spre soțul ei.

– De ce nu mi-ai spus că ai pus reședința Osbourne pe numele lui Annabel?

Rob își puse mâinile în șold, ca și când s-ar fi simțit jignit.

– Și să îmi stric reputația de netrebnic? De ce aș face asta?

Ea se ridică pe vârfuri și îi cuprinse fața în palme.

– Te iubesc deja cu disperare. Netrebnic sau nu.

– Nu mă voi sătura niciodată să aud asta, spuse el, făcându-i cu ochiul.

– Ce ți-a spus Charles?

Rob începu să râdă.

– O poveste atât de ridicolă, încât nici tu nu ai fi putut să o inventezi. Tom s-a întrebat întotdeauna cine m-a bătut în Maryfield. El a crezut că Winston ar fi putut fi în spatele celui incident – și, într-un fel, a fost. În noaptea în care a pierdut actul de proprietate, Winston a avut cu el un prieten pe nume Farley. Acesta a fost atât de supărat din cauza celor întâmplate, încât a decis să angajeze niște indivizi duri care să recupereze actul de proprietate pentru Winston. Tipii pe care i-a angajat s-au dovedit a fi mai duri decât s-a așteptat, căci au mers prea departe. Farley a susținut că voia doar să fure actul de proprietate. Winston spune că Farley este îngrozit – chiar s-a ascuns de când a auzit ce s-a întâmplat.

Georgiana își duse mâna la gură.

– Dar apoi...

El încuviință.

– Stăm aici astăzi, ca soț îndrăgostit nebunește de o soție iubitoare, în întregime datorită acțiunilor unui bețiv prost și ale tovarășului său idiot.

Ea izbucni în râs.

Rob o strânse aproape.

– Ar fi trebuit să le transmit amândurora recunoștința mea, dar, în schimb, voi savura pur și simplu norocul meu și îmi voi arăta aprecierea față de tine.

Ea își trecu brațele în jurul gâtului lui.

– Ei bine, nici unul din noi nu pare să se priceapă la respectarea planurilor, dar cred că acesta este unul pe care îl putem urma amândoi.

– Pentru tot restul zilelor mele, spuse el zâmbind, sărutând-o pentru a i-o demonstra.

Nota autoarei

Din secolul al XVI-lea până în al XVIII-lea, corăbiile englezești transportau sute de mii de sclavi din Africa în America și Indiile de Vest. Comerțul cu sclavi a fost una dintre cele mai profitabile industrii din Marea Britanie, în special în porturile Liverpool și Bristol, multe averi britanice considerabile fiind construite pe sclavie, fie direct, fie indirect. Proprietarii bogați de plantații care s-au bazat pe sclavie și negustorii care au profitat de aceasta și-au folosit banii și puterea politică pentru a proteja comerțul.

După zeci de ani de muncă a aboliționiștilor, parlamentul a adoptat Legea privind comerțul cu sclavi, în 1807, interzicând comerțul cu sclavi, deși nu și sclavia. Această lege a împuternicit Marina Regală să patruleze coasta Africii și să descopere și să ameninze căpitanii care o încălcau. Mulți căpitani au continuat totuși, atrași de profiturile care urmau să fie obținute și susținuți de comercianții și investitorii care i-au finanțat. Legea se aplica numai corăbiilor britanice, astfel că acestea purtau mai multe pavilioane și documente, pretinzând că erau înregistrate în țări în care comerțul cu sclavi era încă legal, iar căpitanii erau cunoscuți că aruncau prizonieri peste bord pentru a reduce suma cu care puteau fi amendați.

Abia odată cu legile din 1833 și 1843, Marea Britanie a abolit sclavia în imperiul său și apoi, treptat, cu unele excepții, a oferit compensații proprietarilor de sclavi, dar nici una pentru oamenii eliberați de sclavie.